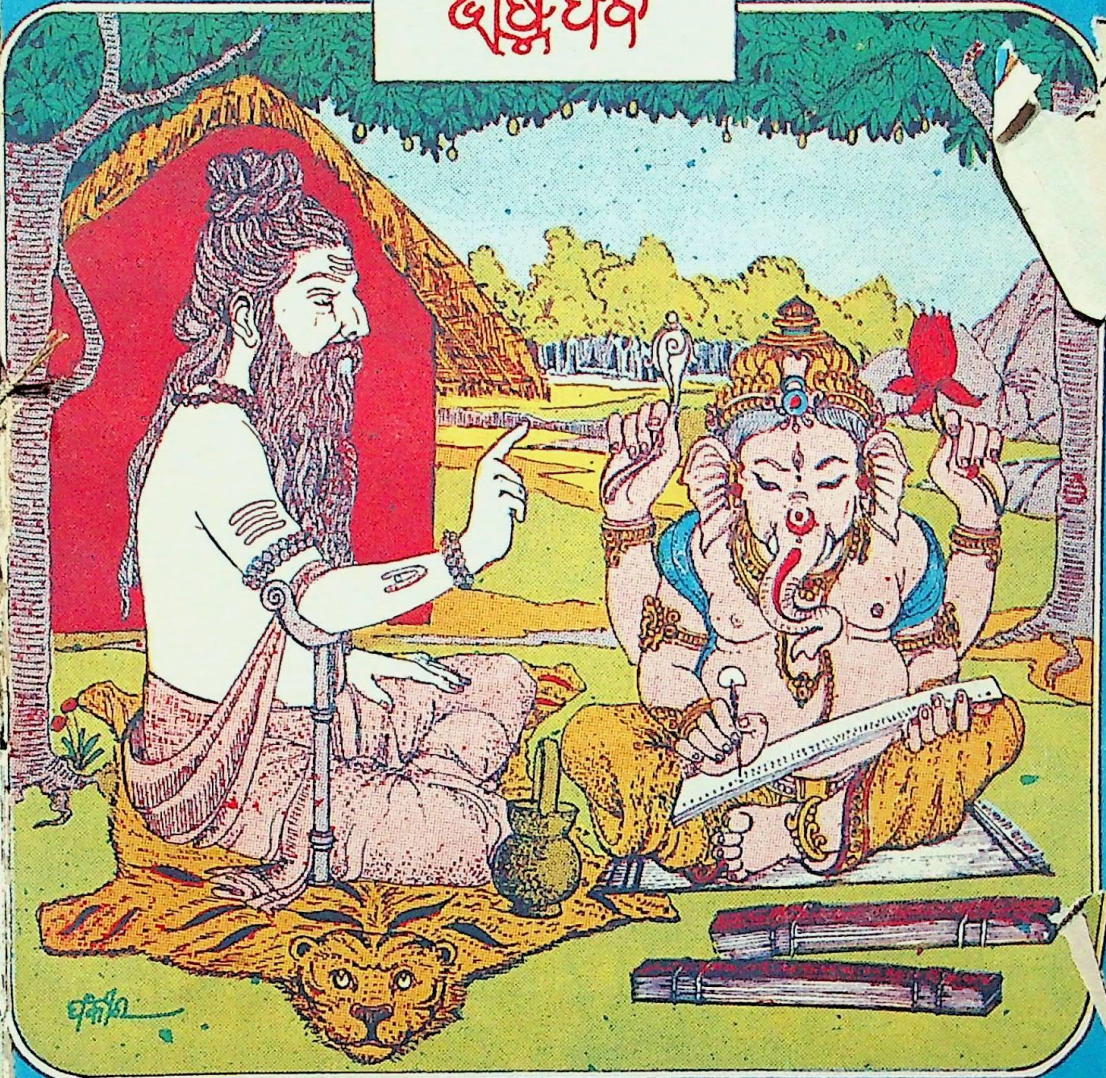

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶାସ୍ତ୍ରାବଳୀ କୃତ

ମହାଭାରତ

ମହାଭାରତ
ଦ୍ଵିତୀୟ ପର୍ବ

ମୂଲ୍ୟ

ଟ ୧୧-୦୦

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ପୁସ୍ତକାଳୟ, ନିମିତ୍ତଭୂମି, କଟକ - ୨

ବିଜ୍ଞାନ

ବିଜ୍ଞାନ

ବିଜ୍ଞାନ

ମହାଭାରତ—ଭୀଷ୍ମପର୍ବ

ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠା

ଗଣେଶଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୨
ଶିବ ଓ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପ୍ରବ	୩
ଶାରଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୩
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କୁ ସେନାପତି ପଦରେ ବରଣ	୪
ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଚରିତ	୭
ଭୂରୀଶଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ବାରତ୍ତ୍ଵ ବର୍ଣ୍ଣନା ଓ ରଥମାନଙ୍କୁ ସୈନ୍ୟ ବଣ୍ଟନ	୧୨
ଯୁଦ୍ଧର ଅନୁକୂଳ ପ୍ରସ୍ତାବେ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କ ସହିତ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଦ ବାମଦେବଙ୍କ	
କଥୋପକଥନ	୧୫
କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧସଜ୍ଜା	୨୦
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସୈନ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧ ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ପ୍ରବେଶ	୨୪
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରତସେନର ଶିରଶ୍ଚେଦ	୩୦
କୁରୁସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଶର ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଅନୁରୋଧ	
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା	୩୨

କୃଷ୍ଣାକର୍ମ ସମ୍ପାଦ ଓ ଭଗବତ୍ ଗୀତା

୧ । (ଅର୍ଜୁନ ବିଷାଦ ଯୋଗ)	୩୭
୨ । (ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗ)	୩୮
୩ । (କର୍ମ ଯୋଗ)	୪୧
୪ । (ଜ୍ଞାନ ଯୋଗ)	୪୩
୫ । (କର୍ମସଂନ୍ୟାସ ଯୋଗ)	୪୭
୬ । (ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗ)	୪୭
୭ । (ଜ୍ଞାନସଂଜ୍ଞାନ ଯୋଗ)	୫୦
୮ । (ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମ ଯୋଗ)	୫୧
୯ । (ସକଳବ୍ରହ୍ମ ଯୋଗ)	୫୨
୧୦ । (ବିଭୂତି ଯୋଗ)	୫୪
୧୧ । (ବିଶ୍ଵରୂପ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ)	୫୭
୧୨ । (ଭକ୍ତି ଯୋଗ)	୫୯
୧୩ । (କ୍ଷେପ କ୍ଷେପଜ୍ଞ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୫୯
୧୪ । (ଗୁଣସମ୍ପଦ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୬୧

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧୫ । (ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୋଗ)	୭୨
୧୬ । (ଦେବାୟୁର ସମ୍ପଦ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୭୩
୧୭ । (ଶ୍ରଦ୍ଧାସୟ ବିଭାଗ ଯୋଗ)	୭୪
୧୮ । (ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ)	୭୫
ରଣକ୍ଷେତ୍ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଡ଼ା ମାଗିବା ନିମନ୍ତେ ପୁନର୍ବାର ଗମନ ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଶରଣ	୭୮
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସହିତ କୌରବମାନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାଗ୍ରସୀ ତମ୍ଭ ଘଣ୍ଟଦ୍ୱାରା ରକ୍ଷା	୭୫
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାଗ୍ରସୀ ପକ୍ଷୀର ବିବରଣ	୮୧
ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀଷ୍ମ କର୍ତ୍ତୃକ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ପତନ	୮୭
ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନିକଟରେ ପୁରୋହିତ ଅନ୍ନଦାନ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନ	୯୫
ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ତୃତୀୟ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଚତୁର୍ଥ ଦିନ ଶ୍ୱେତ ସେନାପତି ପଦେ ନିଯୁକ୍ତି	୯୮
ପଞ୍ଚମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ୱେତର ପତନ	୧୧୦
ଷଷ୍ଠଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଅମୋଦ ଶକ୍ତି ପ୍ରେରଣ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ୱାରା ତାହା ଛେଦନ ଏବଂ ବଳରାମଙ୍କ ଶର୍ପ ଗ୍ରସଣ	୧୧୭
ଭୀଷ୍ମ ଓ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସପ୍ତମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ	୧୨୨
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଅଗ୍ନିଙ୍କଠାରୁ ଅର୍ଜୁନର ଶରପ୍ରାପ୍ତ	୧୨୨
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ନବମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟରୁ ଅର୍ଜୁନର ଅନନ୍ଦ ମଣି ମୁକୁଟ ଆନୟନ	୧୩୦
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଶରଯୋଧ୍ୟା	୧୩୭

—ଭୀଷ୍ମପଦ ସୁଚପଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ—

ମହାଭାରତ

ଭୀଷ୍ମପର୍ବ

ନାରାୟଣଂ ନମସ୍କୃତ୍ୟ ନରଂ ତୈବ ନରେନ୍ଦ୍ରମ୍ ।
ଦେବଂ ସରସ୍ବତୀଂ ବ୍ୟାସଂ ତତୋଜୟମୁଖାରୟେତ୍ ॥
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ତୈବ ପୁରାଣେ ଭାରତେ ତଥା ।
ଆଦ୍ରୋ ଶୁକ୍ରେ ଚ ମଧ୍ୟେ ଚ ହରିଃ ସର୍ବସ୍ୟ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରିନିଷ୍ଠି ତଶ୍ଚୈବକୁଞ୍ଜିଃ,
ଚର୍ମାମ୍ବରଂସ୍ତୁରମୁମାନ୍ନୁତଂ କବାନ୍ତଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଙ୍ଗଳଚାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସୁନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁମାନ୍ତାଂ ॥

ଆଦ୍ରୋ ତତ୍ତ୍ବତରଙ୍ଗପାଣ୍ଡୁ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ତ୍ରୀହରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମଥ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ତରଣଂ ସନ୍ନିହିତା କୁମୁଣଂ,
ଭାସୁଦ୍ରୋଶସୁଯୋଧନାହି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନହାଭାରତଂ ॥
ଭାସୁଦ୍ରୋଶତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଜଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଗ୍ରାହବତ୍ସା କୃପେଶ ବହନା କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ବତ୍ଥାମାବକର୍ଣ୍ଣ ଘୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଜିନୀ,
ସୋଽଭୀଷ୍ମା ଖଳୁ ପାଣ୍ଡବୈଃ ରଣନୟା ଯଜ୍ଞର୍ଣ୍ଣଧାରେ ହରିଃ ॥

ଆଦ୍ୟପର୍ବଂ ସଭାପର୍ବଂ ପର୍ବମାରଣ୍ୟକଂ ତଥା ।
ବିରାଟପର୍ବଂ ବିଜ୍ଞେୟଂ ଚତୁର୍ଥଂ ତଦନନ୍ତରଂ
ଉଦ୍‌ଯୋଗଂ ପଞ୍ଚମଂ ପର୍ବଂ ଭାସୁପର୍ବଂ ଚତୁଃପରଂ ।
ସପ୍ତମଂ ଦ୍ରୋଣପର୍ବଂ ସ୍ୟାତ୍ କର୍ଣ୍ଣପର୍ବଂ ତଥାଷ୍ଟମଂ ॥
ନବମଂ ଶଲ୍ୟପର୍ବଂ ସ୍ୟାତ୍ ଗଦାପର୍ବଂ ଚତୁଃପରଂ ॥
ଦ୍ଵାଦ୍ଦଶିକଂ ତୁ ତଥା ପ୍ରୋକ୍ତଂ ଗର୍ଭନାଶନମେବ ଚ ।
ସୟୋଦଶଂ ତୁ ସ୍ତ୍ରୀପର୍ବଂ ପ୍ରଦାନମୁଦକସ୍ୟତ୍
ଶାନ୍ତପର୍ବଂ ଚତୁଃ ପ୍ରୋକ୍ତଂ ଅଶ୍ବମେଧକମେବ ଚ

ସୁଗାରେହଶକଂ ତୈବ ହରିବଂଶଂ ତଥୈବ ଚ
 ଇତ୍ୟଶ୍ଳାଦଶପାଦାଶାଂ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱୈପାୟନେରିତାଃ ।
 ଦେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ମାସି ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ସପ୍ତୋଦଶେ
 ତ୍ରୟିଂଶତଂ ସାରତଂ ଯୁଦ୍ଧଂ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଯମଦୈବତେ
 ସାରତ ଶ୍ରୁତିମାତ୍ରେଣ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ
 ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରେଣ ସ୍ୱପ୍ନାପୋଷେ ପ୍ରମୁତ୍ୟତେ ।
 ବ୍ୟାସଂ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପ୍ରୋଥମକଳ୍ପଂ
 ପରାଶରାୟନଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକତାତଂ ତପୋନିଧିଂ ।

ତତ୍ତ୍ୱେବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତତ୍ତ୍ୱ, ଗୋଦାବରୀ ତତ୍ତ୍ୱ ସରସ୍ୱତୀ ଚ ।
 ସବାଣି ଶ୍ରୀମାନ୍ ବିସନ୍ଧୁ ତତ୍ତ୍ୱ, ଯଯାତ୍ୟୁତୋଦାର କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗଃ ।

ଗଣେଶଙ୍କ ବନ୍ଦନ ।

ଜୟ ତୁ ଦୟାବାମନ ମୂର୍ତ୍ତି ବିଭୀଷଣ
 ଦର୍ଶନେ ପ୍ରସନ୍ନେ ସିଦ୍ଧି କରୁ ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ।
 ସୁସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ନାଥ ସଦା ରସେ ଭୋଳ
 ମୁହିଁ ତାହା ଲେଖିଲି ଶ୍ରେୟଶାଳୀ କୁଳ
 ଆଦ୍ୟାବତାରେ ଶୁଦ୍ରକ ନାମେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମା
 ବହୁକାଳ ବଞ୍ଚେ ତୋତେ ଧ୍ୟାୟି ମହାତମା ।
 ମୁଖିକ ବାହନେ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ସଦା ଭୋଳା
 ମଉଁ ସଙ୍ଗୀତେ କରୁ ତୁ ତାଣ୍ଡବରେ ଲାଳା ।
 କଟିରେ ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି ଶୋଭଇ ତୋହର
 ଦିନକର ତେଜସ୍ୱୀ ପଶୁଁ କରେ ତୋର ।
 ସ୍ୱାମୀ ହୃଦ ବାମପାଦ ପ୍ରହାରରେ ତୋତେ
 ଦକ୍ଷିଣ ଦନ୍ତ ତୋହର ସଙ୍ଗିଲ ସେ ଘାତେ
 ସେ ଭଗ୍ନଦନ୍ତ ଖଣ୍ଡକ ପଡ଼ନ୍ତେ ପୃଥ୍ୱୀରେ
 ରସାଗତ ହୋଇଥାନ୍ତା ପୃଥ୍ୱୀ ତା ଭାବରେ
 ତାହା ଦେଖି ତୋତେ କହୁଁ ଦେବ ଶୁକ୍ରପାଣି
 ବାମଦ୍ୱରେ ସେ ଦନ୍ତକୁ ସହରଲୁ ଆଣି ।
 କୋପ ସହର ନ ପାର କୁହୁ ହୋଇ ଯୋଧୀ
 ବୋଇଲୁ ଭ୍ରାତ ତୋ ପାଦେ ହେଉକୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି
 ଯେତେ କହିଲେ ବ୍ୟାଧିରୁ ନୋହିଲେ ସେରସା
 ଅପାର ନାସ୍ତି କରଣ ରୁଦ୍ରାୟ କ୍ଷମା ।
 ଅମୃତ ଗୋଳନେ ଗୋର ମାନସ ତୃପତ
 ନୃତ୍ୟ ରଙ୍ଗରେ ତୋହର ବିନାୟକ ମୂର୍ତ୍ତି ।

ହମ୍ଭେମ ତୋ ପାଦରେ ବାଜଇ ନୃପୁର
 ଟଳିଲ ଗିରି କନ୍ଦର ପାଦଭରେ ତୋର ।
 ଗର୍ଜନ୍ତୁ ପରତା ହୋଇ ତୋର ଅଙ୍ଗେ ଫେରୁ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମେ ତୋହର ବାଜନ୍ତେ ଡମ୍ବରୁ ।
 ମେରୁ କର୍ମେ କିହିତେ ଗୁହ୍ୟ ବେନ ଆଶି
 ଅପସରାଏ ଭଜିଲେ ତୋର ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ।
 ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଶୋଭା ତୋର ଅମୃତ ଲତୁଟି
 ସା ରି ଗା ମା ପା ଧା ନି ସା ସୁରଧାରେ ରଚି
 ସ୍ୱାମୀ ମାଳବ ବସନ୍ତ ରାଗ ଭରବରା
 ମାଳଶିରୀ ନାଗସୁଶୀ ଗୋଷ୍ଠ ରାଗ ଭବ ।
 ରାଗରାଜା କର୍ଣ୍ଣାଟି ଯେ ମଙ୍ଗଳ ଗୋପାଳ
 ମହାର ଅମର ଆଉ ଭୂପାଳ ନେପାଳ ।
 ରାଗରାଜା ମାଳବ ଯେ ବଙ୍ଗଳା ଧନାଶ୍ରୀ
 ମଧୁକେଶ ରାମକେଶ ବରଡ଼ି ମାଳଶ୍ରୀ ।
 ରାଗରାଜା ଦେଶାସ ଯେ ଦେଶ ଚନ୍ଦ୍ରାଦେଶୀ
 ହିନ୍ଦୋଳ ଦେଶୀ ଭୈରବୀ ଶ୍ୟାମ ଦ୍ୱିଭାଷୀ
 ରାଗରାଜା ଗୁଜରା ଯେ ଅକଳ ଗୁଜରା
 କଳ ଗୁଜରା ମଙ୍ଗଳ ଗୁଜରା ଆହୁର ।
 ରାଗ କେଦାର ବରଡ଼ି ସିନ୍ଧୁଡ଼ା ବସନ୍ତ
 ମଙ୍ଗଳ ବରଡ଼ି ଶୋକବରଡ଼ି ଏମନ୍ତ ।
 ଷଡ଼ରାଗରୁ ଛତିଶ ରାଗ କଲ ଜାତ
 ଶତଶ୍ରୁ ବଳସିଂହ ଏଥେ ହୋଇ ରତ ।
 ଗୁଣସାଗର ନାଥ ହେ ଭୋଳାନାଥ ସୁତ
 ଅସଂଖ୍ୟ ମହିମା ତୋର କେ କହି ସମର୍ଥ ।

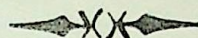
ତୋ ନୃତ୍ୟେ ମୋହିତ ହେଲେ ସବୁଦୁଆରକ
ଶଙ୍କର ମୋହିତ ହେଲେ ପୁଣି ଜାଗଲେକ ।
ଯେ ତୋହର ନାମ ଗୋଟି ହୃଦେ ସୁମରଇ
ମୁଖ ଦୋଷରୁ ସେ ନର ଅବଶ୍ୟ ତରଇ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଚରଣ ଧରେ ମମହୃଦେ
ବନ୍ଧବ ସମଭୟରୁ ତବ ପରସାଦେ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଗଜବଦନ ପାଦପା ନନ୍ଦନ
ଦୟା କରି ହର ପ୍ରଭୁ ମୋର ବନ୍ଧୁମାନ ।
ଜୟ କାମିନୀମୋହନ ପ୍ରଭୁ ମନସିନ
ସଦା ମୋ ହୃଦେ ବସନ୍ତୁ ତୋ ପଦପଦ୍ମଜ ।
ଏହି ଭକ୍ତା ମାଗେ ପ୍ରଭୁ କରି ବଡ଼ ଆଶ
ଶାରଳା ଦାସର ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଅଭିଳାଷ ।

ଶ୍ରୀ ଚିତ୍ରାଂଶୁର ସୁବ

ଜୟ ଜୟ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଦେବ ପ୍ରଧାନକ

ଭୁବି ପ୍ରଭୁ ଶମନର ଦରପ ଧ୍ୟାନ ।
ପଣ୍ଡିତ-ଜନମାନଙ୍କ ହୃଦ ପୁଷ୍ପମାଳ
ସୁରସିକ ମୁନିଙ୍କୁ ତୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତିପାଳ ।
ଜଗତଜନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ତୁହି ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି
ତପ ପାଦେ ନମସ୍କାର ହେ ତ୍ରିଶୁଳପାଣି ।
ଭ୍ରମାବଲ୍ଲଭ ପରମଯୋଗୀ ଯୋଗେଶ୍ଵର
ତବ କମଳ ଚରଣେ ଲୁକ୍ତ ମମ ଶର ।
ଏ ସଂସାର ଗୋଟି ପ୍ରଭୁ ମୋହଜଳ ପାଣି
ଏହା ହତ କରି ମୋତେ ମୁକ୍ତି ଗତି ଦେସି ।
ଅପଣ୍ଡିତ ମୁଖି ମୁହିଁ ନୁହେଁ ଶାସ୍ତ୍ରବେଦ
ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନାଥ ପାଦେ ସଦା ଚନ୍ଦ୍ରା ।
ମାଲେନ୍ଦୀଦଳ ପରାସ୍ତେ ଯାର ମୁଖ ଗୋଟି
ଅନେକ ଜନ୍ମ ସୁଗ୍ରାମ୍ୟ ଅଛି ତାଙ୍କୁ ଭେଟି ।
ଭରଣ ବଲ୍ଲଭ ସେହି ରମା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ
ଏ ସଂସାର ଅନ୍ଧାରକୁ ଏକା ପୂର୍ଣ୍ଣଭୟ ।
ଦେବଜା ଦେବୀ ନନ୍ଦନ ବସୁଦେବ ବଳା
ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ ନିସୁଦନ ହୃଦେ ବନମାଳା ।
ବାମେ କନ୍ୟା ଡାହାଣରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ
ନରକରୁ ଉଦ୍ଧାର ତୁ କରୁ ନାରାୟଣ ।
ସକଳକ ଜର୍ଥ ନାଥ ଭେଟିଲି ମୁଁ ମୋତେ
ସଦୟ ଚିତ୍ତରେ କର ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ ।

କଂସ ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ କାଳଯବନ ନାରକା
ବାଳକାଳେ ବିନାଶିଲୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏକା ।
ଭୁବି ଦେବାଧିପତିଙ୍କ ପରେ ମହାବଳା
ତୋ ଆଶ୍ରିତଜନେ ଯମ ନ ଦିଅଇ ସଜା ।
ଜଗତ ଜନ ରକ୍ଷଣେ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ
ପରମ ପୁରୁଷ ତୁହି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ଏଥେ ନ ପାଏ ମୁଁ ଥଳ
ତବ ନାମ ତତ୍ତ୍ଵ ମୋତେ ଦିଅ ଆଦିମୁଳ ।
ଭୁଲସାବଲ୍ଲଭ ପାଦପଦ୍ମ ସଦା ସେବ
ବଦନ୍ତ ଶୁଭ ଶାରଳାଦାସ ମହାବଳ ।

ଶାରଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ କୃପାଜଳ ମହାର୍ଘି ପୁଣି
ସତ୍ୟଯୁଗେ ନର୍ମଦା ତୋ ନାମ ସରସ୍ଵତୀ ।
କଳକାଳ ଧ୍ୟାନିନୀ ଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁଁ ତୋ ଦାସ ଦାସ ଗୋ ଜନନୀ
ଯମଦଣ୍ଡି ପୁତ ପଶୁଁ ଥିଲେ ତୋତେ ପୁକ
ସତ୍ୟଯୁଗେ ଅଜ ନୃପ ଭବେ ଥିଲେ ଭଜ ।
ପର ଦୁଃଖରେ କାତର ହେଉ ସଦା ଭୋକି
ସଂସାରେ କୌତୁକେ ବାଲିରୂପେ ତୁ ମା ଖେଳି
ଆଦିଅନ୍ତ ମଧ୍ୟେ ଅବସାନ ତୋର ନାହିଁ
ମୁହିଁ ତୋତେ ପାଇଲି ମା ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଧାୟୀ
ମୁଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ କିଛି ନ ଜାଣେ
ଅଭୟା କାମାକ୍ଷି ମାତ ସବୁ ଦେଉ କହି ।
ନାହିଁ ନୋହିଲ ଏ ପୁଣ୍ୟ ମୋର କେଉଁପୁରୀ
ଏସନ ବରଦାୟିନୀ ତୁହି ମଧ୍ୟସ୍ଵର୍ଗେ ।
ତୋ କିନ୍ତୁ ଚିତ୍ତ ମୋହର ନ ବଳିଲ ଆନେ
ଖଣ୍ଡିଲି ମୁଁ ମୁଖଦୋଷ ତୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ।
ତୋର ପାଦ ଅଭିଷେକ ହେଉ ମୋର ମାଥେ
ସବଦା ଭଜେ ମୁଁ ତୋତେ ମୋର ପଞ୍ଚଭୂତେ
ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ମୋହର ଦଇନୀ
ମୁକତି ଇଚ୍ଛେ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଭ୍ରମୁନି ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ସେନାପତି

ପଦରେ ବରଣ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ବୈଦସ୍ତକ ମନୁ
ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ପୂଜିଲ ସେ କୁମୁରୁଷି ସୁନୁ ।
ସାଧୁ ମନ୍ତ୍ରମା କୁମୁର ପଣ୍ଡିତ ଅଗସ୍ତି
ମହା ବ୍ରହ୍ମବେଦୀ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ।
ମାୟାମୟ ଅଟଇ ଏ ସଂସାର ପୟୋଧି
ଏଥୁ ଚରିବାକୁ ଅଛି ତୁମ୍ଭଠାରେ ବୁଦ୍ଧି ।
ଯେବେ ମୋହଠାରେ ଦୟା ଅଛି ମହାଶୟ
ତେବେ ଗତି ଦିଅ କହି ଭାରତ ବିଷୟ ।
ଏହି ଶ୍ରୀ ମହାଶ୍ୱରକ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ
କିଏ ସେନାପତି ହେଲ କୌରବ ମଧ୍ୟରେ ।
ଏହା ସଂକ୍ଷେପିଣ ମୋତେ କହିବା ଅଗସ୍ତି
ପରମଗତ ଲଭିବ ଶୁଣି ତବ କଥା ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ମ.ଗଣିର ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱାଦଶୀ ଯେ ଭୌମବାର
ଅଶ୍ୱିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଭୋଗ ଥିଲ ସେ ଦିନର ।
କାଳବ ନାମେ କରଣ ପରିଦ ଯେ ଯୋଗ
ଅଷ୍ଟମ ଘରେ ମିଥୁନ ଦୃଢ଼ସ୍ଥତ ଭୋଗ ।
ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସମ୍ଭବ ଆସ୍ଥାନେ
ସଭାରେ ବସିଅଛନ୍ତି ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ।
ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ପୁଣି ଭୂରଣ୍ଡବା ଶଲ୍ୟ
କୃପ ଅଶ୍ୱଥାମା ସୋମଦତ୍ତ ମହାମଲ୍ଲ ।
ମହା ଜିଣିବାକୁ ଏହୁ ଅଟନ୍ତି ଶକତା
ଯୁଦ୍ଧେ ଥିଲେ ସମକୁ ନ କରନ୍ତି ଗଣିତା ।
ଶୁଣୁ ଯେ ଏହି ପୃଥ୍ୱୀକି ପାରନ୍ତି ସେ ଭେଦ
ଅଦୃଷ୍ଟିରେ ଥିଲେ ଶତ୍ରୁ ପାରନ୍ତି ସେ ଛେଦ ।
ଶଲ୍ୟ ବୋଲି ଯେ ଅଛନ୍ତି ସେ ଶବଦଭେଦ ।
ଶବଦ ଶୁଭିଲେ ସେହୁ ପାରନ୍ତି ଯେ ଛେଦ ।
ଭୂରଣ୍ଡବା ମହାମଲ୍ଲ ପୁଣି ସେ ଅଛନ୍ତି
ନାମ ଧରଣ ବିଦଳେ ଛେଦ ସେ ପାରନ୍ତି ।
ଅତି ଅଗୋଚର ଅଟେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ମହିମା
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭେଦ ପାରଇ ତାଙ୍କର ଗରିମା ।
ଦଗଭେଦୀ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଗର ସୋମଦତ୍ତ
ଏକା ନାଗଚରେ ଭେଦ ପାରନ୍ତି ଜଗତ ।

ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟେ ଅଶ୍ୱଥାମା
ହେଲେକ୍ୟ ଭେଦପାରେ ସେ ସପ୍ତିକ ଉତ୍ତମା ।
ବାହୁକି ବୋଲି କରଣ ଯେଉଁ ମହାରଥୀ
ମେଘମାନେ ଥିଲେ ଲୁଚି ଭେଦଣ ପାରନ୍ତି ।
କୃପାଭୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ମହିମା ଅତି ଅଗୋଚର
ଧନୁ ଧରିଲେ କମ୍ପନ୍ତି ଜାଣ ସୁରସୁର ।
ରାଧାର ନନ୍ଦନ ଯେହୁ ଅଟେ ଗର କର୍ଣ୍ଣ
ସୁହୃଦ୍ ଦେଖି ମଇତ୍ର ହେଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଅତି ସୁକୁମାର ସେହୁ ଅଟେ ମହାଶର
ଦୃଷ୍ଟିଭେଦୀ ଯୋଗେ ଅସ୍ତ୍ର କର୍ମ ନୁହେଁ ତାର ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ କହିଁ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ କଲ ଏ ବଧାନ ।
ରତନମୁକୁଟ ଆଉ ରତ୍ନମାଳା ଏକ
ତେଜ ସହ ଘେନି ସେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଯେ ଗାୟେକ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାତ୍ରରେ ସବୁ ପୁରଇ ରାଜନ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଉତ୍ତାହେଲ ସଭା ମଧ୍ୟସ୍ଥାନ ।
ଶାଠିଏ ସସ୍ତ୍ର ଦେଶର ଛନ୍ତି ଦଣ୍ଡଧାଣୀ
ଏହାଙ୍କର ପାତ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଯୋଦ୍ଧା ଆଦିକର ।
ଏସନକ ସମୟରେ ଆସ୍ଥାନର ତଳେ
ଶତ୍ରୁ ଶ ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ରାଜା ଥୋଇ କୁକୁଡ଼ଲେ
ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁଦେଶୁ ଅଛ ମହାରଥୀ
ଅନେକ ଦେଶର ବସିଅଛ ଯେ ନୃପତି ।
କିଏ କେବଣ ବିଦ୍ୟାରେ ଅଟ ପାରଙ୍ଗମ
ନ ଜାଣେ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରାସମ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ସପ୍ତିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଚାରିଜାତି
ବସିଅଛ ଅସ୍ଥାଦିଶ ବଂଶ ନରପତି ।
ମୋର ଏକ କଥା ଶୁଣ ସବେ ଦେଇ ଚିତ୍ତ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ମୋ ନାମ ମୁଁ ହସ୍ତିନା ନାଥ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ବିବାହ
କ୍ଷତ୍ରୀପଣେ ତାଙ୍କ ସମ ନୋହୁ ଆମ୍ଭେ ଯୋଧୀ
ନ ଦେଲି ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭାଗ ନ କଲି ପୀରତି
ସୋଦର ପଣକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଲି ଅମତି ।
ନିଶ୍ଚୟ ବିବାଦକୁ ମୁଁ କରିଲି ମାନସ
ମୋର ଦର୍ପ ନାହିଁ ତୁମ୍ଭ ବାହୁକୁ ମୋ ଆଖି
ବହୁ ଭାଗ୍ୟ ଏବେ ପୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ ଭେଟି
ତାଙ୍କୁ ନ ସେବିଲି ମୁହିଁ ବଳରାମେ ଶକ୍ତି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେବ ପାଣ୍ଡବେ ମହାବଳବନ୍ତା ।
 ଚୌଦିଗେ ତମକ ପଡ଼େ ତାହାଙ୍କ ବାରତା ।
 କାଳେବର ଗଦା ବଦେ କୃକୋଦର ଶ୍ରୀମ
 ସେ ଗଦା ଥିଲେ ତା କରେ ଭୟ କରେ ଯମ
 ଏ ଜମ୍ବୁଦୀପର ମଧ୍ୟେ ତୁମ୍ଭେ ନରନାଥ
 ଦ୍ରୌପଦୀର ସ୍ୱୟମ୍ବର ସବେ ଦେଖିଛ ତ ।
 ବନ୍ଧ ନ ପାରିଲ କେହି ତହିଁ ବାରପାର୍ଥ
 ମହାଲକ୍ଷ ସାଧାତଡ଼େ ବନ୍ଧିଲ ଭରିତ ।
 ନକୁଳର ହାତେ ଥିଲେ ମହାନିଶି କୁନ୍ତ
 ଚୌଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧାରଣେ ସେ ଅଟେ ସମର୍ଥ ।
 ସହଦେବ ମନ୍ଥୀପଣ ତୁମ୍ଭେ ଥିବ ଜାଣି
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜାଣେ ମନ୍ଥୀ ଚକ୍ରାମଣି ।
 କିସ କହିବ ମହିମା ରାଜସୂୟ କାଳେ
 ଦିଗ୍‌ବିଜେ କରି ସବୁକୁ ଜଣିଲେ ସେ ହେଲେ ।
 ମୁହିଁ କିସ କହିବଇଁ ତାଙ୍କର ଗାରିମା
 ସମସ୍ତେହିଁ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ।
 ପ୍ରାଣୁ ଅଧିକ ଗୁହାନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ
 ଏକା ସେ ଲୋକ୍ୟ ଜଣନ୍ତା ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଆଉ ଅନ୍ୟ କଥାରେ ମୋ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ
 କେ ସମର୍ଥ ଅଛୁ କହ ଜଣିବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନ ଜାଣଇ ବ୍ୟୁତ ମୁହିଁ ନ ଚିହ୍ନେ କାହାକୁ
 କିଏ ପୁଣି ଜଣିବ ସେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ।
 ଏହି ଶତ୍ରୁ ଗଣୋଟି ମୋତେତୋଳିଦେବ ଯେହୁ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଜଣିବାକୁ ସମରଥ ସେହୁ ।
 ମୁହିଁ ତଳହସ୍ତ କରି ଦେନିବି ସେ ଦାନ
 ତା ବାହୁକୁ ଆଶ୍ରା କରିଥିବ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ଏମନ୍ତ କହିଲ ଯହୁଁ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସମସ୍ତ ନୃପତି ଶୁଣି ପାଇଲେ ବିଷାଦ ।
 ବିରୁରନ୍ତି ରାଜାମାନେ ସାଧୁକୁ କି ବଦ୍ୟା
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜଣିବାକୁ କେ ଅଛୁ ଏଡ଼େ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ରାଜାମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ନ ଶୁଣିଲ ବାଣୀ
 ସବେ ଉଦ୍‌ବୁଧୁ ଗୁହାନ୍ତି ପ୍ରେତପୁଂସ ଜାଣି ।
 ମାଳବ ଦେଶର ଯେହୁ ରାଜା କୃତବର୍ମା
 ତାହାର ଅଶ୍ୱର ନାମ ଅଟେ ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ସେହି କୃତବର୍ମା ବୋଲେ ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ପାଣ୍ଡବେ ଜଣିବାକୁ କେ ନୁହନ୍ତି ରାଜନ ।

ଯେତେ ନୃପତି ନିମନ୍ତ ଅଛୁ ତୁହି ଆଣି
 ସମସ୍ତେ ସହଦେବକୁ ନ ପାରିବେ ଜଣି ।
 ତୋ ବଚନ ଶୁଣି ସବେ ହୋଇଲେ ମଉନ
 କେ କହିବ ଜଣିବ ମୁଁ ହରି ଅରଜୁନ ।
 ତୁ ବା ବୋଲୁ ତୁମ୍ଭର ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
 କିସ ବୋଲି ସଗ୍ରାମକୁ ଆସିଅଛୁ ଧାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ ହେବେ ଅର୍ଜୁନର ରଥେ
 ସମସ୍ତେ ଅଇଲୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଜଣି ଆମ୍ଭେ ତୋତେ ରାଜ୍ୟଦେବୁ
 ଏହି କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ କର ତୁ ବାବୁ ।
 ବହୁତ ଶୁଗାଳ ଯେବେ ହେବେ ଏକମେଳ
 ବ୍ୟାଘ୍ରକୁ ଧରି ସେମାନେ ପାରିବେ କି ଦଳି ।
 ବହୁତ ଗଜ ଯେବେ କି ହେବେ ଏକରୁଣ୍ଡ
 ସିଂହ ଦେଖି ନିଶ୍ଚଳ କି ହେବ ତାଙ୍କ ପିଣ୍ଡ ।
 ଆମ୍ଭର ବଳରେ ତୋତେ ନ ପାରିବୁ ରଖି
 ଅର୍ଜୁନ ହାତେ ମରୁ କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଦେଖି ।
 ତୋ ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ ମରିବୁ ଶରତ ସମରେ
 ଶଙ୍ଖ ତହ ଚିହ୍ନ ଦେଖି ବସିବୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ।
 ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଏବେ ଶୁଣ ଆମ୍ଭ କଥା
 ଏଥି କେଉଁ ଲୋକ ଅଛୁ ପାଣ୍ଡବେ ଜଣନ୍ତା ।
 ଆମ୍ଭର ବାହୁକୁ ଯେବେ କଲୁ ତୁହି ଆଶ
 ଏ ସମର କଥା ଶୁଣି ବନେ କର ବାସ ।
 କୃତବର୍ମା ବାକ୍ୟେ ସବେ ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ
 ଯଥାର୍ଥ ଅଟଇ ଜାଣ ଏଯାହା କହିଲେ ।
 କୃତବର୍ମା କଥା ଶୁଣି ସବ ନରନାଥ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ କହିଲେ ସେ ଏହି ଆମ୍ଭ ମତ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୃତବର୍ମା କଥା ଯୋଗାଇଲ
 ସବୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ସନମତ ହେଲ ।
 ଆମ୍ଭେ ଆଶ୍ରେ କରୁ ତୋତେ ତୁ ଆମ୍ଭର ମେରୁ
 ଆମ୍ଭର ବାହୁକୁ ରାଜା କିସ ଆଶ୍ରା କରୁ ।
 ରାଜାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ଭରସ ହେଲ ଧାର୍ଯ୍ୟସ୍ତ୍ରୀ
 ଗଙ୍ଗାସୁତ ଆସ୍ଥାନରୁ ଅଇଲେକ ଉଠି ।
 ତଳୁ ତୋଳି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେଲେ ସେ ଶତ୍ରୁଗ
 ବୋଇଲେ ଘେନ ରେ ବାବୁ ଆଉ କିସ ମାଗ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯାହା ଇଚ୍ଛାଥିଲି ହୁବେ
 ପାଇଲି ଏଥର ଗତି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ।

ମହାସଙ୍କଳ୍ପ କରିଲେ ଶ୍ଵାସ ମହାବଳୀ
 ତନିବାର ସତ୍ୟକରି ଚଢ଼ିଗ ଦେଲେ ତୋଳି
 ତଳହସ୍ତ କରି ନେଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ବୋଲେ ଦୂର ଅର୍ଜୁନକୁ ମାର ଦେବୁ ପୁଅୀ ।
 ଶ୍ଵାସ ବୋଇଲେ ତୁ ବାବୁ ନିଶ୍ଚୟକେ ଏବେ
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଅଭୟାର୍ଯ୍ୟ କରି ଶ୍ରେଣ ଦମ୍ଭେ ।
 ମାରବ ସମରେ ମୁଁହିଁ ଦୂର ଅଭୟନ
 କୌରବ ଥାଟେ ଶୁଭବ ମୋର ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପିତାଗୁରୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ଶଙ୍କା କରେ ତୁମ୍ଭେ ଧନୁ ଧନୁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ପୁଣି ପିତାମହ ପରମ ବୈଷ୍ଣବ
 କାଳେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଯେବେ ଉପୋଧ କରିବ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ମହିମା ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ବାହୁବଳ
 ଯେସନ ପ୍ରକାରେ ସିନ୍ଧୁ ନ ଲଘଇ କୁଳ ।
 ଯେବେ ସିନ୍ଧୁ ଉଚ୍ଛଳିବ ପୁଅୀ କ ରହଇ
 ତୁମ୍ଭ ଶର ସନ୍ତାନରେ ସବେ ଉପ ପାଇ ।
 ଏରୂପେ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଶ୍ଵାସଙ୍କ ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲ ତପଣ ।
 ବାର ଭୂଷଣରେ ତାଙ୍କୁ ମଣ୍ଡଳ କରିଲ
 ରତ୍ନମାଳା ଗୋଟି ନେଇ ଗଲେ ଲମ୍ବାଇଲ ।
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ରତ୍ନ ଦେଖ ଆପଣା ଶ୍ରୀହସ୍ତେ
 ତାହା ବୃଷ୍ଟି କଲ ଗଜା ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ମାଥେ ।
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ରତ୍ନ ଗଜା ନେଇଥିଲ
 ତାହା ସବୁ ନେଇ ଶ୍ଵାସ ଦେବେ ସମର୍ପିଲ ।
 ପଞ୍ଚ ମରୁତ ରଥ ଅବୁ ଦେବ ରଥୀ
 ବେନିବୁଦ୍ଧ ଅଶ୍ଵ ତନିମହସ୍ତ ପଦାତ ।
 ଆଡ଼େଣି ତରସ ପାଟିଛସ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଅସୁଆର ଦେଲ ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ।
 ବାରତର ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟମକ ବାଉଁଶି
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଅଶ୍ଵ ଶ୍ଵାସ ରଥେ ଦେଲ ମଣ୍ଡି ।
 ଅନେକ ରତନ ଦେଇ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ମନେ ମନେ ଅତିଶୟ ହୁଅଇ ଆନନ୍ଦ ।
 ବିଜୟ କଲେ କି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅମରଧି ଛନ୍ଦ୍ର
 ସେହିପରି ଦେଖାଗଲ ଶ୍ଵାସଙ୍କ ହସ୍ତେ ।
 ଶ୍ରୀମୁରେ ଅନେକ ତୋଳ ଦମାଲୁ ବାଜଇ
 ବାରତର ଶବ୍ଦରେ ପୃଥ୍ଵୀ କମ୍ପଇ ।

ଶ୍ଵାସ ହସ୍ତେ ଦେଖନ୍ତି ମହା ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ଅଶ୍ଵଥାମା ନ ସହିଣ କହେ କୋପମନେ ।
 ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି କଲୁ ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସବୁ ଶୁଭ କଥାମାନ କଲୁ ଏବେ ମନ୍ଦ ।
 ପ୍ରଥମେ ଶୁଭ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଶୁଭ ଇଚ୍ଛାଲୁ
 ଶ୍ଵାସ ଅପୁତ୍ରକ ତାଙ୍କୁ ବରଣ କରିଲୁ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଯାର ଶ୍ଵର୍ଗ୍ୟ ପୁତ୍ର ନାହିଁ
 ପ୍ରଭତ ସମୟେ ତାର ମୁଖକୁ ନ ଚାହିଁ ।
 ପ୍ରଥମେ ମୁକୁଟ କିପାଁ ଦେଲୁ ତୁ ତାହାକୁ
 ଅନୁକୂଳ ଭଗ୍ନ ଯୋଗ ହୋଇଲ ତୁମ୍ଭକୁ ।
 ମରଣକୁ ଭୟ ନାହିଁ ଅପୁତ୍ରକ ଦୋଷେ
 ରଣସାଗ କରିବ ସେ ମନର ହରଷେ ।
 ଯାହାକାଳେ ଚାହିଁ ଯେବେ ଅପୁତ୍ରକ ମୁଖ
 କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ପାଏ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଦୁଃଖ
 ଶୁଣି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଆହେ ଅଶ୍ଵଥାମା ତୁହି କହୁ କିପାଁ ମନ୍ଦ ।
 ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ସୁତ ଗଙ୍ଗା ଯାହାଙ୍କର ମାଏ
 ଇଚ୍ଛାମୃତେ ଯାହାଙ୍କର ଯମକୁ ନିର୍ଭୟେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ କିପାଇଁ ତୁହି ନିନ୍ଦା କରୁ ଦ୍ରୋଣି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ତୁ ଏଡ଼େ ଅମହତ ପ୍ରାଣୀ ।
 ସେ ଲୋକ୍ୟ ତମକ ପଡ଼େ ଯାହାଙ୍କର କଥା
 ପଶୁଁ ଗମେ ଜଣିବାକୁ ଯାହାଙ୍କ ସମତା ।
 କିଞ୍ଚିତ ଭାବେ ସେ ଯେବେ କରିବେ ସଂଗ୍ରାମ
 କାଳଦଣ୍ଡ ତେଜ୍ୟାକରି ପଳାଇବ ଯମ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଲେ ଅଶ୍ଵଥାମା ନ ଜାଣୁ ତୁ କିଛି
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଭୁଞ୍ଜିବ ଏବେ ଗଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ସେନାପତି ହୋଇଲେଣି ଶ୍ଵାସ ଯେତେବେଳେ
 ଏବେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗଜ୍ୟ କରିବ ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ତାହାଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ବୋଲେ ଭୂରଣ୍ଡବ ।
 ଶ୍ଵାସ ନ ଜାଣି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଅବା ।
 ଜଗନ୍ନାଥେ ଜଣିବାକୁ କାର ବଳ ଅଛି
 ମହାଭାରତରେ ମଲ୍ଲ ଏପରି କେ ଅଛି ।
 ଯେଉଁ ଦିନ ସସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଅନେକ ମୁରତି
 କେଶବ ଧଇଲେ ସବେ କଲେ ମହାଭୀତି ।
 ନୃସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତି ଧଇଲେ ସେହୁ ଯେତେବେଳେ
 ଦେଖିଣ ଭୟ କରିଲେ ସବେ ସେତେବେଳେ

ଜୟ ହେ କମଳା ପତି ଦାରୁଗ୍ରହ ଦରି
ମଳକନ୍ଦର ବିଦାୟ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ।
ସନ୍ତଜନ ହିତକାୟ ଦୁଷ୍ଟେ କର ନାଶ
ତୁମ୍ଭ ଭକ୍ତ ସେ ନ ଯାଏ ଦଣ୍ଡଧର ପାଶ ।
ତୁମ୍ଭେ ଗତି ମୁକ୍ତି ଦାତା ଜୀବମାନଙ୍କର
ଶାରଳା ଦାସକୁ ଗତି ଦିଅ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।

ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ଚରିତ

ପୁନରପି ପୁତ୍ରାକଲେ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ଭୂରିଣ୍ଡବା କି କହିଲେ କହ ମୁନିବର ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ କଳିଛୁ ମାନସ
ତୁମ୍ଭ ମୁଖୁ ଶୁଣି ମୁଁ ତ ହୋଇବି ସନ୍ତୋଷ ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଆହେ ମନୁ ନରପତି
ଅପୂର୍ବ ଚରିତ ଏହି ଶୁଣ ଦେଇ ମତି ।
ସବୁକୁ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଯଶୀ ଭୂରିଣ୍ଡବା
ବହୁତ ଦିନର ଏକ କଥାଏ କହିବା ।
ଏହି କଥାଗୋଟି ସତ୍ୟଯୁଗ ସମାପ୍ତର
ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଥିଲ ଗୋଟିଏ ଅସୁର ।
ମହା ପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ସେହି କଉଣ୍ଡପ
ନବଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ତା ବ୍ୟାପିଲ କର୍ପ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ମଣ୍ଡ୍ୟ ପାତାଳକୁ ନାଶିଲ ସେ ଜଣେ
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବେ ନୋହିଲେ ତାକୁ ସମ ରଣେ
ଏକାକେ ବ୍ୟାପିଲ ସେହି ସପ୍ତଦ୍ୱୀପା ପୃଥିବୀ
ତାହାକୁ ନାଶିଲେ ପ୍ରଭୁ ନରସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ ଡରେ ରହି ନ ପାରି ଅମରେ
ଆକାଶ ତେଜଶ ଦେବେ ଗଲେ ବ୍ରହ୍ମାପୁରେ ।
ଧାତାକୁ କହିଲେ ଦେବ ହିରଣ୍ୟ କୌଶପ
କି କହିବୁ ନାଶ କଲ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦର୍ପ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ସବେ ଗଲେ କ୍ଷୀରସିର କତି
ଆସ୍ତାରେ ଲୟ କରିଣ ବସି ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ।
କ୍ଷୀରସିର ଶ୍ମରେ ଯୋଗେ ବସିଣ ଝଟତି
ନାଗପୁଣ୍ଡରୁ ଗୁହାରି କଲେ କର ସୁତି ।
ଦେବଙ୍କ ଆକୁଳ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଦେବଗଣେ
ବିରାଜତସି ଆସନେ କରିଲେକ ବିଜେ ।
ବେଗେ ପ୍ରଣମି ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପୁନରେ
ଆମ୍ଭେ ରହି ନ ପାରିଲୁ ହିରଣ୍ୟର ଡରେ ।

ତୁ ତାକୁ ମାଇଲେ ଆମ୍ଭେ ସବେ ସ୍ୱର୍ଗେଯିବୁ
ନୋହିଲେ କାହିଁରେ ଆଶା ନାହିଁ ଯାଉ ସବୁ ।
ଦେବଙ୍କ ବଚନେ କୋପକଲେ ପଦ୍ମମୁଖ
ମାରିବ କୌଣସି ମନେ ନ କର ହେ ଦୁଃଖ ।
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଅ ଏବେ ଯେଥା ନିକେତନେ
ତାକୁ ବଧବ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଅଳପ ଦିନେ ।
କାମଦେବ ଗଲ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନାଗପୁଣ୍ଡ
ବୈକୁଣ୍ଠ ତେଜଶ ତୁହି ଯାଅ ଏହିକ୍ଷଣ ।
ତୁ ଯାଇ ଜନ୍ମ ହୋଇବୁ ହିରଣ୍ୟର ଘରେ
ତାହାର ଯେ ଶ୍ରୀମ୍ୟା ଅଛି ପୁଲକା ଗର୍ଭରେ ।
ନାଗପୁଣ୍ଡଙ୍କ ବଚନେ କାମଦେବ ଗଲ
ହିରଣ୍ୟର ପୁରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହେଲ ।
ନାଗପୁଣ୍ଡଠାରୁ ଦେବ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
ତତ୍ତ୍ୱ ସବେ ନିଜପୁରେ ଆନନ୍ଦରେ ଗଲେ ।
ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଶ୍ରୀମ୍ୟା ଥିଲ ଯେ ପୁଲକା
ନିର୍ମଳ ନିଶ୍ଚଳାସନେ ଥିବା ତାକୁ ଦେଖି ।
ତାହାର ଗର୍ଭେ ଯାଇଣ ରହିଲେ ଅନଙ୍ଗ
ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ବିଜେକଲେ ପ୍ରଭୁ ଶିରାଉଙ୍ଗ ।
କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳ ସପ୍ତମୀଦଶୀ ବୁଧବାର
ଅଶ୍ୱିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଶ୍ରେଣ ଥିଲ ସେ ଦିନର ।
ତୈତଳ ନାମେ କରଣ ବ୍ୟତିପାତ ଯୋଗ
ବିଶ୍ୱ ସଙ୍କରାଜିତ ସେ ତିନିଦିନ ଶ୍ରେଣ ।
ଜନ୍ମିଲ ସେହି କୁମର ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର
ଦେଖି ଅସୁର ହୋଇଲ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।
ସେହି କୁମରର ନାମ ଦେଲ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ
ତାର ମାତା ତାକୁ ଦେଖି ହୋଇଲ ପ୍ରମୋଦ
ଦେବଅଂଶେ ଦେବତ୍ୟଂଶେ ଉପୁଜିଲ ବଳା
ଅବତାର ହୋଇଅଛି ଶ୍ରେଣ ବିଷ୍ଣୁ କଳା ।
ଜନ୍ମ ହେଲ ମାତେ ଶ୍ରବକରେ ସେ ନନ୍ଦନ
ଆରତେ ଡାକଇ ରକ୍ଷା କର ନାଗପୁଣ୍ଡ ।
ପୁତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ଦୈତ୍ୟ ଭିତରକୁ ଗଲ
ବିଷ୍ଣୁ କଳା ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ ଭୟରେ ଘୁଞ୍ଚିଲ
ତା ମୁଖୁ ଶୁଣିଣ ସେହି ନାଗପୁଣ୍ଡ ବାଣୀ
ପୁତ୍ରର ବେକ ଖଡ୍ଗେ ପକାଇଲ ହାଣି ।
ପଶୁ ଘାତେ ବାଳକକୁ କଲ ବେନ ଗଣ୍ଡ
ପିଞ୍ଜିଦେଲ ନେଇ ତାକୁ ସମୁଦ୍ରର ଗଣ୍ଡ ।

ଶୁଣହେ କୌରବ କୃଷ୍ଣ କଲେ କେଣୁ ମାୟା ।
 ସମୁଦ୍ରେ ପୁଅ ପଡ଼ନ୍ତେ ନ ବୁଝିଲ କାୟା ।
 ଗଣ୍ଡିମୁଣ୍ଡ ଯୋଡ଼ିକରି ଦେଇ ପ୍ରାଣଦାନ
 ଅନୁଡ଼ିଶାଳେ ଛୁଡ଼ିଣ ଗଲେ ଭଗବାନ ।
 ପୁଅ ବିନାଶେ କାନ୍ଦଇ ଦୁଃଖେ ମହାଦେବି
 ମାତା ଅଗ୍ରତେ ମିଳିଲ ସେ କୁମର ଯାଇ ।
 ବେନ କରେ ତୋଳିକୋଳେ ବସାଇଲ ଗଣୀ
 କ୍ଷୀରପାନ କରିଲକ ସେ କୁମରମଣି ।
 କୁମରକୁ କ୍ଷୀର ଦେଇ ଗଣୀ ଦେନଗଲ
 ଗଜାଙ୍କ କୋଳରେ ନେଇ ତାକୁ ବସାଇଲ ।
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହେଲ ଦୈତ୍ୟଗଜ
 ଭାବିଲ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଏ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ପୁଣି ଭାବେ ଖଡ଼ଗେ ମୁଁ ବେନିବଣ୍ଡ କରି
 ସମୁଦ୍ରେ ଫିଙ୍ଗିଲି ତହୁଁ ଅଇଲ କପରି ।
 ଏହା ଭାବୁ ପୁଅ ପୁଣି ରୋଦନ କରିଲ
 ସେ ସନ୍ଦନ୍ତ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲ ।
 ତା ଶୁଣି ହିରଣ୍ୟ କୋପେ ହେଲ ପରତନ୍ତ୍ର
 ବେଗେ ଟିକି ଟିକି କରି କାଟିଲ ତା ପିଣ୍ଡ ।
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟଗଜ ମଣୋହର ଗଲ
 ଶତଶତ୍ରୁ ହେବା ପୁଅ ପୁଣି ଗୁରୁଣ୍ଡିଲ ।
 ସ୍ନେହଭରେ ପୁଲକା ଯେ ପୁଅ ଧରି କୋଳେ
 ବୋଲଇ ବଞ୍ଚିଲୁ ବାବୁ ମୋର ପୁଣ୍ୟକଲେ ।
 ଏତେ କଷ୍ଟେ ନ ଡରିଣ ବାଳୁକ କୁମର
 ରହିଲ ଗୃହେ ଖେଳନ୍ତା ସିଂହର ପ୍ରକାର ।
 ଶୁଦ୍ଧ କୁମର ମହା ପଣ୍ଡିତ ଅଟଇ
 ପୁଅକୁ ପେଷିଲ ଦୈତ୍ୟ ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ।
 ପଣ୍ଡିତକୁ ବୋଲଇ ସେ ହିରଣ୍ୟ ଅସୁର
 ଶିବ ପୁରାଣ ପଢ଼ାଅ ପୁଅକୁ ମୋହର ।
 ପଢ଼ାନ୍ତେ ଶିବ ପୁରାଣ ପୁଅ ନ ପଡ଼ଇ
 ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତେ ଅଭୁତେ ସବଦା ଘୋଷଇ ।
 ଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ଶିବଙ୍କର ପୁରାଣକୁ ଛାଡ଼ୁ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପୁରାଣ ତୁହି କପାଁ ପୁଅ ପଢ଼ୁ ।
 ବଂଶକୁ ଶଲ ଆମ୍ଭର ଅଟଇ ମଧ୍ୟବ
 କପାଁ ହୃଦେ ବାଞ୍ଛାକରୁ ପୁଅ ସେହି ଭାବ ।
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବୋଲେ ତାତ ଶିବ ବୋଲି କାହିଁ
 ନିରାକାର ବିଷ୍ଣୁ ବନ୍ଧୁ ଆନ କେହି ନାହିଁ ।

ଆହେ ତାତ ମାର ଅବା କର ମୋତେ ରକ୍ଷା
 ବିଷ୍ଣୁ ବିନା ଭବେ ଆଉ ନାହିଁ ମୋର ସଖା ।
 ସେ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ପିତା ଯଦ୍ୟପି ସେବକା
 ଅବହେଳେ ପାପ ହେବି ବେକୁଣ୍ଠେ ବସିବା ।
 ପୁଅ ମୁଖରୁ ହିରଣ୍ୟ ଏହି କଥା ଶୁଣି
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ କେଶକୁ କରେ ଧରି ଦୈତ୍ୟମଣି ।
 ଫିଙ୍ଗୁ ପୁଅ ଗଗେ ପଡ଼ି ବଡ଼ବାନଳରେ
 ଅଶୀ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ସମୁଦ୍ର ବିସ୍ତାରେ ।
 ପୁଅେ ନ ଦେଖି କାନ୍ଦଇ ପୁଣି ଦୁଃଖେ ଗଣୀ
 ମାତା ପାଶରେ କୁମର ମିଳିଲ ସେକ୍ଷଣି ।
 ପୁଅକୁ ଧରିଣ ଗଣୀ ଦୈତ୍ୟପାଶେ ଗଲ
 ହିରଣ୍ୟର କୋଳେ ନେଇ ତାକୁ ବସାଇଲ ।
 ଦୈତ୍ୟବୋଲେ ସମୁଦ୍ରେ ମୁଁ ଫିଙ୍ଗି ଲଙ୍ଗତୋତେ
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ତୁହି ଅଇଲୁ କେମନ୍ତେ ।
 ବାଳୁକ କୁମର ତୁହି ତୋ ମହିମା ମେରୁ
 ଚରାୟୁ ହେବୁ ଶିବଙ୍କୁ କପାଁ ନ ସୁମରୁ ।
 କୋଳରେ ଥାଇ ବୋଇଲ କୁମର ପ୍ରହ୍ଲାଦ
 ଶିବଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ତୁ ସେବ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପାଦ ।
 ଶିବ ଅଟେ ମହାଯୋଗୀ ନାହିଁ ତାର ଚିନ୍ତା
 କାହାର ସେ ଭଲ ମନ୍ଦ ନୁହଇ ଜାଣନ୍ତା ।
 ପ୍ରପଞ୍ଚ ବେଶ ଭକ୍ଷାର୍ଥୀ ଶମଶାନବାସୀ
 ଭ୍ରମଣ କରେ ବଳଦ ବାହନରେ ବସି ।
 ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଣ କାହିଁ ନ ରହେ ସେ ଦଣ୍ଡେ
 ତମ୍ଭରୁ ବଜାଏ ଶୂଳ ଧରିଥାଏ ଖଣ୍ଡେ ।
 ଅଳଙ୍କାର ବିହୀନେ ତା ଗଲେ ହାତମାଳ
 ବସ୍ତ୍ରାଭାବେ କଟିରେ ସେ ପିନ୍ଧେ ବ୍ୟାଘ୍ରପୁଲ ।
 ଅରଖ ଦୁଦୁଗ ଗୌଣ ପୁଣି ବେଲପିଣି
 ଏହା ତାର ଫୁଲ ଭସ୍ମ ବଳେପନ ନିତି ।
 ଯେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ପିତା ଦେଇଛନ୍ତି ବର
 ଏ ମଞ୍ଚରେ ରହିଛି କେ ହୋଇଣ ଅମର ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସେବା କରଇ ଯେହୁ ସବଦାଳେ
 ଏ ସଂସାର ତରେ ସେହୁ ତାଙ୍କ କୃପାବଳେ ।
 ତୁ ଶିବଙ୍କ ଭକ୍ତ ମୁହିଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭକତ
 ମୋ ପ୍ରାଣ ସଂହାର କରି ନ ପାରିବୁ ତାତ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ତାରିବେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାମୟ
 ହେ ପିତା ତାଙ୍କର କୁମ୍ଭେ ନିଅ ଯେ ଆଶ୍ରୟ ।

ବିଷ୍ଣୁ ମହିମା ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଯତ୍ନ ବଖାଣିଲ
 ଶୁଣି ଶୁଣି ସେ ହିରଣ୍ୟ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ହେଲ ।
 ମହାକୋପେ ଦନ୍ତ ରୂପି ଉଠି ଶିରଝୁଣି
 ଅସିପସେ ପ୍ରହ୍ଲାଦେ ପକାଇଲ ହାଣି ।
 ଭରଣ ପ୍ରମାଣେ ମାଂସ ପକାଇଲ ଛେଦ
 ତା ରକ୍ତ ସେତେକ ସବୁ ଭୂମିଗଲ ଭେଦ ।
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ପୁଅ ହୋଇ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି
 ହରିନାମ ବୋଲନ୍ତି ସେ ପୁଅ ମୁଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡି ।
 ତଥାପି ନ ବିଚାରଣ କୋପେ ନିଶାଚର
 ବେନି ପଥର କରୁଛି ମାଂସର ଉପର ।
 ତା ଅସ୍ଥି ଚର୍ମ ମାଂସକୁ ଛେଚି କଲ ମେଷ୍ଟ
 ଶିଳେ ବାଟୁ ଶବ ଶୁଭେ ରଖ ହେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରତ୍ୟୁ ଦଇତ ପୁଣି କୋପେ ଗଲ
 ସେ ସମସ୍ତ ମାଂସ ନେଇ ଅନଳେ ଭରିଲ ।
 ତହିଁର ଉପରେ ନେଇ ତାଳେ ଗୁଆଦୃତ
 ଦୃତ ପାଇଣ ଅନଳ ଉଠେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ।
 ଦୈତ୍ୟ ବୋଇଲେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ହରି ଆଶ୍ରେ କରୁ
 ଦେଖିବା ଏଥର ହରି ତୋତେ ରକ୍ଷା କରୁ ।
 ପୁଅକୁ ନାଣି ଉତ୍ସବ କଲ ଦୈତ୍ୟେଶ୍ଵର
 ବୋଲେ ଏବେ ନାଶଗଲ ବଇର ମୋହର
 ଏତେ ବୋଲଣ ଅସୁର ଗଲ ନିଜପୁର
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ହୁଅଇ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।
 ସ୍ନାନକରି ମଣୋହିକୁ ବଜେ ଦୈତ୍ୟଗଜ
 ଅନନ୍ତ ବାହାରେ ପୁଅ ଜଣି ଚନ୍ଦ୍ର ତେଜ ।
 ବହୁରହ ଅଳଙ୍କାର ଭୂଷଣ ତା କାୟେ
 ଧାଇଁଯାଇ ପିତାକୋଳେ ବସିଲ ତନୟେ ।
 ବୋଲେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ମୁଁ ତୋର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର
 ମୋତେ ତେଜଣ ମଣୋହି କରୁଛୁ କେମନ୍ତ ।
 କାଳାନଳ ତେଜ ଜଣି ବିକାଶେ ତା କାୟ
 ପୁଅକୁ ଦେଖି ହିରଣ୍ୟ କଲ ମହାଭୟ ।
 ବୋଲେ ରେ କୁମର ତୋତେ ଦେଲି ପରମାଦ
 ଅନନ୍ତ ଅଇଲୁ କେହ୍ନେ ନ ହୋଇ ଦଗଧ ।
 ପିତା ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ବୋଲେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଭକ୍ତ
 ମୋତେ ଉଦ୍ଧାରିଲେ ପିତା ଦେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ
 ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରେନେଇ ମାରକଣ୍ଡ ଯତି
 ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ସାତକଳ୍ପ ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି ।

ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରେନେଇ ଦେବ ମହେଶ୍ଵର
 ସୁଗେ ସୁଗେ ରହିଛନ୍ତି ହୋଇଣ ଅମର ।
 ମୁଁ ତାଙ୍କ ଆଶ୍ରେ ନେଇଛୁ ହୋଇବି ଅମର
 ତୁମ୍ଭେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ ଯେ ଯାଇ ଯମପୁର ।
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବଚନେ ପୁଣି କୋପଇ ଅସୁର
 ବେନିକରେ ଲୁହାଗଦା ବୁଲଇଣ ଗାର ।
 ପ୍ରହ୍ଲାଦେ ଡାକ ବୋଲେ ଶୁଣ ରେ କୁମର
 ଆମ୍ଭେ ଯାହା ପରୁଛୁଛୁ ଦିଅ ତା ଉତ୍ତର ।
 ବୋଇଲ ଯେବେ ତରିଲୁ ନାରାୟଣ ଧାୟି
 ମୋତେ ଦେଖା ନାରାୟଣ ଅଛି ତୋର କାହିଁ
 ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବୋଇଲକ ଶୁଣ ଆହେ ତାତ
 ଜଗନ୍ନାଥ ନାମଗୋଟି ଜଗତେ ବିଖ୍ୟାତ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ସବୁଠାରେ ହରି
 ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ପୁର ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଗାଠେ ହରିଙ୍କ ନିବାସ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଋଦ୍ର ଆଦିକରି ବୃକ୍ଷଲତା ଗିରି
 ଅନାଦିନାଥ ସେ ସବୁଘଟେ ଛନ୍ତି ପୁର ।
 କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ମୃତ୍ତିକା ସବୁଠାରେ ସେହି
 ଯୋଗରେ ମନ୍ତ୍ର ବାଧୁଲେ ତାଙ୍କ ଦେଖାପାଇ
 ଆଦିଅନ୍ତ ମଧ୍ୟେ ହରି ଜଗତ କାରଣ
 ମାନ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ଆଉ ଯଜନ ଯାଜନ ।
 ସିଦ୍ଧ ଆଉ ସାଧକର ହରି ଅଟେ ମୂଳ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସମ କାଳନିଦ୍ରା ଏ ସକଳ ।
 ମନ ବଚନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେ ହରି
 ସେ ନାମ ସୁରଣ ମାତେ ପାୟୁ ଯାନ୍ତି ତରି ।
 ଯଜନ ଯାଜନ ଅଧ୍ୟୟନ ମୂଳଗୋଟି
 ସୁରନ୍ତେ ଅନ୍ତପଟଳ ନେସୁ ପିବ ପିଟି ।
 ବୈଦ୍ୟପୁରୁଷ ସେହି ଯେ ଦିବ୍ୟ ମହୋଷଧି
 ପ୍ରମୁଦ ମୋହନ ବ୍ୟାଞ୍ଜନ ଉଦ୍ଧାଟନ ଆଦି ।
 ଅନନ୍ତ ମହିମା ତାର ସେହି ଦେବଗୁଣ
 ଏ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଯାହା ଦେଖ ସବୁ ବିଷ୍ଣୁମୟ ।
 ତୁହି ହରି ମୁହିଁ ହରି ସବୁଘାଟେ ହରି
 ସବୁଠାରେ ସେହି ପ୍ରଭୁ ରହିଛନ୍ତି ପୁର ।
 ମାର ଅବା ତାର ପିତା ଚହୁଁ ଅନ୍ୟ ନାହିଁ
 ଯେ ଶରଣ ନିଏ ତାର ତାକୁ ତାରେ ସେହି ।

ଆଜ୍ଞା ଅବଜ୍ଞା ଅଟଇ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ତାରଣ ମାରଣ ସେହି ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ।
 ସବୁଠାରେ ସେହି କରିଅଛନ୍ତି ବିଜୟେ
 ସେ ପ୍ରଭୁ କୃପାରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଆଚୟାତ ହୁଏ ।
 ତୁ ବୋଲୁ କେଉଁଠି ଅଛି ଦେଖା ତୋର ହରି
 ମୋର ପ୍ରଭୁ ଏହି ପ୍ରମେ ଛନ୍ତି ବିଜେକର ।
 ପୁରବ ବଚନ ଶୁଣି ଗର୍ଜନ ହରଣ୍ୟ
 ତା ଗର୍ଜନଦାତେ ପୃଥ୍ୱୀ ହେଲୁ କମ୍ପମାନ ।
 ପୁଣି କୋପେ ଗର୍ଜନକ କୃତାନ୍ତକ ଜାଣି
 ଭୋରବ ମୁଣି ଧଇଲ ଦୈତ୍ୟ ଶିରୋମଣି ।
 ରେରେକାର କରି ଦୈତ୍ୟ ସଭାରେ ଉଠିଲ
 ସେ ପ୍ରମେ ବାମପାଦକୁ ଆଣେ ପ୍ରହାରଲ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରମେରେ ମଇଲ ସେ ଅସୁର ପାଦ
 ନୃସିଂହ ବାହାର ତହୁଁ କରି ଘୋରନାଦ ।
 ଉଦ୍‌ଲୋଚନ କପାଳ ଦଶର ଓସାର
 ବିକଟ ଦଶନ ମୁଣି ଦଶେ ଉପୁଙ୍କର ।
 ପଞ୍ଚାବ ଅଟଇ ଲମ୍ବ ଶୀଶୋଦର କଟି
 ସୁବସ୍ତ୍ରାର ବସସ୍ଥଳ ରୁଦ୍ରାନ୍ତ ତରୁଟି ।
 ନାସିକା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପୁଡ଼ା ରକ୍ତ ସେ ଗର୍ଭର
 ପବନ ବହନ୍ତେ ତହୁଁ ପୃଥ୍ୱୀ ଧରହର ।
 କୁଞ୍ଚିତ କେଶ ବର୍ତ୍ତୁଲ ଅଟେ ବେନ ବାହା ।
 ପାଞ୍ଚନଖମାନ ଶଙ୍ଖ ମୁନିଆଁ ମୁନିଆଁ ।
 ଯୋଜନେ ଯୋଜନେ ଲମ୍ବ ଦେହ ରୋମାବଳ
 ସୁଖ୍ୟ ମୁକୁଟ ଶୋଭା ପାଉଛି ମଉଳ ।
 ଗହ ଗହ ହାମ୍ପୋଡ଼ଇ ଲହ ଲହ ଜହା
 ଟହଟହ ହସିକରି ମୁଖ କରି ନିଆଁ ।
 ରଟ ରଟ ମଟ ମଟ କରି ଦନ୍ତପାଟି
 ଏକକାୟେ ନରସିଂହ ପୃଥ୍ୱୀ ଗଲେ ଘୋଟି ।
 ନବଲକ୍ଷ ସୁଣ ଅଟେ ହରଣ୍ୟକଶିପୁ
 ନୃସିଂହଙ୍କ ନଖକୋଶେ ରହିଲ ତା ବସୁ ।
 ହରଣ୍ୟ ଦୈତ୍ୟକୁ ଦେବ ଧରି ମୁଠିକରି
 ଉତ୍ତନଶାସ୍ତ୍ରୀ କରିଣ ଜାନୁପରେ ପାରି ।
 ବୁରଲ ଲୋଚନ ସ୍ୱାମୀ ଘୁରେ ଚନ୍ଦ୍ରପାୟେ
 ବସସ୍ଥଳ ବିଦାରଣ କଲେ ଦଶନହେ ।
 ଗଜା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ୱତୀ ଧାର ପ୍ରାୟେ
 ସେହିପେ ହରଣ୍ୟ ବୁକୁ ରକ୍ତ ବହିଯାଏ ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଟାଳ ସେ ନୃସିଂହଙ୍କ ରୂପ
 ବେଳୁବେଳେ ତାହାଙ୍କର ବଡ଼େ ମହାକୋପ ।
 ଆକର୍ଷି ଦୈତ୍ୟ ବନ୍ଧକୁ ଧରି ମହାଗାଡ଼େ
 ରକ୍ତମାଂସ ବିଦାରଣ କଲେ ନଖଦାଡ଼େ ।
 ଅନ୍ତ ପଇତା କରିଣ ଶକ୍ତ ମାଂସ ତାର
 ଉଷିଣ ସନ୍ତୋଷ କଲେ ଦେବ କଲେବର ।
 ଅସୁରର ଅସ୍ତି ମେଦ ମାଂସଆଦି କରି
 ଖାଇ ସୁଆଦ ପାଇଣ ଦେବ ନରହର ।
 ସେ ସୁଆଦ ପାଇ ପ୍ରଭୁ ମୁକ୍ତି ନ ପାରିଲେ
 ଖାଇବାପାଇଁକ ପୁଣି ଭ୍ରମଣ କରିଲେ ।
 ହରଣ୍ୟ ଦୈତ୍ୟର ଥିଲେ ଯେତେ ରକ୍ଷବଳ
 ସେମାନଙ୍କୁ ଧରି ପ୍ରଭୁ କରିଲେ କବଳ ।
 ଅସୁର ବଳଙ୍କୁ ମାରି ଜଳଜନ୍ତୁ ଦେଖି
 ଗୋଟା ଗୋଟା ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ ପ୍ରଭୁ ଭସି
 ଏହିରୂପେ ଶତ ଶତ ସସ୍ତ୍ର ସସ୍ତ୍ର ଧରି
 ଖାଇଲେ ଗୋଡ଼ାଇ ପ୍ରଭୁ ନ ଗଲେ ଉତ୍ତର ।
 ସପ୍ତଦ୍ୱୀପେ ଥିଲେ ଯେତେ ନର ଆଉ ଜୀବ
 ସବୁକୁ ଭସିଲେ ସେହି ନରସିଂହ ଦେବ ।
 କ୍ଷଣକେ ଭ୍ରମଣ କଲେ ନବଦ୍ୱୀପ ପୃଥ୍ୱୀ
 ନୃସିଂହ ରୂପରେ ପ୍ରଭୁ ଭସନ୍ତି ସବୁନ୍ତି
 ଅତି ଉପୁକର ଅଟେ ତାହାଙ୍କର ମୁଣି
 ତାଙ୍କ ଆଗ୍ର ପଳାଇଣ କିଏ ଯିବ ବଞ୍ଚି ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭସି ନ ଲଭିଣ ଶାନ୍ତି
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ବଳାଇଲେ ମତି ।
 ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗମନ୍ତେ ଦେଖିକରି ମହାଭୟେ
 ଅମର ତେଜ ପଳାଇ ଗଲେ ଦେବତାଏ ।
 ସତ୍ତ୍ୱଲକ୍ଷ ଯୋଜନେ ସେ ରହିଲେକି ଯାଇ
 ସୁଗେ ନୃସିଂହ ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ କେ ନାହିଁ
 ବହନ୍ତା ପୁରୁଷମାନେ କହିଲେ ଧାତାକୁ
 ନୃସିଂହ ନାଶ କରିଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ଭୁବନକୁ ଦେବ ଅଇଲେଣି କ୍ଷେପି
 ଏକ କାୟେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ରହିଛନ୍ତି ବ୍ୟାପି ।
 ନୃସିଂହଙ୍କ ରୂପ ଦେବେ ଅନୁଷଣେ ଇଚ୍ଛି
 ଏକାଲେ ମରଲେ ବସି ବିଜୟ କରିଥି ।
 ଦେଖିଲେ ନୃସିଂହ ରୂପ ବିକଟାଳ ମୁଣି
 ପ୍ରକାଶ ମୁଣିରେ ଘୋଟି ଅଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।

ନୃସିଂହ କବଚ ବୋଲି ଏକ ମହାମନ୍ତ୍ର
 ତାହା ପଢ଼ିଲେକ ଧାତା ଶାନ୍ତିର ନିମିତ୍ତ ।
 ଅନେକ ଦିନଯେ ପ୍ରବ କଲେ ଦୁନାରକେ
 ନୃସିଂହ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ନ୍ତି ସବେ ଏକେ ଏକେ ।
 ଦେବଙ୍କ ରକ୍ଷଣେ ଦେବ ଛକ୍କା କରିଥିଲେ
 ଧାତାଦ ଦେବଙ୍କ ପ୍ରବେ ଶାନ୍ତିକୁ ଲଭିଲେ ।
 କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟ ଭ୍ରମେ ତାଙ୍କ ନେତ୍ର ଦୁଇ
 ସନ୍ନିଧେ ଭରସି ପଣି ନ ପାରନ୍ତି କେହି ।
 ଶାନ୍ତିମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ସୁଦ୍ଧା ଦେବ ପିତାମହ
 ପାଶକୁ ନ ଗଲେ ମନେ ହେଲ ମହାଭୟ ।
 କମଳାଙ୍କ ପୁରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ତାଙ୍କୁ ସବୁ ଜଣାଇଣ କହିଲେ ଏ ଶ୍ରୀ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମାତ୍ର ଯାଅ ତାଙ୍କ ଆଗେ ହୁଅ ଉଭା
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଶାନ୍ତି ହୋଇବେ ସେ ଅବା
 ଧାତାଙ୍କ ବଚନେ ବାସନ୍ତଧର ଦୁଲ୍ଲୀ
 ଜଗଜ୍ଜନ ମୋହିନୀ ତାଙ୍କ ପାଶେ ମିଳି ।
 ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ସେ ପଦ୍ମଆସନର ମୁଖ
 ତହୁଁ ଶାନ୍ତିକୁ ଭଜିଲେ ଛୁଡ଼ି ମନୁ କୋପ ।
 ଗରଳଭକ୍ଷ ଗୋଷକୁ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ମୋହି
 ଶାନ୍ତି ଭଜିଲେ ନୃସିଂହ ତେହ୍ନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଣ୍ଡି ।
 ଶାନ୍ତି ଭଜି ମହାପ୍ରଭୁ ଅତି ପ୍ରେମଭାବେ
 ନୃସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ତାଙ୍କୁ ବସାଇଲେ କୋଳେ ।
 ଜୟ ଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନରସିଂହ ମହାମୂର୍ତ୍ତି
 ଖଣ୍ଡିଲେ ବିପଦ ଧରି ବାରୁଣୀର ଜ୍ୟୋତି ।
 ଯେଉଁ ଡାକ ଦେଲେ ପ୍ରଭୁ କରି ଗରଜନ
 ସେ ଡାକରେ କମିଗଲୁ ତଉଦ ଭୁବନ ।
 ଜୟ ଜୟ ନରସିଂହ ବାଳ ନରସିଂହ
 ବୃଦ୍ଧ ନରସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ତରୁଣ ନୃସିଂହ ।
 ଜୟ ନରସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗ ନରସିଂହ
 ବଳିଷ୍ଠ ନୃସିଂହ ତୁମ୍ଭେ କପଟ ନୃସିଂହ ।
 ସୁମନ ନୃସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ମୋହନ ନୃସିଂହ
 ଶାନ୍ତି ନରସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନରସିଂହ ।
 ନରକେଶବୀ ନୃସିଂହ ତୁମ୍ଭେ ମହାମୂର୍ତ୍ତି
 ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଚରଣେ ଦେବ ସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ ।
 ଏହିରୂପେ ବହୁସ୍ତୁତି କଲେ ବେଦବର
 ତାହା କି ବର୍ଣ୍ଣିବ ଛୁଇ ମନୁଷ୍ୟ ମାତର ।

ଶ୍ରୀବିଦ୍ୟା ଶାରଳାଚଣ୍ଡୀ କହିଲେ ଯା ମୋତେ
 ତାହା କହିଲେ ମୁହିଁ ଶୁଣି ଶୁଣିପଥେ ।
 ଏ ଅନନ୍ତ ସଂସାରରୁ ସେ ଜନ ଚରିବ
 ଯମ ଦଣ୍ଡକୁ ଯେ ଜନ ଭୀତି କରୁଥିବ ।
 ଦୃଢ଼ଚିତ୍ତେ ଭଜୁ ସେହି ନରସିଂହ ରୂପ
 ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନକରି କରୁ ତାହାଙ୍କର ଜପ ।
 ସେ ସୁଜ୍ଞାନ ଜନ ଯେବେ ଦୃଢ଼ରେ ଭଜିବ
 ନିଶ୍ଚୟ ପାତକ ଖଣ୍ଡି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବ ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମରେ ପାପ କରିଥିବ ଯାହା
 ନୃସିଂହ ସ୍ମରଣ କଲେ ଖଣ୍ଡିଯିବ ତାହା ।
 କଳିକାଳରେ ଅଟନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟ
 ମାୟାମୋହେ ପଡ଼ି ଅରଜନ୍ତି ବହୁଦୋଷ ।
 ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ସାର କଲ ଆଖି ଦୁଇ
 ଲେଉ ଦେଖାଇ ପ୍ରାଣୀକୁ ନାଶ କରେ ସେହି
 ଯମ ପଞ୍ଜିକାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଚିତ୍ର ଏ ଦେନି
 ଲେଉ ଦେଖି ପ୍ରାଣୀ କଥା ସବୁ ଯାଏ ଦେନି ।
 ଅପାର ପାପ କରନ୍ତି ଯାହା ଇହଲୋକେ
 ଯୁଦ୍ଧ ବାକ୍ୟେ ଯମ ତାଙ୍କୁ ଫିଙ୍ଗେ ନାନାକର୍ମେ
 ନାଶକରୁଛୁ ସେ ଯାହା କହିବେ ବୁଝାଇ
 ଏହାଙ୍କର ବାକ୍ୟେ ଯମ ନାନା ଶାସ୍ତି ଦେଇ ।
 ହେ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଚିତ୍ର ମୋତେ ଏଥୁ ରକ୍ଷାକର
 ଲେଉ ମୋହରୁ ହେଉ ମୋ ମାନସ ଅନ୍ତର ।
 ସବ୍ୟେ ଅସବ୍ୟେ ମୋ ଚିତ୍ତ ଯହିଁଥିଲେ ଥାଉ
 ନୃସିଂହଙ୍କ ପାଦୁ ମନ ଅନ୍ତର ଯେ ନୋହୁ ।
 ଅଭୟ ନୃସିଂହଙ୍କୁ ମୁଁ ସୁରେ ସଦ ହୃଦେ
 ପାଇବି ସଦଗତି ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ।
 ଦର୍ଶନ କରିବି ମୋତେ ହେଉ ସେହି ଦୃଶ୍ୟ
 ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନରେ ମୋହରୁ ଲେଉ ହେବ କଥ ।
 ହୃଦେ ସୁମରିଲେ ନରସିଂହ ନାମ ଗୋଟି
 ଅନେକ ଜନ୍ମରେ ପାପ ଥିଲେ ଯାଇ କୁଟି ।
 ହିରଣ୍ୟ ବଇଶ୍ୟ ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
 ପ୍ରହ୍ଲାଦକୁ ଚିରଆୟୁ ଦେଲେ ଅଦଭୁତ ।
 ନରସିଂହ ନାମକୁ ଯେ ସଦା କରେ ଲୟ
 ସବପାପ ଖଣ୍ଡେ ତାର ନିର୍ମଳ ଯେ କାୟ ।
 ଯମରାଜା କାଳଦଣ୍ଡୁ ହେବାକୁ ଅଜୟ
 ନରସିଂହ ରୂପୀ ମୋତେ ହୁଅନ୍ତି ସଦୟ ।

ଦଶ ଅବତାର ମଧ୍ୟେ ନରସିଂହ ରୂପ
 ସୁରଣ କରନ୍ତେ ଖଣ୍ଡେ ଶତଜନ୍ମ ପାପ ।
 ନୃସିଂହ ବୋଲଣ କୁଣ୍ଡ ଅହନିଶି ରହୁ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯମଦଣ୍ଡ କୁହୁ ।
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ସବବ୍ୟାଧି
 ନୃସିଂହ ନାମ ଅଟଇ ପରମ ଔଷଧ ।
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଦୂର ହେଉ ଜର
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ପାପଶର ।
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ପଥଶ୍ରମ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ହେବ କହ୍ନୁଥାଏ ଧର୍ମ ।
 ନୃସିଂହ ନାମକୁ କେହି ନାହିଁ ସରିସମ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ପୁରୁ ତୁମ୍ଭ ମନସ୍କାମ ।
 ବନ୍ଧରେ ଯାହାକୁ ଯେତେ ଜଳଙ୍କ ରହିଛି
 ନୃସିଂହ ସୁମର ତାର ନ ରହିବ କଛି ।
 ଯେଉଁପରି ଅଗ୍ନି ତୃଣଗଣକୁ ବହଇ
 ସେରୂପେ ନୃସିଂହ ନାମେ ପାପ ଧୂସ ହୋଇ
 ସୁଫଳ ସୁଗତ ପାଇଁ ଯହିଁ ଆସ ମତ
 ନରସିଂହ ନାମଗୋଟି ଘୋଷ ନିତି ନିତି ।
 ଯଦ୍ୟପି କାହାକୁ ସର୍ପ ଦଂଶନ କରିବ
 ନୃସିଂହ ସ୍ମରଣେ ବିଷ ତାର ଉତ୍ତୁରିବ ।
 ଯେବେ କର୍ମପେଡ଼ ପରେ ପଡ଼ୁଥୁବ ଶୈ
 ନୃସିଂହ ନାମ ସ୍ମରଣେ ତାହା ଯିବ ଫଟି ।
 ଗଜଉଷ୍ଣ ବ୍ୟାଘ୍ରଉଷ୍ଣ ସର୍ପ ଆଦି ଭୟ
 ନୃସିଂହ ନାମ ସ୍ମରନ୍ତେ ଯାଏ ସମୁଦାୟ ।
 ସ୍ନାନ ଦାନ ଜପ ମନ୍ତ୍ର ନରସିଂହ ସବ
 ନୃସିଂହ ସ୍ମରନ୍ତେ ଗତି ମୁକତି ପାଇବ ।
 ନରସିଂହ ପିତା ନରସିଂହ ଅଟେ ମାତା
 ନରସିଂହ ସଖା କୁଳ ବାନ୍ଧବ ଦେବତା ।
 ନାନା ଶର୍ପ ଗୁମି ଗୁମି ପଥଶ୍ରମ ନୁହ
 ନୃସିଂହ ସୁମର ଘରେ ବସି ଫଳ ପାଅ ।
 ନରସିଂହ ନାମଗୋଟି ହୃଦେ କର ଦୃଢ଼
 ନରସିଂହ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଜପକରି ପଡ଼ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉ କି ଅବା କ୍ଷତ୍ରିୟ ହେଉ ଅବା
 ବୈଶ୍ୟ ହେଉ ଶୂଦ୍ର ହେଉ ଯେ ହେଉ ଅଥବା
 ଅଶ୍ୱାଦଶ ପାଟକରେ ଚଣ୍ଡାଳ ସହିତ
 ଅଭେଦ ନ କରି ଜପ ନରସିଂହ ମନ୍ତ୍ର ।

ସତରଞ୍ଜର ଭାଷିଲେ ଯେଉଁ ନରସିଂହ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ତାର ସବେ ଏକଅଙ୍ଗ ।
 ଶ୍ରୀନୃସିଂହ ଚରଣରେ ମୋହର ଦଲ୍ଲମ
 ଶ୍ୱଷ୍ଟ ପଦରେ କହଇ ଶ୍ରୀଶାରଳା ମୁନ ।

ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜୁନଙ୍କ
 ବୀରତ୍ୱ ବର୍ଣ୍ଣନା ଓ ରାଧାନାମକ
 ସୈନ୍ୟ ବଣେନ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନ୍ତ୍ର ନରନାଥ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ କରି ପ୍ରଣିପାତ ।
 ପୁରୁଷକଲେ କହ ମୁନି ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ
 କୌରବ ସଭାରେ ପୁଣି କି ବୟର କଲେ ।
 ତାହା ଶୁଣିବାକୁ ମନ ହୁଏ ଉଦବେଗ
 କୃପାକରି ସେ ବିଷୟ କହ ମହାଭାଗ ।
 ଶୁଣି ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ନରନାଥ
 ଭୂରଶ୍ରବା ପୁନରପି କହିଲେ ଏମନ୍ତ ।
 ସତ୍ୟ କହୁଅଛି ମୁହିଁ ଏ ସଭା ମଧ୍ୟରେ
 ସଂସାରେ ବର୍ତ୍ତିଅଛନ୍ତି ନୃସିଂହ କୃପାରେ ।
 ଅଜ୍ଞାନେ ତୁମ୍ଭେ ସବୁକୁ ଚିନ୍ତୁଛ ଆପଦ
 ଜଗତନାଥଙ୍କୁ କାହିଁ କେ ଦେବ ପ୍ରମାଦ ।
 ସଭାମଧ୍ୟରେ ଯେ ରୂପ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରକାଶିଲେ
 ଆମ୍ଭେ ବୟରଲୁ ନିଶ୍ଚୟ ମଲ୍ଲ ଏକାବେଳେ
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କ ହେତୁ ଦୟା କଲେ ମନେ
 ଯେଣୁ ପାଣ୍ଡବ ସୋଦର ଅଟ ତୁମ୍ଭେମାନେ ।
 ତେଣୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ କୋପ ସହରିଲେ
 ବହୁ ଆପଦୁ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ରଖିଲେ ।
 ପାଣ୍ଡବାସୁର ଯେ କାଳେ କୌରବେ ଭାଷିଲ
 ଶ୍ୱଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ଥିଲେ କେ ରଖିପାରିଲ ।
 ଗର୍ଭେ ଥାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାର୍ଥକୁ ଡାକିଲ
 ରକ୍ଷାକର ରକ୍ଷାକର ବୋଲଣ କହିଲ ।
 ସାଧୁ ସେ ପାର୍ଥ ପେଶିଲ ଶର ମନଭେଦୀ
 ବୋଲିଲ ଯେ ଡାକେ ତାକୁ ରଖ ଉପୁ ଭେଦ
 ଅର୍ଜୁନ ବାକ୍ୟେ ଚଳିଲ ମନଭେଦୀ ଶର
 ଶତ ଯୋଜନେ ପଡ଼ିଲ ଶରସ ହୃଦର ।
 ହୃଦେ ପଡ଼ିଲେ ଦ୍ୱିଫାଳ ହୋଇଲ ଅସୁର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭ୍ରାତା ସହ ହୋଇଲେ ବାହାରି

ସଞ୍ଜକେତୁ ନାମେ ଦୈତ୍ୟ କଲ ଯେଉଁ କୃତ୍ୟ
 ଭାନୁମଣିକ ହରିଲ ଥାଉଁ ଶତେ ଭ୍ରାତ ।
 ଭାନୁମଣି କେଶଧରି ବସାଇଲ ରଥେ
 ଡାକଦେଲ ଭାନୁମଣି ପାର୍ଥ ରଣ ମୋତେ ।
 କୁଣ୍ଡଳୀ ପଦ୍ମେ ଥାଇ ଶୁଣି ତା ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଳକୁ ଅସ୍ତେ କରିଣ ନିଧନ ।
 ବଳିଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ରଥ ସୈନ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନର ଶରଦାତେ ସବେ ନାଶଗଲେ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯଦୁ ଶରଦାତ ପାଇ
 ଭାନୁମଣିକ ଅର୍ଜୁନ ରକ୍ଷା କଲେ ତହିଁ ।
 ଅମୃତ ଶରେ ସବୁକୁ ଦେଲ ଜୀବଦାନ
 ସବଦା ତାହାଙ୍କ ମନ ଚିନ୍ତା କି କାରଣ ।
 ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେଖିଅଛ ତ ଘୋଷଯାହା ବେଳେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ବାନ୍ଧିନେଲ ଚକ୍ରସେନ ବଳେ ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥିଲ ଚକ୍ରସେନ ରଥ
 ଜଳପାଶେ ବାନ୍ଧି ତାକୁ ନ ଛାଡ଼ିଲ ପଥ ।
 ସେ ଚକ୍ରସେନ ଗଜବ ନ ପାରିଲ ଯାଇ
 ଅଥା ସ୍ୱର୍ଗରେ ତା ରଥ ଅଛି ବନ୍ଧାହୋଇ ।
 ମାତଳଜ ବୋଲେ ମୋର ରଥ ବାହା କେତେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶିର ବଳଦେବ ଚଣ୍ଡୀ ଆଗେ ।
 ମାତଳ ବୋଲେ ଯିବାକୁ ନାହିଁ କାହିଁ ପଥ
 ଜଳ ପାଶରେ ଅର୍ଜୁନ ବାନ୍ଧିଛ ତୋ ରଥ ।
 କୁ ଯେଣୁ ବାନ୍ଧି ଆଣିଲୁ ଶକ୍ତି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଶକ୍ତି ବନ୍ଧନେ ବାନ୍ଧିଲ ତୋତେ ଅରଜୁନ ।
 କେତେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ତୁ ଛାଡ଼ି ଚକ୍ରସେନ
 ଅମରନାଥ ହୋଇଣ ହେବୁ ଭୂମିଗତ ।
 ଚକ୍ରସେନ ବୋଲେ ଏହୁ ପାଣ୍ଡବ ଦୋରେହା
 ବାନ୍ଧିଥିଲ ମାରିଥାନ୍ତି ଶକ୍ତିଥିଲ ଏହା ।
 ଶଗରେ ବୋଇଲ ସ୍ୱାକୁ ଫିଙ୍ଗିଛ ଏଠାରୁ
 କପର ରଖିବ ପାର୍ଥ ଏହି ପଡ଼ି ମରୁ ।
 ଏହା କହି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯଦୁ ଛାଡ଼ିଦେଲ
 ତା ବେଶି ପାର୍ଥ ଶରରେ ପାବଳ ବାନ୍ଧିଲ ।
 ସେ ଶର ପଥେ ଅଇଲ ଗଡ଼ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଆସି ଭୂମିପରେ ପଡ଼ି ଲଭିଲ ଚେତନ ।
 ସେ ସମୟେ ବେଶୁଥିଲ ତୁମ୍ଭେ ତ ସକଳେ
 କୁମ୍ଭର ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ କି ନ ଥିଲ ସେ କାଳେ ।

ଗୋଧନ ହରଣ କାଳେ ବିରାଟେ ଯେ କଥା
 ଏକା ପାର୍ଥ ତହିଁ ଦେଲ ଯେତେକ ଅବସ୍ଥା ।
 ଉତ୍ତରକୁ ପାର୍ଥ ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଥାନ୍ତା
 କ୍ଷଣକେ ସବୁଙ୍କ ଶିର ଶତ୍ରୁ ଗେ କାଟିଥାନ୍ତା ।
 ପ୍ରାଣେ ନ ମାରି ସବୁଙ୍କ ଦରପ ଗଞ୍ଜିଲ
 ଏକାକୀ ପାର୍ଥ ତୁମ୍ଭକୁ କି ଶାନ୍ତି ନ ଦେଲ ।
 ବହୁଦିନ ନୁହଇ ଯେ ଅଟେ କାଲି କଥା
 ସେମାନ ପାସୋରି ଏବେ କହୁଛ ଅନ୍ୟଥା
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଜଣିବ ମୋର ନ ଆସଇ ମନେ
 ଏତେ ଦିନ ବଢ଼ି ପାର୍ଥଯୋଗେ ତୁମ୍ଭେମାନେ
 କଲ ଉପକାର ନ ମାନନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ
 ଅସୁର ଗୁଣ୍ଡାଳ ଜୀବ ମଧ୍ୟେ ତାକୁ ଗଣି ।
 ହାରିଗଲେ ପାର୍ଥେ ହଳୀ ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ
 ହରି ଅର୍ଜୁନ ଜଣିବ ଏପରି କେ ଜଣେ ।
 ଶତ୍ରୁର ଯଦ୍ୟପି ଇନ୍ଦ୍ର ଆସିବେଟି ବୁଢ଼ା
 ଜଣି ନ ପାରିବେ ହରି ଅର୍ଜୁନ ଏକାମ୍ରା ।
 ଆମ୍ଭଠାରେ ପାଣ୍ଡବେ ତ ନୁହନ୍ତି ବିରୋଧୀ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମିଳାଇବାକୁ ପାଞ୍ଚୁଛୁ ମୁଁ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କ୍ଷମା ହୋଇ ଏହାକହ
 ପାଣ୍ଡବେ ଶରଣ ପଶ ମୋ ତହିଁ ନ ରହ ।
 ନୟମ କରିଛୁ କୃଷ୍ଣ ଆଗେ ମୋର ସାଥେ
 ପାଣ୍ଡବେ ଶ୍ରୀମଦ ବେଦ ମୁହିଁ ଦିନା ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କହୁଅଛି ଉଲ୍ଲେ
 ପ୍ରାଣକୁ ଯେ ଆଶା କରେ ନ ରହ ମୋ ତୁଲେ
 ଯେବା ଉପେ ଉପଶେଷ କରିବ ଫଗ୍ରାମେ
 ତାର ହତ୍ୟା ଦୋଷ ମୋତେ ଲାଗିବଟି ଧର୍ମେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ମୁହିଁ କରିଅଛି ସତ୍ୟ
 ନ ଲାଭିବ ସତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ହେଲେ କଣ୍ଠାଗତ ।
 ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ଯା ପ୍ରାଣେ ଆଶାଅଛି
 ପାଣ୍ଡବେ ଶରଣ ପଶ ମୁଁ ଏହା କହୁଛି ।
 ଲକ୍ଷଣ କୁମର ମୋର ଉନଶତ ଭ୍ରାତ
 ଉଦ୍ଧୀପତ ମୋର ସିନ୍ଧୁଦେଶ ନରନାଥ ।
 ଏ ଯେବେ ଆଶା କରନ୍ତି ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ
 ଶରଣ ମାଗନ୍ତୁ ଯାଇ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
 ମୋର ଏ ଜୀବନେ ମାତ କିଛି ଆଶା ନାହିଁ
 ଭୁଞ୍ଜେ ଅଥବା ନ ଭୁଞ୍ଜେ ଶକ୍ତିଲକ୍ଷୀ ମୁହିଁ ।

ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଶେଷକାଳ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଅନର୍ଥକୁ ଅର୍ଥ କରି ମନ୍ତ୍ର ସେ ଭଲେ ।
 ଶ୍ଵାସ ବୋଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନ କର ସନ୍ତାପ
 ସଂଗ୍ରାମ କରି ଖଣ୍ଡିତ ଚୋର ମନୁ ତାପ ।
 ଏହାଙ୍କ କଥାରେ କିଛି ନୋହି ଯେ ଆତ୍ମର
 ପ୍ରଥମେ ସଂଗ୍ରାମ ତୁମ୍ଭେ ଦେଖ ଦେ ମୋହର ।
 ଦଶଦିନ ଯାଏ ଯୁଦ୍ଧ କରିବି ମୋ ସାଥେ
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ନିତି ମାରବି ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଯେଉଁଦିନ ନ ମାରବି ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
 ସେ ଦିନ ମୁଁ ନ ଭୁଞ୍ଜିବି ଏ ସତ୍ୟ ଭରଣ ।
 ଶ୍ଵାସୁଙ୍କର ଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି କଉରବେ
 ବୋଇଲେ ଏଥର ନିଶ୍ଚୟ ମରିବେ ପାଣ୍ଡବେ ।
 ଏ ଯଦି ଦୟା ଉପୋଧ ମନୁ ଛାଡ଼ିଲେଣି
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଭବେ କେ ରଖିବ ପୁଣି ।
 ଜୟ ଜୟ ଶବଦରେ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି
 ଶ୍ଵାସୁଦେବେ ଅଭିଷେକ କଲ କୁରୁମଣି ।
 ଲକ୍ଷେ ରଥ ରଥାଶ୍ଵେଷ ବେନଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ବୃତ୍ତଲକ୍ଷ ତୁରଙ୍ଗମ ଦିକୋଟି ପଦାତି ।
 ତୋଳ ଦମାଲୁ ଟମକ ବାଜେ ବିଜୟୋଷ
 ସଙ୍ଗତରେ ପାଟଛତ ଦେଲେ ପଞ୍ଚଦଂଶ ।
 ମସ୍ତକେ ମୁକୁଟ ଲଗିଅଛି ତହିଁ ମଣି
 ନାନା ରତ୍ନ ଆଭରଣେ ଶୋଭା ଖରମଣି ।
 ବାହୁ ଦ୍ଵୟରେ କଙ୍କଣ ହୃଦେ ରତ୍ନମାଳା
 କଟିରେ ମେଖଳା ପାଦେ ଅଛି ଜଗଦ୍‌ବଳା ।
 ଶିରେ ଖଞ୍ଜା ହୋଇଅଛି ବହୁମୂଲ୍ୟ ମାଳା
 ନାନାରହେ ବିଭୂଷିତ ଶାନ୍ତନୁର ବଳା ।
 ଏହିପରି ଆଡ଼ମ୍ବରେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶ୍ଵାସୁ କଲ ସେନାପତି ।
 କୋଟିଏ ରଥ ଆବର ଦିକୋଟି ମାତଙ୍ଗ
 ସାଗରେ ପଦାତି ଦେଲ କୋଟିଏ ତୁରଙ୍ଗ ।
 ରତନ ହାରକୁଣ୍ଡଳ ଦେଇ କୁରୁପତି
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଦ୍ରୋଣକୁ କଲ ସେନାପତି ।
 ପାଞ୍ଚ ଅଭବୃତ ରଥୀ ପଞ୍ଚାଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ବୃତ୍ତଲକ୍ଷ ଅଶ୍ଵାଶ୍ଵେଷ ଶୌରୀଏ ପଦାତି ।
 ବିବିଧ ଭୂଷଣମାନ ଦେଇ କୁରୁପତି
 ଛତ ଆଳତ ମୟୂର ଝାଲର ଯେ ଛତ ।

ଏତେକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟେ ପୂଜା କଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେନ ରଥୀ ଦେଲ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରତ୍ନବର ନବଲକ୍ଷ ରଥୀ
 ଦୁଇଲକ୍ଷ ବାଦ୍ୟକାର ସଜ୍ଞଣୀ ପଦାତି ।
 ରତନ ହାର କୁଣ୍ଡଳ ମୁକୁଟାଦି ଭୁଲେ
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଉପରେ ଶଲ୍ୟ ରଥୀ ଦେଲେ
 ମତ୍ସ୍ନ ତେଜ ରଥ ଦେନ ମରତ୍ସ୍ନତେ ହସ୍ତୀ
 ଅଶ୍ଵାଶ୍ଵେଷ ସାଗରେକ ଦିକୋଟି ପଦାତି ।
 ଆଲମ୍ବ ଯେ ଏକଲକ୍ଷ ଛତ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ
 ଉଦ୍‌ଗ୍ର ଲକ୍ଷେ ମୟୂରଝାଲର ଯେ ପକ୍ଷ ।
 ଅନେକ ରତ୍ନ ମୁକୁଟ ଦେନ କୁରୁପତି
 କୃପବର୍ମା ରଥୀଙ୍କୁ ସେ କଲ ସେନାପତି ।
 ରଥୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହୁ ଦେଲେ ମହାମେରୁ
 ଏହାଙ୍କ ରଥେ ସାଉଥି ସଜ୍ଞଣୀ ଗୁରୁ ।
 ଏକ ଅଭବୃତ ରଥ ଦିଅକୁ ଦି ଯୋଦ୍ଧା
 ତିନି ସାଗର ତୁରଙ୍ଗ ପଦାତି ଯୁ ଆଧା ।
 ବହୁରତ୍ନ କୁରୁପତି ଉଦ୍‌ଗ୍ର ଆଖିଲ
 ବାହିନି ରଥୀ ଶିରରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧଲ ।
 ଟମକ ଦମାଲୁ ବାଦ୍ୟ ବାଜେ ବିଜୟୋଷ
 ବହୁ ବାଦ୍ୟନାଦେ କମ୍ପେ ଶୂନ୍ୟ ଦଶଦିଶ ।
 ଶତେ ଡାଳିମ୍ବାବୃମର ଶତେ ଛତ ଦେନ
 ଗଜାଶ୍ଵେଷ ପାଗବନ୍ଧା ଯୋଦ୍ଧା କୋଟି ତିନି ।
 ସୋମଦତ୍ତ ମସ୍ତକରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧଲ
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଦେଇ ତାକୁ ସେନାପତି କଲ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରତ୍ନବର ବଂଶଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ତିନିକୋଟି ଅଶ୍ଵାଶ୍ଵେଷ ସାଗର ପଦାତି ।
 ଶିର ଭୁଜରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧ କୁରୁନାଥ
 ଏତେ କରେ ସେନାପତି ଦେଲେ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ମାଳବ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କୃପବର୍ମା
 ବଂଶଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀପରେ ତାର ଅଶ୍ଵଥାମା ।
 ମାଧବସେନ ନାମରେ କନାଉଜ ରାଜା
 ବଂଶକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ କଲ ଆସି ପୂଜା ।
 ବିରଙ୍ଗ ଦେଶର ରାଜା ଅଟେ କୃତକେଶୀ
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ସମରେ ପ୍ରବେଶି ।
 ମନୁ ଦେଶ ରାଜାନାମ ଅଟେ କୃତମାଳ
 ତିନି ଅଶ୍ଵ ଦି ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଦେନ ଯୁଦ୍ଧେ ମିଳି ।

ରଣସ୍ତମ୍ଭ ଦେଶ ଗୁଣା ଅଟେ ବାରବାହୁ
ପଞ୍ଚସୁର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ସଜ ସେହୁ ।
ଅଳମୁଷ ଦେଶ ଗୁଣା ଅଟେ ବିରୁପାକ୍ଷ
ତାର ତୁଲେ ଅଶ୍ବ ରଥ ସୈନ୍ୟ ନବଲକ୍ଷ ।
ଭୁଜବଳ ଦେଶ ଗୁଣା ସେ ଦରଦସେନ
ସାଜଲ ସେ ବାଆସୁରକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ସୈନ୍ୟ
ବ୍ରହ୍ମମଣ୍ଡଳ ଦେଶର ପୁରାହୁ ନୃପତି
ଅଶୀଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ହେଲ ସେନାପତି ।
ଗରୁଡ଼ ଦେଶର ଗୁଣା ସେ ମଲୟ ଗୁପ୍ତେ
ସାଗରେକ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ସମରେ ବିଜୟେ ।
ଏ ବିଧିରେ ଥିଲେ ତହିଁ ଯେତେ ଦେଶ ଗୁଣା
କାର୍ଯ୍ୟହେତୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲ ତାଙ୍କୁ ପୂଜା ।
ସକଳ ଦେଶ ଗୁଣାଙ୍କୁ କରି ସନମାନ
କହଇ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦିନୟ ବଚନ ।
ସମସ୍ତ ଗୁଣା ଏ କଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଣୀ
ପଞ୍ଚକଟକରେ ଭୁବ୍ଧ ହେବୁ ନୃପମଣି ।
ଅକଣ୍ଠକେ ଗୁଣ୍ୟ କରି ବସିଣ ସମୁଦେ
କିସ ତୋହର ସମରେ କରିବେ ପାଣ୍ଡବେ ।
ସବେ ସତ୍ୟକଲେ ଗଙ୍ଗାଜଳ ହସ୍ତେ ଧରି
ତୋତେ ଗଜାକଲୁ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ ଯୁଦ୍ଧକରି ।
ପଣ୍ଡିତେ ଉଦୟ ହେବେ ଯେବେ ଦିନକର
ଏ କଥା ନୋହିବ ଆନ ପାଶାଣର ଗାର ।
ଜଳ ତେଜ ପୁଲେ ଯେବେ ଫୁଟିବ କମଳ
କଦାପି କ୍ଷଣିକ ବାକ୍ୟ ନୋହିବ ବିଫଳ ।
ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏହିପରି ଦେଖି
କୌରବ ସୈନ୍ୟେ ମନରୁ ଭୟକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
ବଜାଇଲେ ଜୟ ଶଙ୍ଖ ହରଷେ ସକଳେ
ଜୟଗୀତିକା ସରବେ ଗାଇଲେ ମଙ୍ଗଳେ ।
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ ଦୟାମୟ ସନ୍ତେ ଦୟାକରି
ନାନା ରୂପେ ଏ ସଂସାରେ ଭୁବ୍ଧ ଅବତରି ।
ଦୁଷ୍ଟ ଗଣସଙ୍ଗ ବଧ ପୃଥ୍ବୀ ଉଶ୍ମାସିଣ
ସଂସାର ଅଭୟ କରି ଯାଅ ନିକେତନ ।
ଭୁବର ବିଭୁର ପ୍ରଭୁ କେ ଜାଣି ପାରିବ
ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ଯାହା ଦେବ ବ୍ରହ୍ମା ଶିବ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଭୁବ୍ଧ ଚରଣେ ସହସ୍ର ପ୍ରଣତି
ଶାରଳା ଦାସକୁ ଦିଅ ଶେଷକାଳେ ଗତି ।

ଯୁଦ୍ଧର ଅନୁକୂଳ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିନ୍ଦ ବାମଦେବଙ୍କ କଥୋପକଥନ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ କରି ପ୍ରଣିପାତ ।
କରଯୋଡ଼ି ପୁଜାକଲେ କହ ମୁନିବର
କୌରବପତି ପୁନଶ୍ଚ କଲ କି ବିଚାର ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା କଲ ମାନଭବବର୍ତ୍ତୀ ।
ସୁଦେବ ନାମରେ ଥିଲ ପଣ୍ଡିତ ଗୋଟିଏ
ତାଙ୍କୁ ତାକି ପୂଜାକଲ ହସ୍ତିନାର ଗୁପ୍ତେ ।
ନରନ ଶୁକୁ ବସନ ଭୁଜସାର ଦଳ
ପୁବର୍ଣ୍ଣ ଆଳୀରେ ଭରି କୁସୁମ ଚଣ୍ଡୁଳ ।
ବେନ ଶତ ମାତ୍ର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଶତେକ ଶ୍ରୀଫଳ
ଏହା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପାତେ ପୁଣି କରିଲକ ଠୁଳ ।
ପୁବର୍ଣ୍ଣ ଦାପାବଳରେ ପୂର୍ବରଣ ଦ୍ରୁତ
ନେତର ବଳିତା ତହିଁ କରିଣ ସଂଯୁକ୍ତ ।
ପୁବର୍ଣ୍ଣ ପୀଢ଼ା ଉପରେ ତାହାଙ୍କୁ ବସାଇ
ବରଣ ବିଧି ଯୋଗାଡ଼ ସକଳ କରଇ ।
ପୁବର୍ଣ୍ଣ କୁମ୍ଭ ଉପରେ ନଟିକାଳ ଫଳ
ଦଧିଶ୍ରୀ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଶ୍ରୀ ବ୍ରହ୍ମ୍ୟ ଅନୁକୂଳ ।
ଏ ସବେ ଯୋଗାଡ଼ ରଖି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପ ପାଶ
ଯୁଦ୍ଧ ଅନୁକୂଳ ପୁଜେ ହସ୍ତିନାର ଭିଣ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବ ପୁଜାକଲେ କହ ହେ ପଣ୍ଡିତେ
ଏ ପୁରୋକ୍ତ ସର୍ବ ସ୍ତ୍ରୀ ମୁକ୍ତି ଲଭିବେ ଯେମନ୍ତେ
ଦ୍ୱାଦଶ ମାସର ମଧ୍ୟେ ମୋକ୍ଷ କେଉଁ ମାସ
କେଉଁ ମାସେ ପୁତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଯଶ
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି କହନ୍ତି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପ ଗ୍ରହ
ଶୁଣ ହେ ଗଜନ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଭୁର କହିବ ।
ଶରତ ବରଷା ହେମ ଗ୍ରୀଷମ ଶିଶିର
ବସନ୍ତ ଷଡ଼ରତ୍ନରେ ହୁଅଇ ବସ୍ତର ।
ମାଘରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଛମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
ଉତ୍ତରାସ୍ତମ୍ଭ ବୋଲଣ କହନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
ଆଷାଢ଼ ଗଣନ୍ତି ସବେ ଦକ୍ଷିଣ ଆୟନ
ଏହି ପରାୟେ ବସନ୍ତ ହୁଅଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ବୈଶାଖର ପକ୍ଷେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଆଷାଢ଼ରୁ ପକ୍ଷେ
 ଗ୍ରୀଷମ ଋତୁ ବୋଲଣ ଶାସ୍ତ୍ରକରେ ଲେଖେ ।
 ଆଷାଢ଼ ପକ୍ଷେ ଶ୍ରାବଣ ଭାଦ୍ରବରୁ ପକ୍ଷେ
 ବରଷା ଋତୁ ବୋଲଣ ଜାଣିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
 ଭାଦ୍ରରୁ ପକ୍ଷେ ଆଶ୍ୱିନ କାର୍ତ୍ତିକରୁ ପକ୍ଷେ
 ଶରତ ଋତୁ କହିଲ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉଲ୍ଲେଖେ ।
 କାର୍ତ୍ତିକରୁ ମାର୍ଗଶିର ପୌଷ ଏକପକ୍ଷେ
 ହିମ ଋତୁ ବୋଲି ଏହା ଜାଣିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
 ପୌଷର ପକ୍ଷେ ମାଘ ଯେ ପାଲଗୁନ ପକ୍ଷେ
 ଶିଶିର ଋତୁ ବୋଲଣ ପଞ୍ଜିକାରେ ଲେଖେ ।
 ପାଲଗୁନରୁ ପକ୍ଷେ ଚୈତ୍ର ବୈଶାଖରୁ ପକ୍ଷେ
 ବସନ୍ତ ଋତୁ ବୋଲଣ ଅବଦରେ ଲେଖେ ।
 ମେଷ ବୃଷ ମିଥୁନ ଯେ କକଡ଼ା ଆବର
 ସିଂହ କନ୍ୟା ଭୂଜା ବୃଷ୍ଟି ଧନୁ ଯେ ମକର ।
 କୁମ୍ଭ ମୀନକୁ ମିଶାଇ ଏହି ବାରମାସ
 ଏ ଦ୍ୱାଦଶ ମାସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ବୁଝି ନରେଶ
 କାର୍ତ୍ତିକ ମାଘ ବୈଶାଖ ଏହି ତିନିମାସ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ସମୟ ଏ ନଉ ଦିବସ ।
 ଏ ତିନିମାସ ମକର ମାସ ଯାକୁ କହି
 ଅଶେଷ ପୁଣ୍ୟ ମାସକଯାକ ଏ ଅଟଇ ।
 ଏ ମାସେ କଞ୍ଚିତ ଯେତୁ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ କରି
 ହନେକ ଧର୍ମେ ଶତେକ ଜନ୍ମ ପାଏ ତରି ।
 ଏମନ୍ତ ମାସର ପୁଣ୍ୟ ବୁଝି ହେ ନରେଶ
 ଏହା ସଙ୍ଗେ ସରି ନୁହେଁ ଅନ୍ୟ ଦୁଇମାସ ।
 ମକର ଶେଷ ଦିନରେ ଯେତୁ ଧର୍ମ କରେ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞଫଳ ମିଳଇ ତାହାରେ ।
 ମାଧବ ନାମେ ଔଷଧ ହରେ ସବୁ ବ୍ୟାଧି
 ପୁଣ୍ୟମାସ ମଧ୍ୟେ ମାଘ ସଂସାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।
 ଯାଗ ଯଜ୍ଞ ଶର୍ପ ଧର୍ମ ମାଘମାସ ମଧ୍ୟେ
 ଶକ୍ତି ସତ୍ତ୍ୱେ ଝାସ ଦେବ ଅବା ମର ଯୁଦ୍ଧେ
 ମରିଲେ ବେକୁଣ୍ଠେ ବାସ ତରିଲେ ମଙ୍ଗଳ
 ଏହି ମାସେ ସମରକୁ କର ଅନୁକୂଳ ।
 ସୌମଦ ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ତେ ସୌର ନାମେ ପୃଥିବୀ
 ଏକାଳେ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା ଏଥୁ
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ନାମଟି ରହିଛି କିପାଇଁ
 ଭଗ୍ନ ଭରତ ସମର କଲେ ଦୁଇ ଭାଇ ।

ସେହି ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା ଭାଦ୍ରମାସ ମଧ୍ୟେ
 ଭାରତ ନାମ ରହିଛି ଭାଇ ଭାଇ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଏ ଯୁଗ ଶେଷେ ମାସକେ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲ
 ପୁନଶ୍ଚ ଅବନୀ ନାମ ପୃଥିବୀ ରହିଲା ।
 ସେ କାଳେ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା ମାର୍ଗଶିର
 ଯୁଦ୍ଧିଲେ ରାଜାଏ ଧନୁ ମାସ ଦ୍ୱାଦଶୀର
 ଧନୁ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱାଦଶୀରେ ମଲେ ରାଜାଗଣ
 ତହିଁ ଭାରତ ସମର ହୋଇଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ପୁଣି ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲା ନୂଆ ଯୁଗ ହେଲା
 ଜନ ଜନ୍ମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ପୃଥିବୀ ବସିଲା ।
 ତାରଣୀ ବୋଲଣ ନାମ ବହିଲା ବସୁଧା
 ଗୁରୁ ପ୍ରତିପଦା ଦିନ ସଜ ହେଲେ ଯୋଦ୍ଧା ।
 କ୍ଷୀରାନ୍ତକ ବୋଲି ଏକ ହୋଇଲା ପ୍ରଳୟେ
 କ୍ଷିତି ନାମରେ ପୃଥିବୀ ହୋଇଲା ଉଦୟେ ।
 ସେ କାଳେ ହୋଇଲା ପୁଣି ଭାରତ ସଂଗ୍ରାମ
 ଆଶ୍ୱିନ ମାସ ଶୁକଳ ଚତୁର୍ଥୀର ଦିନ ।
 ଅନନ୍ତ ପ୍ରଳେ ହେଲାଣି ଏ ଅନନ୍ତ ବସୁ
 ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ତେ ପୃଥିବୀ ପୁନଶ୍ଚ ସମ୍ପାଦ ।
 ଏହି ରୂପେ କେତେବାର ହେଲାଣି ପ୍ରଳୟ
 ଉନଶତ ବାର ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଛି ହେ ରାୟ ।
 ପ୍ରଳୟାନ୍ତେ ପୁନଃ ପୁନଃ ପୃଥିବୀ ହୁଅଇ
 ପ୍ରଜାପତି ନବସୃଷ୍ଟି ଭିଆଣ କରଇ ।
 ଏହା ଶୁଣି ପୁରୀ କଲେ ପୁଣି ଶୁଷ୍କ ଦେବ
 କେଉଁପରି ହୋଇଥାଏ ଭାରତ ପ୍ରସାଦ ।
 ଶୁରଯୁଗେ ରାମାୟଣ ଭାରତ ସଂଗ୍ରାମ
 କି ହେତୁ ହୁଏ ତା କହ କେବଣ ନିୟମ ।
 ସୁଦେବ ବୋଲନ୍ତି ତହୁଁ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଶୁଣ
 ଫିଟାଇ କହୁଛୁ ମୁହିଁ ତହିଁର କାରଣ ।
 ଏକର ପରେ ଏକକୁ ନିଃଶ୍ୱାସେକ ବୋଲି
 ଷଡ଼ ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କହିଲି ।
 ଷଡ଼ ନିଃଶ୍ୱାସ ହୋଇଲେ ଷଷ୍ଠେକ ହୁଅଇ
 ଷଡ଼ଷଣ ହୋନ୍ତେ ତାକୁ ଲିତା ବୋଲି କହି ।
 ଷାଠିଏ ଲିତାରେ ପୁଣି ହୁଏ ଏକ ଦଣ୍ଡ
 ଏ ନିୟମେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଚଳଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ବେନ ଦଣ୍ଡରେ ହୁଅଇ ଷଡ଼ ଏକ ଜାଣ
 ଶୁର ଦଣ୍ଡରେ ପ୍ରହରେ କଲକ ଭିଆଣ ।

ଶୁଭ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ ଦିନେକ ହୁଅଇ
 ଶୁଭ ପ୍ରହରରେ ଶୁଭ ସମାପତ ହୋଇ ।
 ଏମନ୍ତ ବିଭାଗେ କାଳ ଲେଖେ ପ୍ରଜାପତି
 ଏହା ଦେନ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଆୟୁ ଗଣେ ନିତି ।
 ଆଠ ପ୍ରହର ବାଷ୍ପ ଦଣ୍ଡ ଅହୋରାତ୍ର
 ଆହୋରାତ୍ର ଦିବସର ଅଟେ ଅବା ଅର୍ଥ ।
 ତିନିଶ ଶାଠିଏ ଦିନେ ସମ୍ପର୍କର କହି
 ଶଏଆଠ ବର୍ଷ ଆୟୁ ପୁର କଲ ବହି ।
 ଯେତେ ଦିନ ଏକବର୍ଷ ମାନବେ କୋଲଇ
 ସେହି କାଳକୁ ଆକାଶେ ଏକ ଦିନ କହି ।
 ଆକାଶ ପୁରୁଷେ ଏବେ ଏକବର୍ଷ ହୋଇ
 ବିଶ୍ୱେଦେବା ପୁରୁଷଙ୍କ ଦିନେକ ହୁଅଇ ।
 ବିଶ୍ୱେଦେବା ପୁରୁଷଙ୍କ ଏକ ବରଷରେ
 କର୍ମଦେବତା ଯେ ଏକଦିନ ଶ୍ରେଣ କରେ ।
 କର୍ମ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଏକବର୍ଷ ଶ୍ରେଣ
 ବରବତ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ହୁଏ ଦିନେ ଯୋଗ ।
 ଏକବର୍ଷ ଦଇବତ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ହେଲେ
 ଅରିଷ୍ଟ ପୁରୁଷେ ଦିନେ ଶ୍ରେଣ ହୁଏ ଭଲେ ।
 ଅରିଷ୍ଟ ପୁରୁଷେ ଯେବେ ବର୍ଷେ ଶ୍ରେଣ ହୁଏ
 ବିଦ୍ୟାଧର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ବିବସେ ବୋଲି ।
 ଏ ପ୍ରକାରେ ବିଦ୍ୟାଧର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ବର୍ଷେ
 ବିଶାଖା ପୁରୁଷେ ଶ୍ରେଣ ହୁଅଇ ବିବସେ ।
 ଏହିପରି ଏକଶତ ଆଠ ଦିବସରେ
 ଶମନ ନାଶ ହୁଅନ୍ତି ବୁଝିବ ମନରେ ।
 ଏହିରୂପେ ଶମନକୁ ବିବସେ ହୋଇଲେ
 ନାଶକରେ ଜୀବନ୍ତ ଆୟୁଷପୁରୁଲେ ।
 ଏହାଙ୍କର ଏକଶତ ଅଷ୍ଟମ ବରଷେ
 ବରଷକେ ଶ୍ରେଣ ହୁଏ ବିହନ୍ତା ପୁରୁଷେ ।
 ଏହି ଗଣନାରେ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତର ବର୍ଷ ଶତେ
 ବିନାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ରୁଦ୍ର ଦଇବତେ ।
 ରୁଦ୍ର ଦଇବତେ ଯହୁଁ ବିନାଶ ଲଭଇ
 ଦିନକର ଦେବଙ୍କର ବିବସେ ହୁଅଇ ।
 ଏହିପରି ଦିନ ମାସ ବରଷ ଶେଷର
 ବିନାଶ ପ୍ରାପତ ହୁଏ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଯହୁଁ ଏ ପ୍ରକାରେ ବିନାଶ ଲଭଇ
 ନିଶାନାଥଙ୍କର ଶ୍ରେଣ ତହୁଁ ଶେଷ ହେଲ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କର ଶ୍ରେଣ ସପ୍ତ ଗଲ ଯହୁଁ
 ପିତାମହଙ୍କୁ ଦିନେକ ହୋଇଲକ ତହୁଁ ।
 ଦିନର ଶେଷ ହୁଅନ୍ତେ ଆସଇ ଯେ ରାତି
 ସନ୍ଧ୍ୟାଦି ପୁା ଶେଷେ ନିଦ୍ରା ଯାନ୍ତି ପ୍ରଜାପତି ।
 ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଜାପତି ନିଦ୍ରାରୁ ଉଠିଲେ
 ଚନ୍ଦ୍ରଚର ଲୋକ ତହୁଁ ଆଭିଯାତ ହେଲେ ।
 ଅସାଷ୍ଟମେ ନିଦ୍ରା ଗଲେ ଯହୁଁ ପ୍ରଜାପତି
 ସମସ୍ତେ ବିନାଶ ହେଲେ ଶୂନ୍ୟ ହେଲ ଶିତି
 ନବସୃଷ୍ଟିର କରତା ବିହନ୍ତା ପୁରୁଷ
 କେହି ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ କୋହିଲେ ସାହସ ।
 ଚିନ୍ତା ନ କରନ୍ତେ ନାଶଗଲ ଯିଲେଲେ
 ଜଳରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଲ ଧ୍ୟାନେକ ଭୁଲେକ ।
 ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ନାଶଲେକ ସୂଚକ ପାତାଳ
 ନାଶକଲେ ଆକାଶରେ ସବୁ ଦିଗପାଳ ।
 ପ୍ଳାବର ଜଙ୍ଗମ ଗାଠ ନ ରହିଲେ କିଛି
 ଏକମାତ୍ର ଜଳଦେବ ତହିଁ ରହିଅଛି ।
 ଦିବସହିଁ ଯେତେ ମଣି ରାତ୍ର ହେଲ ଯେତେ
 ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲ ପୃଥିବୀ ବ୍ରହ୍ମା ନିଦ୍ରା ଯାନ୍ତେ ।
 ଶ୍ୱାସ୍ତ୍ର ବୋଇଲେ ସେ ଲୋକ୍ୟ ଯେବେ ଥିଲନାହିଁ
 ପିତାମହ ତା ଉପରେ ରହିଥିଲେ କାହିଁ ।
 ସୁଦେବ କହିଲେ ଶୁଣ ଆହେ ମହାଜ୍ଞାତା
 କାଳ ବିଷ୍ଣୁ ପାଶେ ଯାଇ ରହନ୍ତି ବିଧାତା ।
 ସ୍ୱର୍ଗତଳେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତଳରେ ପାତାଳ
 ପାତାଳ ତଳେ ଭୂତଳ ତଳେ ରସାତଳ
 ରସାତଳ ତଳେ ଅଛି ପୁଣି ଅତିତଳ
 ଅତିତଳ ତଳେ ଅଛି ମଧ୍ୟମ ବିତଳ ।
 ମଧ୍ୟମ ବିତଳ ତଳେ ନିରାକାର ବାସ
 ତା ତଳେ ଅଛି ନିଷ୍ଠୁଳାଳୟ କପିଳାସ ।
 ନିଷ୍ଠୁଳ ଭୁବନ ତଳେ ଭୁବନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ
 ନାଗପୁଣ୍ଡିକ ଆସନ ସେବାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ସଉନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତଳେ ଅଛି ଅନନ୍ତ ବୈକୁଣ୍ଠ
 ଅନନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ସେ ଅଟଇ ଯେ ମଠ ।
 ଅନନ୍ତ ବୈକୁଣ୍ଠ ତଳେ ମାଳ ବଇକୁଣ୍ଠ
 ମାଳାମୂର ରୂପେ ତହିଁ ପ୍ରଭୁ ଯୋଗାଶ୍ୱସ୍ତ ।
 ତାହାର ତଳକୁ ଅଛି ବୈକୁଣ୍ଠ କାଳନ୍ଦୀ
 କଳକ ବିଷ୍ଣୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଆସନ ପୟୋଧୀ ।

ଆହେ ଶୁଣ ଏଥୁ ସେହି ଅବତାର ରାମ
 କଳା କୃଷ୍ଣ ଧଳା ରାମ ଆଉ ମୟା କୂର୍ମ ।
 ପାପୀନନଙ୍କର କାଳ ନୃସିଂହ ବାମନ
 ରେଣୁକାଗର୍ଭରୁ ପଶୁ କୌଶଲ୍ୟାଙ୍କ ରାମ ।
 ବାସୁଦେବ ଦେବଙ୍କାର କୋଳେ କାଳ ରୂପେ
 ବୁଦ୍ଧ କଳଙ୍କା ହୋଇଲେ ଯେ ଏସନକ ରୂପେ
 ବ୍ରହ୍ମ ବରକୁଣ୍ଡ ଅଛି କାଳନ୍ଦୀର ତଳେ
 ବ୍ରହ୍ମ ନାରାୟଣ ବିଜେ ତହିଁ ସବକାଳେ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ନାରାୟଣଠାରୁ ପଦ୍ମନାଭ ଗୋଟି
 ନାଭରୁ ବାହାରିଅଛି ବ୍ରହ୍ମ ମଣ୍ଡଳଟି ।
 ସେହି ପଦ୍ମଟି ଅମ୍ଳାନ ଅଟେ ସବକାଳେ
 ଅତୁଟ ଭବରେ ସଦା ରହିଥାଏ ଜଳେ ।
 ସେହି ପଦ୍ମେ ହବାରାସ ରହିଥାଏ ଧାତା
 ଅହୋରାସ ନ ଛାଡ଼ଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତା ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ଆହାରାଦି ନିଦ୍ରା ହୁଏ ତହିଁ
 ତେଣୁ ପଦ୍ମଯୋନି ବୋଲି ନାମ ଅଛି ବହି ।
 ସେହି ପଦ୍ମେ ନିଦ୍ରାଗତ ହୋଇଣ ବିଧାତା
 ପାଶୁଡ଼ା ଗୋଟିକ ମଧ୍ୟେ ହୋଇଣ ଅଚିନ୍ତା ।
 ଦିନ ହେବା ପରିଯନ୍ତେ ସୁଖେ ନିଦ୍ରାଗଲେ
 ନିଦ୍ରାରୁ ଉଠିଣ ପୁଣି ତେଜନା ଲଭିଲେ ।
 କାହିଁ କିଛି ନ ଦେଖିଣ ଶୁଦ୍ଧିଲେ ବିରଞ୍ଚ
 ପଦ୍ମମଞ୍ଜି ମେଲିଦେଇ ସୁନବାର ସଞ୍ଚ ।
 ଦେବ ଦାନବମାନଙ୍କ ଲୋକ ଆଦିହେତୁ
 ସର୍ଜନା କରେ ଛପନ କୋଟି ଜୀବଜନ୍ତୁ ।
 ସୃଷ୍ଟି ଅଶ୍ରୁଜ ଜଗସୃଜ ଉତ୍ପତ୍ତାଇ
 ସୁନବାର ପଦ୍ମଯୋନି ସୃଜନ କରଇ ।
 ଅମଳାନ ସୋମବୀଣ ମୂଳ ଏହାଙ୍କର
 ଗ୍ରେଜ ଅଳକ ବୀଣ ଯେ କୌରବ କେଶରୀ ।
 ବୃଷ୍ଟି ବୀଣ ଯଦୁବୀଣ ହରିହର ବୀଣ
 କଣ୍ୟାପ ଅଙ୍ଗୁରୀ ଶୁଭ୍ର ଏ ଆଦି ବିଶେଷ ।
 ଶାର୍ଙ୍ଗକ ପ୍ରତାପ ଆଉ କାଶୀ କଉଶିକ
 କନ୍ଦ ମହାର ଅଠର ବୀଣେ ଯେତେ ଲୋକ
 ଅସୁର ବୀଣରେ ଜାତ ହୋଇଲେ ଶବଣ
 ସୂର୍ଯ୍ୟବୀଣେ ଜାତ ହେଲେ ଶ୍ରୀରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ।
 ସେତପ୍ପା ସୁଗରେ କଲ ସୀତାଙ୍କୁ ହରଣ
 ସୀତା ଛଳେ ତାକୁ ବନ୍ଦ କଲେ ରଘୁରାଣ ।

ଶବଣର ସମ୍ଭବାୟୁ ବୀଣ ଶେଷ କର
 ପୁଣି ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନେ ଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ।
 ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ସେତା ଅନ୍ତେ ହୋଇଲେ ଦ୍ଵାପର
 ରଙ୍ଗାବତାରେ ଗୋପରେ କରଲେ ବିହାର
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବାରୁ ବେନି
 ରାମ ଆଉ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୃଷ୍ଣ ଫାଲ ଗୁଳ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ହେଲ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ତ
 ତୁମ୍ଭ ଭାବର କିବା ସହିବ ଅବନୀ ।
 ଏମନ୍ତ ରୂପରେ ପୃଥ୍ଵୀ ହୁଅଇ ସୃଜନ
 ଅନୁକୂଳ ପୁଷ୍ପିଲ ଯା ତାହା ଏବେ ଶୁଣ ।
 ବୃଧବାର ବିପ୍ଳବ ଶୁକୁ ସମ୍ବୋଦିନୀ ତପ୍ତ
 ଦ୍ଵିଜା ନାମେ ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଦିନର ପାହାନ୍ତି ।
 ତେଜଲ ନାମେ କରଣ ଶିବନାମେ ଯୋଗ
 ବିପ୍ଳବ ସଂହାନ୍ତି ପତଣ ଦିନ ଯାଇ ଶ୍ରେଣ ।
 କାତ୍ୟାୟିନୀ ବୁଲୁଥାନ୍ତି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୂର୍ତ୍ତି
 ମଗର ବାହନେ ଯୋଗି ଦକ୍ଷିଣରେ ସ୍ଥିତି ।
 ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଆବର ତପ୍ତ ଯେ କରଣ
 ସୁଦେବ ପଣ୍ଡିତ ଏତେ କହିଲେ ଲକ୍ଷଣ ।
 ଯୋଗିନୀତପ ସୁଦେବ ଜ୍ୟୋତିଷ ପାତଳେ
 ସେଥିରୁ ସମସ୍ତ କଥା ବୁଝାଇ କହିଲେ ।
 ସମସ୍ତ ଘରଣ୍ଡ ପୁରୁଷଗେ ପଶିଲଣି
 ହଂସାବେଶ୍ଵ ଚକ୍ରଛନ୍ଦ୍ର ଦେଶ ବ୍ରହ୍ମାପୁଣୀ ।
 ଦ୍ଵିଜାୟା ଦଶମୀରେ ଯେ ଉତ୍ତରରେ ଭାଗେ
 ମାହେଶ୍ଵରୀ ଚଳନ୍ତି ଯେ ଶୁଭକାଳ ଯୋଗେ
 ଏକାଦଶୀ ଛୁଣ୍ଡାୟାରେ ଅଗ୍ନିକୋଣେ ରହେ
 କୌମାରୀ ମୁରତି ତହିଁ ଶୁକର ଆବେଦେ ।
 ଚତୁର୍ଥୀ ଯେ ଦ୍ଵାଦଶୀରେ ବାରାଣ୍ଡ ଦକ୍ଷିଣେ
 ମହାମାୟୀ ଚଳନ୍ତି ଯେ ମୟୁର ବାହନେ ।
 ସମ୍ବୋଦିନୀ ପଞ୍ଚମୀରେ ଦକ୍ଷିଣେ ରହନ୍ତି
 ବାରାଣ୍ଡ ନାମକୁ ସେହୁ ଧାରଣ କରନ୍ତି ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଷଷ୍ଠୀରେ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ
 ମାତଙ୍ଗ ବାହନେ ବସି ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ନାମରେ
 ସପ୍ତମୀ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଦିନେ ବାୟୁବିଶେ ସ୍ଥିତି
 ଶୁକ୍ଳା ନାମକୁ ପୁଣି ଧାରଣ କରନ୍ତି ।
 ମଗର ବାହନେ ପୁଣି କରନ୍ତି ଗମନ
 ନାନାରୂପ ପ୍ରକାଶନ୍ତି କର୍ମକୁ ଦେଖିଣ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ହୁଅଇ ଶୋଳଘଡ଼ ବେଳା
 ଚଉଦ ଦଣ୍ଡେ ଭ୍ରମର ସେ ସଦମଙ୍ଗଳା ।
 ପ୍ରହରକ ବେଳମଧ୍ୟେ ମନ୍ତ୍ରରେ ଭ୍ରମର
 ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରହରେ ଅତୀତ ପାଦମାସ ଯାଇ ।
 ଦେବେ ଯୋଗିନୀର ମୁଖେ ପଡ଼େ ଯେଉଁଜନ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରିତ୍ୟାଗ କରେ ହୁଏ ଧନସ୍ଥାନ ।
 ପୁରୋହିତ ତଥା ଯୋଗୀଚନ୍ଦ୍ରକୁ ପାତଳେ
 ବାରଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୁଝାଇ କହିଲେ ।
 ଶନ ସୋମବାରେ ଯୋଗୀ ପୁଣେ ଉଦେହୋଇ
 କୁଜ ଶନିବାରେ ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଚଳଇ ।
 ରବି ଶୁକ୍ରବାରେ ତାର ପଶ୍ଚିମରେ ଗତି
 ବୁଧ ବୃହସ୍ପତି ବାରେ ଦକ୍ଷିଣେ ଚାହିଁ ।
 ଯେଉଁଦିନ ଯେଉଁ ବାର ଅନୁକୂଳ ହୋଇ
 ପ୍ରଥମ ଗୁରୁଦଣ୍ଡାଧିପତି ସେହି ରହି ।
 ରବି ବୁଧ ଗୁରୁ ଶୁକ୍ର ଶଶୀ କୁଜ ଶନି
 ଦୁଇ ଦୁଇ ଘଡ଼ ଯଥାହମେ ପୁଣି ଘେନି ।
 ପୁରୋହିତ ବୋଲେ ମନେ ରଖ ତୁ ଗଜନ
 ଗୁରୁ ବେଳ ବେନି ଘଡ଼ କର ତୁ ଗମନ ।
 ପଶ୍ଚିତଳ ଠାରୁ ଶୁଣି ଗଜା ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ସକ୍ଷୀ ମଞ୍ଜୁଳାଇ ଗଲେ ଯେ ଯାହା ଭୁବନେ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗତର କରତା ବିଭୂଷି
 ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଦେବ ତୁହି ଅଛୁ ସଞ୍ଚି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଦିବାକର ଆଦି ସବୁରି ତୁ ମୂଳ
 ତୁ କରତା ନାଥ ସିନା ତାରନ୍ତା ସକଳ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
 ଏ ପଞ୍ଚଭୂତରେ ପ୍ରଭୁ ତୁହି ମହାରସ ।
 ଦେବଙ୍କର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ତୁହି ଯେ କେବଳ
 ଧାତୁବ୍ୟାଧି ଚଉବିଂଶ ଚର୍ଚ୍ଚିତେ ତୁ ଠୁଳ ।
 ଅଭୟ ପୁରୁଷ ତୁହି ସୁଖେ କାଳ ବଞ୍ଚୁ
 ଅବିଦ୍ରେ ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ତୁହି ଦେବ ସଞ୍ଚୁ ।
 ଭବସାଗର ଶରଣ ରକ୍ଷଣି ତୁହି
 ତୋ ବିନୁ ସୋଦର ନାଥ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ
 ତୁହି ସୁଜାତୁ କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ମୃତ୍ତିକା
 ଲୌହ ତାମ୍ର ପିତ୍ତଳାଦି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ରେଖା ।
 ଯେତେ ପଦାର୍ଥ ଗଠନ କରଇ ବିଭାଗି
 ତୁ ଦେବ ଏହା ସଞ୍ଚୁ ସବେ ଛନ୍ଦ୍ର ଜାଣି ।

ହରିହର ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚପନ ଚାପନ
 ବିଗ୍ରହାଳମାନଙ୍କୁ ତୁ କରୁ ଜ୍ଞାନଦାନ ।
 ନାନା ମୁରୁତି ହୋଇବେ ଯେବେ ଦିଗପାଳେ
 ସମସ୍ତେ ପୂଜା ପାଆନ୍ତି ତୋର ମନ୍ତ୍ରବଳେ ।
 ତୋ ମନ୍ତ୍ରବଳରେ ସବେ ଲଭନ୍ତି ମୁକତି
 ନ କହି ତୋ ମନ୍ତ୍ର ଗୋତେ ପୁଣି ନ ପାରନ୍ତି
 ହେ ସ୍ବାମୀ ତୋହର ମୁଣି ପାଷାଣରେ କଲେ
 କିଏ ଜାଣିବ ସବେ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ରବଳେ ।
 ଏହା ନ ଜାଣି ସଂସାରେ ବଣା ହେଉଥାନ୍ତି ।
 ଅପୂଜ୍ୟ ବୋଲଣ ତୋତେ ମୁରୁଖେ କହନ୍ତି ।
 ତୁମ୍ଭେ ଜଗତର ପିତା ସାବିତ୍ରୀରମଣ
 ଗୁରୁମୁଖେ ଚତୁର୍ବେଦ କର ଉଚ୍ଚାରଣ ।
 ଅଥବା ବେଦକୁ ପୁଣି ବଦନରେ ଶୁଣୁ
 ପଶ୍ଚିମ ବଦନେ ରକ୍ତବେଦ ପରକାଶୁ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ବଦନେ ତୁହି ପଢ଼ୁ ଯଜୁର୍ବେଦ
 ଉତ୍ତର ମୁଖରେ ଶୁଷ୍କ ସାମବ୍ରହ୍ମଭେଦ ।
 ଏହି ଗୁରୁବେଦ ନିତ୍ୟ କରୁ ତୁ ଉଚ୍ଚାର
 ଏଣୁ ନାମ ବହିଃସ୍ଥ ତୁହି ବେଦବର ।
 ଏହି ଗୁରୁବେଦରୁ ତୁ ନାମମନ୍ତ୍ର କଲୁ
 ଜପ ମନ୍ତ୍ର ହେତୁ ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରାକୁ ସଞ୍ଚୁଲୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ଯୋଗେଶ୍ଵର ପରମ ଦୟାଳୁ
 ଛପନ କୋଟି ଜୀବଙ୍କୁ ବର ପ୍ରତିପାଳୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ପରମେଷ୍ଠି ଜଗତ ପିତର
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ପରମବ୍ରହ୍ମ ନିରାକାର ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ଶୁଭଫଳ ବାଞ୍ଛୀ
 ଭବେ ଯାହା କରୁ ପ୍ରଭୁ ତୋର ସବିଭକ୍ତ ।
 ସ୍ତମ୍ଭନ ମୋହନ ବଶ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଟନ ବିଦ୍ୟା
 ଧରଣ ଧାରଣ ସବମନ୍ତ୍ର ତୋର ସିଦ୍ଧା ।
 ବେନିସସ୍ତ୍ର ଜହ୍ନା ଅଟେ ଅନନ୍ତ ନାଗର
 ଅନୁକର ନ ପାରିଲେ ମହିମା ତୋହର ।
 ଚରାଚର ବର୍ତ୍ତିଯାଏ ଯେ ଜାଗ୍ରତ ଥିଲେ
 ପୃଥ୍ବୀ ପ୍ରଳୟ ହୁଅଇ ଯେହୁ ନିଦ୍ରାଗଲେ ।
 ମାନ ଉଚ୍ଚାରଣ ତୁହି ଜଗତର ପିତା
 ମାନବେ ଜନ୍ମି ମୁଣି କି କହିବ ତୋ କଥା ।
 ତୋହର ଚରଣେ ନାଥ ମୋର ଶିର ଲୁଚୁ
 ଏ ପାପ ପ୍ରକୃତି ମୋର କାହିଁରେ ନ ବଳୁ ।

ନ କଲି ତୋ ସେବା ମନ୍ତ୍ର ନ ଗଲି ଶ୍ରୀ
ନ ପଣିଲି ଯାଗଯଜ୍ଞେ ନ କଲି ବ୍ରତ ।
ନ ପଢ଼ିଲି ଅକ୍ଷର ମୁଁ ନ ଜାଣିଲି କିଛି
ଅନଭ୍ୟାସରେ ପ୍ରସନ୍ନ ମୋତେ ହିଙ୍ଗୁଳାସି ।
ସେହି ଦେବା ବିଜେକରି ମୋର ହୃଦୟରେ
ଏହି ପରମ ଗତିର ବାଟ ଦେଲେ ମୋତେ ।
ତୁମ୍ଭର ଚରଣେ ମୋର ରହୁ ମନ ଧ୍ୟାନ
ଶୁଦ୍ଧମନ ଶାରଳା ଯେ ଭାବେ ଶ୍ରବଣନ ।

କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧସନ୍ତା

ଏଥୁଅନ୍ତେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ନରପତି
ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ ପାଦେ କରିଣ ପ୍ରଣତି ।
ପୁରାକଲେ କହ ମୁନି କୌରବ ଶତ୍ରୁର
ଜ୍ୟୋତିର୍ବଦଠାରୁ ଶୁଣି କଲ କି ବର ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳିଛି ସଗଗ
ଦୟାକରି ମୋର ପାଶେ କହ ମହାଶ୍ରଗ ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରଭଣ୍ଡ
କୌରବେ ପଣ୍ଡିତଠାରୁ ପାଆନ୍ତେ ସନ୍ଦେଶ ।
ଦଧିବାମନ ସୁମର ଦଧି ଅନୁକୁଳେ
ଉଠିଲେ କୌରବେ ମନେ ବିରୁର ମଙ୍ଗଳ ।
ଚଳିଗଲେ ସବ୍‌ଗାର ଯେ ଯାହା ଭୁବନେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ଭୁଞ୍ଜି ଆସିଲେ ତପଶେ ।
ରଥକୁ ମଣ୍ଡନ କଲେ ହୋଇଣ ଉନ୍ମତ୍ତ
ସଜାଇଲେ ଅଶ୍ୱ ଗଜ ରଥ ଅସ୍ତମିତ ।
ଧନୁ ଉତ୍ତେଜନ କରି ମାନନ୍ତ ସେ ଗୁଣ
ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା ଶର ଆଣି ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ ତୁଣ ।
ବଜ୍ରାସ୍ତ୍ର ଗାରୁଡ଼ର ବାଦ୍ୟାଦି କାହାଳି
ସେ ବାଦ୍ୟ ନାଦରେ ପୃଥ୍ୱୀ ପଡ଼ିଲ ଉଡ଼ୁଳି ।
ଛଅ ଆଲଟ ରୂପର ବହୁ ଧରାଇଲେ
ଜୟ ପତାକା ନାନାଦି ରଙ୍ଗେ ଉଡ଼ାଇଲେ ।
ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଘରେ ହୋଇଲ ଉତ୍ସବ
ନେତ ପତାକା ତୋରଣ ବହୁତ ସମୃଦ୍ଧ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ କଳଶ ଉପରେ ନେତର ଓଡ଼ଣି
ସମସ୍ତେ ଉତ୍ସବ କଲେ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଣି ।
ରଥଧ୍ୱଜେ ଉଡ଼େ ଦଧିମଙ୍ଗଳର ଗାନା
ଅପରାଜିତା ନୃସିଂହମନ୍ତ ଅଧ୍ୟାପନା ।

ଶ୍ରୀରାମ ସହସ୍ର ନାମ ଦେବତା ଅର୍ଚ୍ଚନ
ଏରୂପେ ମାତିଲେ ହର୍ଷେ କଉରବ ସୈନ୍ୟ ।
ହେ ରାଜା ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଗୁପ୍ତଚର ଥିଲେ
ଅନୁକୁଳ କଥା ଶୁଣି ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
ବାରୁଣାବନ୍ତେ ଯାଇଣ ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରତେ
ଅନୁକୁଳ କଥା ଫେଡ଼ି କହିଲେ ଭରିତେ ।
ସ୍ୱାମୀ କୌରବ ସଗ୍ରରେ କହିଲେ ଏମନ୍ତ
ପ୍ରଥମରେ ସେନାପତି ହେଲେ ଗଙ୍ଗାସୁତ ।
ଗ୍ରୋଣ କୃପ ଭୂରଶ୍ରବା କର୍ଣ୍ଣ ଜୟଦ୍ରଥ
କୃତରୁ ମିଶାଇ ଏହି ରଥୀ ହେଲେ ସାତ ।
ସୋମଦତ୍ତ ଦାହିକ ଯେ ମାଗଧ କେଶରୀ
ବହୁ ସେନାପତି ଆଟେ ହୋଇଲେ ତାଙ୍କର ।
ଏମାନଙ୍କ ସହିତରେ ଦେଇ ବହୁ ସୈନ୍ୟ
ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ମୁକୁଟ ଦେଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ମୁକୁଟ ନ ଦେଲ ନୃପତି
ଏହା ଛଡ଼ା ଆଉ ଦେବ ସବେ ପାଇଛନ୍ତି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବଡ଼ କ୍ଷତ୍ରୀ ଅଟେ ସେହି
ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ମୁକୁଟ ନ ଦେଲ କପାଇଁ ।
ସହଦେବକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଏହା ପରୁରଲେ
ଅଶ୍ୱଥାମେ ସେନାପତି କପାଇଁ ନ କଲେ ।
ମନ୍ଥୀ ବୋଲେ ଅଶ୍ୱଥାମା ମନ୍ଦକର୍ମ କଲ
କ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇ ଚରଣାଗ ବର ସେ ମାଗିଲ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପତି ଅଟେ ମହାବୀର
ଶୁର ଗାର ପଣ୍ଡିତ ଏ ଅଟଇ ସବଞ୍ଜି ।
ମୃତ୍ୟୁକୁ କୁଣ୍ଡିତ ଯେଣୁ ହେଲ ମହାଯୋଧ
ଅଭେଦ ବଜ୍ରର ସ୍ୱର ନାହିଁ ସେହୁ ସାଧ ।
ଯେବେ ମୁକୁଟ ଗ୍ରୋଣୀର ମାଥେ ବାନ୍ଧିଥାନ୍ତା
ମହା ସଙ୍କଟ ଆସୁଛି ଜାଣ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ।
ମରଣକୁ ନିସତ ସେ ମହାଯୋଦ୍ଧା ହେଲ
ତେଣୁ କୁହୁପତି ତାକୁ ମୁକୁଟ ନ ଦେଲ ।
ସହଦେବର ବଚନ ଶୁଣି ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
ଜୟଶଙ୍କ ବଜାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଘନ ଘନ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଧର୍ମଶ୍ରୀ
ପଞ୍ଚ କଟକ ତୁମ୍ଭର ହୋଇଲ ନିଶ୍ଚୟ ।
ଚରଣାଗ ଅଶ୍ୱଥାମା ଅଟେ ମହାଯୋଧ
ତା ଶରରେ ବଜ୍ର ଅସ୍ତ୍ର କରୁଛି ନ ଭେଦ ।

ଆମ୍ଭର ପକ୍ଷରେ ଦେବ ପୁରୋଗ ଘଟିଛି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦ୍ରୋଣକୁ ଯା ବରଣ ନ ଅଛି ।
ସେନାପତି ପଦେ ଯେବେ ତାହାକୁ ବରନ୍ତା
ଯୁଦ୍ଧେ ଜଣିବାକୁ ତାକୁ କଠୋର ହୁଅନ୍ତା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ଏହା କହି ଜଗତ ବିହାସ
ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯୁଦ୍ଧସଜ୍ଜା କର ଶୀଘ୍ରକରି ।
ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀଦଶୀ
ପାଣ୍ଡବେ ବାରୁଣୀ ଗୁପ୍ତ ଜୟନ୍ତୀ ପ୍ରଦେଶି ।
ବିଷ୍ଣୁମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ବୃଷବାର ଦିନ
ଅଶ୍ୱିନୀ ନକ୍ଷତ୍ରଗତେ ଭରଣୀ ତଳନ ।
ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ବୃଷବାରେ ଭରଣୀ ପଡ଼ିଲେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠଯୋଗ କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି ହୁଅଇ ସେ ଭଲେ
ତେତିଳ ନାମେ କରଣ ସିଦ୍ଧି ନାମେ ଯୋଗ
ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍କରାନ୍ତର ପଦର ଦିନ ଭୋଗ ।
ତଥ୍ୟବାର ନକ୍ଷତ୍ରାବ ସମସ୍ତ ବସୁର
ବିଜୟ କଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଜୟନ୍ତୀ ନଗରୀ ।
ଯମୁନା ନଦୀ ବହଇ ଉତ୍ତରବାହୁମା
ବିଜେ ଧର୍ମସୁତ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଦେନ ।
ବିରାଟ ଦ୍ରୁପଦେଶ୍ୱର ଏ ବେନ ରାଜନ
ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣୟମନ ଦ୍ରୁପଦ ନନ୍ଦନ ।
ବିରାଟନନ୍ଦନ ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେତ ଯେ ଉତ୍ତର
ପଶୁ ରାମ ତୁଳୁ ହୁଏ ଗର ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ।
ଅର୍ଜୁନ କୁମାର ଯେହୁ ଅଟେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ବାଳୁତ ନନ୍ଦନ ଏହି ସତ୍ତଗୋଟି ସୁନୁ ।
ଏମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ନନ୍ଦନ
ଯୁଦ୍ଧର ନିମନ୍ତେ ଶୀଘ୍ର କଲେକ ଗମନ ।
କୁଣ୍ଡଳ ମୁକୁଟ ହରି ଦେନଶ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ
ଆପଣେ ବାନ୍ଧିଲେ ନେଇ ଅର୍ଜୁନର ମାଥେ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ପାର୍ଥ ନିବାସକୁ ବଧୂଲେ ଯେ କାଳେ
ଭଦ୍ର ଜୟମାଳା ପାର୍ଥ ଗଲେ ଲମ୍ବାଇଲେ ।
ସେ ଜୟମାଳାକୁ ପୁଣି ପାର୍ଥ ଗଲେ ଦେଇ
ନାନା ବେଶରେ ମଣ୍ଡନ କଲେ ଯଦୁସାଇଁ ।
ପିନାକ ଧନୁ ଅକ୍ଷୟ ତୁଣ ଏହି ବେନ
ସନ୍ତୋଷରେ ଦେଇଥିଲେ ଶଙ୍କର ଭବାନୀ ।
ପୁଣି ପାଣ୍ଡୁପତି ଶର ଦେଇଥିଲେ କାଶୀ
ଦେବଶ ଶରରେ ଥିଲେ ଅକ୍ଷୟ ବିନାଶି ।

ମନଭେଦୀ ଶର ଦେଇଥିଲେ ସ୍ୱାହାପତି
ଏ ସବୁ ଶର ଦେନିଲେ ପାର୍ଥ ମହାମତି ।
ବ୍ରହ୍ମ ବଳ ଶୁଳ ଆଉ ଅମୋଦ ଶକତି
ବାରୁଣୀ ଶକତି ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ଯେ ଶକତି ।
ବୈଷ୍ଣବା ଶର ଗିରିଜା ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ଦେଲେ
ସେ ଶରେ ଅର୍ଜୁନ ବହୁ ଦୈତ୍ୟ ବିନାଶିଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ଶର ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ରଥେ ଥୋଇଲେ ନେଇ ନାରାୟଣ
ଏହିପରି ଗାରବେଶ ହୋଇଲେ ଫାଲ୍‌ଗୁଣୀ
ହରି ନିଜ ଅଳଙ୍କାରେ ସଜ ହେଲେ ପୁଣି ।
କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯେଉଁ କୃଷ୍ଣ ଶିରୋମଣି
ନନ୍ଦିଘୋଷକୁ ମଣ୍ଡିଲେ ନାନାରହ ଦେନ ।
କଟ୍ଟେ ଝଲକପଟେ ମାଣିକ୍ୟକୁ ଖଞ୍ଜି
ତା ମଧ୍ୟେ ମୁକ୍ତା ଖଞ୍ଜିଲେ ଥୋଇ ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି
ଯେଉଁ ରହୁ ଥିଲେ ରଥ ନ ହୁଅଇ ଭାବ
ସେ ରହମାନ ଖଞ୍ଜିନ୍ତେ ଦକ୍ଷିଣଲ ତୋର ।
ଲେହିତ ପୁଷ୍ପ ସଦୃଶ ଦିଶେ ପାଟପୁତା
ତହିଁ ଯେ ଗୁନ୍ଥିଲେ ମାଳ ମାଳ ଯେ ମୁକୁତା ।
ମୁକ୍ତା ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି ପୋତଳାର ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରାବ
ତଥ୍ୟମଧ୍ୟେ ଲମ୍ବାଇଲେ ମାଣିକ୍ୟର ଝର ।
ନିର୍ମଳ ଆକାଶେ ଯେହ୍ନେ ନକ୍ଷତ୍ର ବକାଶେ
ପ୍ରଭାତ କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ବାଳଅର୍ଦ୍ଧ ଦିଶେ ।
କହନ୍ତେ ନ ସରେ ନନ୍ଦିଘୋଷର ମହିମା
ଭାବ ନିବାରଣ ପାଇଁ ନିର୍ମଣିଲ ବ୍ରହ୍ମା ।
ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ସେହୁ ନ ଫୁଟଇ
ଅସ୍ତ୍ର ଆଘାତରେ ପୁତା କେତେକ ନ କୁଟଇ ।
ଅନଳରେ ସେହୁ ରଥ ନ ହୁଏ ଦହିୟା
ସମର କାଳେ ନ ଲାଗେ ଶକତିର ତେଜ ।
ମହାସରତସମର ସରେ ଯେତେବେଳେ
ପ୍ରଜାପତି ତାହା ନେଇ ସ୍ଥାପଇ ପାତାଳେ ।
ମନୁ ଏକ ଅନ୍ତେ ପୁଣି ହୁଅଇ ଭାରତ
ତହିଁ ଆସି ଏହି ରଥ ହୁଏ ଉପଗତ ।
ବାହୁବାର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପ୍ରଳୟ ହୋଇଛି
ଭାବ ନିବାରଣ ରଥ ସେହିରୂପେ ଅଛି ।
ଦେବଦତ୍ତ ଖେ ଆଉ ମାଳଚନ୍ଦ୍ର ବାଣ
ଅମୋଦ ଶକତି ମନଭେଦୀ ଶର ପୁଣି ।

ଏହି ଶସ୍ତ୍ରମାନ କେତେ ନଷ୍ଟ ନ ହୁଅଇ
 ଏହି ଶରମାନ ଏହି ରଥେ ଯାଏ ବନ୍ଧି ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ଗଜନ
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଯାହା ହୋଇଲ ଘଟନ ।
 ହନୁମାନକୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ କହିଁ
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିବୁ ଧୂଳେ ବସ ଯାଇ ।
 କୁହ ଯାଇ ବଜେକର ନନ୍ଦଦୋଷ ଧୂଳେ
 ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖୁଥିବୁ ତୁହି ରହିଣ ଅବାଧେ ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡ୍ରଙ୍କ ବଚନେ ହରରେ ପାବନ
 ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି ଏହି ନରଦେହ ଘେନି ।
 କୁଟୁମ୍ବରେ ପଶି ଏହି ବିହ୍ୱଳ ହୋଇଲେ
 ଗମାବତାରର କଥା ମନୁ ପାସୋରିଲେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ପୁତ୍ରକଥାମାନ ମନେ ହରାଇଲ ହନୁ ।
 ସେତାୟତେ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲ ଗମ ଗବଣର
 ସେହିକଥାମାନ ଅଛି ମନରେ ମୋହର ।
 ମହାସମର ହୋଇଲ ଗମ ଅବତାରେ
 ସେତୁବନ୍ଧ ବନ୍ଧା ହେଲ ଅଗାଧ ସାଗରେ ।
 ବଳିଶ ଯୁଗ ଓସାର ଉତ୍ତର ଯେ ବାର
 ଏମନ୍ତ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିଲେ ତହିଁ ରଘୁନାଥ ।
 ଶତେ ଚକ୍ର ଯୋଜନ ଅଟେ ଲଙ୍କାଗଡ଼
 ଶିଳାରେ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିଲେ ଭଲ୍ଲିକ ମ.ଙ୍କଡ଼ ।
 ଭଲ୍ଲୁ ମାଙ୍କଡ଼ ସେ ବନ୍ଧ ଚଢ଼ିଲେ ସଭୁହେଁ
 ଶିରଭାବେ ରହିଥିଲା ସେ ବନ୍ଧ ତେବେହେଁ
 ମୁଁ ପୁଣି ସେ ବନ୍ଧପରେ ଯହୁଁ ଗଲ ଉଠି
 ତେଡ଼େବନ୍ଧ ପଡ଼ୁଥିଲା ମୋ ଭାରେ ଲେଉଟି ।
 ପୁତ୍ରଆଡ଼ୁ ଚଢ଼ୁଥିଲା ପଶ୍ଚିମ ଆଡ଼କୁ
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଚାହିଁଲେ ମୋହର ମୁଖକୁ ।
 ବୋଇଲେ ତୋ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ନ ସହବ ବନ୍ଧ
 ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିବା ଜାଣ ଏହି ଜଳମଧ୍ୟ ।
 ଏମନ୍ତ କହିଲେ ଯହୁଁ ମୋତେ ସୀତାପତି
 ତାହାଙ୍କ ବଚନେ ମୁହିଁ ହେଲି ଶାନ୍ତମୁଖି ।
 ସେହି କଥାକୁ ସୁମର ଭାଲେ ହନୁମନ୍ତ
 ନନ୍ଦଦୋଷ କି ସହବ ଏକ କାଠରଥ ।
 ଧୂଳେ ବସିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ମହାବାହୁ
 ମହାଶବର ସମର ସରିଲା ଆଜହୁଁ ।

ହନୁମନ୍ତ ମନୋଭାବ ଜାଣି ହୃଷୀକେଶ
 ଭାଲିଲେ ଗରବ ଜଲ ପବନର ଶିଷ୍ୟ ।
 ସହଦେବ ହୋଲେ ହନୁ ଅଟେ ମହାକୋପୀ
 କଷ୍ଟ ଦେବାପାଇଁ ଏହୁ ହେଲ ବିଶ୍ୱରୂପୀ ।
 ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ଅଟ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର କରତା
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସକଳ କଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତା ।
 କଠୋର ଆପଦ ପ୍ରଭୁ ପଡ଼େ ଯେତେବେଳେ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁ ତୁହି ଅବହେଳେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ବଚନରେ ହେଲ ମହାଚିନ୍ତା
 ଧ୍ୟାନରେ ଚିନ୍ତିଲେ ହରି ସକଳ ଦେବତା ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡ୍ର ସୁମରନ୍ତେ ସବେ ହୋଇ ତୋଷ
 ବିନୟ ଭାବେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଶ ।
 କେଶବ ବୋଇଲେ ଏହି ଭାରତ ସମରେ
 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ କି ଏଥିରେ ।
 ଯେତେବେଳେ ପରିଯନ୍ତେ ସକ୍ଷ ମୁହିଁ ଥିଲି
 ସବୁ ସକ୍ଷ ମୁହିଁ କାହାକୁହିଁ ନ ଲେଉଟିଲି ।
 ଏବେ ଅଗୋଚର ମୋତେ ହେଲ ଏହି ଯୁଦ୍ଧ
 କୌତୁକ ଦେଖିବା ସବେ ଆଇ ରଣମଧ୍ୟ ।
 ହକ୍ଷାଲେବୋଇଲେ ସ୍ୱାମି ଯେ ତୋହରଆଜ୍ଞା
 କେ ତୋହର ବୋଲ ପ୍ରଭୁ କରିବ ଅବଜ୍ଞା ।
 କେଶବ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ପ୍ରସ୍ତାପତି
 ରଥ ଅଗ୍ନି କୋଣେ ଥିବ ତୁମ୍ଭେ ଦିବାସତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ବୋଇଲେ ଥିବ ଅଗ୍ନି କୋଣ କାଣ୍ଡେ
 ଯୁଦ୍ଧ ସରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ନ ଛାଡ଼ିବ ଦଣ୍ଡେ ।
 ପୁଣି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ କୃଷ୍ଣ ପବନ ଦେବଙ୍କୁ
 ତୁମ୍ଭେ ବିଜେ କର ଯାଇ ବାସୁକୀ ଖମ୍ବକୁ ।
 କୁବେରକୁ ବୋଇଲେକ ସପ୍ତନୟ ଘେନି
 ଦ୍ୱିଶାନ୍ୟ କୋଣରେ ଥିବୁ ଦିବସ ରଜନୀ ।
 ଉତ୍ତରାସୁରକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନାଗପୁଣ୍ଡ୍ର
 ଉତ୍ତର କାଣ୍ଡ କୋଣରେ ତୁ ରହ ଯାଇଣ ।
 ନୈର୍ଋତ ନୃପତି ସହ ଦିଗପାଳ ଆଦି
 ନୈର୍ଋତ କୋଣରେ ପ୍ରଭୁ ଏହାଙ୍କୁ ସମ୍ପାଦି ।
 ରତ୍ନାକର ଅଧିପତି ଅଟଇ ବରୁଣ
 ତାକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ବସ ନରରତ କୋଣ
 ରଥର ଯେ ଗୁରୁଖମ୍ବ ଗୁରୁ କୋଣକାଣ୍ଡ
 ଆବୋରିଲେ ଅସ୍ତ୍ରଦିଗପାଳ ରଥ ଦଣ୍ଡି ।

ଆବର୍ତ୍ତକ ସମ୍ବର୍ତ୍ତକ ଦ୍ରୋଣ ଯେ ପୁଷ୍କର
 ଶୁଭମେଘ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦାମୋଦର ।
 କୁମ୍ଭେ ଶୁଭମେଘେ ରଥପାତେ ରହିଥିବ
 ସବେ ମିଳି ହନୁମନ୍ତ ଶ୍ରାବକୁ ସହିବ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ବଚନେ ଗଲେ ଦଗପାଳେ
 ଯେ ଯାହା ଆସନ ମାଡ଼ ବସିଲେ ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ପୁତ୍ର ପଣ୍ଡିତ ମ ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ଏ ଶୁଭ
 ଏମାନେ ରହିଲେ ରଥ ଚକକୁ ଆବୋରି ।
 ସତ୍ୟ ସେତପୁା ଦାପର ଯୁଦ୍ଧ ଆଉ କଳି
 ଏ ଶୁଭ ରହିଲେ ହୋଇ ଚକ ଅଣକଳି ।
 ସକଳ ଦେବତା ଯହୁଁ ରଥ ଆବୋରିଲେ
 ତାହା ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ।
 ଦଗପାଳମାନେ ରଥ ଆବୋରିଲେ ଯହୁଁ
 ବିଶ୍ଵରୁପେ ହନୁ ଶ୍ରାବ କି କରିବ ଆଉ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ହନୁମନ୍ତ
 ରଥଧୃତେ ବସ ଯାଇ ତୁ ବାବୁ ଭରିତ ।
 ପବନ ନନ୍ଦନ ଅଟେ କକ୍ଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ବିଶ୍ଵରୁପ ପ୍ରକାଶିଣ ନନ୍ଦିଘୋଷେ ଉଠି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମ ତ ହୁଏ ଯାର ବିଶ୍ଵରୁପେ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ କର୍ମେ ମାରୁତର କୋପେ ।
 କରରେ ମାଳା କରୁଛୁ ଶତେକ ପଦ୍ମତ
 ମହା ବିଶ୍ଵରୁପ ଧରି ଉଠେ ହନୁମନ୍ତ ।
 ଶ୍ରାବ ପାଇ ରଥ ପଶି ଯାଉଁ ପାତାଳକୁ
 ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସେ ଶ୍ରୀମସେନକୁ ।
 ଏ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ସମ୍ଭାଳ ହେ ଗାର
 ହନୁ ଶ୍ରାବରେ ପଶୁଛୁ ଯାଇ ପାତାଳର ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ରଥକୁ ଧରି ବୃକୋଦର
 ତୋଳିଲ କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ ପୁଲ ପରକାର ।
 ବିଶ୍ଵମୂର୍ତ୍ତି ନରସିଂହ ରୂପ ସେ ହୋଇଲ
 ବେନିଭୂଜେ ସେ ରଥକୁ ଟେକିଣ ଧଇଲ ।
 ଦ୍ଵିବିଶ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରଥ ଧଇଲ ସେ ତୋଳି
 ଶାନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ଧରି ହନୁ ମନେ ମନେ ଶ୍ରାବ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମ ଉଠଇ ମୋର ବିଶ୍ଵରୁପେ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ନ କର୍ମିଲ କର୍ମା ମୋର କୋପେ
 ପୁଣି ହନୁ ବିଶ୍ଵରୁପ ପାଣ୍ଡବ ଯେ ସାଧୁ
 ବଞ୍ଚି କଲେ କେତେ ଜନ୍ମ ଖଟି ଜଗବନ୍ଧୁ ।

ଏତେକ ସୁଦୟା ଅଛି ଯାକୁ ହୃଦୟରେ
 ତାହାକୁ କେବଣ ଇସ୍ତ ଇହ ସଂସାରରେ ।
 ଜାଣିଲି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଟେ ବଡ଼ ମୁଖ
 ପାଞ୍ଚମନ୍ତ୍ରୀ ସହିତରେ ଦେଲ ସେ ନରେଶ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ସୁଦୟା ଏତେକ ଯାହାକୁ
 କୌରବେ କପାଇଁ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତନ୍ତି ତାହାକୁ ।
 ହେ ରାଜା କେଶବ ଯଦି ନ ଥାନ୍ତେ ଏ ରଥେ
 ହନୁ ବିଶ୍ଵରୁପ ରଥ ସହଜା କେମନ୍ତେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବରୁଣ ଯେ ପବନ କୁବେର
 ଅଗ୍ନି ଯମ ଆଦି ସବେ ଅଛନ୍ତି ରଥର ।
 ହନୁମନ୍ତ ବିଶ୍ଵରୁପ କେତେକ ମାତର
 ଯେବଣ ରଥେ ସାରଥୀ ପ୍ରଭୁ ତହଧର ।
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା ଘେନଣ ସଙ୍ଗରେ
 ବିଜେ କରୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପରେ ।
 ତେଣୁକରି ମହାଶ୍ରାବ ସହିଲ ଏ ରଥ
 କି କରିବ ଏ ରଥର ଗୁର କୁରୁନାଥ ।
 ହନୁ ଶ୍ରାବେ ଏ ରଥର ଜାଣିବା ତଦନ୍ତ
 କେଉଁ ଅଶ୍ଵ ଚାଳୁଅଛି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
 ଏ ସମୟେ ଦବ୍ୟବେଶେ ଗାର ଅରଜୁନ
 ଅକ୍ଷୟ ଭୂଶୀର ପୃଷ୍ଠେ କରଲେ ବନ୍ଧନ ।
 ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଧିଲେ ଶସ୍ତ୍ର କୋଟିଏ ପୁରୁର
 ଗ୍ରସ ଦବସ ବିନ୍ଧିଲେ ତହୁଁ ନ ସରଇ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସହସ୍ର ବର୍ଷ ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇବ
 ସେହି ଅକ୍ଷୟ ଭୂଶୀରୁ ଶର ନ ସରିବ ।
 ଯେଉଁ ମୁକୁଟ କିରୀଟ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେଇଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ମଥାରେ ତାହା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାନ୍ଧିଲେ ।
 ଦବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରେ ବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ଫାଲ ଗୁଳି
 ରୂପରେ ମୋହିତ ହେଲେ ତରତର ପ୍ରାଣୀ
 ଗାରବେଶେ ସଜହେଲ ବିରାଟର ସୁତ
 ବିଜୟ ମୁକୁଟ ତାକୁ ଦେଲେ ଯଦୁନାଥ ।
 ଅମର ନାଥ ପରସ୍ପେ ଦଶନ୍ଧି ଶିଖଣ୍ଡୀ
 କୁଣମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ଉଠେ ରହମଣ୍ଡି ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ଦଶର ଗୁପ୍ତବେଦ ଜାଣି
 ପରୁଣ ସହସ୍ର ଧନୁ ଧରିଛୁ ସେ ପାଣି ।
 ଶଙ୍ଖ ନାମରେ କୁମର ବିରାଟ ତନୟ
 ଆଡ଼ମ୍ବର ଦେଖାଯାଏ ଯେହ୍ନେ କାଢ଼ିକେୟ ।

ଦୟା ଅନୁକୂଳ କଲେ ଯେଣୁକରି ଜନେ
 ଜୟ ଜୟ ଉଚ୍ଚାରିଲେ ଗ୍ରହପୁରମାନେ ।
 ପୁଲକ୍ଷଣୀ ପ୍ରିୟମାନେ ଘେନି ଅର୍ଘ୍ୟଆଳି
 ଦଧିକାମନ ସୁମର ଦ୍ୟୁତ୍ତ ଦୁଳହଳି ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ଅମୃତବେଳେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ଯୋଗେ
 ବାହାରିଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆଗେ ।
 ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ସବେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ଦେଖି
 ଗଦ ଗଦ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହେ ବେନି ଆଖି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଆଦି ଯେ ଅନାଦି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ପ୍ରଭୁ ବାଗ୍ଦତ୍ୟ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ତୁମ୍ଭେ ଦୟାଳୟ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ସର୍ବ ଅନୁକୂଳ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ସର୍ବସ ମଙ୍ଗଳ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ପ୍ରଭୁ ଦୁଷ୍ଟବର୍ଜ ଗଞ୍ଜା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବାପଦ ଉଞ୍ଜା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ସର୍ବଜନ ଚିନ୍ତାମଣି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ ଜାଣି ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଦୃଷ୍ଟ ବ୍ୟାପୀ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବଶରୂପୀ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ କମଳା ଚିଲପ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ନାମଟି ପୀୟୂଷ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ସର୍ବ ଶୁଭଦାତା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ସର୍ବ ଦୁଷ୍ଟତ ହରନ୍ତା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଶୁଭ ତୁମ୍ଭେ ନାମଗୋଟି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଷ୍ଟ-ଦଳନଟି ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବଜ୍ରସେହା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଦୁଃଖନାଶନ ତୋ ବାନା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ବନ୍ଦେ ସଦା ତୁମ୍ଭେ ପାଦେ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ବିଜେ କର ମମ ହୃଦେ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ସର୍ବ ଅରଣ୍ଧ୍ର ବିନାଶ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଜୟ ଦେବ ଦୃଷ୍ଟିକେଶ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କଳିକାଳ ଦର୍ପଧ୍ୟୁସା
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ପୂର୍ଣ୍ଣକର ଭକ୍ତ ଆଶା ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ସୃଷ୍ଟିକୁ ସର୍ଜନ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ସୃଷ୍ଟି ସହାରଣ ।

ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ ନାମ ସର୍ବସିଦ୍ଧି
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ତୁମ୍ଭେ କରୁଣାଜଳୟ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଲୟ
 ଜୟ ହେ ମାଧବ କର ଆମ୍ଭ ରଣ ଜୟ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମାଧବଙ୍କ ନାମେ କଲେ ଜୟେ
 ମନ୍ତ୍ରଦ୍ରାଘି ଫିଟାଇ ସେ ହୋଇଲେ ନିର୍ଭୟେ ।
 ଜୟ ହେ ମାଧବ ଭକ୍ତଜନ ଉଦ୍ଧାରଣ
 ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ପାଦେ ପଶିଲ ଶରଣ ।

କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟସହ ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ପ୍ରବେଶ

ପୁନରପି ମନୁରଜା ଯୋଡ଼ି ବେନିକର
 ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ ପାଦେ କରି ନମସ୍କାର ।
 ପୁଜାକଲେ ଏ ଉତ୍ତରୁ ଧର୍ମିଙ୍କର ସୁତ
 କେଉଁ କଥା କଲେ ତାହା କହ ମୋ ଅଗ୍ରତ ।
 ମୁନି କହିଲେ ଏ ପରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଜନ
 ଯାହା କଲେ କହୁଅଛି ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ବହୁ ବିନୟେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ କହିଲେକ ଧର୍ମ
 ଦେବ ଧର୍ମିଙ୍କପୁରୁଷ ମଧ୍ୟେ ତୁ ଉତ୍ତମ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମ ଦୁର୍ବାର ଅଟଇ ଯେ କଷ୍ଟ
 ତୋତେ ପାରଗଲ ମୋର ଦୁଃସହ ସଙ୍କଟ ।
 ଅକଳଙ୍କ ପୁରୁଷ ତୁ ଅଜୟ ଅଭୟ
 କୌତୁକେ ରଙ୍ଗାବତାରେ ହୋଇଛୁ ଉଦୟ ।
 ଯାବତ କାଳକୁ ମୁଲ ତୁହି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଶିଷ୍ଟକୁ ପାଳି ଦୁଷ୍ଟକୁ କରୁ ତୁ ସହାର ।
 ଅସମର୍ଥ ମୁହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ପ୍ରିୟକୁ
 କଳ୍ପତରୁ ବୋଲି ଆଶ୍ରା କଲଇଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଦୁଃସ୍ଥୟଳି କନ୍ଦଳକୁ ଡରି ଏତେ କାଳ
 ତୁମ୍ଭେ ସାହା ହେବ ଏମୋ ଅସମୟ ବେଳ ।
 ହେ କରି କର୍ମରେ ମୋର ବିପତ୍ତି ନ ଥିଲେ
 ଗୁରୁ ସହୋଦର ମୋତେ କପା ଉପେକ୍ଷିଲେ ।
 ସବୁ ବିପଦକୁ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ଚିନ୍ତା
 ତୋ ବାହାକୁ ଆଶ୍ରାକରି ହେବ ରଣଜିତା ।
 ଆଶ୍ରା କରିଅଛି ମୁହିଁ ତୋତେ ସର୍ବକାଳ
 ଅଗ୍ରେ ଦେଖେ ଶୁଭବାଞ୍ଛା ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ।

ଧର୍ମ ମୁଖରୁ ଏସନ ନମବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ମଧୁରପୁ ବୋଇଲେକ ହର୍ଷେ ମଞ୍ଜୁବାଣୀ ।
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣ ଯଦି ବୋଲି ମହାବଳବନ୍ତ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପାର୍ଥକୁ କେହି ନୋହିବେ ସମର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ହସ୍ତରେ ନାଶ ହେବେ ସବଂଯୋଦ୍ଧୀ
 ତାକୁ ଯେ ବଳିବ ମୁହିଁ ତହେ ଦେବ ହେବ ।
 ଏମନ୍ତ କାଳେ ଉତ୍ତରଦିଗେ ହସ୍ତୀ ହୁଙ୍କି
 ଶୁଭେ ନାଶଜାକ ଦଧିମଙ୍ଗଳ ତହିଁକି ।
 ବାମରେ ଯୋଗି ଆଗ୍ନେୟକୋଣେ କଲେ ପ୍ରିତି
 ଈଶାନେ ଉଦୟ ହେଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖି ।
 ଶ୍ରୀୟା ନାମରେ ବିଖ୍ୟାତ ଏକ ଗୋପାଳୁଣୀ
 ହୁମ୍ବରେ ଡାକଲ ଆସି ଦଧିଶ୍ରୀ ଦେବ ।
 ଯମୁନା ନଦୀ ମଧ୍ୟରୁ ଡେଇଁ ମାଛ ଏକ
 ହୁମ୍ବରେ ପଡ଼ିଲା ଯାଇ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଶଙ୍ଖଚଳ ଡାକଦିଏ ପଶ୍ଚିମ ମୁରତି
 ଭଦ୍ରଭଦ୍ରାପା ପକ୍ଷୀ ରମ୍ୟାବୃଷେ ପ୍ରିତି ।
 ସବଂ ଅନୁକୂଳ ହନୁ ଆଗେ ହୁଏ ଦୃଷ୍ଟି
 ଅଦଭୁତେ ଆକାଶରୁ ହେଲୁ ପୁଷ୍ପଦୃଷ୍ଟି ।
 ଦାରୁ ପଛରେ ଦେଖିଲେ ଅନୁକୂଳ କାଠୀ
 ତାର ପରିମାଣ ଅଟେ ପଞ୍ଚଦଶାଙ୍ଗୁଳି ।
 ପ୍ରୋହତେ ବୋଲେ ଅମୃତ ଲଗନର ବେଳ
 ପ୍ରଥମ ଗୁରୁଦଣ୍ଡ ଯେ ବୁଧଙ୍କର କାଳ ।
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରକୁ ଭେଦି ଉଦେ ଦିନକର
 ମଙ୍ଗଳ ଧନ ଶୁଭର ଆକାଶ ଉତ୍ତର ।
 ଏକାଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୂପେ ଅନଳ ଦେବତା
 ଅଭୁତେ ଆସି ପଡ଼ିଲେ ସେ ଅପରାଜିତା ।
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣିପାତ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେଖି
 ଆମ୍ଭ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ଧର୍ମ ତହିଁ ଶାସୀ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଲଭିଲି ତୁପତି
 ଏ ପଞ୍ଚଗବ୍ୟରେ ହୁଅ ତୁମ୍ଭେ ତହବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଯେତେ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଇଛୁ ମୁଁ ଶାଶ୍ଵତ ଦହନେ
 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବେ ସବୁ ତୁମ୍ଭର ସେଠାରୁ ।
 କର୍ମଳ ମନେ ଯେ ଆଜ୍ଞା କଲେ ବୈଶ୍ଵାନର
 କେ ଆନ କରିବ ତନୁପୁରର ମଧ୍ୟର ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଘାପରେ ଗୁଆଦୃତକୁ ପକାଇ
 ଅଙ୍ଗୁଳି ମୋଟ ପ୍ରମାଣେ ବଳିତାଏ ଦେଇ ।

ଅଗ୍ନି ଲଗାନ୍ତେ ଉଠିଲା ତହୁଁ ଏକଶିଖା
 ନିଶ୍ଚଳେ ଦ୍ଵାଦଶାଙ୍ଗୁଳ ଶିଖା ଗଲ ଦେଖା ।
 ପ୍ରିୟ ହୋଇଗଲେ ଯହୁଁ ଯାହାବଧି କରି
 ବିଜୟ ଫାଲ୍‌ଗୁନ ଦଧିବାମନ ସୁମର ।
 ବାମରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦକ୍ଷେ ଯଦୁନାଥ
 ଆଗେ ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ବ ପଛେ ବିରାଟ ତା ସୁତ ।
 ଅମୃତବେଳେ ମାହେନ୍ଦ୍ରଯୋଗକୁ ସେ ଦେଖି
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥରେ ବିଜୟ ଫାଲ୍‌ଗୁନି ।
 ଉଡ଼ାଅନ୍ତ ଦାସୀ ନେତ ମଙ୍ଗଳ ପତାଙ୍ଗେ
 ବିମଳ ଆଲମ୍ବ ଉଡ଼େ ଗଗନର ମାର୍ଗେ ।
 ଯେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ଲୟ କରେ ପଦ୍ମଯୋନି
 ସେ ସ୍ଵାମୀ ଅର୍ଜୁନ ରଥେ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ।
 ଏମନ୍ତ କାଳେ ଆସିଲେ ଦ୍ରୁପଦ ଦୁଲ୍‌ଲୀ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଦେବ ଅଦ୍ୟଥାଳି ।
 ବିଲେକମୋହିନୀ ସେହି ଦ୍ରୁପଦର ବାଳା
 ବେଶ ଭୃଷଣେ ଅଇଲେ କେଶ ଯେ ମୁକୁଳା
 ପାଞ୍ଚାଳୀକୁ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦ୍ୟନ୍ତ ନାଗପୁଣ୍ଡ
 ସ୍ଵୀକାର ହୋଇ କରିଛ ଧନ୍ୟ ଦୃତପଣ ।
 ଏଡ଼େକ ଶୁଭ ଯୋଗରେ ଯାହା ଅନୁକୂଳେ
 ମହାଶୁଭର ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯାଆନ୍ତି ସକଳେ ।
 ସବଂ ସୁବିଧାନ ସୁଖେ ଶୁଭକରି ବାଞ୍ଛା
 ଏ ବେଳେ କେଶ ମୁକୁଳା ଏହା ଦୁହେ ଆଜ୍ଞା
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲେ କେଶ ବାନ୍ଧ ଆଗୋ ମାଏ
 ତୋର ସ୍ଵାମୀ ସମରକୁ କରନ୍ତୁ ବିଜୟେ ।
 ପଞ୍ଚାଳମଣ୍ଡଳ ଆଗୋ ପାଣ୍ଡବ ମହିଷି
 ଏକାଳେ କେଶ ବନ୍ଧନ କର ଗୁରୁଦାସି ।
 ଏପରି ବୋଧ କହନ୍ତେ ଦେବ ହୃଷୀକେଶ
 ମନରେ ବିକଳ ଦେବା ହୋଧରେ ଅବଶ ।
 କଦଳିପତ୍ର ପରସ୍ପେ କମ୍ପେ ତାର ତନୁ
 ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାୟ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହିଲ ନୟନୁ ।
 ପୁା ଦେଖି କହିଲେ କୃଷ୍ଣ କମର୍ଥେ ପାଞ୍ଚାଳ
 ଆନନ୍ଦେ କପା ବିଷାଦେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଗଳି ।
 ପୁନଃପୁନଃ ନାଗପୁଣ୍ଡ ପୁଛନ୍ତେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ
 ପ୍ରଜୁରୁ ନ ପାରନ୍ତି ଦେଇ ସେ ହୋଧରେ
 ହୋଧ ସମ୍ଭରଣ କରି ବୋଲେ ଯାଜ୍ଞସେନା
 ଏକଆତ୍ମା ଅଟ ତୁମ୍ଭେ କୃଷ୍ଣ ଫାଲ୍‌ଗୁନି ।

ମୁଁ କିସ କହିବି ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ହେ ସବଜ୍ଞ
 ଧାର୍ମିକ ବେଦେ ଶିରୋମଣି ମହାବଜ୍ଞ ।
 ତୁମ୍ଭେ କି ନ ଜାଣ ଦେବ ପଣାଖେଳ ବେଳେ
 ଧନ ରାଜ୍ୟ ହରି ବସାଇଲେ ସଭାତଳେ ।
 ମୋର କେଶ ଧରି ଟେକି ଘେନିଗଲ ଦୁଃଖୀ
 ସେହିଦିନୁ ଜୀବନରେ ନାହିଁ ମୋର ଆଶା ।
 କେଶ ବାନ୍ଧିବାକୁ ପ୍ରଭୁ କର୍ପା କହ ମୋତେ
 ଏ ପ୍ରାଣେ କି ଆଶା ଦୁଃଖୀ ଥିବା ପରିଯନ୍ତେ
 ଶ୍ରାମସେନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କଲେ ସଭାତଳେ
 ଦୁଃଖୀ ଭୁଜ ଉପାଡ଼ିବେ ବୋଲି ଅବହେଳେ
 ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ମୁଁ କରିଅଛି ଆଶ
 ଆଜିଯାଏ ମୁକୁଳା ମୁଁ ରଖିଅଛି କେଶ ।
 ଦୁଃଖୀ ଭୁଜରକ୍ତେ ମୋର କେଶ ପଶାଳିବ
 ତେବେ ଏ ମୁକୁଳାକେଶ ବଳନ କରିବ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶ୍ରାବେଇମଲ୍ଲ ଅଟେ ଜଗଜେଠି
 ସପ୍ତଲେକରେ ବିଦିତ ତାର ନାମଗୋଟି ।
 ସବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି କର ଯାଅ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଯୁଦ୍ଧେ ନ ପଡ଼ୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କିଛି ଅପତୟ ।
 ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଶତ୍ରୁ କରି ପଦା
 ଆପଦଶଶ୍ତ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ରଖନ୍ତୁ ସବଦା ।
 ଅନେକ ଶୁଭବାଞ୍ଛା ଯେ କଲେ ଯାଜ୍ଞସେନା
 ଅର୍ବ୍ୟଦେଇ ବନ୍ଦାଇଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଳିଗୁନ ।
 ପ୍ରଥମରେ ବନ୍ଦାଇଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଦ୍ଵିତୀୟରେ ଅର୍ବ୍ୟ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନର ମାଥ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କର ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ଜୟଦୋଷ ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ବସ୍ତ୍ର କୁଶହସ୍ତେ ।
 ଦଧିବାମନ ସୁମର ସମରେ ପଶିବ
 ଯେମନ୍ତେ କେଶ ମୁକୁଳା କଷ୍ଟ ମୋର ଯିବ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ଅଛଲେ ତତ୍ତ୍ଵ ଦେବକୀ ନନ୍ଦନା
 ଅର୍ବ୍ୟ ଘେନି ବନ୍ଦାଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଳିଗୁନ
 ଜୟ ହଳହଳ ଦେଲେ ସବ ସୁଲକ୍ଷଣୀ
 ସମସ୍ତେ ଶୁଭ ବାଞ୍ଛନ୍ତି ସୁମଙ୍ଗଳ ବାଣୀ ।
 ଦିଗପାଳେ ଘେନି ହରି ବିଜେ ନନ୍ଦଦୋଷେ
 ଅନନ୍ତକୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯା ଗର୍ଭରେ ବସେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିଶ୍ଵରୂପ ହନୁ ଦେଖି ଧୁକେ ଥାଇ
 ମନେ ମନେ ଏହିରୂପେ ବିଚାର କରଇ ।

ଧନ୍ୟ ରେ ପାଣ୍ଡବେ ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ
 ମନାଇଲ କେତେକାଳ ଖଟି ନାରାୟଣ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗର୍ଭେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ସାରଥୀ ହୋଇ ଚାଲିବେ ସେହି ରଥଦଣ୍ଡ ।
 ମେରୁଦ୍ଵି ବଳିଣ ଏହି ନନ୍ଦଦୋଷ ଗୋଟି
 ଯେ ଅଶ୍ଵ ଚାଲିବେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଧନ୍ୟଟି ।
 କେଉଁ ଅଶ୍ଵ ଚାଲିବ ଏ ନନ୍ଦଦୋଷ ଆଜ
 ଜାଣିବା ଭ୍ରାତାଛନ୍ତି କିସ ଦେବରାଜ ।
 ମହାବିଶ୍ଵରୂପ ଧରି ତତ୍ତ୍ଵ ସେ ପାବନ
 ଗାଡ଼େ ବସିଲ ବିସମ ଗତିକୁ ସେ ଘେନି ।
 ହନୁମନ୍ତର ବିଚାର ଜାଣି ଦେବହରି
 ସୁରନ୍ତେ ଜଳବୈକୁଣ୍ଠେ ଜାଣି ଅଶ୍ଵଚାରି ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋଷ୍ଠୀର ଯେ ଆଉ କାମପାଳ
 ଚାଲିବେ ଅଶ୍ଵ ମିଳିଲେ ଆସି ତତକାଳ ।
 ପ୍ରଳୟ ଉଦ୍ଧାରଛନ୍ତି ସେହି ଅଶ୍ଵଚାରି
 ଦିବାରାସ ନ ଜାଣନ୍ତି କାଳକାମ ହରି ।
 ଅନଳରେ ନ ପୋଡ଼ନ୍ତି ଜଳେ ନ ବୁଡ଼ନ୍ତି
 ମହାପ୍ରଳୟରେ ହଂସରୂପେ ବିହରନ୍ତି ।
 କେଟିକାଳ ଯେବେ ଏକୟୁଗ ପ୍ରସରଇ
 ତେବେ ସେହି ଅଶ୍ଵ ତାକୁ ନିମିଷେ ମଣଇ ।
 ଯେତେବେଳେ ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରଳୟ ହୁଅଇ
 ତେବେ ସେ ଅଶ୍ଵମାନଙ୍କୁ ହବସେନ ହୋଇ
 ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଅମୋଦ ଶକତି
 ପାଶୁପତ ଆଦି ତାଙ୍କ ଦେହେ ନ ଫୁଟନ୍ତି ।
 ସେ ଅଶ୍ଵଙ୍କର ମହିମା ଦେବେ ନ ଜାଣନ୍ତି
 ବିଧାତାଙ୍କୁ ରକ୍ତି ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ହୁଏ ରକ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ସେ ଅଶ୍ଵ କଥା ଅବହତି
 ସେ ଚାରିଅଶ୍ଵ ଯୋଗିଲେ ରଥେ ଯଦୁନାଥ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୂଜା କଲେ ମନୁ ନରନାଥ
 ଅଶ୍ଵଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣି ହୁଏ ଆତମ୍ବିତ ।
 ଆଦ୍ୟରୁ ସେ ଅଶ୍ଵ ଜାତ ହୋଇଲେ ବା କାହୁଁ
 ଏହା ବିସ୍ତାରିଣ ମୋତେ କହିବାକ ହେଉ ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 ଶୁଣ ଏକମନେ ତୋର ମନକରି ଯିବ ।
 ଶିବସଦନ ବୋଲଣ ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବସନ୍ତି ଯେ ସ୍ଵର୍ଗେ ।

ବବଗର ନାମେ ଏକ ବସଇ ବରଷ
ଦାଦଶ ପୁରୁଷ ଚଉବଦ୍ୟାରେଣ ସଞ୍ଚ ।
ଅର୍କ ନାମରେ ଅଟଇ ଏକଇ ଅସୁର
ଦବାଗ୍ରଥ ଆଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଶର୍ପ ଶାଫ ।
ମାଘ ଶୁକଳ ଦାଦଶୀ ଅଟେ ଗୁରୁବାର
ପୁନର୍ବସୁ ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଶ୍ରେଣ ସେ ଦିନର ।
ବାଳକ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତିନାମେ ଯୋଗ
ମିଥୁନ ଚନ୍ଦ୍ର ମେଷ କର୍କଟର ଶ୍ରେଣ ।
ସେ ଦିନ ମକର ମାସ ରବି ସଂକ୍ରମଣ
ଅର୍କଶର୍ପକୁ ବିଜୟ ସୂର୍ଯ୍ୟନାଗପୁଣ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ଅଷ୍ଟାଶ୍ଵ ଯୋଗ
ଅର୍କବଟର ତଳରେ ମିଳିଲେ ବରଷ ।
ଅରୁଣ ସାରଥୀକୁ ଯେ ରଥରେ ଜଗାଇ
ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଶର୍ପେ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ସେ ଯାଇ ।
ଅର୍କ ଦଇତ୍ୟ ଯେ ଥିଲ ସମୁଦ୍ରରେ ପଶି
ମହାଶର୍ପରୁ ବାହାର ହୋଇଣ ସେ ଆସି ।
ଅର୍କ ବଟ ମୂଳେ ଦୈତ୍ୟ କରିଲ ବିଶ୍ରାମ
ଦେଖିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ରଥ ଅତି ଅନୁପମ ।
ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ କମ୍ବୁଦୈତ୍ୟ ବଳା
ବୋଲେ ମୋ ଶର୍ପ ଜଳକୁ କେ କରଇଗୋଲା
ଅତିଅନ୍ତ ଉତ୍ସର୍ଗ ସେ ଅସୁର ଦେହଟି
ପ୍ରଳୟ ଗଗନେ ଯେହ୍ନେ ମେଘ ଯାଏ ଦୋଟି ।
ଶର୍ପଜଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ସ୍ନାନ କରୁଥିଲେ
ଅସୁର ଉପେ ଗୁପ୍ତରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ।
ଅରୁଣ ସାରଥୀ ରଥ ମଧ୍ୟେ ଗଲ ଲୁଚି
ଖୋଜଣ ଅର୍କ ଦଇତ ନ ପାଇଲ କିଛି ।
ସେ ରଥ ଗ୍ରସ୍ୟ କରେ ଧଇଲକ ତୋଳ
ମେରୁ ସମାନ ସେ ରଥ ତାହା ଦେଲ ଗିଳି ।
ଗିଳଣ ସେହି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଣେ ବାଗଦଧି
କଷ୍ଟରେ ହରିଲ ଦୁଷ୍ଟ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ବଳି ।
ଜଳର ଭିତରୁ ଦେବ ବାହାର ହୋଇଲେ
ଆପଣାର ରଥକୁ ସେ ଶାଫେ ନ ଦେଖିଲେ ।
ଅରୁଣ ସୁତେ ନ ଦେଖି ଶୁଳିଲେ ଏପରି
ଉଦୟ ଅସ୍ତ ତଳ ମୁଁ ହୋଇବି କପରି ।
ଏହା ଶୁଳି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସେ ସୁମରଣା କଲେ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ସୁମରନ୍ତେ ଧାତା ସେକ୍ଷଣ ଅଇଲେ ।

ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଗୁପ୍ତାପତି କହିଲେ ଏମନ୍ତ
ସ୍ନାନକରି ଆସିଥିଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଶର୍ପ ।
ସାରଥୀ ରଥ ଭେଦଣ ସେହି ଶାଫେ ଥିଲ
ଦାନବ ଅଶ୍ଵ ସହଚେ ରଥ ଗିଳିଦେଲ ।
କ୍ଷଣକେ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ଗମନ୍ତ ଯେ ହସ୍ତ
ତାଙ୍କ ଅଗ୍ରବେ କେମନ୍ତେ ହୋଇବ ଉଦୟ ।
ଶୁଣି ପିତାମହ ଚନ୍ଦ୍ରା କଲେ ଲୟକରି
ଏ ଯୁଗେ ଅର୍କ ଦୈତ୍ୟକୁ ନ ପାରିବା ମାରି ।
ଶୁଭଳ ନାମରେ ବ୍ରହ୍ମା କଲେ ମହାଯୋଗ
ଅଠାଶୀ ସହସ୍ର ବର୍ଷ ଦେଲେ ହରିଭାଗ ।
ପୁର ପଶ୍ଚିମ ଆକର ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ
ଅଗ୍ନି ଈଶ ନ ନେଉଁ ତ ବାୟୁକ୍ୟ ଯେ କୋଣ
ଅଷ୍ଟଭୁଗ କରି ଧାତା ଦେଲେକ ଆଦୁତ
ତହୁଁ ଅଷ୍ଟାଗ୍ନି ଜାତ ହୋଇଲେ ବୈତଳ ।
ଅଷ୍ଟଭୁଗରେ ଆଦୁତ ଦେଲେ ପଦ୍ମଯୋନି
ଅଗ୍ନିଦେବତା ହୋଇଲେ ଅତି ପରାମର୍ଶୀ ।
କୋଟିଏ ସାହସ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରେ ଦେଲେ କୋଟିଭାଗ
ତହିଁରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ଆଠଟି ଭୂରଜ ।
ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋଷୀର ଯେ ଆଉ କାମପାଳ
କାଳୀ ହରିତାଳ ମହାକାଳ ବଦ୍ୟାଶ୍ଵେଳ ।
ଏ ଆଠ ଅଶ୍ଵଙ୍କୁ ଜନ୍ମ କଲେ ଶୁଭ୍ର ବ୍ରହ୍ମା
ଅଷ୍ଟରଥ ଭିଆଇଲେ ସେହି ମହାତମା ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ପୁଷ୍ପକ ପଦ୍ମଧ୍ଵଜ
ଇନ୍ଦ୍ର କୁବେର ଯେ ନନ୍ଦାଶୋକ ତାଳଧ୍ଵଜ ।
ଏରୁପେ ଆଠଟି ରଥ ଯାଗୁଁ ଉପୁଜିଲେ
ତହୁଁ ଏକରଥ ଗୁରୁ ଅଶ୍ଵ ସୂର୍ଯ୍ୟେ ଦେଲେ
ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ସେ ଅଶ୍ଵକୁ ଯୋଗ
ତହିଁ ବସି ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରିଲେ ବରଷ ।
ଆକର ଯେ ସପ୍ତରଥ ଅଶ୍ଵ ଦେନ କରେ
କୁବେରଙ୍କ ଉତ୍ତାରରେ ତାହାକୁ ଥୋଇଲେ
ହରିବାସ ବୋଲକରି ସତ୍ୟଯୁଗ ଗୋଟି
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅର୍କଦୈତ୍ୟ ସେହି ଶର୍ପେ ଭେଟାଭେଟି
ଅନେକ ସମର ହେଲ ଅର୍କଦୈତ୍ୟ ଭୁଲେ
ସମରେ କୌଣସିରୂପେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ।
ଅନେକ ଉପାୟେ ଯହୁଁ ନୋହିଲ ନିଧନ
ସେହି ଶର୍ପେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାକୁ ବସିଲେ ମାଡ଼ଣ ।

ପୃଥ୍ବୀର ଅଗ୍ନି କୋଣେ ଦୈତ୍ୟକୁ ଯେ ମାରି
 କୋଣାରକ ଉର୍ଥ କଲେ ନାମ ଅନୁସରି ।
 ହେ ରାଜା ଏରୂପେ ଯହୁଁ ଦୈତ୍ୟ ନାଶଗଲ
 ଦେବତାଙ୍କ ମନରୁ ସେ ଭୟ ଦୂର ହେଲ ।
 ଅକ୍ଷୌତ୍ୟ ଗିଳିଥିଲା ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଥ
 ଦୈତ୍ୟ ମରନ୍ତେ ପାଇଲେ ତାହା ଛୁପୁକାନ୍ତି
 ଅରୁଣ ସହିତେ ଥିଲା ଦଇବ ଉଦର
 ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପାଇଲେ ଦେବ ଦିବାକର ।
 ସହସ୍ରଯୁଗ ଅଟଇ ଦଇବ ଉଦର
 ତହିଁ ଅଶ୍ବରଥେ କରୁଥିଲେକ ବିହାର ।
 ନିଜ ରଥ ଅଶ୍ବ ସୂତ ପାଇଣ ଚପନ
 ସେ ରଥେ ବସିଣ କଲେ ଗମନାଗମନ ।
 ଶୁଦ୍ଧକ ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ରଥ ଉପୁଜାଇଥିଲା
 ସେ ରଥ ଅଶ୍ବ ନେଇଣ ବୈକୁଣ୍ଠେ ଥୋଇଲା
 ଶାଶ୍ବତ ଦହନକାଳେ ଦେବ ସ୍ବାହାଈଣ
 ବୈକୁଣ୍ଠ ସେ ରଥ ଆଣିଦେଲେ ପାର୍ଥ ପାଶ
 ସେ ରଥେ ଯେ ଅଶ୍ବ ଥିଲେ ଅକ୍ଷୟ ଅବ୍ୟୟ
 ତା ପାର୍ଥ ରଥେ ଯୋଗିଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟ ।
 ସେହି ରଥ ମେରୁତୁଳ ଅଟେ ଅତି ଗରୁ
 ତାହାକୁ ତୁଳା ପରାୟେ ମନ୍ତ୍ରି ସେବାରୁ ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋଷ୍ଠୀର ଯେ ଆଉ କାମପାଳ
 ଏ ଗୁରୁଅଶ୍ବ ଯୋଗିଲେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ବେଳ ।
 ଅନେକ ମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ ଶୁଭେ ଘୋରଧ୍ବନି
 ଚଳିଲା ସେ ନନ୍ଦଘୋଷ ଅନୁକୂଳ ଘେନି ।
 ସେ ଅଶ୍ବଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣ ହେ ଚୈତନ୍ୟ
 ଗଗନେ ଉଡ଼ଇ ଯେହ୍ନେ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନ ।
 ଜଳ ମଧ୍ୟେ ବିହରନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ହଂସପତ୍ର
 ତେସନ ସଦୃଶ ଅଶ୍ବ ଗମନ କରନ୍ତି ।
 କୁରୁସୈନ୍ୟ ସମରକୁ ସେ ଗୋଷ୍ଠ ପାଇଲା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ ଜଗଜ୍ଜନଙ୍କୁ ମୋହିଲା ।
 ପବନହୁଁ ବେଗେ ଅଶ୍ବ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ଗମି
 ଧାତକାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯହିଁ ରଣଭୂମି ।
 ବହୁ ଆଡ଼ମ୍ବରେ ଛନ୍ତି କୌରବ ସଜନ
 ସିନ୍ଧୁ ଘୋଷ ଜଣି ଶୁଭେ ତାଙ୍କ ମୁଖଧ୍ବନି ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଗୁରୁଣ ସହସ୍ର ନୃପତି
 ରହୁବର ଅଶ୍ବ ଗଜ ଅନେକ ପଦାତି ।

ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ପଞ୍ଚଦଂଶସସ୍ତ୍ର ରାଜା
 ବଜାବନ୍ତ ସମାଗେହେ ରହି ଶାରବାଜା ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ସାତସସ୍ତ୍ର ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ସୈନ୍ୟ ଘେନି ଆସନ୍ତି ସେ ଯୁଦ୍ଧେ ଅଗ୍ରସର ।
 ପଶ୍ଚିମ ସହସ୍ର ରାଜା ପୂର୍ବରୁ ଅଇଲେ
 ସମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସବେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ବାଜେ ଟମକ ମଦୁରୀ ଶାରତୁର ଭେଗ
 ଆକାଶ ଉଡ଼ିଲେ ଦୋହଲଇ ମେରୁ ଗିରି ।
 କୌରବ ପକ୍ଷେ ସକୁରସସ୍ତ୍ର ଗଲେ ରାଜା
 ଜାଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲା ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା ।
 ଗୁରୁଗୋଟି ଉଷା ଶିଂଶସହସ୍ର ନୃପତି
 ଏତେକ ରାଜା ଅଇଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କିତି ।
 ପୂର୍ବେ ପାଣ୍ଡବେ ପଶ୍ଚିମେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଏରୂପେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ କଲେ ତହିଁ ସ୍ଥତି ।
 ଏହି ସମୟେ କଳିଙ୍ଗସେନ ନରପତି
 ନବସସ୍ତ୍ର ହସ୍ତୀ ନବଶସ୍ତ୍ରୀ ପଦାତି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବଙ୍କ ସମାନ ଦିଶେ ବଡ଼ଶୋଭା
 ସଇନ୍ୟ ଘେନଣ ସେହୁ ମଧ୍ୟେ ହେଲା ଉଦ୍ଧା ।
 ଭୁଜେ ଶାରନେତ ବାନ୍ଧି ଚଢ଼ି ଶ୍ଵେତକଣ୍ଠ
 ଶତେଶ୍ବର ଗଦାହସ୍ତ ବେନି କରେ ଧର ।
 ଦୁଇଦଳ ମଧ୍ୟେ ରହି ବୋଲେ ନରପତି
 ନଲକ୍ଷ କୁଞ୍ଜର ମୋର ନକ୍ଷୋଣୀ ପଦାତି ।
 ହେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭେ ବେନି ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବିବାଦ କରିବା ପାଇଁ ବଳାଇଛ ମତି ।
 ବର୍ତ୍ତମାନ କହ ମୋତେ ଦୁଇ ନରଈଣ
 ଯାର ବଳ ଉଷାଧିବ ଯିବି ତାର ପାଶ ।
 କଉରବେ ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ କେହି
 ଉଭୟ ବଳ ମଧ୍ୟରେ କଳିଙ୍ଗ ଅଛଇ ।
 ପାଣ୍ଡବ ସୁଦର ଶ୍ଯାମ ଶୁଣି କଲା କୋପ
 ବୋଇଲା କେତେ ଆରମ୍ଭେ ଦେଖାଉଛୁ ଦର୍ପ
 ରେରେକାର ଶତ ଯହୁଁ କରିଲା ପାବନ
 କୌରବ ପକ୍ଷେ କଳିଙ୍ଗ ସୈନ୍ୟ ଗଲା ଘେନି
 ତାକୁ ଦେଖି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲେ ନାରାୟଣ
 ହେ ଶ୍ଯାମ କେତେ ନ ଗଲା ତୋର ଦୁଷ୍ଟପଣ
 ଧଣମାତ୍ର ଯେବେ ଥାନ୍ତି ତୁହି ଭୁଲି ହୋଇ
 କଳିଙ୍ଗସେନ ଆମ୍ଭର ପକ୍ଷ ଥାନ୍ତା ହୋଇ ।

ନକ୍ଷୋଣୀ ବଳ ପାଆନ୍ତି ନଳକ୍ଷ କୁଞ୍ଜର
ଆବର ବଶେଷେ ସେହି ଅଟେ ମହାବୀର ।
କୁବେର ସମାନ ସେହୁ ଅଟେ ମହାବୀର ।
ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର ଦେବଙ୍କୁ ସେ କରିଥାନ୍ତା ପୂଜା ।
ଏ ସମୟେ ବୋଇଲେକ ଦେବ ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର
ଆଦ୍ୟହୁଁ ମନ ପ୍ରକୃତ ଅଟଇ ଶ୍ରୀମର ।
ସାନ ବେଳରୁ ଆଶ୍ରୟ ଶାଳରେ ପଶଇ
ବେନି ଗଦା ବୁଲଇଣ ଭୂମି ଆକର୍ଷଇ ।
ବୋଲେ କାହିଁ ପିଟିବଇଁ ମୋର ଏହି ଗଦା
ପଦ୍ମତେ ପିଟିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ ସେହି ପଦା ।
ପୃଥ୍ବୀରେ ପ୍ରହାର ମୁଁ କରିବଇଁ ଯେବେ
ବସୁନ୍ଧରା ରସାତଳେ ପଶିଯିବ ତେବେ ।
ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ନ ସହନ୍ତି କେହି
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଅପାଇଁ ଏହା ଅଛି ବହି ।
ଏହା କହି ଗଦାକୁ ସେ ବେଗେ ସହରଇ
ଏ କଥା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଆଗରେ କହଇ ।
ଏହା ଦୃଷ୍ଟପଣେ ମୋତେ ନ କଲେ ସୁହାଗ
ଗଜାନ୍ତୁ ବାହାର କରିଦେଲେ ବନମାର୍ଗ ।
ଏହାକୁ ମାରିବାପାଇଁ ବହୁତ ପାଞ୍ଚଲେ
ମାରିବାପାଇଁ ଏହାକୁ ବସଇତୁ ଦେଲେ ।
ଶ୍ରୀମ ସକାଶରୁ ଜିତୁଦର ପୋଡ଼ିଦେଲେ
ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଦାଦି ଆତ୍ମକୁ ତାରିଲେ ।
ଏହାକୁ ଯେବେ କୁମ୍ଭୀର ଜଳେ ଖାଇଥାନ୍ତା
ଏତେ ପ୍ରମାଦ ଆତ୍ମକୁ କପାଇଁ ପଡ଼ନ୍ତା ।
ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଖନିଷ୍ଠର ବାକ୍ୟ ଶ୍ରୀମ ଶୁଣି
ହୋଧଉରେ ଉଠିଲେକ ଗଦାବର ଘେନି ।
ବୋଇଲ ଏତେ ସନ୍ତାପ କର କପାଁ ଶ୍ରୀମ୍ବେ
କଳିଙ୍ଗସେନ ପୁରକୁ ଏତେ ମନେ ଭୟେ ।
ସେ କଳିଙ୍ଗ ରହିଥିବ ଯେଉଁ ପାରୁଣରେ
ସେ ପାଖ ହୋଇଲ ଏବେ ମୋହର ଶ୍ରୀଗରେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତାର ନଳକ୍ଷ କୁଞ୍ଜର
ନବସଞ୍ଜଣୀ ତ ସୈନ୍ୟ ଶତେକ କୁମର ।
ଏତେ ସୈନ୍ୟ ତାର ଏକା କି କରିବୁ ତୁହି
ତୋତେ ମାରିବ ସମସ୍ତ ସଇନ ବେଢ଼ାଇ ।
ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଲେ ନାଥ ହୋଇଥିବୁ ସଖା
କଳିଙ୍ଗ ସୈନ୍ୟ ଆହୁକୁ ଦଳଦେବି ଏକା ।

ରେ ନ ବଧିବ କିବା ଖଡ୍ଗେ ନ ହେବିବ
ମାଲୟରେ ନ ମାରିବ ଗଦା ନ ପିଟିବି ।
ଏ ବାଆନ ଶ୍ରୀ ଗଦା ବୁଲଇଣ ହସ୍ତେ
ଉଡ଼ାଇବ ତାର ଗଜ ସୈନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟପଥେ ।
ବଡ଼ବାଆନଳ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିବେ ସେ ଉଡ଼ି
ସମସ୍ତେ ମରିବେ ସେହି ଅଗ୍ନିମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି ।
ଏ କଥା ଯଦ୍ୟପି ମୁହିଁ ନ ପାରିବି କରି
ତୋ ପାଦ ପଦ୍ମରେ ଦେବ ହେବି ଗ୍ରୋହକାରୀ
ବୃକୋଦର ମୁଖୁଁ ଏହି ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ସାଧୁ ସାଧୁ କହି କୃଷ୍ଣ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ।
ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ଦେବ ମଧୁରପୁ
କେଶରୀ ପ୍ରାୟ ଦଶଇ ଶ୍ରୀମସେନ ବସୁ ।
ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାର ଶୁଭେ ଚଉପାଶେ
ନାଶକର ଦେବ କମ୍ପେ ରହିଣ ଆନାଶେ ।
ଉଭୟ ବଳ ପ୍ରବେଶ ସମର ଭୂମିରେ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପୁଚ୍ଛଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଶରେ ।
ଶ୍ରୀ ପିତା ଏ କୁରୁସୈନ୍ୟ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ
ମନ୍ତ୍ରରେ କେ ଅଛି ଏତେ ବଳ ଜଣିବାକୁ ।
ବଦନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ଶୁଣି ବାବୁ କୁରୁରାଣ
ବେନିଆଟ ଏକାଦିନେ ଜଣିପାରେ ଗ୍ରୋଣ ।
ଏ ବେନି ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚଦିନେ ଗାର କର୍ଣ୍ଣ
ସୁଦୃଢ଼େ କରିପାରଇ ଏହାକୁ ନିଧନ ।
ଏ ବେନି ଆଟ ଯଦ୍ୟପି ଥିବେ ହୋଇ ମେଳ
ସପତ ଦିନରେ ଜଣିପାରେ ଶ୍ରୀ ଶଳ୍ଯ ।
ବେନି ବଳ ସହିତରେ ଥିବେ ସବୁ ନୃପ
ଏକଦିନେ ଜଣିବାକୁ ମୋର ଅଛି ଦର୍ପ ।
ଏ ବେନି ଆଟକୁ ଏକା ଅଶ୍ବଥାମା ରଥୀ
ଏକା ନିଃଶ୍ଵାସକେ ବଧକରି ସେ ପାରନ୍ତି ।
ଉଭୟ ସୈନ୍ୟ ଏକସ ହୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
ଅର୍ଦ୍ଧ ନିଃଶ୍ଵାସକେ କରି ପାରଇ ନିଧନ ।
ଶୁଣିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ହୃଦୟରେ ମହାବୀରା ଲଭଇ ବସାଦ ।
କମ୍ଭୂତ କାରଣେ ତାତ ବୋଲ ଏଡ଼େ କଥା
ଗ୍ରୋଣଠାରୁ ଶିଶି ପାର୍ଥ ଏଡ଼େକ କ୍ଷମତା ।
ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ଧନୁକୁ ଧରନ୍ତେ
ମୋ ଗାସ କମ୍ପନ ହୁଏ ନାଶିତ ଯୋତକେ ।

ପାର୍ଥ ଧନୁ ଧରୁଁ ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୋଣି ଯେ ଥରଇ
 କୃତକର୍ମା ଶରଙ୍ଗର ସବାଙ୍ଗ କମ୍ପଇ ।
 ପାର୍ଥ ଧନୁ ଧରୁ ଜାନୁ କମ୍ପଇ କର୍ଣ୍ଣର
 ସମରରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଭର ।
 ଯୋଦ୍ଧାମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି ଅଟେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ତାହା ତୁଲ୍ୟ ତିନିଲେକେ କେବା ସମ ଅଛି ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେଲ ଶ୍ରୀତ
 ବଡ଼ ଦୁରାପଦ କଥା କହିଲ ହେ ତାତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଆତଙ୍କ ଗାଙ୍ଗେୟ ଜାଣିଲେ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ ପୁଣି ତାହାକୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଣ କଉରବପତି ଆମ୍ଭ ଦୃଢ଼ ବାକ୍ୟ
 ମୋତେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ହେବ ତା ଅଶକ୍ୟ
 ନିଶ୍ଚୟ ଆଜ୍ଞା ଯଦ୍ୟପି ଦେବୁ କୁରୁପତି
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ରାଜା ଆମ୍ଭର କ ଶ୍ରୀତ ।
 ସବୁକୁ ନାଶିବ କରି ଦଶଦିନ ରଣ
 କେମନ୍ତେ ରଖିବେ ତାଙ୍କୁ ସୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ଏମନ୍ତେ ବଡ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଗଙ୍ଗାସୁତ
 ବୋଧ କରିଦେଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଚିତ୍ତ ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଜଗତର ପିତା
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଗତିମୁକ୍ତି ଦାତା ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଜଗତର ବନ୍ଧୁ
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଜୟ କୃପାସିନ୍ଧୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଶଙ୍ଖ ତହଧାସ
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଉକ୍ତ ହିତକାସ ।
 ଗରୁଡ଼ବାହନ ନାଥ ଶରଣ ରକ୍ଷଣ
 ଦୁଃଶିଜନମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ।
 ଶାରଳା ଦାସ ମୁଁ ତୋର ଭକ୍ତଙ୍କର ଦାସ
 କୃପା କରି ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମୋର ଅଭିଳାଷ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କିରତସେନର ଶିରଶ୍ଚେଦ

ପୁନରପି ପୂଜାକଲେ ବିଲଙ୍କାଧିପତି
 ଅଗସ୍ତି ମୁନଙ୍କ ପାଦେ କରିଣ ପ୍ରଣତି ।
 ହେ ସୁବଜ୍ର ତପିବର କରି ଅନୁଗ୍ରହ
 ଅତଃପର ହେଲ ଯାହା ଦୟାକରି କହ ।

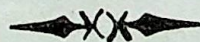
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାକ୍ୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ
 ସମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଣି କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଲ କି ପୁଣି ହେଲ କେଉଁ କଥା
 ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିଣ ତେଜ ମନୁ ବ୍ୟଥା ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାକ୍ୟେ ବୋଧହେଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଉଭୟ ବଳ ସଜନି ଏକାଠାବେ ଛନ୍ଦୁ
 ଏ ସମୟେ ପ୍ରବେଶିଲ କିରତ ନୁପତି ।
 ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ତାର ସଜନି ଅପାର
 ମଧ୍ୟେ ମିଳି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ କହିଲ ଶବର ।
 ମୋତେ ସେନାପତି କର ଆହ୍ୱା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏକା ଶରେ ଜଣିବି ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁହି ରାଜେଶ୍ଵର ନୋହ
 କିରତ ହୋଇଣ କିପା ଏଡ଼େ କଥା କହ ।
 ତାମଣା କାଠର ଧନୁ ଅଛି ତୋର ହସ୍ତେ
 ଫିରିକି ସିଶର ଧରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋ ଏତେ ।
 କିରତ ବୋଲେ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ମୁହିଁ ଏକକ୍ଷଣେ
 ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣିପାରେ ମୁହିଁ ଏକା ଜଣେ ।
 ତିନିଗୋଟି ନାରାୟ ମୋ ତିନି ଜଗତକୁ
 ଧ୍ୟାନକରି ନାଶିପାରେ ଦେବ ଦାନବଙ୍କୁ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କରୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅପାର
 ତୋପରି କ୍ଷସିୟୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହିବ ମୋହର
 ଜଣି ନ ପାରିବି ଯେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମୁହିଁ
 ତେବେ ତୋ ଶିରେ ମୁକୁଟ ଜାଣ ବାନ୍ଧବଙ୍କ
 ଅନିବାର ବିଷ ଅବରଣୀୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ
 ଅର୍ଥହୀନ କ୍ଷସିୟୁ ଯେ ଆଉ ଶଠ ମିତ୍ର ।
 ଅସଖା ଶ୍ରୀରାୟା ପୁଣି ବିବାଦୀ ଯେ ଶ୍ରୀରାୟ
 ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯେ ବିଶ୍ଵାସ ନ ଯାଇ ।
 ଯୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟପିଙ୍ଗଳ ଅଟୁ ମୃତ ଜାତ
 ମାତଲୋକ ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭେ ନ କରୁ ଯେ ପ୍ରୀତି ।
 ତଳିଲ କିରତ ତହୁଁ କହୁବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଫେରି ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲ ଶୁଣ କୁରୁମଣି ।
 ମୋତେ ଯେବେ ସେନାପତି କରିଥାନ୍ତୁ ତୁହି
 କ୍ଷଣକରେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ବଧୁଥାନ୍ତୁ ମୁହିଁ ।
 କର୍ମ ତୋର ମନ୍ଦ ମୋତେ କଲୁ ଅନାଦର
 ଏହା କହିଣ ତଳିଲ କିରତ ଶିରୀର ।

ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୈବସ୍ୱତ ମନ୍ତ୍ର କଲେ ପୁରୀ ।
 କରତ ପାଣ୍ଡବେ କପା କଲ ବୈଶ୍ଣବାଞ୍ଚି ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ସେତାୟତ କଥା ।
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ବଧୁଲେ ବାଳ ବଳବନ୍ତ ।
 ସେ ବାଳ ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଲ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ।
 କରତସେନ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ।
 ସେ ଜନ୍ମ ବବାଦ ହେତୁ ବୈଶ୍ଣବ ପଣକଲ ।
 କୃଷ୍ଣାଦି ବଧନ୍ତା କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ହେଉଥିଲା ।
 ଜଗ ନାମରେ ଅଙ୍ଗଦ ଅଛି ଏହା ପୁତ୍ର ।
 ତାହାର ହସ୍ତରେ ବଧ ହେବେ ଯଦୁନାଥ ।
 ବରଣ ନ କଲ ଚହୁଁ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ପିତାପୁତ୍ର ପ୍ରବେଶିଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କତି ।
 ଅତି ବଳବାନ ଅଟେ କରତ ଶିଖର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାଶେ ମିଳି କଲ ନମସ୍କାର ।
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଉଦ୍ଧା ହୁଲେ ସେହି ବେଳେ କ୍ଷତ୍ରୀ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କୁଶଳ କାଞ୍ଚି ତାକୁ ପରୁରନ୍ତି ।
 କେବଣ ଦେଶର ରାଜା ଆସିଛ କି ଅର୍ଥେ ।
 ଦୁଇଜଣ ଆସିଅଛ କପା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ।
 କରତ ଶିଖର ବୋଲେ ଶୁଣ ଦେବ ଧର୍ମ ।
 ବସୁଣବର ଗୋପେ ମୁଁ ହୋଇଅଛି ଜନ୍ମ ।
 ବହୁରୁ ଅରଣ୍ୟେ ଆମ୍ଭେ ସଙ୍ଗାମରେ ଇଚ୍ଛା ।
 ଯେତୁ କରିବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପୁରାଇବୁ ବାଞ୍ଛା ।
 ଦୁଷ୍ଟ ନିଷ୍ଠୁରନ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ଦର୍ଶ ଗଞ୍ଜା ।
 କଉଶିକ ଅରଣ୍ୟର ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ରାଜା ।
 ତୁମ୍ଭର କୌରବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ କଥା ଶୁଣି ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଇଚ୍ଛା ଆଗମନ କଲୁ ନୃପମଣି ।
 ଯେବେ ଧନ ସମ୍ପଦରେ ଅଛି ତୋର ଇଚ୍ଛା ।
 ମୋ ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି ପୁରା ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 କରତସେନ ମୁଖରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ଉପହାସେ ବୋଇଲେକ ଶ୍ରୀମ ଶରମଣି ।
 କରତ ଅଛବ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମୈତ୍ରଜାତି ।
 ଏ ରଣକ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମ୍ଭେ କିଏ ଅଟ କ୍ଷତ୍ରୀ ।
 ସୁଗେ ଇନ୍ଦ୍ର ଶଙ୍କାକରେ ଯେ ଧନୁ ଧରଲେ ।
 କି ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତୁଲେ ।
 ଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଏ ଏଥେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ବଂଶୀ ।
 ନିମ୍ନ ପ୍ରୟୋଜନ ତୁମ୍ଭେ ଅବରଣେ ଆସି ।

ବୋଲଇ କରତେଶ୍ୱର ଶୁଣ ହେ ମାରୁତି ।
 ନିଜ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ନୁହଇ ଯୁକତି ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମକୁ କହି କରତ ଗୁଜନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ଅନାଇଁ କହଇ ଏସନ ।
 ମୋର ଅଛି ତିନିଗୋଟି ପିତୃକ ନାଗକ ।
 ଗୋଟିକେ ଆକାଶେ ଜଣି ପାରେ ଦେବରାଜ ।
 ଦ୍ୱିତୀୟ ନାଗରେ ନାଗଲୋକ ପାରେ ଜଣି ।
 ତୃତୀୟ ଶରରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କାହାକୁ ନ ଗଣି ।
 ଏ ବିଧିରେ ତିନିଶର ତିନି ଭୁବନକୁ ।
 ଅଛି ତୁମ୍ଭ ସେନାପତି କର ହୋ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେକ ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସତ୍ୟ ।
 ତୋତେ ସେନାପତି କର ନୁହଇ ଉଚିତ ।
 ଆପଣାବାହୁବଳେ ଯେ ଶତ୍ରୁକୁ ସାଧଇ ।
 ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ସେହି ପରଶଂସା ପାଇ ।
 ଏକଇ ସୋଦର ଆମ୍ଭେ ହେଲୁ ଭଲ ଭଲ ।
 ଅନ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧାର ବରଣେ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ବାହୁଡ଼ିଲେ ନାହିଁ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁଇଜଣ ।
 ଯାଆନ୍ତେ ଦେଖିଲେ ବାଟେ ହରି ଅରଜୁନ ।
 ଗୋଦନ୍ତ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭ ଘର ଅଟେ କାହିଁ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କାହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ସେହି କରତର ରାଜା ।
 ପ୍ରଣିପାତ କରି ତାଙ୍କ ପାଦେ କଲେ ପୂଜା ।
 ବୋଲେ ଆସିଥିଲ କୁରୁବଂଶ ନାଶ ଅର୍ଥେ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ବାନ୍ଧିଲେ ନାହିଁ ମୁକୁଟ ମୋ ମାଥେ ।
 ହେଲେକ୍ୟ ଜଣିବାକୁ ମୁଁ ଅଟେ ସାମରଥ ।
 ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ନ ଜାଣନ୍ତି ମୋହର ସାମର୍ଥ୍ୟ ।
 ଭାରତଯୁଦ୍ଧେ ଦେଖାନ୍ତି କ୍ଷମତା ମୋହର ।
 ଏକା ନାଗରେ ଜଣନ୍ତି ମୁହିଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର ।
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏକା ଜଣି ମୁଁ ପାଇର ।
 ଜଗ କରତ ଆମ୍ଭେ ହୋ ଯିବା ପୁତ୍ର ଦୁର ।
 ଏ ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଏକା ଜଣିପାରେ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ମୁକୁଟ ମୋର ନ ବାନ୍ଧିଲେ ଶିରେ ।
 କରତ ମୁଖରୁ ବାକ୍ୟ ଏସନକ ଶୁଣି ।
 ହୃଦୟରେ ଚିନ୍ତାକଲେ ସବୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଅର୍ଜୁନର ତୁଲେ ହରି ଏକାନ୍ତରେ ଶ୍ରାନ୍ତ ।
 ସେନାପତି ନିଜରନ୍ତି କରତ ଯେ ତଳି ।

ନ ପୁଣି ମାନଗୋବିନ୍ଦ କରେ ସେନାପତି
ଏ ମନ୍ଥମନ୍ଥଲେ ନାହିଁ ଏହା ସମ ସନ୍ଧୀ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି କୁହୁ ସଂଜ୍ଞିତା
ଏ ସଂସାର ସାଗରେ କୁ ଏକମାସ କର୍ତ୍ତା ।
ତୋହର ଆଶ୍ରୟେ ଆମ୍ଭେ ବଞ୍ଚୁ ସର୍ବକାଳ
ଏଥକୁ ଶୀଘ୍ର ଉପାୟ କର ଆଦିମୁନ ।
ପୁା ଶୁଣି କିରାତେ ହରି ପାଶକୁ ହକାରି
ବୋଇଲେ କିଛି ମାଗିବ ତୋତେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
ସତ୍ୟକରି କହ ଯେବେ କୁହୁ ତାହା ଦେବୁ
ଆମ୍ଭେ ତୋର ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ କରିବୁ
କିରାତେଶ୍ୱର ବୋଇଲ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ମୋର
ଯାହା ମାଗିବ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
ତଳ ହସ୍ତରେ ମାଗିଲେ ତାକୁ ଜଗନ୍ନାଥେ
ତୋ ଶିରକମଳ କାଟିଦେବୁ ମୋର ହସ୍ତେ ।
କିରାତ ବୋଇଲ ଦେବ ସତ୍ୟ ମୋର ବାଣୀ
ଆପଣା ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପକା ହାଣି ।
ବସିଲ କିରାତେଶ୍ୱର କରି ପଦାସନ
ହୃଦଗତେ ଚିନ୍ତାକରି ଦେବ ନାରାୟଣ ।
ଶ୍ରୀ ଭୁଜରେ ସୁଦର୍ଶନ ଧରି ଦେବହରି
କିରାତସେନ ରାଜାର ବେକରେ ପ୍ରହାରି ।
ବେନିଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତାର ପଡ଼ିଲକ ଶିର
ନାରାୟଣ ମୁଖ ଚାହିଁ କରଇ ଉତ୍ତର ।
ସ୍ୱାମି ସେତାୟତେ ତୁମ୍ଭେ ରାମ ଅବତାରେ
ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶେ ଜନମିଲ ଦଶରଥ ଘରେ ।
ବନବାସେ ସୀତା ହରିନେଲ ଲଙ୍କନାଥ
ସୀତା ଆଣି ରାବଣକୁ କଲ ପ୍ରଭୁ ହତ ।
ମୁହିଁ କଷ୍ଟିବିଧା ରାଜ୍ୟର ଅଟଇ ଯେ ରାଜ
ଏ ଜଗ ଅଜୟ ଥିଲ ମୋହର ଆତ୍ମଜ ।
ସେ ଜନ୍ମରେ ମହାବଳୀ ବାଳ ମୁଁ ଅଟଇ
ମୋତେ ବଧୁଲ ସୁଗ୍ରୀବ ସଙ୍ଗେ ମିତ୍ର ହୋଇ
ସେହି ଜନ୍ମେ ନ ଦେଖିଲି ତମ ତବ ହସ୍ତେ
ବିନା ଯୁଦ୍ଧରେ ନାଶିଲେ ବାବଲସ୍ତ ଘାତେ ।
ପୁଣି ଏ ଜନ୍ମେ ଭେଟିଲି ତୋତେ ଦେବରାଜ
ପ୍ରସନ୍ନେ ଛେଦଲୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାଘାତେ ଆଜ ।
ଆଉ କଥା ଏକ ପ୍ରଭୁ ମାଗୁଅଛୁ ତୋତେ
ଶିରେ ଜାବ ଥିବ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ପରିସନ୍ଦେ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମୋର ନନ୍ଦଦୋଷେରହ
ମୁହିଁମନ୍ତ ହୋଇଣ କୁ ରଥରେ ଆସେବ ।
ସୁଗେ ସୁଗେ ରହିଥିବୁ ଏ ମୋହର ରଥେ
ତୋହର ମୁଣି ଦେଖନ୍ତୁ ଜଗତେ ସମସ୍ତେ ।
ଏ ରଥ ମଧ୍ୟ ଚାହିଁବ ଯେ ତୋହର ମୁଖ
ଆପଦ କ୍ଳେଶ ଖଣ୍ଡିବ ଯିବ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ କିରାତ ବ୍ୟାଧମୁଣ୍ଡ ଗୋଟି
ରହୁତେଜ ଧରି ରଥପରେ ଗଲ ଉଠି ।
ପିତାର ନିଧନ ଦେଖି ଜଗ ଚଳିଗଲ
ହର ଉଦ୍ୟାନରେ ଯାଇ ସେ ବ୍ୟାଧ ରହିଲ ।
ଜୟ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଦେବ ପଞ୍ଚାନନ
ଜୟ ହେ ଶଶାନ ଜୟ ଉମା ପ୍ରାଣଧନ ।
ଜୟ ହେ ସିଂହଲଧାରୀ ବୃଷଭ ଆସନ
ଜୟ ଜୟ ସି ଅମ୍ଭକ ଦତ୍ତ ଲେପନ ।
ପୁଣି କିରାତେଶ୍ୱର ତେଜ ଶୁଣାନେ ବହୁରି
ରହୁ ବ୍ରାହ୍ମ୍ୟ ତେଜ ହାତ ଭୂଷଣ ଆଦରି ।
ମହାଯୋଗେ ମଜ୍ଜି ସଦା ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସିଲ
ତେଣୁଯୋଗ ଯୋଗୀ ମହାଯୋଗୀବୋଲଇଲ
ତୁମ୍ଭର ଚରଣେ ଦେବ କରେ ପ୍ରଣିପାତ
ଶାରଳାଦାସର ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମନୋରଥ ।

କୁରୁ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଶର ପ୍ରୟୋଗ
କରିବାକୁ ଅଙ୍ଗୁଳ ଅନଙ୍ଗ ଓ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା

ପୁନରପି ପୁଞ୍ଜାକଲେ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ହେ ଅଗସ୍ତି ତବ ପାଦେ କରେ ନମସ୍କାର ।
ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ଉଭୟ ଦଳ ଉପସ୍ଥିତ
ହେ ମହର୍ଷି କହ ପୁଣି ହେଲ କେଉଁ କୃତ୍ୟ
ତାହା ଶୁଣିବାକୁ ମନ ଅତି ଉତ୍ସାହିତ
କୃପାକରି ତାହା ମୋତେ କହ ତପୋବନ୍ଧୁ ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବଳିଙ୍କାଧିପତି
ସମର କ୍ଷେତ୍ରେ ସର୍ବେ ଉପସ୍ଥିତ ଛନ୍ଦି ।
ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ପାଣ୍ଡବେ କୌରବେ ପଶ୍ଚିମେ
ଗଙ୍ଗାସୁତ ସେନାପତି ହୋଇଲେ ପ୍ରଥମେ ।

ନିଦାଘ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମ ଶ୍ଵାସକର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଉପରେ ପାଣ୍ଡବବଳ ନ ପଶନ୍ତି କିତି ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଚାହିଁ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ନାଗର ସନ୍ତାନକର ଏଥର ବଚସ୍ତ ।
 ଦେଖାଅ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋର ବଳବାଣୀ ଗୁଣ
 ଜୟ ଲଭକରି ଶୀଘ୍ର ଲଭ ରାଜ୍ୟ ଧନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଦେନକର ଯୋଡ଼ି
 ଶ୍ଵାସଦେବ ଗୁରୁ ଆଗ ବନ୍ଧୁ ଯେ ବଢ଼ି ।
 ଉଦ୍ଧରିବୁ ଏଥେ ସବ ରଥୀ ସେନାପତି
 ଆଗେ ଶସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧଇ କେ ଦେଖ ହେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଆଗେ ଯେବେ ଶ୍ଵାସଦେବ ଲଢ଼ିବେ ସ୍ଵଧର୍ମ
 ପଛେ ନାଗର ବନ୍ଧବ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦେଲେ କୁରୁପତି
 ଯୁଦ୍ଧେ ଜୟୀ ହେଲେ ସିନା ଲଭିବ ଏ ପୃଥ୍ଵୀ
 ଦେନିଲେ ସେ ରାଜ୍ୟଧନ ଆପଣା ସୁଇଚ୍ଛା
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦେଲେ ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ କୁରୁ
 ଆହେ ଅରଜୁନ ତୁମ୍ଭେ ଶର ବିନ୍ଧ ଆଗେ
 ଜ୍ଞାନାବଳି ଶର ବିନ୍ଧ ଶ୍ଵାସକୁ ସରାଗେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ବଡ଼ ଦୁରାପତ ଆସି ପଡ଼ିଲ ଏଥର ।
 ଧନୁ ଧରି ବନ୍ଧବଇଁ କାହାକୁ ମୁଁ ଶର
 ପ୍ରାଣସଖା ସେହୁମାନେ ମୋହର ସୋଦର ।
 ପ୍ରଥମେ ଶ୍ଵାସ ଅଛନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ପିତାମହ ଗୁରୁଦେବ ଅଟନ୍ତି ମୋହର ।
 ତାଙ୍କ ପାଶେ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଭରଦ୍ଵାଜ ସୁତ
 ବାଳକାକୃତ୍ ସ୍ଵେଦ ମୋତେ କରନ୍ତି ବହୁତ
 ଅଶ୍ଵଥାମାଠାରୁ ଭଲ ପାନ୍ତି ମୋତେ ଗୁରୁ
 ଦୂର ନ କରନ୍ତି ସଖେ ସେ ମୋତେ ପାଶରୁ
 ପଶୁଁ ସମ ଦକ୍ଷ୍ୟା ଶିକ୍ଷା ବେଳେ ସେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
 ମୁଁ କପରି ଅସ୍ତ୍ରାଘାତ କରିବି ତାହାକୁ ।
 ତାହାଙ୍କର ସମୀପରେ ଛନ୍ତି କୃପବର୍ମା
 ବେଦମନ୍ତେ ଜିଜ୍ଞିଷୁ ସେ ଅଟନ୍ତି ମହାତ୍ମା ।
 ବ୍ରହ୍ମତେଜ ମୂର୍ତ୍ତି ଦଶେ ଯାହାଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ
 ତାଙ୍କୁ ନାଗର ବନ୍ଧବ କପରି ମୁଁ ଆଗେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣକୁଳର ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ମହାତ୍ମା
 ତାଙ୍କ ପାଶେ ଛନ୍ତି ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ଅଶ୍ଵଥାମା ।

ଅଭିନ ସୁହୃଦ୍ ମୋର ପ୍ରାଣ ପଞ୍ଚଭୂତ
 କେମନ୍ତେ ଶର ବିନ୍ଧବ ତାଙ୍କୁ ହେ ଅରୂପ ।
 ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଛନ୍ତି ଦେଖ ରାୟ ଶଲ୍ୟ
 ଆମ୍ଭର ବାନ୍ଧବ ସେହୁ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ମାଦ୍ରୀଙ୍କ ଭ୍ରାତ ଅଶ୍ଵନକୁମାରଙ୍କ ଶଳା
 ନକୁଳ ସହବେବଙ୍କ ଅଟନ୍ତି ମଉଳା ।
 କେତେବେଳେ ଭଲସେହୁ ନ କରନ୍ତି ମୋତେ
 ମୁଁ ନାଗର ବନ୍ଧବ ତାହାଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବିମୁଖ ଦେଖି ଦେବ ନାଗପୁଣ୍ଡ
 ବୋଇଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ମରସ ଏ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଏହାଙ୍କୁ ନାଗର ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ବିନ୍ଧ ପାଥ
 କର୍ଣ୍ଣ ତହୁଁ ଉପୁଜିଛି ପ୍ରଥମ ଅନର୍ଥ ।
 ପାଥ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ମାତା କୁନ୍ତୀଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ କର୍ଣ୍ଣ ଅବତାର ।
 ଆମ୍ଭର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସୋଦର ଧର୍ମସମ ପିତା
 ଆଦିତ୍ୟ ନନ୍ଦନ ସେହୁ ଆମ୍ଭ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ।
 ଅର୍ଥ ନମନ୍ତେ କରେ ଯେ ସହୋଦର ତେଜ୍ୟା
 କୌରବ ନରକେ ତାକୁ ଫିଙ୍ଗେ ଯମରାଜା
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ବାରପାଥ
 ଶକୁନି ତହୁଁ ଆଜହୁଁ ଜନ୍ମିଲ ଅନର୍ଥ ।
 ଉଦୟ କୁଳ ଦ୍ରୁପଦ ମୂଳ ସେ ଶକୁନି
 ପ୍ରଥମେ ତାହାକୁ ଶର ବିନ୍ଧ ଫାଲଗୁନ ।
 ସମରେ ଆଗ ଶକୁନି ଜାଣ ନାଶଗଲେ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ନିଦ୍ରାରେ ରହିବେକ ଭଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି ତୁମ୍ଭ ସବୁ ଜାଣୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ନାମ ତୋର ସବୁ ପରିମାଣୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶକୁନି ଶାଳିଷ୍ଠ ଯା ଚିତ୍ତେ
 କୌରବ ବଂଶ ନାଶିବ ସେ ଆମ୍ଭର ହସ୍ତେ ।
 ବଂଶନାଶ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରିଛି ତାହାର
 କେବଳ ଶକୁନି ତହୁଁ ରହିଲ ଉଦ୍ଧର ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବଂଶନାଶ କରାଇବା ଅର୍ଥେ
 ଜଳ ଭିଆଇଛି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତେ ।
 ଆନରେ ବଧ ନୋହିବ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁମର
 ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ମୁଁ ଜାଣିଅଛି ବାର ।
 ଏ କପଟି କେନ୍ଦୁକୁ ନ ବଧବୁ ଯେବେ
 କୌରବଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନ ଲଭିବୁ କେତେ ।

ଚର୍ଚ୍ଚିତରେ ନାରାୟଣ କହନ୍ତି ଏସନ
 ଯାହା ମୁହିଁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ମୁହିଁ ବାହୁଅଛି ରଥ
 ହେଲା । ନ କରି ସତ୍ତ୍ୱରେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ପାର୍ଥ ।
 ସମୁଦେ ରହିଅଛନ୍ତି ଦେଶ ଶତେନ୍ଦ୍ରୀୟ
 ତାଙ୍କୁ ବଧ ଶେଷକର ସୁଖେ ରାଜ୍ୟଅର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଦେବ ପଣ୍ଡୁଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଏକ ପିତାଠାରୁ ଜାତ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଓ କନିଷ୍ଠ ।
 ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ଆମ୍ଭେ କୌରବ ପାଣ୍ଡବ
 କି ନମନ୍ତେ ଅନ୍ୟେ ଅନ୍ୟ ହେବା ହେ କେଶବ
 ଯେବଣ ନରାଚ ମୁହିଁ ଧରିଅଛି ହସ୍ତେ
 ବିନ୍ଧିଲେ କେନ୍ଦ୍ର କରିବ ଏ ତନି ଜଗତେ ।
 ନାରାଚ ବିନ୍ଧି ରୁହିବ ମୁହିଁ କାହା ମୁଖ
 ଅବାହବ ହୋଇ ମୋର କିଏ ଅଛି ଦେଶ ।
 ସୋଦରଙ୍କୁ ନାଶକର କିଏ ଯଶ ମୋର
 ରାଜ୍ୟଭାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ମୋର ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଏମାନଙ୍କୁ ବଧବ ମୁଁ ରାଜ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଅର୍ଥେ
 କେବଣ ଯଶ ପୌରୁଷ ମିଳିବଟି ମୋତେ ।
 ତୁ ସ୍ୱାମୀ ଜଗତନାଥ ବିଚାର ସ୍ୱା ମନେ
 ବଡ଼ସୁଖେ ବଞ୍ଚୁଥିଲୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ବନେ ।
 କରିଲୁ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ
 ନରନର ଆଉ ଦେବ ରାଜିକ ଯଜ୍ଞତେ ।
 ବଡ଼ ଦେବ୍ୟ ବଧ ଉତ୍ସାହିଲୁ ମହାଭାଗ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ପରମୋଷଧି କହିଲେ ଅଙ୍ଗିରା ।
 କନ୍ଦମୁଳ ଦ୍ରାକ୍ଷା ଫଳମାନ ସଦା ରୁଷି
 ବୁଲୁଥିଲୁ ବନେ ସୁଖେ ନିଜ ସତ୍ୟ ରଖି ।
 ପୁଣି ବନବାସେ ଯିବୁ ନ କରିଣ ଦୁଃଖ
 ସୋଦର ସଙ୍ଗରେ କଥା କରିବୁ ବିବାଦ ।
 ନ ମିଳୁ ରାଜ୍ୟ ପଛକେ ନ କରେ ସଂଗ୍ରାମ
 ଏ ପାପଦ୍ରବ୍ୟେ ନ ପଶେ ଆହେ ନରୋତ୍ତମ ।
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖରୁ ଏହି ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ହୃଦୟରେ ବହୁରିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 କାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକାଳେ ସୋଦରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି
 ମାୟାମୋହେ ବଶୀଭୂତ ହେଲା ପାଲଗୁନ ।
 ମୋହ ତେଜ ସଂଗ୍ରାମେ ଏ ପଣ୍ଡିତ କେମନ୍ତେ
 ଅର୍ଜୁନ ଭାବ କହିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅଗ୍ରତେ ।

ହେ ଦେବ ତୁମ୍ଭ ହୃଦରେ ବିଚାର କେମନ୍ତ
 ଅର୍ଜୁନର ମନୋଭାବ ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
 ବଡ଼ ଦୁରାପଦ କଥା ପଡ଼ିଲା ହେ ଦେବ ।
 ସମ୍ପଦ ଲଭିବା ପାଇଁ କଲୁ ସିନା ଆଶ
 ଦୁସ୍ତର କଥା ନୁହେଁକ ସୋଦର ବିନାଶ ।
 ଶ୍ରୀମତେନ ବୋଲିଲୁ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀପତେ
 ସୋଦର ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସଦା ମନ୍ଦ ଚନ୍ଦେ ।
 ବାଲ୍ୟକାଳେ ଡାକିନେଲେ ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ
 ଖେଳରେ ବହୁତ ଶ୍ରମ ଦେଲେ ସେ ଆତ୍ମକୁ
 ଖେଳନୀତାରେ ହୋଇଲା ମୋତେ ବଡ଼ ବାଧା
 ଶରୀର ଅବଶ ହେଲା ଲାଗିଲକ ସୁଧା ।
 ମୋତେ ସମସ୍ତେ ସୋଦରରେ ସଙ୍ଗେ ଦେଖିଲେ
 ଘର ଭିତରେ ନେଇଣ ମୋତେ ବସାଇଲେ
 କପଟରେ ବିଷଲତୁ ଦେଇ ପୁଣି ନେଇ
 ବଡ଼ ସାନ ଲତୁ ଦୁଇସ୍ଥାନେ ଛନ୍ତି ଥୋଇ
 ସୁଧା ବିକଲେ ଧରି ମୁଁ ବଡ଼ ଲତୁ ଗୋଟି
 ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତେ ବିଷ ଦେହେ ଗଲା ଘୋଟି ।
 ଜାଣି ଜାଣି ବିଷଲତୁ କଲେ ଯେ ପ୍ରଦାନ
 ଭୋଜନ ସ୍ଥାନରେ ଖାଇ ହେଲ ଅଚେତନ ।
 ଅଚେତନ ଦେଖି ମୋତେମେଲିଦେଲେଜଳେ
 ନାଗୁଣୀମାନେ ରଖିଲେ ପୁବ୍ ପୁଣ୍ୟବଳେ ।
 ପାଣ୍ଡବାସୁର ତାହାକୁ ଧରି ମାରୁଥିଲା
 ଆମ୍ଭ ହେତୁ କୌରବଙ୍କ ପରାଣ ରହିଲା ।
 ସବୁବେଳେ ଆଉଁ ଆମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ଉପକାରେ
 ସେ ସଦା ଥାଆନ୍ତି ଆମ୍ଭ ଅନଶ୍ଚୁ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ।
 କପଟପଣା ଖେଳରେ ଦେଖିଲ ସମସ୍ତେ
 ଭାସିବାକୁ ଝିଙ୍ଗାସି ଅପମାନ ଦେଲେ ଯେତେ
 କହି ନ ସରବ ହରି କାମ୍ୟବନ କଥା
 ଯେତେ ଯେତେ ଲଭୁଅଛୁ ବନେ ଦୁଃଖାବସ୍ଥା
 କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାବ ପୁଣି ଗୋବିନ୍ଦର ମୁଣି
 କରେ ତମ୍ଭାପସ ଯାଉଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜାଣି ।
 ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତି ଛାଡ଼ଣ ବନେ ନେଲୁ ଦିନ
 ସମୀବୃତ୍ତି ଛାଡ଼ି ଆମ୍ଭେ ହେଲୁ ବାସ୍ୟସ୍ଥାନ ।
 କାପୁରୁଷ ହୋଇ ମହାଦେଶେ ହେଲୁ ଭୃତ୍ୟ
 ଚର୍ଚ୍ଚି ପୁଣି ନୟନକ ହୋଇଲା ଏ ପାର୍ଥ ।

ମାନ ମହତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ପଦ ବୃତ୍ତଲ ଆନୁର
ଆମ୍ଭେ ଏଡ଼େ ଘନକର୍ମୀ କି ହେ ତହଧର ।
କର୍ମା ଯୁଦ୍ଧକୁ ନିସତ ହୁଏ ସବ୍ୟସାଚୀ
ସମ୍ପଦ ଆନକୁ ଦେଇ ବନ୍ଧୁ ଲେଖୁଛୁ ।
କିଞ୍ଚିତରେ ଆଜ୍ଞା ଯେବେ ଦେବ ଦେବହର
ଗଦାଗୋଳେ ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ପକାଇବ ମାର ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁହ ଶୁଣ ବୃକୋଦର
ପ୍ରଥମରେ ଯୁଦ୍ଧ ହେଉ ଦୁଃଶାର ତୋହର ।
ନାରାୟଣଙ୍କ ବଚନେ କାଳଦଣ୍ଡପାଣି
ଅଧରେ ଦନ୍ତକୁ ଚାପି ଉଠେ ଶିର ଝୁଣି ।
ବୁଲଇଣ ତମାତହ ପ୍ରାୟେ ବେନିଡ଼ୋଳା
ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ଯାଏ ରୂପ ବିକାଶିଲ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମ ତ ହେଲ ଦେଖି ଶ୍ୟାମ ମୁଣ୍ଡି
କାଳକୃତାନ୍ତକ କଣି ଦିଶଇ ମାନ୍ତିକ ।
ବେନିକରେ ଗଦା ଧରି ହୁନ୍ତେ ଅଗ୍ରସର
ଦେଖି କୌରବ ସଇନ ହେଲେ ଥରହର ।
ଗଜ ଅଶ୍ୱାସେଣାମାନେ ଦେଖି ଶ୍ୟାମମୁଣ୍ଡି
ମହାଭୟେ ଏ ସକଳେ ପଛକୁ ପଳାନ୍ତି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆରେ ରହ ରହ ଶ୍ୟାମ
ସମୟ ବୁଝିବା ବାବୁ କରିବା ସଂଗ୍ରାମ ।
ବନେ ବୁଲି ଆମ୍ଭେ ଯେତେ କଷ୍ଟ ପାଇଅଛୁ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖି ତା ସବୁ ପାସୋରିଛୁ ।
ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ଆସି ଯେବେ ପ୍ରବେଶିଲୁ
ନିଜ ରାଜ୍ୟ ମାଣିବାକୁ ତାଙ୍କ ପାଶେ ଗଲୁ ।
ମୋହର ବଚନ ଶୁଣି କଲେ ଉପହାସ
ଧର୍ମ ପୁରୋହିତ ଗଲେ ହୋଇଣ ନିରାଶ ।
ଦ୍ୱିଷପୁରେ ମଧ୍ୟପାଥ ହୋଇଲେ ବିଦୁର
ସେ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜା ପାଇଲେ କୌରବ ସଭାର ।
ପୁଣି ମଧ୍ୟପାଥପ୍ରଣେ ଗଲେ ନାରାୟଣ
ସଭାରେ ଯାଇ ପାଇଲେ ସେହି ଅପମାନ ।
ତାଙ୍କ ଅପମାନେ ମୁହିଁ ଇଚ୍ଛାକଲି ଯୁଦ୍ଧ
ମାଣିବା କୌରବ ରଣିବାକୁ କାର ସାଧ ।
ଲକ୍ଷେରାଜା ମିଳିଛନ୍ତି ହସ୍ତିନାମଣ୍ଡଳେ
ସବୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀକରି ମୁଁ ଆସେ କନା ବେଳେ ।
ମାନଗୋବନ୍ଦ ସୋଦର ଅଟଇ ଯୁକ୍ତେ
ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଭୁବିଶ୍ରବା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।

ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶୁଣ ଦେବରାଜ
ଏ ସମୟେ ଥରେ ପୁଣି ମାଣିବି ମୁଁ ରାଜ୍ୟ ।
ପ୍ରବ ପଶୁ ମ ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣର ସ୍ୱୟ
ସବେ ଛନ୍ତି ଧାର୍ଯ୍ୟରାଷ୍ଟ୍ର ମଧ୍ୟରେ ବିଜୟ ।
ହେ ଗୋବନ୍ଦ ଏ ସମୟେ ତହିଁକି ମୁଁ ଯିବି
ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଶତ ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ମାଣିବି ।
ଅତିଥୁ ହୋଇ ମାଣିବି ତାଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ
ନ ଦେବ ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବି ସଂଗ୍ରାମ ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମି ଏମନ୍ତ ଦୁହର
ନ ପୁଣି ମାନଗୋବନ୍ଦ ପ୍ରମାଦ ଲଢ଼ଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଲଘନ କରି ସବୁଙ୍କ ବଚନ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟକୁ ଲଢ଼ିଲେ ଗମନ ।
ଶ୍ୱେତଦ୍ରୁପୀ ରଥ ଅଶ୍ୱ ସବୁ କରି ତେଜ୍ୟା
ରହମାଳା ଦେନ ଶୁଲଗଲେ ଧର୍ମରାଜା ।
ପାଣ୍ଡବ ବଳଙ୍କୁ ତେଜ ପଶୁ ମ ମୁରତି
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଚାହିଁ ସବେ ପ୍ରମୁଦତ ହନ୍ତି ।
ପାଦଗତିରେ ଧର୍ମାତ୍ମା ଆସିବାର ଦେଖି
ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣାଦି ରହିଲେ ରଥକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
ଛୁଡ଼ିଲେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୃତ୍ତି ଅସ୍ତ୍ର କଲେ ତେଜ୍ୟା
ଏହା ଦେଖିଣ ବିସ୍ମୟ ହେଲ କୁରୁରାଜା ।
ଶୁଷ୍ଟଙ୍କ ଛମ୍ପୁରେ ରହି ଅଛଇ ଶକୁନ
କାହିଁପାଇଁ ଅସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗ କଲ ବୀରମଣି ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ବୋଲେ ଭୁବିଶ୍ରବା
କାହାର ତୁଲେ ଆମ୍ଭେ ହୋ ସମର କରିବା ।
ଆନୁର ହୋଇଲୁ କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହିଲ ତ କିଛି
ଆସୁଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସନ୍ଧକଥା ଲଢ଼ି ।
ଏହା କହି ଭୁବିଶ୍ରବା ହେଲେ ନିରୁତ୍ତର
କୃଷ୍ଣ ମାୟା ବୁଝିବାକୁ ଶକ୍ତି ଅଛି କାର ।
ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ଅଟ ଭୁମ୍ଭେ ଆହେ ତକାଡ଼ୋଳା
ବଡ଼ବାନଳ ଭିତରେ ତୋର ନାମ ହେଲା ।
ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ପ୍ରଭୁ ଭୁମ୍ଭେ ତ କରତା
ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ସବୁଙ୍କର ଚିନ୍ତା ।
ଅନୁଗ୍ରହ କର ନାଥ ମାହେନ୍ଦ୍ରର ବେଳେ
ଏ ବିବାଦ ସନ୍ଧ ହେଉ ସବ ଯେ ମଙ୍ଗଳେ ।
ନରଞ୍ଜନ ପୁରୁଷର ଶବ୍ଦ ଶୁଣେ ଶୁଭ
ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶଯାଇ ଯୁଗ ଆମ୍ଭେ ଲଭୁ ।

ନରକାର ପୁରୁଷ ତୋ ଅଗୋଚର ମାୟା ।
ମାଳଜାମୁତ ପରାୟେ ଅଟେ ତୋର କାୟା ।
ନମିଲ ପୁରୁଷ ତୋତେ ସଦା କରେ ଲୟେ
ଶମନପତିକୁ ମୁହିଁ ମନେ କରେ ରୟେ ।
ଲେଉ ମୋହ ସଂସାରକୁ ନାଶକର ଦଣ୍ଡ
କୃପାକରି ସେହି ଦଣ୍ଡ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଖଣ୍ଡ ।
ହେ ତୁଳସୀ-ବଲ୍ଲଭ ତୋ ପଙ୍କଜ ପଦ୍ମରେ
ଶାରଳାଦାସର ମନ ରହୁ ନିରନ୍ତରେ ।

—*—

କୃଷ୍ଣାକ୍ତୁନ ସମ୍ପାଦ—ଭଗବତ୍ ଗୀତା
୧ (ଅକ୍ତୁନ ବିଷାଦ ଯୋଗ)

ପୁନରପି ମନୁ ରଜା ବେନଳର ଯୋଡ଼ି
କୁନ୍ତରସି ସୁକଙ୍କର ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ।
ପୁଚ୍ଛିଲେ ହେ ମୁନିବର କହ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭରେ
ସମର ହେଲ କି ସନ୍ଧି ହେଲ ଏହା ପରେ
ଏହା ଶୁଣିବାକୁ ମନ ହେଉଛି ଉଚ୍ଛଳ
କୃପାକରି ସେ ବିଷୟ କହ ତପୋଧନ ।
ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ହେଲ ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା
ବୁଝାଇ ମୁଁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ନରନାହା ।
ଏଣେ କୌରବ ଆଟକୁ ଗଲେ ସୁଧୂଷ୍ଟିର
ଅର୍ଜୁନେ ଯୋଗ ବୁଝାନ୍ତି ରଥେ ତପଧର ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ କହେ ସଞ୍ଜୟ ସେ କଥା
ଯାହା ନାମେ ବିଷାଦ ଶ୍ରୀ ଭଗବତଗୀତା ।
ଏଥୁଅନ୍ତରେ ହସ୍ତ ନା ରଜ୍ୟ ନରସାର୍
ପୁଚ୍ଛିଲେ ସଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖକୁ ଅନାର୍ ।
ପୁଣ୍ୟଭୂମି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ମୋ ସୁତେ
ମେଲ ହୋଇଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧେ ରଜ୍ୟ ନେବା ଅର୍ଥେ
ପଣ୍ଡୁ ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଛନ୍ତି ସସେନେୟ ସେଠାରେ
କି ହୁଅଇ ତହିଁ ଫେଡ଼ି କହ ମୋ ଆଗରେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଆଗରେ ସଞ୍ଜୟ କହନ୍ତି
ମନଦେଇ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ହସ୍ତ ନାର ପତି ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସୁଦାହ୍ୟମ ଦେଖି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହଇ ଏଧନ ।
ଦେଖ ଗୁରୁ ସବୁଅଗ୍ରେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଦ୍ଧାର
ଯୁଦ୍ଧିବାପାଇଁକି ସେହି ରହିଛି କଥର ।

ଦୁଃସ୍ମଦ ସୁକଙ୍କ ଯୋଗେ ପାଳିତ ହୋଇଣ
ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଅଛନ୍ତି ବହୁତ ସଇନ ।
ବରାଟ କାଶୀରାଜ୍ୟର ଶୈବ ଯୁଧିଷ୍ଠାନ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ନରପତି ଆଉ ଚେକିତାନ ।
ଉତ୍ତମୋଜା ଧୃଷ୍ଣକେତୁ ରଜା ଯୁଧାମନୁ୍ୟ
ପଞ୍ଚାଲେଶ ମଗଧେଶ ଈଶ୍ଵ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
ଏ ସମସ୍ତ ମହାରଥୀ ମଧ୍ୟେ ଗଣମୟ
ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ହୋଇଛନ୍ତି ଦେଖ ଗୋରୁମୟ ।
ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟରେ ଯେତେକ ଛନ୍ତି ରଥୀଗଣ
ତାହା ମଧ୍ୟ କହିବଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁ ଶୁଣ ।
ପିତାମହ ଶାସ୍ତ୍ର କର୍ଣ୍ଣ କୃପ ଜୟ ଦ୍ରୁପ
ବିକର୍ଣ୍ଣ ଯେ ସୋମଦତ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ମହାରଥ ।
ବାହାରନ୍ତି ମୋହପାଇଁ ମାରିବାକୁ ଶର
ହେ ଗୁରୁ ମୋହର ସୈନ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଅପାର ।
ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ପୁଣି ହୋଇଅଛନ୍ତି ରସିତ
ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ଜୟ ହେବ ପାଉନାହିଁ ଚିତ୍ତ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଳ୍ପ ସୈନ୍ୟ ଶ୍ରାମ ଗାର ବଳେ
ପାଳିତ ହୋଇଣ ଯୁଦ୍ଧେ ଜଣିବେ ସେହେଲେ
ଏଥୁପାଇଁ ରଣବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଦେଶେ ତୁମ୍ଭେ
ରଣେ ଶାସ୍ତ୍ରରଥୀଙ୍କୁ ରଖ ବୋଲୁ ଆମ୍ଭେ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ କହ ଏ ବଚନ
ପିତାମହ ଶୁଣିକରି ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ଗର୍ଜନ କରିଣ ଟାଣେ ବଜାଇଲେ ଶଙ୍ଖ
ସେହି ଶବ୍ଦରେ ହରିଲେ ନିଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦୁଃଶ୍ଵ
ଯୋଦ୍ଧାଏ ଗୋମୁଖୀ ଶଙ୍ଖ ଧରି ବଜାଇଲେ
କେହି କେହି ଭେଷକୁଣ୍ଡ ପଣବ ଫୁଲିଲେ ।
ସେ ସବୁ ଫୁଲିଲେ ଏକ ମହାଶବ ହେଲ
କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମନ ହରଷେ ଫୁଲିଲ ।
ଫାଟିଯାଏ କିବା ଗିରି ସହିତରେ ଶିତ
ଭୟେ ଆତଙ୍କ ହୋଇଲ ଦେଖ ବସୁମତୀ ।
ଶୂଚିତହସ୍ତସୁକ ରଥେ ଶ୍ରୀହରି ଅର୍ଜୁନ
ବର୍ଷ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ବଜାଇଲେ ମନ ।
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖ କରେ ଧର
ଫୁଲିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
ମୁଖରେ ଧରି ଗୋଷ୍ଠୀ କ ଶଙ୍ଖ ବୃକୋଦର
ଫୁଲି ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ ହୃଦୟର ।

ବିଜୟ ଶଙ୍ଖ ଫୁଲିଲେ ଦେବ ସୁଧର୍ଷି ର
 ସମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜୟୀ ଦେବା ମାନସର ।
 ସୁଦୋଷ ମଣିପୁଷ୍ପକ ଦ୍ରୁପଦେ ଧରଣ
 ନକୁଳ ଯେ ସହଦେବ ଫୁଲିଲେ ତପଣ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବିରାଟ ଧୂଷୁଦ୍ୟୁମ୍ନ କାଶୀରାୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭ୍ରାତା ସାତ୍ୟକି ଗଙ୍ଗା ଦ୍ରୌପଦେୟ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆଦି ବୀର ନାନା ଶଙ୍ଖ ଧରି
 ମୁଖରେ ସେ ବଜାଇଲେ ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
 ସେହି ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦେ ତୁମ୍ଭର ଯେ ପୁଅ
 ମଲ୍ଲ ବୋଲଣ ଶ୍ରୀକଳେ ହୋଇଣ ଅଥୟ ।
 ଶର ବିନ୍ଧବାକୁ ଆଉ ମାତ୍ର ବାଜା ଅଛି
 ଏହି କାଳେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଥ ରଖ ପ୍ରଭୁ ଦୁଇ ସେନାର ମଧ୍ୟରେ
 ଧରଣ୍ୟକୁ ଅବଲମ୍ବି ଆନନ୍ଦ ମନରେ ।
 ଯୁଦ୍ଧିବା ପାଇଁକି ଆସିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ
 ଦେଖିବି ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଉଭୟ ନୟନେ ।
 କାହା ତୁଲେ ବିରାଡ଼ି ଦେବ ମୁହିଁ କାଶି
 ଏ କଥା ଜାଣିବି ଆଦେ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀ ରମଣ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଯେଉଁମାନେ ହିତକାଞ୍ଚ
 ଅରେ ମୁଁ ଦେଖିବାଯାଏ ରଥ ରଖ ହରି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଯଦୁକୁଳସାଇଁ
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଆଗେ ରଥ ରଖିଲେକ ନେଇ ।
 ମହାଗୁରୁ ପିତାମହ ପୁଣି ଶର ପୁଅ
 ନାତି ସମ୍ବନ୍ଧ ଶୁଣୁର ଶଳା ମାମୁ ମିତ୍ର ।
 ଅର୍ଜୁନ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୁଃଶିତ ହୋଇଲ
 ସେହିକ୍ଷଣି ଦେହରୁ କି ରକତ ଶୁଖିଲ ।
 ତହୁଁ ବୋଲେ ଆଦେ ମଧୁସୂଦନ ମୁକୁନ୍ଦ
 ଯୁଦ୍ଧରେ ଜନମୁ ନାହିଁ ମୋହର ଆନନ୍ଦ ।
 ଦେଖ ମୋହର ଶରୀର କ୍ଷୀଣ ହେଉଅଛି
 ମୁଖର ଅମୃତ ମଧ୍ୟ ଶୁଖି ଯାଇଅଛି ।
 ଅକାରଣେ ହେଉଅଛି ହୃଦ ଥର ଥର
 ରୋମ ଟାଙ୍କୁର ଉଠୁଛି ଦେହରେ ମୋହର ।
 ଦେହରୁ ପଡୁଛି ଖସି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କବଚଟି
 ଦେଖ ଦେଖ ରଥେ ଯୁଦ୍ଧ ପଡୁଅଛି ଲେଟି ।
 ମୋ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ଅଟେ ପ୍ରାଣରୁ ଅଧିକ
 ଧରି ପାରୁନାହିଁ ମୋର ଦୁଇକର ଯାକ ।

ମୋହର ମସ୍ତକ କପାଁ ବୁଲଇ ଦେଉଛି
 ଯମେ ମୋର ସ୍ୱର ଉଣା ହୋଇ ଯାଉଅଛି ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ସୁଜନମାନଙ୍କୁ କଲେ ମୁଁ ବିନାଶ
 ଶ୍ରେୟ ନ ପାଇବି କେତେ ଆଦେ ଦୃଷ୍ଟୀକେଶ
 ହେ ପ୍ରଭୁ ବିଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାହିଁ ମୋର ଲେଖା
 କିଏ କଲ କହ ମୋତେ ଯୁଦ୍ଧେ ମୁହଁପୋଡ଼ା
 ଗଜର ଶ୍ରେଣରେ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ ମୋର
 ବରଜନମାନେ ମୋର ପିତେ ଯମପୁର ।
 କୁଳରେ ଯଦ୍ୟପି କେହି ପାରଣ ହୁଅଇ
 କୁଳ ବିନାଶକ କି ସେ ଆଦେ ଯଦୁସାଇଁ ।
 ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଧନ ରାଜ୍ୟ ଅରଜିବା
 ତାଙ୍କୁ ମାରି ଧନ ଏକା ହୋଇ କି ଭୁଞ୍ଜିବା ।
 ମୋତେ ମାରି ପଛେ ରାଜ୍ୟ ଏମାନେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଏହାଙ୍କୁ ଦେଇ ନ ପାରେ ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁ
 ଏହାଙ୍କୁ ମାରିଣ ତନି ଲେକର ସମ୍ପତ୍ତି
 ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ମଣେ ମୁହିଁ ଆଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ।
 ଆତତାପୀ ଲୋକ ଯାହା ଲେଖିଅଛି ଶାସ୍ତ୍ର
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ହୋଇଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ର
 ସୁଜନମାନଙ୍କୁ ମାରି ଇହ ପର ଦୁଇ
 ବୁଢ଼ାଇ ମୁଁ ନ ପାରିବି ଆଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀସାଇଁ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ରମାନେ ଜ୍ଞାନ ହୁଡ଼ିଛନ୍ତି
 ଏଣୁ କୁଳକ୍ଷୟ କଥା ସେମାନେ ଲେଖନ୍ତି ।
 ଜ୍ଞାନ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆମ୍ଭେ କି ରୂପେ ତାହାଙ୍କୁ
 ମାରିବାଟି କୃଷ୍ଣ କହ ଏ କଥା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ମରଣ ଯେବେ ଭଜନ୍ତି କୁଳଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜନ
 ଗରିଷ୍ଠ ନ ଥାଇ ନାଶ ଯାଏ କୁଳଧର୍ମ ।
 କୁଳଧର୍ମ ନାଶଗଲେ ହୁଅଇ ଅଧର୍ମ
 କୁଳକୁ ଆକର୍ଷଇ ହେ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ଅଧର୍ମ ହେତୁରୁ କୁଳଫୁଲ ହୋଇ ଉଷ୍ଣ
 ତହିଁରୁ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୁଅନ୍ତି ଭୂମିଷ୍ଠ ।
 ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ସକାଶୁ ଜାଣ ପିତୃ ଲୋକେ
 ଲୁପ୍ତପିଣ୍ଡ ହୋଇଣ ଯେ ପଡ଼ନ୍ତି ନରକେ ।
 ଜାତିକୁଳର ଧରମ କରଣ ଉଚ୍ଚଳ
 ସେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନରକରେ ସ୍ଥାନ ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଏବେ ରାଜ୍ୟଲୋଭେ ମଉହୋଭ
 ସୁଜନ ବାନ୍ଧବ ନାଶେ ଆସିଅଛୁ ଧାଇଁ ।

ଆମ୍ଭେ ଶସ୍ତ୍ର ଚ୍ୟାଗକରି ହୋଇଥିବା ଛୁଡ଼ା
ମାରନ୍ତୁ ସେ ଧୂଳିବୁଣ୍ଡ ପୁଣେ ଛୁଡ଼ି ଗୁଡ଼ା ।
ଏହିପରି ଅରଜନ କୃଷ୍ଣ ଆଗେ କନ୍ଧ
ଧନୁଶରତେଜ ରଥେ ପଡ଼ିଲେକ ଶୋଇ ।

(୭) ସାଂଖ୍ୟଯୋଗ

ଏଥିଅନ୍ତେ ଧୂଳିବୁଣ୍ଡ ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ
ଏପରି କହି ଅର୍ଜୁନ କୁପାରିବୁ ଦେଲେ ।
ଯାତବଦ୍‌ଶେ ଉଦ୍ଧବ ରୁକ୍ମଣୀରପାଇଁ
କହିଲେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ମୁଖକୁ ଅନାଇଁ ।
କଉରବେ ପ୍ରାଣନେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି
ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କଠାରେ କପା କରୁଅଛୁ ପ୍ରୀତି ।
ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ କୃଷ୍ଣ ଗୁରୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣ
କହ କି ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ବିଦ୍ଧିବ ମୁଁ ବାଣ ।
ଏହାକୁ ମାରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ବଳୁନିହିଁ
ଆଗେ ମାରିବା ନିମନ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହି ।
ଗୁଣବାନେ ଦୟାବନ୍ଧ ମୋର ବଳଗୁଣ
ଉଣା ହୋଇଗଲା ଆଦେ ପ୍ରଭୁ ନାଗପୁଣ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ଘଣ୍ଟାରେ ହୁଏ ଧର୍ମ କି ଅଧର୍ମ
ହେବ କି ନ ହେବ ଦେବ କହ ଏଥି ମର୍ମ ।
ଏଣୁ ମୋ ମନେ ସନ୍ଦେହ ଜନମୁଁ ଅଛଇ
ଧରକୁ ଥର ପରୁଅଛୁ ଜାଣ ମୁହିଁ ।
ତୁମ୍ଭେ ମୋହର ଅଟ ହେ ଶରଣର ପାତ୍ର
ସତ୍ୟ କହି ମୋର ଗାତ୍ର କର ହେ ପବିତ୍ର ।
କି ପ୍ରକାରେ ମୋ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଶୋକ ହତ ହେବ
ଏଥିର ଉପାୟ ମୋତେ କହ ବାସୁଦେବ ।
ସିଲେକର ଅପବର୍ଗ ଅବାଧେ ମିଳିଲେ
ଶୋକଶ୍ରାବ ମୋର ମନୁ ନ ଯିବି ନୋଇଲେ ।
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅର୍ଜୁନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହି
ରଥରେ ବସି ରହିଲେ ମୌନବ୍ରତ ହୋଇ ।
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ବଚନ ଶୁଣି ଭଗବାନ
ହରଷ ମନରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ବଚନ ।
ଶୋକ ଅଯୋଗ୍ୟ କଥାରେ ବୃଥା କର ଶୋକ
ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ କହୁ ଅଜ୍ଞାନର କଥାଯାକ ।
ପଣ୍ଡିତମାନେ ଯେ ଜାତ ମୃତ ଲୋକ ପାଇଁ
ଶୋକ ନ କରନ୍ତି କେତେ ଜାଣିଥାଅ ତୁହି ।

ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭେ ଜନ୍ମିଅଛୁ ଯେତେ ଏ ମହାର
ପ୍ରବେ ଥିଲୁ ଜନ୍ମିଅଛୁ ଆସି ପୁନଃବାର ।
ପୁଣି ବା ଜନ୍ମଲଭିବା ଆଉ କେତେବାର
ଏ କଥାରେ ଶୋକ କପା କରୁଛୁ ମନର ।
ଶରୀର ଶରୀରେ ହୁଏ କୌମାର ଯୌବନ
ସେ ପ୍ରକାରେ ହେଉଅଛୁ ଜଗ ଉତପନ୍ନ ।
ସେରୂପେ ଆନ ଶରୀର ଲଭୁଅଛୁ ପ୍ରାପ୍ତି
ପଣ୍ଡିତେ ଏହା ଶୁଣିଣ ମୋହକୁ ତେଜନ୍ତି ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କରେ ଯେ ବିଷୟ ସମ୍ଭବ
ଶୀତ ଉଷ୍ମ ପୁଷ୍ପ ଦୁଃଖ ଆଦି ସେ ପ୍ରଭେଦ ।
ହେଉଥାଏ ପୁଣି ଯାଉଥାଏ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ
ଏମାନଙ୍କୁ ସହିଥାନ୍ତି ଦେହୀ ପ୍ରଜାବନ ।
ଯାହାକୁ ଶୀତୋଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଦୁଃଖ ନ ବାଧଇ
ସେ ନିଶ୍ଚୟ ମୁକତିର ପନ୍ଥାକୁ ଲଭଇ ।
ଶୀତ ଉଷ୍ମ ପୁଷ୍ପ ଦୁଃଖ ଆଦର ବିଜୟ
ସବଦା ଅସତ୍ୟ ଏହୁ ନୁହେଁ କେତେ ପ୍ରିୟ ।
ସତ୍ୟ ବୋଲଣ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ଅବା କହଇ
ବରୁକର ଦେଖିଲ ମିଥ୍ୟା ସେ ଅଟଇ ।
ତତ୍ତ୍ୱବର୍ଣ୍ଣୀ କହିଛନ୍ତି ଏହିପରି ଗିର
ମୋଠାରୁ ଏ କଥା ଜାଣି ଗାଣ୍ଡୀବକୁ ଧର ।
ସମସ୍ତ ଜଗତ ବ୍ୟାପିଛନ୍ତି ସେ ମହାତ୍ମା
ଅବିନାଶୀ ଯେ ଅଟଇ ତାଙ୍କର ମହିମା ।
ତାକୁ ବିନାଶିବା ପାଇଁ ଏ ମହାମଣ୍ଡିଲେ
କେହି ନାହିଁ ଧନଞ୍ଜୟ ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ ।
ଆତ୍ମାକୁ ନାଶିବାପାଇଁ କେହି ଜଣେ ନାହିଁ
ସବୁବେଳେ ଜୀବଆତ୍ମା ଅମର ଅଟଇ ।
ଆତ୍ମାର ନ ହୁଏ କେତେ ଜନମ ମରଣ
ଏହି କଥା ଅର୍ଜୁନ ତୁ ଭଲରୂପେ ଜାଣ ।
ସବଦା ଯେ ବ୍ରହ୍ମଆତ୍ମା ଜଡ଼ ରହିଅଛୁ
କ୍ଷଣମାତ୍ର କେତେବେଳେ ନ ଯାଏ ମୁରୁଛୁ ।
ଏକ ରୂପ ହୋଇଥାଏ ନ ଛୁଡ଼େ ନ ବଢ଼େ
ଏହି କଥା କହିଛନ୍ତି ମୁନିମାନେ ଦୃଢ଼େ ।
ନିତ୍ୟଯୋଗ ସବଦା ସେ ଅସ୍ତୟ ଅବ୍ୟୟ
ସୁରତନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନ ହୁଅଇ କ୍ଷୟ ।
ଦେହ ପରିତ୍ୟାଗ ଯେବେ କରନ୍ତିଟି ଦେହୀ
ଅଦୃଶ୍ୟ ଶ୍ୱବରେ ସେହି ଆତ୍ମା ରହିଥାଉ !

ଆତ୍ମାର ଜନମ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ଯେବା ଜାଣେ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁ ବା କେ ମାନବ ରଣେ ।
 ଚକ୍ରଲୁଗା ଗୁଡ଼ିକ ସେହେ ନୂତନ ପିନ୍ଧନ୍ତି
 ଆତ୍ମା ଯାଇ ନରଦେହେ କରେ ଅବସ୍ଥିତି ।
 ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଶସ୍ତ୍ର କେବେ କାଟି ନ ପାରଇ
 ଅଗ୍ନିରେ ଆତ୍ମା କଦାପି ଘୋଡ଼ି ଯେ ନ ହୋଇ
 ବୁଡ଼ାଇ ନ ପାରେ ତାକୁ କେବେହେଁ ସଲିଳ
 ନ ପାରେ ଶୁଖାଇ ତାକୁ କଦାପି ଅନଳ ।
 ଆତ୍ମାକୁ କାଟିଲେ କେବେ କାଟି ନ ହୁଅଇ
 ପଥର କଣ୍ଠାରେ ତାର ବନାଶ ନ ହୋଇ ।
 ମୂର୍ଖି ନ ଥିବାରୁ ତାର ତଳ ସେ ନ ଯାଏ
 ଓଡ଼ା ଭାବରେ ସବଦା ସେହୁ ରହିଥାଏ ।
 ଭରଳ ପଦାର୍ଥ ନୁହେଁ ସେହି ଆତ୍ମାଗୋଟି
 ହେ ଅର୍ଜୁନ କପରି ସେ ଶୁଷ୍କ ହୋଇବଟି ।
 ଆତ୍ମା ଅଟେ ଅବନାଶି ଆଏ ଶରୀରରେ
 ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥାଏ ଶବ ଶବସରେ ।
 ନିଜରୂପ ଗୁଡ଼ିକ ନାହିଁ ଅନାବଟି ସେହି
 ଅପ୍ରକଟ ରୂପ ତାର ଦେହେ ପ୍ରକଟଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଅଗୋଚର ଆତ୍ମାଗୋଟି ଜାଣ
 ନ ପାରନ୍ତି ମନେ ଚିତ୍ତେ ଧରି ତାକୁ ପୁଣି ।
 ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନୁହଇ ଗୋଚର
 ଏହା ଜାଣି ଶୋକ ତୁହି ପରିତ୍ୟାଗ କର ।
 ଦେହର ଜନ୍ମ ମାତକେ ଆତ୍ମା ଜନ୍ମ ଅଛି
 ଦେହ ନଷ୍ଟ ହେଲେ ପୁଣି ନଷ୍ଟ ନ ହେଉଛି ।
 ଏହା ପୁଣି ଜାଣି ତୁମ୍ଭେ କର ବୃଥା ଶୋକ
 ପୁଣି ଯାହା କହୁଅଛି ଶୁଣ ହେ ବିବେକ ।
 ଜନ୍ମ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ଜନ୍ମ
 ଅବଶ୍ୟକ୍ତି ଏହା ଅଟେ ପ୍ରକୃତର କର୍ମ ।
 ପ୍ରକୃତ ଯୋଗରୁ ଦେହ ହୋଇଣ ସମ୍ଭୂତ
 କେତେକାଳରେ ମଣ୍ଡରେ ହୁଅଇ ବ୍ୟକ୍ତ ।
 ପୁଣି ପ୍ରକୃତ ସଙ୍ଗରେ ଜ୍ଞାନ ସେ ହୁଅଇ
 ସେ ପାଇଁ ଶୋକ କରିବା ଉଚିତ ନୁହଇ ।
 ଏହି କଥା ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁରୁଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପାନ୍ତି
 ଆତ୍ମାର କଥା ଶୁଣିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଯେଉଁମାନେ ବା କହନ୍ତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ
 ସୁମନ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁନ୍ତି ଏକଥା ଶୁଣିଣ ।

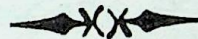
ଦେଖିଲେ ଶୁଣିଲେ ଆତ୍ମା ନୁହଇ ଜନମ
 କେହି ତାହା ନ ଜାଣେ ହେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ଶରୀରର ଶରୀର ସେ ଅଟେ ମୂର୍ଖିମନ୍ତ
 ହୋଇଅଛି ଆତ୍ମା ଅବନାଶରୁ ଜଗତ ।
 ଏହା ଜାଣିଣ ମନରେ ଚିନ୍ତା ତୁ ନ କର
 ମହାଯଶା ଅର୍ଜୁନ ତୁ ମନରେ ବରୁ ।
 ଆପଣା ସ୍ୱକୃତି ଆପେ ଆଚରଣ କର
 ଅକାରଣେ ନ କମ୍ପାଅ ଶୋକରେ ଶରୀର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଆଶ୍ରୟ ଧର୍ମଯୁକ୍ତ ସେ ସବଦା
 ଥିଲା ପରି ବନ୍ଧୁ ନାହିଁ ଆହେ ମହାରଥା ।
 ଦେଖ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ଫିଟିଅଛି ଅଲୋଡ଼ାରେ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଯିବାପାଇଁ ସେ କାଟରେ
 ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ କ୍ଷତ୍ରିୟଙ୍କର ଧର୍ମ ନ କରିବ
 ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାତକ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
 ଏହି ଅପରାଧ ଯେବେ ପୃଥ୍ୱୀ ବ୍ୟାପ୍ତ ହେବ
 ଶୁଣିକରି ମଲ୍ଲପରି ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ।
 ସେମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଏବେ କରୁଛନ୍ତି ଭୟ
 ସେମାନେ କହିବେ କିଛି ନୁହେଁ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଗାର ହୋଇଣ ସମର ନ କରି ରହିଲେ
 ଅନ୍ୟାତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଣ ସଂସାରରେ ଭଲେ ।
 ଶତ୍ରୁମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ନ ବୋଲିବେ କଥା
 କଟୁକଥା ବୋଲିବେ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ହୃଦୟଥା ।
 ଏହାଠାରୁ ବଳି ଦୁଃଖକଥା ଆଉ ନାହିଁ
 ଯୁଦ୍ଧେ ଅଙ୍ଗୀକାର କର ମୋହର ବୋଲେହିଁ
 ଯୁଦ୍ଧକରି ମଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଗୋଟ
 ଜତିଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଲଭିବ ଆହେ ମହାଶୁର ।
 ଏବେ ମୋହର କଥାକୁ ଘେନି ଗାରବର
 ଧନୁ ଧରି ସୂର୍ଯ୍ୟବାକୁ ହୁଅ ଅଗ୍ରସର ।
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ଲଭଲଭ ଜୟ ଯେ ଅଜୟ
 ତୁଲ ମଣି ଯୁଦ୍ଧ କର ଆହେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଏଥିରେ ତୁମ୍ଭର ପାପ କିଛି ହେବ ନାହିଁ
 ଅସତ୍ୟ ବଚନ ନୁହେଁ କହୁଅଛି ମୁହିଁ ।
 ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ହେବାପାଇଁ
 କହିଲି ସମସ୍ତ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ।
 ଏବେ କର୍ମ କରିବାରେ ଯେଉଁ କଥାମାନ
 କହୁଅଛି ମନୁଯୋଗ କରି ତାହା ଶୁଣ ।

ତହିଁରେ ଯଦ୍ୟପି ତୁମ୍ଭେ ନିବେଶିବ ମନ
 କହୁଛି ଛେଦ ପାରିବ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
 ନିଷ୍କାମ କର୍ମ ଅଧିକ ଯେବେ ହେବ ପାର୍ଥ
 କରି ପାରଇ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ସେହି ଚରିତାର୍ଥ ।
 ଶଶୁରଙ୍କଠାରେ ଦୃଢ଼ଭକ୍ତି କରିବାକୁ
 ଭାବଇ ଯେ ସ୍ଥିରବୁଦ୍ଧିବୋଲଟି ତାହାକୁ ।
 କାମନା କରିଣ ଯେହୁ କରଇଟି କର୍ମ
 ଅନନ୍ତବୁଦ୍ଧି ବୃକ୍ଷର ବହୁଶାଖା ଜାଣ ।
 ସ୍ୱର୍ଗାଦି ଫଳପ୍ରାପ୍ତିରେ ଯେ କରେ ମାନସ
 ବେଦକୁ ଦେନିଣ କାମୀ କରୁଥାନ୍ତି ଭ୍ରଷ ।
 ପୁଷ୍ପଯୁକ୍ତ ବିଷଲତା ଅତି ରମଣୀୟ
 ତାଙ୍କର ଫଳ ଯେମନ୍ତ ହୁଅଇ ଅପ୍ରିୟ ।
 ତେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ଅଟେ କାମୀଙ୍କ ବଚନ
 ମୃତ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି ଗଣନ ।
 ସେମାନେ ବେଦାର୍ଥବାଦେ ସଦା ରତ ହୋଇ
 ଅଦର୍ଶିଣି କଟାଅନ୍ତୁ ତୁଚ୍ଛ ସୁଖପାଇଁ ।
 ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ବଳିକରି କଥା ନ କହନ୍ତି
 ନାନାଦି ପୋଥିଗାଳ କଥା ରଖାଅନ୍ତି ।
 ଯେଉଁମାନେ ସେହି କର୍ମେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି
 ଜନ୍ମବର୍ଗ ଫଳଯାକ ସେମାନେ ଲଭନ୍ତି ।
 ଶ୍ରେଣିଶୂନ୍ୟରେ ଆସନ୍ତୁ ହୋଇଣ ଯେ ନର
 ଶଶୁରଙ୍କଠାରେ ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ଅନ୍ତର ।
 ସୁଖପ୍ରାପ୍ତ ହେବାପାଇଁ ସକାମୀ ଲୋକର
 କର୍ମ କରିବାକୁ ବେଦ କରୁଛି ପ୍ରବୃତ୍ତ ।
 ମୁଁ କହୁଅଛି ନିଷ୍କାମଗୁଣ ତୁମ୍ଭେ ବନ୍ଧୁ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ କର୍ମକରି ସୁଖେ ଥାଅ ରହି ।
 ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣରେ ରହିଣ ନିନ୍ଦାକୁ ନ ଭଜ
 ସାବଧାନ ହୋଇ କର୍ମଫଳମାନ ତେଜ ।
 ପ୍ରାଣୀର କାର୍ଯ୍ୟସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀର ଦେହରେ
 ନିବାହ ହୋଇଯାଏ ସେ ମହାହା ପଙ୍କରେ ।
 କୁପ ବାମ୍ପୀଆଦି ସବୁ ଅଟେ ପ୍ରାଣୀକାର୍ଯ୍ୟ
 କର୍ତ୍ତା ହୁଅଇ ଯେ ରୂପେ ଆହେ ଶାରଙ୍ଗ ।
 ବେଦୋକ୍ତ ନିଷ୍କାମକର୍ମ କଲ ଲୋକଙ୍କର
 କର୍ମଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ସେହି ପରକାର ।
 ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନର କର୍ମରେ ବୁଝିଅଛ ତୁମ୍ଭେ
 ଏଣୁ କର୍ମଫଳ ତେଜ ବୋଲୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।

କର୍ମଫଳ ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ଅଛଇ କାରଣ
 ତାହା ପରିତ୍ୟାଗ କରି କର୍ମେ ଦିଅ ମନ ।
 କରୁଅଛି ବୋଲି ଏହି ଅହଙ୍କାର ଗୁଡ଼ି
 କର୍ମ କର ଯୋଗରସ ଜଳେ ସଦା ବୁଡ଼ି ।
 କର୍ମର ସିଦ୍ଧି ଅସିଦ୍ଧି ହେଲେ ବୁଦ୍ଧି ସମ
 ତହିଁରେ କର ଅର୍ଜୁନ ବନ୍ଧ ମନେ ପ୍ରେମ ।
 ନିଷ୍କାମ କର୍ମ ଅଟଇ କାମ୍ୟକର୍ମ ଉଣା
 ଏହା ଭଲରୂପେ ଜାଣି ନ ହୁଅ ତୁ ବଣା ।
 ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ନିଷ୍କାମ କର୍ମ କୁହ କର
 ଫଳପ୍ରାପ୍ତି ଆଶା ମନୁ ବେଗେ କର ଦୂର ।
 ନିଷ୍କାମକର୍ମ ଯେ ଇହଲୋକରେ କରଇ
 ସୁକୃତ ଦୁଷ୍ଟତ ତାର ଜଣାଯାଏ ନାହିଁ ।
 ଏଥିପାଇଁ କର୍ମଯୋଗେ ସଦା ଯତ୍ନ କର
 ଏହି କଥା ଭଲରୂପେ ହେଜ ଶାରବର ।
 ନିଷ୍କାମ ଜ୍ଞାନରେ ଜନ୍ମି ବନ୍ଧନ ନ ଥାଏ
 ଅଗମ୍ୟ ପଦର ଅନୁବନ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।
 ଯେବେ ତୋ ବୁଦ୍ଧି ଭଜିବ ଏ ମୋର ଦେହକୁ
 ତେବେ ତୁ ଶୁଣିବୁ ପାର୍ଥ ତେଜବା କଥାକୁ ।
 ଶଶୁରଙ୍କଠାରେ ବୁଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇବ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଭଲରୂପେ ଯୋଗପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ସ୍ଥିତିପ୍ରଜ୍ଞ ଲୋକ
 ଲକ୍ଷଣ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ରୁକ୍ମଣୀନାୟକ ।
 ସେହୁ କ ରୂପରେ କହେ କ ରୂପରେ ଥାଏ
 କରୁପେ ବସଇ ସେହୁ କରୁପେ ବତାଏ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯେହୁ କାମନା ତେଜଇ
 ତାହାକୁହିଁ ସିନା ସ୍ଥିତିପ୍ରଜ୍ଞ ବୋଲି କହି ।
 ଦୁଃଖେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଉଦବିଗ୍ନମନା ହୁହେ
 ସକଳରେ ଆଶାକୁ ଯେ ନ ଚ୍ୟୁତାଏ ମୋହେ
 ହୃଦୟରୁ ଗଣ ଯେହୁ ଦୂର କରିଥାଏ
 ସ୍ଥିତିପ୍ରଜ୍ଞ ବୋଲି ସେହୁ ଜଗତେ ବୋଲୁଏ
 ଶବ୍ଦମାନଙ୍କୁ ଯେ ଲୋକ ସମାନ ମଣଇ
 ଶୁଣୁଶୁଣୁ ଦୋଷ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନ ତେଜଇ ।
 ଉଦାସୀନ ହୋଇଣ ଯେ କହେ ସବୁକଥା
 ମହାବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ସେହୁ ଅଟେ ମହାରଥା ।
 କଳ୍ପପ ସଦୃଶ ନିଜ ରୂପକୁ ସଂହରେ
 ଯୋଗୀକିନ କଲ ପରି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିବାରେ ।

ଯେ ସବୁ ଆୟୁଷ କରେ ଏ ସବୁକୁ ଜନ
 ସେହିକାଳେ ସବୁସିଦ୍ଧି ହୁଏ ତାର ଜାଣ ।
 ପେଟ ନ ପୁରାଇ ଯେହୁ ଆହାର କରଇ
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ବିଷୟେ ରାଗ ଥାଉଁ ନିବର୍ତ୍ତଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସଙ୍ଗରେ ରାଗ ଯୋଗୀ ଲୋକଙ୍କର
 ନିବୃତ୍ତି ହୁଅଇ ଆହେ ପାର୍ଥ ମହାବୀର ।
 ମୋକ୍ଷ ନିମନ୍ତେ କରଇ ଯେଉଁ ଲୋକ କର୍ମ
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା ନିଅନ୍ତି ତା ବିବେକ ଜାଣ ।
 ଏହା ଜାଣିଣ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସମ୍ପଦ ତୁ କର
 ମୋ ଭକ୍ତି କଥାରେ ସଦା ହୁଅ ତତପର ।
 ଯାହାର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗଣ ହୁଏ ବର୍ଣ୍ଣାଭିଳାଷ
 ଜଗତରେ ତାର ବୁଦ୍ଧି ଅଟେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।
 ବିଷୟକୁ ଧ୍ୟାନ କଲେ ଆସକ୍ତି ଜନ୍ମଇ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ତୁହି ।
 ଆସକ୍ତିରୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କାମ ହୁଅଇ ସଜାତ
 କାମରୁ ହୋଧ ଜନମେ ଜାଣିଥା ନିଶ୍ଚିତ ।
 ହୋଧରୁ ମୋହ ଜନ୍ମଇ ମୋହେ ବୁଦ୍ଧିଭ୍ରାନ୍ତ
 ମତିଭ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ଜାଣ ବୁଦ୍ଧିଯାଏ ନାଶ ।
 ବୁଦ୍ଧି ନାଶଗଲେ ଜୀବନ୍ତୁତ ସେ ଅଟଇ
 ବିଷୟ ଚିନ୍ତା ନରକେ ପଡ଼ି ସେ ମରଇ ।
 ରାଗ ବିଦ୍ଵେଷ ରହିତ ଯାହାର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ
 ତାହା ନିକଟରେ ଦୋଷ ଲଭେ ପରମେଶ୍ଵର ।
 ଶାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତି ମାନବାକୁ ଯେବେ ଘଟେ ଦୁଃଖ
 ସେଥିରେ ନ ହୁଏ ସେହି କେବେହେଁ ବିମୁଖ ।
 ଯାହାପ୍ରତି ଚିନ୍ତା ଜାଣ ସ୍ଵପନ ହୋଇଛି
 ଅବଚଳିତ ତା ବୁଦ୍ଧି ଅଟଇ ବିବେକୀ ।
 ଅଣଆୟୁଷ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଯେଉଁମାନଙ୍କର
 ଆତ୍ମବୁଦ୍ଧି ଜନ୍ମବାକୁ କଷ୍ଟ ତାହାଙ୍କର ।
 ଏମନ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ଯେ ରାବନା ଜନ୍ମଇ
 ସେଥିରେ ତାହାକୁ ତଳେ ଶାନ୍ତି ନ ମିଳଇ ।
 ସୁଖ ମୋକ୍ଷ କି ପ୍ରକାର ଅଶାନ୍ତି ଲୋକର
 ହୋଇବ କିପରି କହ ଆହେ ବୀରବର ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଯେବେ ବିଷୟ ଆଶ୍ରୟ କରନ୍ତି
 ବଳବାନ ହୋଇକରି ପ୍ରଜ୍ଞାକୁ ବଢ଼ାନ୍ତି ।
 ସ୍ଥିର ଜଳରେ ପବନ ଯେହେଁ ନାବ ନେଇ
 ମନକୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସେହିପରି ଘେନିଯାଇ ।

କରଥାଏ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଣ ଯେଉଁ ଜନ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠିତପ୍ରଜ୍ଞା ତାକୁ କହି ଅରଜୁନ ।
 ରାଗର ସମାନ ଅଟେ ପ୍ରାଣୀ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
 ଯୋଗୀମାନେ କରଥାନ୍ତି ତହିଁ ଜାଗରଣ ।
 ବିଷୟ ସମାନ ଅଟେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ବିବସ
 ଯୋଗାଭ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ସେ ଅନ୍ଧାର ସଦୃଶ ।
 ବହୁତ ନଦୀର ଜଳ ସମୁଦ୍ରେ ମିଳଇ
 ତଥାପି ତାହାର ମର କୁଳ ନ ଲଘଇ ।
 ଯୋଗାଭ୍ୟାସୀମାନେ ଯେବେ ବିଷୟ ମିଳଇ
 ବିଷୟ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାଶି ନ ପାରଇ ।
 ନିଷ୍କାମରେ ଯୋଗୀ ଯେବେ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କରେ
 ଶାନ୍ତି ଭଜଣ ରହଇ ନିଷ୍କାମ ପଦରେ ।
 ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଗତିମାନ କହିଲୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
 ଏବେ ଗୁଡ଼ିହଅ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତ ମୋହକୁ ।
 ଅନ୍ତମ କାଳରେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ସ୍ଵର ଲୋକ
 ରହିଲେ ପାଏ ମୋକ୍ଷ ସେ ଗୁଡ଼ିହେଇ ଶୋକ ।
 ବାଲ୍ୟକାଳୁଁ ଯୋଗକୁ ସେ ଆରମ୍ଭି ଅଛଇ
 ତାର ଚରିବାର କଥା କିସ କହିବଇଁ ।

(୩) କର୍ମଯୋଗ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଅରଜୁନ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅନାଇ
 ପୁଣି ଦରଷେ ବୋଇଲେ ତାହାଙ୍କୁ ବିନୟି ।
 ଜ୍ଞାନରୁ କର୍ମ ଅଟଇ ବହୁତ ଯେ ଭଣା
 କିପାଇଁ କହୁଛ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ହୁଏ ବଣା ।
 ଜ୍ଞାନ କରମ ଦୁହିଙ୍କୁ ପ୍ରଣୟା କରନ୍ତେ
 ବିଷମ ଭ୍ରାନ୍ତି ଜନ୍ମଇ ଏ ମୋହର ଚିତ୍ତେ ।
 ଏଥିଯୋଗେ ଭ୍ରାନ୍ତି ହୋଇ ମୁହିଁ ପରୁରୁଛି
 କେଉଁ କଥାଟି ନିଶ୍ଚିତ କହ ଯଦୁପତି ।
 ଯେ କଥା ଶ୍ରବଣ କଲେ ମୋର ହେବ ଶ୍ରେୟ
 ସେହି କଥା ମୋର ଆଗେ କହ ଦୟାମୟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କର୍ମଜ୍ଞାନ ମୁହିଁ ନିଷ୍ଠ
 କହିବଇଁ ଯେଉଁ କଥା ଘେନ ହୋଇ ହୁଷ୍ଟ ।
 ଯାହା ପରୁରୁଲୁ ମୋତେ ହେ ବୀର ଅଗ୍ରଣୀ
 ସେହି କଥା ତୁମ ଆଗେ କହିବଇଁ ପୁଣି ।
 ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଧାନ ଅଟଇ କର୍ମପ୍ରତି ଜାଣ
 କେତେ ବୁଝାଇ କହିବି ତୋତେ ପୁନଃପୁନଃ ।

ପଦସମନା ଲେକର ଅଟଇ ସୁଜ୍ଞାନ
 ତେଣୁକରି ପାଆନ୍ତି ସେ ମୂକତର ସ୍ଥାନ ।
 ଯେଉଁ ଲେକର ଦୃଢ଼ସ୍ଥ ଶୁଭ ହୋଇ ନାହିଁ
 ଜ୍ଞାନପାଇଁ କର୍ମ ସେହୁ ଅପେକ୍ଷା କରଇ ।
 ଏଥୁ ସକାଶରେ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧାଶୁଦ୍ଧ ଘେନି
 ଦୁଇ ପ୍ରକାରେ କହିଲ ଉପଦେଶ ବାଣୀ ।
 କର୍ମଅନୁଷ୍ଠାନ ଯେଉଁଲେକ ନ କରଇ
 ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତ ହେବାପାଇଁ ସୁକଠିନ ହୋଇ ।
 ଚିତ୍ତଶୁଦ୍ଧ ବ୍ୟାଧିରେକେ କର୍ମ ତ୍ୟାଗ କଲେ
 ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ଜାଣି ତୁହି ଭଲେ ।
 ଯେବେ କୌଣସି ଦଶାରେ କର୍ମକୁ ଛାଡ଼ଇ
 ସେ ଲେକ ଘଡ଼ିଏ ମାସ ବଞ୍ଚି ନ ପାରଇ ।
 ସବୁ ଅବସ୍ଥାରେ ଗୁଣ ଦେଖିଆଦି କରି
 ଗୁଣ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ହୋଇଣ ଭଗାରି ।
 କର୍ମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ଅଧୀନରେ ରଖି
 ମନକୁ ବନ୍ଧୁରେ ଯେ ହେଉଥାଏ ଯୋଗୀ ।
 ଏହିରୂପେ ଯେଉଁ ଲେକ ଅଛଇ ଅର୍ଜୁନ
 ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଲେକେ ଦାମ୍ଭିକ ବୋଲଣ
 ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ଯେ ବଶୀଭୂତେ ରଖି
 କର୍ମ କରିବା ନିମନ୍ତେ ତାକୁ ଦିଏ ଯୋଗୀ ।
 ଆସକ୍ତ ନ ଥିବା ଯୋଗେ ହୁଏ ନାହିଁ ପାପ
 ଏହା ଜାଣି ମନୁ ଦୂର କର ତୁ ସନ୍ତାପ ।
 ଏଥିପାଇଁ ଜାଣିଆଅ ମୁହିଁ କହୁଅଛି
 ନିତି କର୍ମ କରିବାରେ ଦୋଷ ନାହିଁ କିଛି ।
 କର୍ମ ନ କରିବାଠାରୁ ନିଶ୍ଚୟ କରମ
 କରିବାକୁ ହେ ଅର୍ଜୁନ ଅଟଇ ଉତ୍ତମ ।
 କରିବାର କର୍ମ କଲେ ଶରୀର ରହଇ
 ନ କଲେ ନିର୍ବାହ କେତେ ଶରୀର ନ ରହି ।
 ନିଷ୍ଠାକର୍ମ ବ୍ୟତିରେକେ ସବୁକର୍ମଯାକ
 ଲେକକ ବନ୍ଧନ ଜାଣି ହେ ଶରନାୟକ ।
 ଏହା ଜାଣି ଭବବାନଙ୍କର ପ୍ରିୟପାଇଁ
 କରମ କରିବାପାଇଁ ଆମ୍ଭେ କହୁଥାଉଁ ।
 ସଞ୍ଜାୟକାଶ ପ୍ରଜାକୁ ପ୍ରଜାପତି ଆଗେ
 ସଜନ କରିଣ କହିଥିବେ ଏହି ବାଗେ ।
 ପ୍ରାଣିମାନେ ଆଜଠାରୁ ଯାଗ ଆରମ୍ଭିଣ
 ସମେ ସମେ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତହେବ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ।

ଏ କର୍ମକୁ ଇଷ୍ଟ ଭାବ ଯତନରେ କର
 ଏ କଥାକୁ କହିନ୍ତାସି ମନରେ ନ ଡର ।
 ଯାଗକରି ଦେବତାଙ୍କୁ ଭାବନା କରିଲେ
 ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ହୁଏ ତାହାଙ୍କର ବରେ ।
 ସମସ୍ତେ କର୍ମିଣ ଯେବେ ଭାବନା କରିବ
 ସର୍ବ୍ୟ ମହାଶୟ ଏହି କାରଣୁ ଲଭିବ ।
 ଦେବେ ଆଦ୍ୟେ ବୃଷ୍ଟି କରି ବଡ଼ାଇବେ ଶସ୍ୟ
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଗରେ ତାହାଙ୍କୁ କର ଗାର କୋଷ ।
 ଦେବତାଙ୍କର ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଟେ ଯେଉଁ ଅନ୍ନ
 ତାଙ୍କୁ ନ ଦେଇ କେବେହେଁ ନ କର ଗ୍ରେଜନ
 ସ୍ବାଧିଲେକମାନେ ସେହି ଯଜ୍ଞ ଅବଶେଷ
 ଗ୍ରେଜନ କରି ପାତକ କରନ୍ତି ବିନାଶ ।
 ଆପଣା ନିମନ୍ତେ ଗୁଣ ଯେହୁ ବା ଭୁଞ୍ଜଇ
 ସ୍ବାଠାରୁ ବଳି ପାତକୀ ଖୋଜିଲେ ନ ପାଇ ।
 ଅନ୍ନରୁ ଶରୀର ସିନା ହୁଅଇ ଉତ୍ପନ୍ନ
 ସେହି ଅନ୍ନ ବୃଷ୍ଟି ହେତୁ ଲଭଇ ଜନମ ।
 ଯାଗଯୋଗେ ବରଷାର ହୁଅଇ ସଞ୍ଚାର
 ଯଜମାନେ ଯଜ୍ଞ ଯୋଗେ ଜନମ ତାହାର ।
 ଯଜମାନ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ବେଦରୁ ଯେ ଜାତ
 ବେଦ ହୋଇଅଛି ସିନା ବ୍ରହ୍ମରୁ ସମ୍ଭୂତ ।
 ଦିକାକର ବ୍ୟାପି ହୋଇ ଯାଗେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
 ହୋଇଅଛି ଜାଣ ଆଦେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ସୁତ ।
 ଏ କରୁପେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିବା ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେ ନର
 ନ କରେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ବୃଥା ତା ଶରୀର ।
 ଯେମାନେ ଆତ୍ମାରେ ରତ ହୋଇ ସର୍ବା ବୃଷ୍ଟି
 ହୋଇଥାନ୍ତି ତାହାଙ୍କର କର୍ମ ହୁଏ ନଷ୍ଟ ।
 ଆତ୍ମା ଅଚ୍ୟୁତ ଲେକର କର୍ମେ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଁ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ବୁଝି କହିଲି ।
 କର୍ମ ନ କଲେ ଯଦ୍ୟପି ଦୋଷ ନାହିଁ କିଛି
 ତେବେ ତାହାକୁ ଆଶ୍ରୟ ନ କର ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
 ଏଥୁ ସକାଶେ ଆସକ୍ତ ସବୁ ଛାଡ଼ଦେଇ
 କର୍ମ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଗୋଡେ କହୁଥାଉ ।
 ଆସକ୍ତକୁ ତ୍ୟାଗକରି କର୍ମ ଯେହୁ କରେ
 ନ ପଡ଼ିବ ସେହି ଲେକ ଭବ ବନ୍ଧନରେ ।
 ଜନକ ପ୍ରଭୃତି ଗୁଣୀମାନେ କର୍ମକରି
 ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେ ଧନୁର୍ବାଣ ।

ତୁମ୍ଭେ କର୍ମ କଲେ ସବେ କରିବେଟି କର୍ମ
ଏବେ ମୁଁ କହୁଅଛି ତୁ କର ଯୁକ୍ତ କର୍ମ ।
କଡ଼ଲେକ ଆଚରଣମାନ ସାନଲେକ
ଗୁଣିକରି କରୁଥାନ୍ତି ସବୁ କଥାଯାକ ।
କଡ଼ଲେକ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରଇ
ମାତଲେକ ଚାହାରୁଛି ଅନୁବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ।
ତନିଲେକରେ ଅପ୍ରାପ୍ତ କଥା ମୋର ନାହିଁ
ତେବେ ନିରନ୍ତର ମୁହିଁ କର୍ମ କରୁଛଇଁ ।
କର୍ମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ମୁହିଁ ନ ହୋଇବି ଯେବେ
ମୋତେ ଗୁଣି ସମସ୍ତେହିଁ କର୍ମ ଗୁଡ଼ି ଦେବେ
କର୍ମ ନ କଲେ ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ଉଚ୍ଛନ୍ନ
ପୁଣିହିଁ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୋଇବେ ଉତ୍ତମ ।
କର୍ମ ତ ଆସକ୍ତ ଅଟେ ଅବିଦ୍ୟା ସଙ୍ଗମେ
ଅନାସକ୍ତ କର୍ମ କରିବେକ ସାଧୁଜନେ ।
ଅଜ୍ଞାନ ପୁରୁଷଗଣ ଅସକଳ ଚିତ୍ତେ
ଯେପରି କର୍ମାନୁଷ୍ଠାନ କରନ୍ତି ନିରନ୍ତେ ।
ଲେକଶିକ୍ଷାର ନିମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଜନ
ଅନାସକ୍ତ କର୍ମକୁ ଯେ କରି ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ କରମ କରୁଥାନ୍ତି ନିତି
ଅହଙ୍କାରେ ଚିତ୍ତେ ମୁଁ ତା କଡ଼ ବୋଲୁଥାନ୍ତି
ଗତି କର୍ମ ବିରାଗର ତତ୍ତ୍ୱ ସେ ଜାଣଇ
ମୁଁ କହୁଅଛି ବୋଲିବା କଥା ସେ ଗୁଡ଼ିକ ।
ପ୍ରକୃତରେ ତତ୍ତ୍ୱାଦି କର୍ମେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ
ଗୁଣ କର୍ମରେ ଆସକ୍ତ ହୋନ୍ତି ସବୁଦେଶ ।
ଏଡ଼ କାରଣରୁ ସେଡ଼ ଡ଼ଏ ଜ୍ଞାନଜନ
ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଉଥିବ ଯତନରେ କର୍ମମାନ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ମୋହଠାରେ ସବୁ କର୍ମ ଦେଇ
ଉତ୍ସାହଧୀନ ବୋଲିଣ ଜାଣ ସବୁ ଦେଶ ।
ଯେଉଁମାନେ କରନ୍ତି ମୋ ମତ ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଜ୍ଞାନବାନ ପରି ମୁକ୍ତି ଲଭଇ ଅର୍ଜୁନ ।
ଯେଉଁଲେକମାନେ ମୋତେ ଅସୂୟା କରନ୍ତି
ଜ୍ଞାନମୁକ୍ତ ହୋଇ ସେଡ଼ ନାଶପ୍ରାପ୍ତ ହୋନ୍ତି ।
ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଲେକମାନେ ପୁରୁଷ ସମ୍ଭାରରେ
ସମସ୍ତ କର୍ମହିଁ କରୁଥାନ୍ତି ନିରନ୍ତରେ ।
ପ୍ରକୃତିକୁ ଆଶ୍ରେ କରିଥାନ୍ତି ଅସକଳ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଗ୍ରହ କିଏ କରିବ ଅର୍ଜୁନ ।

ପ୍ରକୃତି ଇନ୍ଦ୍ରିୟକର ବିଷୟ ଯୋଗରେ
ରାଗ ଦ୍ୱେଷ ବଢ଼ି ରହିଅଛି ନିରନ୍ତରେ ।
ରାଗ ଦ୍ୱେଷର କେବେହେଁ ନ ହୋଇବ ବିଶ
ଏ କଥା ମନରେ ରହିଥିବ ଗାରୁଣି ।
ମୁକ୍ତି ଲେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ରାଗ ଆଉ ଦ୍ୱେଷ
ଦୁହେଁଯାକ ଅଟନ୍ତି ମୋ ଶତ୍ରୁର ସଦୃଶ ।
ପରମ ଧର୍ମ ଶକ୍ତିକୁ ଆପଣାର ଧର୍ମ
ନ୍ୟୁନ ହୋଇଲେହେଁ ସୁଦ୍ଧା ଅଟଇ ଉତ୍ତମ ।
ନିଜ ଧର୍ମରେ ଆଇଣ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟେ ଶ୍ରେୟ
ତେଣୁକରି ଯୁଦ୍ଧ ହାର କର ତୁମ୍ଭେ ଜୟ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଲେକ ବାହାରେ ପ୍ରୟୋଗେ
ପାପ କରୁଛନ୍ତି ତାହା କହ ମୋର ଆଗେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଗାର କାମ ହୋଧ ଦୁଇ
ଦେଖି କର୍ମ ପ୍ରକର୍ତ୍ତନ ହେଉଅଛି ଦେଶ ।
କାମନା ମନର ଯେତେବେଳେ ନୋହେ ପୁଣି
ଅତି ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ତାକୁ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟକରେ ସବୁରି କାମ ଅଟେ ବୈଶ
କାମନାକୁ କେହି କେତେକ ପାରେ ସଫାର
ଦହି ଧୂମରେ ଦର୍ପଣ ମିଳେ ଗର୍ଭ ଚର୍ମେ
ଆବୃତ ହୋଇଲ ପରି ଜଗତହିଁ କାମେ ।
ଜ୍ଞାନକର୍ମେ ଜ୍ଞାନଲେକ ଥାଆନ୍ତି ଆବୃତ
ଧୂମରେ ଅନଳ ଉଠେ ଜାଣ ଯେଉଁମତ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ଅଟନ୍ତି କାମରହିଁ ସ୍ଥାନ
ବିବେକ ବୁଝାଇ ମୋହଛନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ମନ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନ ଆୟତ୍ତ କରିଣ ଅର୍ଜୁନ
ବିରୁଣ ନାଶକର ପାପମୟ କାମ ।
ଶରୀରଠାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଗରିଷ୍ଠ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କଠାରୁ ମନ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ମନର ଆୟତ୍ତ ବୁଦ୍ଧି କାମର ସେ ସ୍ଥାନ
ବିବେକ ଘୋଡ଼ାଇ ମୋହୁଅଛି ପ୍ରାଣୀମନ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ କାମ ଶତ୍ରୁକର ହେ ସଫାର
ମୋର କହିବା ବଚନ ଦୃଢ଼ କରି ଧର ।

(୪) ଜ୍ଞାନଯୋଗ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ଜଗତ ପାବନ ।
କହିଲେ ଅରଜୁନକୁ ଏମନ୍ତ ବଚନ ।

ପୁଣି କହିଥିଲ ଏହି ଯୋଗ ମୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ କହିଥିଲେ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମଜନମାନଙ୍କୁ ।
 ମନୁ ଇନ୍ଦ୍ରାକୁ ଗଜାକୁ ପୁଣି ଶିଖାଇଲେ
 ହମେ ହମେ ଆନ ଆନ ରହିବ ଜାଣିଲେ ।
 ବହୁକାଳ ଅନ୍ତେ ମୋର ଘଣ୍ଟାଦେବା ଯୋଗ
 ନାଶ ହାଇଅଛି ଆହେ ପାର୍ଥ ମହାଭୀତ ।
 ସେହି ଯୋଗ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ କହିଲି
 ଶୁଣି ଦେନମୋହଠାରୁ ଆହେ ମହାବଳ ।
 ତେଣୁକରି ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପ୍ରାଣସଖା ଅଟ
 ଭକତ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଏଣୁ ତୁମକୁ ମୁଁ ସବୁ କଥା କହିଲି
 ଗୋପନସ୍ଥ ହୋଇ କିଛି କଥା ରହିନାହିଁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ମ ନିକଟରେ
 ପୁରାତନ କଥା କହୁଅଛ କି ପ୍ରକାରେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କୁ କହିଥିଲ ଯଦୁସାହି
 ଏ କଥା ମୋହର ମନେ ପ୍ରତି ଦେଉନାହିଁ ।
 ଯେଉଁରୂପେ ମୋର ମନେ ଇନ୍ଦ୍ରାସ ଜନ୍ମିବ
 ତେମନ୍ତ କଥା ମୋଠାରେ କହ ବାସୁଦେବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବହୁଥର ମୁଁ ଜନ୍ମିଛି
 ପ୍ରତି ଜନମର କଥା ମନେ ମୋର ଅଛି ।
 ଏଥର ବାହାରେ ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ମମାନ ମୁଁ
 ଜାଣିଅଛି ଏଥେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ଯେ ନାହିଁ ।
 ପୁଣି ଜନମର କଥା ମନେ ନାହିଁ ତୋର
 ତେଣୁକରି ପରୁରଲୁ ମୋତେ ମହାବୀର ।
 ଯେଣୁକରି ଅବନାଶୀ ଈଶ୍ବର ମୁଁ ଅଟେ
 ମୋହର ମାୟାରେ ମୁଁହିଁ ଜଗତେ ପ୍ରକଟେ ।
 ଧର୍ମ ହାଇ ଅଧରମ ଯେବେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ
 ତେବେ ମହାମଣ୍ଡଳେ ମୁଁ ଜନମ ଲଭଇ ।
 ସାଧୁଜନ ପରିପାଶ ଦୁଷ୍ଟ ସହାରଣ
 ପ୍ରତିଯୁଗେ କରେ ମୁଁହିଁ ଧର୍ମ ସମ୍ଭାପନ ।
 ଧର୍ମ ପାଳିବା ନିମନ୍ତେ ମୋହର ଜନମ
 ହେବାର ତେଣୁ ଜାଣଇ ସେ ନୋହେ ଜନମ
 ମୋ ଲୋକରେ ମୋହଠାରେ ସେହି ରହିଥା
 ସନ୍ଦେହ ନ କର ଏଥେ ଆହେ ବୀରବଘେ ।
 ଶୁଣ ଭୟ ହିଂସା ଆଦି କରିଣ ବର୍ଜନ
 ତପେ ରତ ହୋଇ କର ଜ୍ଞାନ ଉପାର୍ଜନ ।

ମୋତେ ଆଶ୍ରୟ କରିଣ ବ୍ରହ୍ମଜନମାନେ
 ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି ବିଭୀଷ ତୁ ମନେ ।
 ଯେରୂପେ ଯେ ମୋହଠାରେ ପଶଇ ଶରଣ
 ସେ ରୂପେ ମୁଁହିଁ ତାହାକୁ ରଖଇ ହେ ଜାଣ ।
 ମୋର ପଥ ଅନୁସରି ତନୁଲୋକ ପ୍ରାଣୀ
 ଅଛନ୍ତି ବରତ ଜାଣ ବୀର ଶିରୋମଣି ।
 କର୍ମ ସିଦ୍ଧର ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ଜଗତର ଜନ
 ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବଗଣଙ୍କୁ କରନ୍ତି ଭଜନ ।
 ଦଇବ କର୍ମର ଫଳ ତତକାଳେ ସିଦ୍ଧି
 ତାହା ଶୀଘ୍ର କ୍ଷୟ ହୁଏ ଶୁଣ ହେ ସୁବୁଦ୍ଧି ।
 ମୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀକରି ଯେହୁ କରିଛନ୍ତି କର୍ମ
 ପୁଣିରେ ତାହା ଜାଣିଣ ଆତ୍ମାର ଯେ ଧର୍ମ ।
 ଅକର୍ମ କର୍ମ ବୋଲଣ ଯେଉଁ କଥା ଗୋଟି
 ପଣ୍ଡିତଠାରେ ନ ଥାଏ ତହିଁର ଭ୍ରାନ୍ତିଟି ।
 ସେହି କର୍ମ ତୋତେ ମୁଁହିଁ କହିବି ଅର୍ଜୁନ
 ଫଟିବା ନିମନ୍ତେ ତୋର ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
 ଶୁଦ୍ଧବର୍ଣ୍ଣଯାକ ଶୁଣ କର୍ମ ବିଶ୍ବଗରେ
 ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଅଛି ଏହୁ ମହାମଣ୍ଡଳରେ ।
 ଏହାର କରତା ସିନା ମୁଁ ଏକା ଅଟଇ
 ଆସକ୍ତି ନ ଥିବା ଯୋଗେ କର୍ତ୍ତା ମୁଁ ବୋଲଇ
 ମୋ ଦେହରେ କର୍ମମାନେ ନ ଲଗନ୍ତି କେବେ
 କର୍ମଫଳେ ଯେଣୁ ସ୍ବଦ୍ଧା ନ କରେ ମୁଁ ଲବେ
 ଜ୍ଞାନ ଲୋକହିଁ ଜାଣନ୍ତି ଏହି କର୍ମବନ୍ଧ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ରେ ଅର୍ଜୁନ ନ ଦୃଷ୍ଟ ତୁ ଅଛ ।
 ଅକର୍ମ ଆଉ ବିକର୍ମ ଦୁହିଁଙ୍କର ଗତ
 ବୁଝି ନ ପାରେ ଅର୍ଜୁନ କଦାପି ଏ ମତ ।
 ଈଶ୍ବର ଆରାଧନାରେ କର୍ମର ବନ୍ଧନ
 ନୁହଇ ବୋଲେ ଯାହାର ବୁଝିଅଛି ମନ ।
 ଏହା ବାହାରେ ବିହତ କର୍ମକୁ ନ କଲେ
 ମହାଦୋଷ ହୁଏ ବୋଲି ଜାଣେ ମୁଁହିଁ ଭଲେ
 ଏପରି ଯେ ଜାଣେ ସେହି ଅଟେ ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ
 ସମସ୍ତ କର୍ମ ତାହାକୁ ହୁଅଇ ପ୍ରାପତ ।
 କର୍ମଫଳ ହେଉବାକୁ ଯାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନୁହେଁ
 ତର କର୍ମଜ୍ଞାନାଗ୍ନିରେ ଦଗ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ।
 ପଣ୍ଡିତ ତାହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲଣ ମାନନ୍ତି
 ଏ କଥା ସତ୍ୟ ବୁଝିବୁ ହେ ଭୟ ସନ୍ତତି ।

କର୍ମଫଳରେ ଆସନ୍ତି ତେଜ ଲଭେ ତୋଷ
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲେ ନ ପାଏ କର୍ମଦୋଷ ।
 ନିଷ୍କାମ ଚିତ୍ତେ ହୋଇ ସେହି ଯୋଗୀକର
 ସବୁ ପରିଗ୍ରହକୁ ସେ କରିଥାଏ ଦୂର ।
 ସୁଦେହ ଦେନଶ ସେହୁ କର୍ମକଲେ ହେଲେ
 ସଂସାରର ବନ୍ଧନରେ ନ ପଡ଼ଇ ଭଲେ ।
 ଅଯାଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥ ଆସି ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ
 ହେଉ ବା ନ ହେଉ ବୋଲି ତୋଷୁଥାଏ ଚିତ୍ତ
 ଶୀତ ଉଷ୍ଣ ଦୁହିତୁ ଯେ ସମାନ ମଣଇ
 ତାହାହେଲେ ତାର କର୍ମ ବନ୍ଧ ନ ରହଇ ।
 ଯା ଚିତ୍ତ ନିଷ୍କାମ ହୋଇ ଜ୍ଞାନକୁ ଆଦରେ
 ସର୍ବଦା ନିୟୁକ୍ତ ଥାଏ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ କର୍ମରେ ।
 ସମସ୍ତ କର୍ମ ତାହାର ଲେପପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ
 ପ୍ରାକ୍ତକାଳେ ମୋ ସମୀପେ ସେହି ଲେକଯାଇ
 ଅଗ୍ନି ସିନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀକ ଶ୍ରୀକ ଆଦି ଯଜମାନ
 ସେ ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମକୋଳି ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅଲଭ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାକୁ ମିଳଇ
 କର୍ମର ଫଳ ତାହାର ଦେହେ ଲୁନହୋଇ ।
 କେହି କେହି କର୍ମଯୋଗୀ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ
 ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି କହୁଛୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଜ୍ଞାନଯୋଗୀମାନେ ବ୍ରହ୍ମସ୍ବରୂପ ଅଗ୍ନିରେ
 କର୍ମମାନ କରୁଛନ୍ତି ଲୁନ ନିରନ୍ତରେ ।
 ବ୍ରହ୍ମରୂପମାନେ ଜାଣ ସଂସାର ଅଗ୍ନିରେ
 ଲଭି ସୁମାନଙ୍କୁ ହୋମ କରନ୍ତି ଯତ୍ନରେ ।
 ଲଭି ପୁ ଅଗ୍ନିରେ ଗୁଣ ସମସ୍ତ ବିଷୟ
 ଦୃଢ଼କୁ ସେ ଲଭୁଥାଏ ମନେ କରି ପ୍ରିୟ ।
 ଧ୍ୟାନନିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବୁଦ୍ଧି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ
 ପ୍ରାଣ କର୍ମକୁ କରନ୍ତି ଧ୍ୟାନାଗ୍ନିରେ ଜୟ ।
 ବାନଯଜ୍ଞ ତପଯଜ୍ଞ ଆଦି ଯୋଗଯଜ୍ଞ
 ଦେବଯଜ୍ଞର ସଦୃଶ କିଏ ପାର୍ଥବଜ୍ଞ ।
 ଯୋଗୀଜ୍ଞାନାଗ୍ନିରେ କରେ ପ୍ରାଣକୁ ଯେ ହୋମ
 ଏହି କଥା ଦୃଢ଼େ ଜାଣ ଆହେ ନରୋତ୍ତମ ।
 ପ୍ରାଣ ଅପାନରେ କେହି ମନ ରୁଦ୍ଧହେଇ
 ହୋମ କରନ୍ତି ପ୍ରାଣରେ ଅପାନକୁ ନେଇ ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ପୁରଇ ରେଚକ କୁମ୍ଭକ
 ପ୍ରାଣାୟାମର କର୍ମରେ କରନ୍ତି ବିବେକ ।

ଆନ ଜନ କେ ନିୟୁକ୍ତ ଆହାର କରିନ୍ତି
 ଲଭି ପୁରେ ପ୍ରାଣାଦିକୁ ଆହୁତି ଦିଅନ୍ତି ।
 ଏହା କଲଲେକ ବୋଲଅନ୍ତି ଯଜ୍ଞବିଦ୍
 ଯଜ୍ଞବିଶିଷ୍ଟ ଭୋଜନେ ଲଭନ୍ତି ଆମୋଦ ।
 ସେହି କଲେ ପୁଣି ସେହି ବ୍ରହ୍ମକୁ ଯାଆନ୍ତି
 ଆଉଥରେ ମନ୍ତ୍ରରେ ସେ ଜନ୍ମ ନ ଲଭନ୍ତି ।
 ଏ ବିଧିରେ ଯଜ୍ଞମାନ ଯେହୁ ନ କରଇ
 ଲହକାଳ ପରକାଳ ତାହାର ଯେ ନାହିଁ ।
 ବେଦ ଏହିରୂପେ ଯଜ୍ଞବିଧି ବାଛି ବାଛି
 ପ୍ରତିଦିନ ବସି ସୁଖେ ଅର୍ଜୁନ ବଦୁଛି ।
 ଏହି ଯଜ୍ଞମାନ କର୍ମ ହୋଇଣ ଉତ୍ତମ
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ କରନ୍ତି ମୁକତି ପ୍ରଦାନ ।
 ଏହା ଅବଗତ ହୋଇ ଯେ ଜନ କରଇ
 ସଂସାର ବନ୍ଧନୁ ସେହୁ ମୁକତି ଲଭଇ ।
 ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞ ଗ୍ରନ୍ଥଯଜ୍ଞଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ
 ଅଟେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ସବୁ ବିଜ୍ଞାନନ ।
 ସର୍ବ କର୍ମଯାକ ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞରେ ନିହିତ
 ହୋଇଅଛି ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡିତର ପୁତ ।
 ଏହି ଜ୍ଞାନକଥା ଜ୍ଞାନଜନଙ୍କୁ ପଦ୍ମର
 ଯତନରେ ଶିଖାକର ଆହେ ଧନୁର୍ଧାର ।
 ତେବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନଶିଖା ଦେବେ
 ଏହି ସଂସାରବନ୍ଧନୁ ତରିଯିବ ତେବେ ।
 ଜ୍ଞାନଜନଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରାପ୍ତହେଲେ ଜ୍ଞାନ
 ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ନ ହେବ କି ମନ ।
 ମୋହଠାରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଲ ଅର୍ଜୁନ
 ସେ ଜ୍ଞାନବଳେ ଦେଖିବ ଜଗତ ସମାନ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ରରେ କୁମ୍ଭେ ଯେବେ ପାପୀହୋଇଥିବ
 ଜ୍ଞାନପୁରବେ ପାପ ସିନ୍ଧୁ ହେଲେ ତରିଯିବ ।
 ଜ୍ଞାନାଗ୍ନି ନିଷ୍ଠା ପୋଡ଼ିଦିଅଇ ଶରେଣ ।
 ଲହଲେକେ ଜ୍ଞାନସମ ବୋଲି ଯେଉଁ କଥା
 ପଦସ କରିବାପାଇଁ ନାହିଁ ମହାରଥା ।
 ଜୀବ କର୍ମଯୋଗରେ ଯେ ସିଦ୍ଧି ଲଭ କରି
 ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତହୁଏ ହେ ଗାନ୍ଧୀ ବଧାୟ ।
 ହସ୍ତରେ ଜ୍ଞାନ ଆସିଣ ହୁଏ ଉପସ୍ଥିତ
 ଜ୍ଞାନକୁ ଲଭିଲେ ନର ହୁଅଇ ମୁକତ ।

ସଂସାରରୁ ପୁଣି ଜ୍ଞାନେ ଶ୍ରଦ୍ଧାବନ୍ତ
ଅଳ୍ପକାଳରେ ଅର୍ଜୁନ ହୁଅଇ ଦିବ୍ୟ ।
ଯେହୁ ନ ଜାଣଇ ଗୁରୁ ଦେବା ଉପଦେଶ
ଯେବେ ଜାଣେ ନ କରଇ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶରଣ ।
ଯେବେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ହୁଏ ତେବେ କରଇ ସଂଶୟ
ଜ୍ଞାନ ତାର ହୃଦୟରେ ନ ହୁଏ ଉଦୟ ।
ତନଲେକରେ ସଂଶୟମନା ଯେ ଅଟଇ
ତାର ଜାଣ ଇହ ପରକାଳେ ସୁଖ ନାହିଁ ।
ନିଷ୍ଠାମ କର୍ମରେ ଜ୍ଞାନ ଯାହାଠାରେ ଅଛି
ସଂସାରର ବନ୍ଧନେ ସେ ନ ପଡ଼େ ବନ୍ଧନ ।
ହୃଦୟର ସଂଶୟ ଯେ ଅଜ୍ଞାନରୁ ଜାତ
ଛେଦି ପକାଅ ପେଷିଣ ଜ୍ଞାନଶତ୍ରୁ ଗ ପାର୍ଥ ।
କର୍ମଯୋଗ ଆଶ୍ରେକରି ଉଠି ଶରବର
କ୍ଷତି ସୁ ଧର୍ମରେ ମଠ କେବେହେଁ ନ କର ।

୫ (କର୍ମ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଯୋଗ)

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପାର୍ଥ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚାହିଁଣ
ସଂଶୟମନା ହୋଇଣ ପଚାରିଲେ ପୁଣି ।
କର୍ମଯୋଗ କର୍ମନ୍ୟାସ ଯେଉଁ ଦୁଇ କଥା
ମୋତେ ତ କହିଲ ଆହେ କୃଷ୍ଣ ମହାରଥା ।
ଏହି ଦିଗ୍‌ଟି କଥାରେ କିଏ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତାହା ମୋର ଆଗେ କହ ହୋଇଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସନ୍ନ୍ୟାସକର୍ମ ଯୋଗେ ସାର
ମୋକ୍ଷ ବୋଲି ଜାଣି ଥାଅ ଆହେ ଶରବର ।
ସନ୍ନ୍ୟାସ ଯୋଗକୁ ବଳି କର୍ମଯୋଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତାହା ଜାଣି ଆଚରନ୍ତୁ ମନେ କରି ଇଷ୍ଟ ।
ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଯେହୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରଇ
ନିତ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ ବୋଲଣ ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ନିର୍ବିଘ୍ନ ଭାବରେ ସେହୁ ମୁକତି ଲଭଇ
କୁହୁ ଆଗେ ସେହି କଥା ମୁହିଁ କହିଲଇଁ ।
ଯଜ୍ଞ ସନ୍ନ୍ୟାସ କର୍ମରେ ଯେଉଁ ଯୋଗ ଦୁଇ
ଭଲ ଭଲ ବୋଲି ମୁହିଁ ଶୁଣି ଆସୁଛଇଁ ।
ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ମତ ଏହୁ ନୁହଇ ଅର୍ଜୁନ
କର୍ମ କଲେ ଦୁଇଫଳ ହୁଅଇଟି ଜାଣ ।

କର୍ମ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଲେକଇ ହୁଏ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନ
କର୍ମ କଲ ଲେକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ସେ ସ୍ଥାନ ।
ସନ୍ନ୍ୟାସ ଯୋଗକୁ ଏକ କରି ଯେ ଦେଖଇ
ଜାଣିବାର ଲେକେ ବୋଲି ତାହାକୁହିଁ କହି
କର୍ମଯୋଗ ନ କରି ଯେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରଇ
କଷ୍ଟ ହୁଅଇ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣିଥାଅ କୁହ ।
କର୍ମଯୋଗ କଲ ଲେକ ସନ୍ନ୍ୟାସକୁ ପାଇ
ଅଳ୍ପକାଳରେ ଅର୍ଜୁନ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ଜାଣଇ ।
ଯୋଗରେ ସୁକ୍ତ ବଶିଷ୍ଠ ବିଜିତ ଯା ଆତ୍ମା
ଜିତେହୁ ସୁ ସର୍ବଭୂତେ ଦେଖେ ହେ ଏକାମ୍ରା
କର୍ମ କଲେ ସେ ଲେକେ ନ ଲଗେ କର୍ମଫଳ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଏଥେ ମନ ନ କର ଆଦଳ ।
ଯେ ଲେକ କର୍ମ ଯୋଗକୁ ଆଶ୍ରେ କରିଥାଏ
ତାହାଠାରେ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ନିଷ୍ଠେ ଜାତହୁଏ ।
ସେହୁ ଦେଖିଲେ ଶୁଣିଲେ ହୁଇଲେ ସୁଦ୍ଧିଲେ
ଶୋଇଲେ ଖାଇଲେ କିବା ନିଶ୍ଚାସ ଗୁଡ଼ିଲେ
ବଢ଼ିଲେ ଗୁଡ଼ିଣ ଦେଲେ ଘେନିଲେ ଗମିଲେ
ଚକ୍ଷୁ ଦିଗ୍‌ଟି ବୁଜିଲେ କିବା ଫିଟାଇଲେ ।
ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ରସୁଗଣର ଅଟେ ଏହି ଚେଷ୍ଟା
ମୋହର ନୁହଇଟି ଯେ କରିବା କେଉଁଟା ।
ଏହିପରି କରୁଥାନ୍ତୁ ଭାବନା ଯେମାନେ
କର୍ମେ ଲିପ୍ତ ନୁହନ୍ତି ସେ ପାର୍ଥ ଘେନ ମନେ ।
ଶିଶୁରଙ୍କଠାରେ କର୍ମଫଳ ସମର୍ପଇ
କର୍ମଫଳ ତ୍ୟାଗ କରି କର୍ମ ସେ କରଇ ।
ପାପରେ ସେ ଲେକ ଯେବେ ନ ହୁଅଇ ଲିପ୍ତ
ପଦ୍ମପଦେ ଜଳ ସ୍ଥଳ ପ୍ରାୟ ହୁଏ ଟ୍ୟାଗ ।
କର୍ମ ଯୋଗୀଗଣ ଆତ୍ମ ଶୁଦ୍ଧିର ସକାଶେ
କର୍ମଫଳ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତୁ ହରଷେ ।
କାୟ ମନ ବୁଦ୍ଧି ଆଉ ଇନ୍ଦ୍ରସୁରେ କର୍ମ
କରୁଥାନ୍ତୁ ଜାଣ ଆହେ ଶରବଙ୍କ ଉତ୍ତମ ।
କର୍ମଯୋଗୀମାନେ କର୍ମ ଫଳକୁ ତେଜଣ
ମୋକ୍ଷପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁନ୍ତି ଭଲରୂପେ ଜାଣ ।
ମୋହବଶ ହୋଇ ଯେହୁ କାମ୍ୟକର୍ମ କରେ
ଭବବନ୍ଧ ଭ୍ରମରେ ସେ ପଡ଼େ ନରନ୍ତରେ ।
ଜିତେହୁ ସୁ ହୋଇ କର୍ମ ଯେହୁ ଗୁଡ଼ିହୁଏ
ନବଦ୍ଵାର ଦେହ ଘରେ ସୁଖେ ରହିଥାଏ ।

କରୁଛି କରୁଅଛି ବୋଲିବା ଏ କଥା
ତାହା ନିକଟରେ କେବେ ନ ଥାଏ ସଦୃଶ ।
କହେ କର୍ମଫଳକୁ ସେ ଶିବ କରି ନାହିଁ
ପ୍ରଭାବେ ଶୁଣିଲେ ସେହୁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ।
ଏହି ସକାଶୁ ଉତ୍ତର କାର ପାପପୁଣ୍ୟ
ନ ଦେନନ୍ତୁ ଜାଣି ତୁହୋ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
ଜ୍ଞାନନର ଅଜ୍ଞାନରେ ଆକୃତ ହୋଇଣ
ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦଇ ଅକାରଣେ ପୁଣି ।
ଅଜ୍ଞାନ ଦୁଃଖ ଯେବେ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ପାଏ
ତମ ବିନାଶ ତାର ଆଦ୍ୟର ପ୍ରାୟେ ।
ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଦେଇ କଣ ଅଜ୍ଞାନ ଯେ ଯାଇ
ଏହି କଥା ତୁମକୁ ମୁଁ କହିଲି ବୁଝାଇ ।
ବୁଦ୍ଧି ନଷ୍ଟା ଆଶ୍ରାକଲେ ଉତ୍ତରକାଠରେ
ବିପଦ ପାତକମାନେ ସଳାଅନ୍ତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
ମୁକତି ଲଭଇ ଏଥେ ସନ୍ଦେହ ଯେ ନାହିଁ
ଗରକୁଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଦେ ଅଭଜ୍ଞନ ଗୁଣ ।
ପଣ୍ଡିତ ଜନ ଗୁଣ୍ଡାଳ ଆଉ ଗାଈ ହାଣ୍ଡା
ଶୂନକୁ ସମ ମଣେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମତ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହି
ଆନଠାରେ ସେ କଥା କ ସମ୍ଭବ ହୁଅଇ ।
ଯାର ମନ ସବୁଠାରେ ଅଟଇ ସମାନ
ତାକୁ କେଲେ ନ ଲଗଇ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
ବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି ସମାନ ସବୁଠାରେ ଛନ୍ତି
ତେଣୁକରି ସମଦର୍ଶୀ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ।
ପ୍ରିୟକଥା ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ନ ହୁଅଇ
ଅପ୍ରିୟ କଥା କହିଲେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ନ ହୋଇ ।
ଏହିପରି ଯେଉଁ ଲୋକ ହୁଅଇ ଅର୍ଜୁନ
ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଦିବ ଧୀରଜନ ।
ବିଷୟରେ ଆସକ୍ତି ନ ହେଲେ ଯେଉଁ ପୁଞ୍ଜ
ଆତ୍ମରେ ଲଭଇ ନାହିଁ ଆଦେ ଗାର୍ଗିଶ ।
ବ୍ରହ୍ମଯୋଗରେ ସଦ୍ୟସି ନିୟୁକ୍ତ ହୁଅଇ
ସେହି ଅକ୍ଷୟ ପୁଞ୍ଜକୁ ପ୍ରିୟ ସେ ମଣଇ ।
ଆଦେ ପାର୍ଥ ଯେଉଁ ଲୋକ ଜ୍ଞାନବାନ ହେବ
ପୁଣି ଦୁଃଖ ବୋଲି ସେହୁ ମନେ ନ ଦେନିବ
ଇହଲୋକ କାମଦୋଷ ଆଦର ଉଦ୍‌ବେଗ
ହେବ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ସଦେ ମହାତ୍ମଗ ।

ସେ ଲୋକକୁ ସିନା ଯୋଗୀ ପୁଣି ବୋଲି କହି
ଆନଠାରେ ଏହି ଶବ୍ଦ ସମ୍ଭବ କାହିଁ ।
ଆତ୍ମପୁଣୀ ଅମ୍ଭ ଗମ ଆତ୍ମାତ୍ମା ଯାର
ଏ ପ୍ରକାରେ ଏ ମନ୍ତ୍ରରେ ଅଛି ଯେଉଁ ନର ।
ବ୍ରହ୍ମଠାରେ ସେହି ଲୋକ ଭଗଇ ଯେ ଲୟ
ଏହି କଥା ଜାଣ ଆଦେ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ ।
ସମଦର୍ଶୀ ନିଷ୍ପାପୀ ନିଃସଂସେ ଯା ମତ
ଯା ଚିତ୍ତ ସବୁପ୍ରାଣୀଙ୍କ ହୃଦେ ସଦା ରତ ।
ସେହି ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଠାରେ ଲୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତି
ନ କର ଶଙ୍କା ଚିତ୍ତବିଚାରୀଙ୍କର ନାତି ।
ଯେଉଁ ଲୋକ କାମ ଦୋଷ କରିଥାଏ ଦୂର
ସଂଯତଚିତ୍ତ ହୋଇଣ ଥାଏ ନିରନ୍ତର ।
ଆତ୍ମାର ଚିତ୍ତ କଥାକୁ ହୃଦେ କରିଥାଏ
ଜୀବନ୍ତକୁ ବୋଲି ତାକୁ ବୋଲନ୍ତି ସତ୍‌ଏ
ଚକ୍ଷୁ ଦୃଷ୍ଟି ଭୂରୁର ମଧ୍ୟରେ ଥୋଇବ
ବିଷୟ ଚିନ୍ତା ହୃଦୟ ବାହାରେ ଭଣିବ ।
ପ୍ରାଣ ଅପାନକୁ ନେଇ ନାସିକା ମଧ୍ୟରେ
ସଞ୍ଚାର କରି ରୁଦ୍ଧିବ ତାକୁ ନିରନ୍ତରେ ।
ଏରୂପେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମନ ଏ ଦୁଇକ ଜଣି
ଛାଡ଼ିଥାଏ ଇଚ୍ଛା ପୁଣି ଭୟ ଦୋଷ ଶ୍ରେଣୀ ।
ଏହି ଲୋକ ସବୁକାଳେ ହୁଅନ୍ତି ମୁକତ
ଏହା ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ସୁତ ।
ଯାଗ ତପଆଦି ଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଉତ୍ତର
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ବୋଲି ମୋତେ ଜାଣଇ ଯେ ନର
ମୋହର କୃପାରେ ସେହୁ ମୁକତି ଲଭଇ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ହୃଦେ ଶଙ୍କା କରୁ କର ନାହିଁ ।

୭ (ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗ)

ଏଥୁଅନ୍ତେ ନାୟପୁଣ ବୋଇଲେ ହେ ପାର୍ଥ
କଥାଏ କହିବୁ ପୁଣି ଶୁଣ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ।
କର୍ମଫଳ ଆଶ୍ରା ତେଜ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ସେ ଦେନ
କର୍ମ କରିଲେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଯୋଗୀ ବୋଲି ମାନ
ଯାଗ ଜଳ କାର୍ତ୍ତି ସେହୁ କେବଳ ଗୁଡ଼ଇ
ତାହାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବୋଲି ଅର୍ଜୁନ ନ କହି
ସନ୍ନ୍ୟାସ ବୋଲି ଯାହାକୁ ବହୁନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
କର୍ମଯୋଗ ବୋଲି ପାର୍ଥ ତାହାକୁହିଁ ଜାଣ ।

ଯେ ଅବାଞ୍ଚିତ ସକଳ ଚ୍ୟାଗ ନ କରିବ
 ଯୋଗୀ ବୋଲଣ ତାହାକୁ କିଏ ବ । କରିବ ।
 ଜ୍ଞାନ ହେବା ପରିଯନ୍ତ କରୁଥିବ କର୍ମ
 ଜ୍ଞାନ ଜନ୍ମିଲ ଉତ୍ତରୁ ଉଡ଼ିବ ସେ ଧର୍ମ ।
 ସେକାଳେ ବସୟ କର୍ମେ ଆସନ୍ତି ନ ଆଇ
 ଯୋଗଗତେ ସ୍ଥିର ବୋଲି ତାକୁ ସିନା କହି ।
 ମନ ଗୋଟିକ ଯାହାର ବଣ ହୋଇ ନାହିଁ
 ଜଗତରେ ତାହାଠାରୁ ଶନ୍ଦ୍ କାହିଁ ନାହିଁ ।
 ଶୀତ ଉଷ୍ଣ ସୁଖ ଦୁଃଖ ମାନ ଅନାଦର
 ଶୁଣ ଦେଖ ବଦର୍ଶିତ କରିଛୁ ଯେ ନର ।
 ରଖି ଅଛଇ ଆତ୍ମାକୁ ତାକୁ ପରମାତ୍ମା
 ଗୋଚର ହୁଏ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ମହାତ୍ମା ।
 ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନରେ ଯେହୁ ତୁପ୍ତି ନିର୍ବିକାର
 ମାଟି ସୁନା ପଥରକୁ ସମାନ ବେଶର ।
 କରିଣ ଯେଉଁ ମାନବ ଜିତେହୁ ସୁ ହୁଏ
 ଯୋଗାରୁତ ଯୋଗୀ ସେହି ଜଗତେ ବୋଲଏ
 ସୁହୃଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିତ ବୈଶ ଦେଖ ବର
 ଉଦାସୀନ ସାଧୁଜନ ପାପୀ ଯେ ଅସାଧୁ ।
 ଏମାନଙ୍କଠାରେ ବୁଦ୍ଧି କଲେ ସମତାକୁ
 ଯୋଗାରୁତ ଯୋଗୀ ତେବେ ସମନ୍ୱିତ ତାକୁ
 ଯୋଗୀଲୋକ ଏକାନ୍ତରେ ମନକୁ ନିବେଶି
 ଯୋଗ ସାଧନ କରିବ ସାବଧାନେ ବସି ।
 ସଂଯମ କରିବ ଦେହ ଚିତ୍ତ ଏକା ହୋଇ
 କଉଶସି ବସୟରେ ମନ ନ ବଳାଇ ।
 ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନରେ ଉଚ୍ଚ ଆସନ କରିବ
 ଆସନରେ ଯୋଗନିଷ୍ଠ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇବ ।
 କୁଣ ଆସନ ଖଣ୍ଡିଏ ତୁମ୍ଭରେ ପକାଇ
 ମୃଗଶ୍ଚଳ ତା ଉପରେ ଦେବ ଯେ ବସୁଇ ।
 ଛୁଲର ଉପରେ ପୁଣି ପକାଇ ବସନ
 ତହିଁରେ ଚକା ପକାଇ କରିବ ଆସନ ।
 ଏକାଗ୍ର ମାନସ ହୋଇ ଚିତ୍ତ ନିବେଶିବ
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ସି ସ୍ୱାମୀନ ନିଷେଧ କରିବ ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ଯୋଗକୁ କରିବ ଅଭ୍ୟାସ
 ତେବେ ଯାଇ ଯୋଗସିଦ୍ଧ ହୋଇବ ନରେଶ
 ଶରୀରର ମଧ୍ୟଗ୍ରାଣ ପୁଣି ଗ୍ରୀବା ଶିର
 ସମାନ ଭାବରେ ରଖି କରିବ ଯେ ସ୍ଥିର ।

ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ନାସିକା ଅଗ୍ରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ
 ମନକୁ ସ୍ଥିର କରିବ ଉପୁ ପୁଡ଼ି ଦେଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟେ ରହି ମନ ସଂଯମ କରିଣ
 ଚିତ୍ତକୁ କରିଣ ମୋରଠାରେ ସମର୍ପଣ ।
 ମୋଠାରେ ତପ୍ତର ହୋଇ ସବଦା ରହିବ
 ଯୋଗଫଳ ପ୍ରାପ୍ତପାଇଁ ଯେବେ ଇଚ୍ଛା ଥିବ ।
 ଏହିରୂପେ ଯୋଗୀ ଯୋଗ କରିଣ ଅଭ୍ୟାସ
 ମୋକ୍ଷ ପଦକୁ ସେ ପାଏ ହେ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ
 ଖାଇବା ଖୋଇବା ଚିଆଇଁବା ଶତମାନ
 ଯୋଗର କାରଣ କେତେ ନୁହଇଟି ଜାଣ ।
 ଯୋଗୀ ଯେବେ ନ ଖାଇଣ ଯୋଗ ସାଧୁବ ସେ
 ଯୋଗସିଦ୍ଧ ତାହାର ଯେ କେତେ ନ ପ୍ରକାଶେ
 ଦେହାନୁରୂପେ ଆହାର ବିହାର କରିବ
 ତେବେ ତାର ଯୋଗସିଦ୍ଧି ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ।
 ଅଧିକ ନ ଖୋଇ ଚିତ୍ତେ ହୋଇଣ ଜାଗ୍ରତ
 କରିଥିବ ସବୁ ଅତି ଯତନେ ସଂଯତ ।
 ଯେ କାଳେ ଆତ୍ମାରେ ଚିତ୍ତ ବାସ କରେ ଆସି
 ସେହିକାଳେ ଯୋଗୀ ବୋଲି ତାହାକୁହିଁ ଶ୍ରୀସି
 ନିବୀତ ଦେଶର ଶାସପ୍ରାୟେ ଯୋଗୀ ଯେବେ
 ଯୋଗରେ ରହଇ ଯୋଗ ସିଦ୍ଧ ହୁଏ ତେବେ
 ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସରେ ସଦା ଚିତ୍ତକୁ ରୁଚଇ
 ବସୟକୁ ବସପ୍ରାୟ ଦିଅଇ ପକାଇ ।
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାକୁ କରଇ ଦର୍ଶନ
 ତେବେ ଯେ ବୋଲଏ ସେହି ଯୋଗଶିଖାଜନ
 ସେ ସମୟେ ଜଣାଯାଏ ତାକୁ ଅତି ସୁଖ
 ତେବେ ଜାଣ ବୋଲଏ ସେ ନର ଯୋଗଶିଖ
 ଯୋଗୀମାନେ ଯେବେ ସୁଖେ ତହିଁରେ ରହନ୍ତି
 ତହିଁରୁ ସେମାନେ ବିଚଳିତ ନ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଆତ୍ମାଲଭକୁ ମଣନ୍ତି ଅଶବ ସୁଲଭ
 ଖୋଜିଲେ ମନ୍ତ୍ରରେ ଆଉ ନ ପାଆନ୍ତି ଲବ ।
 ଆତ୍ମାଲଭକୁ ଯଦ୍ୟପି ସୁଖୀ ସେ ହୁଅନ୍ତି
 ଶୀତ ଉଷ୍ଣ ଦୁଃଖରେ ସେ କେତେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି
 ଯୋଗସିଦ୍ଧ ନ ହୋଇଲେ ନିବେଦ ନୋହିବ
 ନିରନ୍ତରେ ଯୋଗରେ ସେ ଉଡ଼ି ବୁଲୁଥିବ ।
 ସକଳରେ କାମ ଜାଣ ଉପୁଡ଼ି ହୁଅଇ
 ଯୋଗରେ ଜାଣ ହେ ପାର୍ଥ ସେ ନାଶି ପକାଇ ।

ଏଥିପାଇଁ ଆହେ ପାର୍ଥ ଗୁଡ଼ିକାମନାକୁ
 ଲେଖୁକ ସଂଯୋଗରେ କରିବ ଯୋଗକୁ ।
 ମନ ଯତ୍ୟପି ବସୟେ ହେବ ଉପଗତ
 ଆତ୍ମାକୁ ଆଣି ତାହାକୁ କରିବ ଆୟତ୍ତ ।
 ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପଛକୁ ପକାଇ
 ଏକା ଯୋଗେ ବେଉଥିବ ମନକୁ ବୁଡ଼ାଇ ।
 ଯେବେ ମନ କେଉଁସ୍ଥାନେ ବଳାଙ୍ଗାରେ ଯିବ
 ସେଠାବରୁ ତାକୁ ଆଣି ଆତ୍ମାରେ ରଖିବ ।
 ମନଟି ଯେକାଳେ ପାର୍ଥ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ
 ସେହିକାଳେ ଜାଣ ବ୍ରହ୍ମସୁଖ ଭୋଗ ଯାଏ ।
 ଯୋଗୀ ଲୋକ ମନ ଯେବେ ଆୟତ୍ତେ ରହଇ
 ତେବେ ତାର ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତି ନିୟତ ହୁଅଇ ।
 ଯୋଗୀଲୋକ ସବୁଙ୍କର ଜାଣେ ଏକ ଆତ୍ମା
 ମୋହର ଆତ୍ମା ସମାନ ତାହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ।
 ସବୁଠାରେ ଦେଇଅଛି ମୁହିଁ ତ ବ୍ରହ୍ମକୁ
 ହେ ପାର୍ଥ ଏଥିରେ ଅଛି କିସ କହିବାକୁ ।
 ଯେଉଁଲୋକ ସବୁଠାରେ ମୋତେ ଏକା ଦେଖେ
 ସବୁ ମୋ ଦେହରେ ଅଛି ବୋଲଣ ନରେଶେ
 ମୁହିଁ ସେ ଲୋକକୁ କେବେ ନୁହଇ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ସେ ଲୋକ ଗୋଟି ଅଟଇ ମୋହର ସଦୃଶ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ଜାଣେ ସବୁର ଆଶ୍ରୟ
 ଉତ୍ତମ ବୈରାଗୀ ସେହି ଜାଣିଥା ନିଶ୍ଚୟ ।
 ନିଜ ସୁଖ ଦୁଃଖ ପ୍ରାୟେ ପରର ମଣେ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗୀଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଯୋଗେ ଯାହାର ମାନସ
 ସମାନ ହୋଇ ରହଇ ବୋଲ ପାତକାସ ।
 ମୋର ଆଗରେ କହନ୍ତୁ ହୋଇଣ ପ୍ରସନ୍ନ
 ମୋହର ମତରେ କପା ଚଞ୍ଚଳ ମୋ ମନ ।
 ଏଣୁ ଯୋଗସ୍ଥିତି କିଏ ଜାଣି ନ ପାରଇ
 କୃପାକର କହ ମୋତେ ରୁକ୍ମିଣୀର ସାଇଁ ।
 ମାନସ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୁହିଙ୍କ ଶୋଭକ
 ପୁଣି ବଳୀୟାର ଦୃଢ଼େ ଅଟେ ସେ ଅଧିକ ।
 ଯେଉଁ ରୂପରେ ଦୁଷ୍ଟର ବାୟୁ ରୁକ୍ମିବାର
 ସେହିରୂପେ ବୋଲୁଛି ମୁଁ ମନ ରୁକ୍ମିବାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ଯାହା କହିଲ ଅର୍ଜୁନ
 ସ୍ମରଣେ ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ଅଟଇ ଯେ ମନ ।

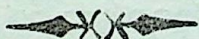
ଏହା ଜାଣି ଅଭ୍ୟାସ ଯେ ବରାଣ୍ୟ ଦୁଇ
 କଥାରେ ରଖିଥିବ ହେ ତାକୁ ଯଦ୍ ବହି ।
 ମନକୁ ସଂଯତ କରି ରଖି ନ ପାରିଲେ
 ଯୋଗପ୍ରାପ୍ତି ନ ହୁଅନ୍ତି ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ ।
 ମନ ବଶ ହୋଇଅଛି ଯାହାର ଅର୍ଜୁନ
 ଯୋଗ ତାହାର ସଦା ଅଟଇ ଅଧୀନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଯେବେ ଯୋଗ ସାଧୁଥିବ
 ଦେବଯୋଗେ ମନ ଯେବେ ବିଚଳିତ ହେବ ।
 ଏହି ସମୟରେ ତାର ହୋଇଲେ ମରଣ
 କି ଗତି ହୋଇବ ଫେଡ଼ି କହ ନାରାୟଣ ।
 ଯୋଗ କର୍ମଫଳ ଦୁଇ ପ୍ରାପ୍ତି ନ ହୋଇଲେ
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଗଣନା ହେବ କି ସେ ଭଲେ ।
 ଯୋଗବ୍ରହ୍ମ ହୋଇକରି ବିନାଶ ଲଭିଲେ
 ପୁଣ୍ୟଲୋକ ଭୋଗ ପୁଣି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନମିଲେ ।
 ଧର୍ମାଲୋକ କୁଳେ ଜନ୍ମି ଶ୍ରେଗକୁ କରଇ
 ନତୁବା ଯୋଗୀ କୁଳରେ ଜନମ ଲଭଇ ।
 ପୁଣି ଜନ୍ମଦେହ ଯୋଗ ବୁଦ୍ଧି ତାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତ
 କୃପାବହଣ ଶରୀର ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ।
 ବୁଦ୍ଧି ଦେବାକ୍ଷଣି ଯେତେ ଯତନ କରଇ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ଅହର୍ନିଶ ଯୋଗରେ ବସଇ ।
 ପୁଣି ଅଭ୍ୟାସରୁ ତାର ହୁଅଇ ଅଭ୍ୟାସ
 ଏଣୁ ଯୋଗ ମାନସରେ କରେ ଅଭିଳାଷ ।
 ଯୋଗ ଇଚ୍ଛା କରିଥିବା ଲୋକ କର୍ମଗତ
 ଗୁଡ଼ିକ ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ସବୁ ମନ ମତ ।
 ଯୋଗ କଲ ଲୋକ ଗତି ବସି କି ବିଚାର
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ମହାଭାଗ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ କୁମର ।
 ତପସ୍ବୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ କର୍ମ ମତ ଯୋଗୀଜନ
 ଅଧିକ ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗକୁ ସାଧ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ଜାଣିପାରି ଯେଉଁ ଯୋଗୀ ମୋତେ ଭଜେ
 ସେହି ବଡ଼ ଅଟେ ଜାଣ ଯୋଗୀଙ୍କ ସମାଜେ
 ଏହି ସକାଶରୁ ମୋର ଭକ୍ତି ହେବା ପାଇଁ
 ଯାହା କହୁଅଛି ତାହା ଶୁଣ ମନଦେଇ ।
 ଆସ ଯୋଗ ଶିରୋମଣି କହେ ଭକ୍ତିଯୋଗ
 ନ ବୋଲଣ ଅରଜୁନ କଲେକ ସରାଗ ।
 ଯୋଗୀଙ୍କ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଯେଉଁ କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମ
 ମନ ଭଜ ରହୁ ମୋର କରି ତହିଁ ସଦ୍ ।

୨ (ଜ୍ଞାନବିଜ୍ଞାନ ଯୋଗ)

ଏ ଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
ମୋରଠାରେ ମନ ଦେଇଥାଅ ପ୍ରତିଦିନ ।
ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସିଣ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରରେ ମୋତେ
ଜାଣିବ ତାହା କହୁଛି ଶୁଣ ଏକଚିତ୍ତେ ।
ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଆଜି ମୁଁ ତୋତେ କହିବି
ତାହା ଜାଣିଲେ ଜାଣିରେ ଭ୍ରମ ହେବ ନାହିଁ
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଯେଉଁ ଜନମାନେ
ସିଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି ବସି ପ୍ରତିଦିନେ ।
ସିଦ୍ଧିକୁ ଯେମାନେ ଅତିଶୟ ଯତ୍ନକରି
ଜାଣନ୍ତି ସେମାନେ ମୋତେ ପାର୍ଥ ଧନ୍ୟବୀର
ଭୂମି ସଲଳ ପବନ ଅନଳ ଗଗନ
ବୁଦ୍ଧି ଅହଙ୍କାର ଆଦି ସହକରେ ମନ ।
ଏ ଆଠୋଟି ଅଟେ ମୋର ଅପର ପ୍ରକୃତ
ଏହା ବ୍ୟତିରେକେ ଜୀବ ପର ପରକୃତ
ଜଗତ ରୂପ ଧରିବା କାରଣରୁ ପର
ତାହାର ନାମ ହୋଇଛି ଜାଣ ପରମ୍ପରା ।
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ପର ଅପରରୁ ଜାତ
ହୋଇଅଛନ୍ତି ଜାଣ ହେ ବୀରବର ପାର୍ଥ ।
ପର ଅପର ମୋଠାରୁ ଜନ୍ମ ଲଭିବାରୁ
ସୃଜନ ସଂସାର ହୁଏ ମୋହର ଯୋଗରୁ ।
ଜଗତ୍ ମୋଠୁ ଅଧିକ ହୋଇ କେହି ନାହିଁ
ଏହା ଭଲରୂପେ ପାର୍ଥ ଜାଣିଥାଅ ଭୁବ ।
ସୃଷ୍ଟେ ମଣି ଗୁରୁ ହେଲ ପରସ୍ପେ ଜଗତ
ମୋହର ଦେହେ ଜଗତ ହୋଇଅଛି ଶ୍ଚିତ ।
ଜଳରୂପ ରସ ସିନା ଅଟଇ ଯେ ମୁଁ
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଶ୍ମି ପ୍ରଭା ମୋହ କହି ।
ସମସ୍ତ ଦେବତାଙ୍କର ଅଟେ ମୁଁ ପ୍ରଣବ
ଆକାଶର କେ ମୁଁ ହେ ଦ୍ରୋଣପଣ୍ଡିତ ।
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମୁଁ ପୋରୁଷ ଅଟଇ
ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ଗର ଅଟେ ମୁଁ ।
ଅଗ୍ନିଙ୍କର ତେଜ ମୁଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଆୟୁଷ
ଏହା ତୁ ନିୟୁଷ୍ଟ ଜାଣ ଆହେ ବୀରବୀର ।
ତପସ୍ବୀଙ୍କ ତପ ମୁଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଜୀବନ
ଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଭୁବ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।

ବୁଦ୍ଧି ମନ୍ତର ବୁଦ୍ଧ ମୁଁ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ପ୍ରାଗଲଭ୍ୟ
ବୋଲି ଜାଣିଥାଅ ଆହେ ଧାନ୍ୟ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
ଜାମ ରାଗ ବିବର୍ଜିତ ବଳବନ୍ଧକର
ବଳ ମୁଁ ତ ଅଟଇ ଜାଣ ଆହେ ବୀର ।
ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅବରୂପ କାମ
ମୁଁ ସିନା ଅଟଇ ଯେ ହେ ବୀର ଉତ୍ତମ ।
ସାତ୍ତ୍ବିକ ରାଜ ତାମସ ଏହି ତିନିଗ୍ରହ
କର୍ତ୍ତା ତ ମୁଁ ଅଟଇ ହେ ନରପୁଞ୍ଜବ
ଏହି ତିନିଗ୍ରହଠାରେ ମୁଁ ଥାଏ ନାହିଁ
ମୋରଠାରେ ବଳେ ବଳେ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହ
ଜଗତପାଳ ଏ ତିନିଗ୍ରହରେ ମୋହିତ
ମୋତେ ଜଣିବାକୁ ଏହୁ ନୁହନ୍ତି ସମର୍ଥ ।
ଗୁଣମୟୀ ଦେଶମାୟା ଘୋଟିଛି ମୋହର
ତାହାକୁ ଚରିବାପାଇଁ ନାହିଁ କେହି ନର ।
ମୋହର ଶରଣ ବଳା ସେ ମାୟାଜଳକୁ
ଭେଜା ମାତ୍ର ନାହିଁ ଆଉ କହୁଛି ତୁମ୍ଭକୁ ।
ଯେଉଁମାନେ ମୃତ ପୁଣି ଅସୁର ସ୍ବଭାବ
ମୋରଠାରେ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ଯାଏନାହିଁ ଠାବ ।
ସେଗ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଧର୍ମାର୍ଥୀ ଜ୍ଞାନମାନେ ନିତ୍ୟେ
ସୁକୃତ ଥିଲେ ହେ ପାର୍ଥ ଭଜନ୍ତି ମୋତେ ।
ଏହି ଶ୍ବରଜନ ମଧ୍ୟେ ଜ୍ଞାନ ଯେ ଭଜଇ
ବଡ଼ ବୋଲି ହେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ଜ୍ଞାନର ମୁଁ ଅଟେ ପ୍ରିୟ ଜ୍ଞାନ ମୋର ପ୍ରିୟ
ଏହି କଥା ଧ୍ୟାନ ବୋଲି ଜାଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଯେରୂପେ ଯେରୂପେ ହେଉ ଭଜିଲେ ମୁକତି
ବ୍ୟଞ୍ଜନମାନେ ମୋର ଆତ୍ମା ବୋଲିଅଛି ।
ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ସାଶୟ ନ କର ମନରେ
ଯେତେ କଥା କହିଲି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଆଗରେ ।
ଯେମାନେ କାମରେ ଅବା ଦୃଢ଼ମନା ହୁନ୍ତି
ଆନ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ କରନ୍ତି ।
ସେ ଅବା ଯେଉଁ ଦେବଙ୍କୁ ଯେଉଁ କାମନାରେ
ଭଜେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ ମୁଁ ପ୍ରସନ୍ନ ମନରେ ।
ଏଣୁକରି ତାର ବୁଦ୍ଧି ହୁଅଇ ନିଶ୍ଚଳ
ସବୁବେଳେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ କୁଳବାଳ
ଏହି ଫଳମାନ ଅଳ୍ପଦିନେ ନାଶଯାଏ
ମୋହର ଭଜନ ଫଳ ସବୁବେଳେ ଥାଏ ।

ଦେବତାଙ୍କୁ ପୂଜାକଲେ ପାନ୍ତି ଦେବତାଙ୍କୁ
ମୋତେ ଯେହୁ ପୂଜେ ମୁହିଁ ଦେଖାଦିଏ ତାଙ୍କୁ
ଅବ୍ୟକତ ମୁହିଁ ସିନା ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
ନ ଜାଣିମା ଲୋକ ଜାଣି ମୋହର ଜନମ ।
ମନୁଷ୍ୟ ପରସ୍ତେ ମୋରଠାରେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ
ଆନ ଦେବତାଙ୍କୁ ସେବା କରନ୍ତି ସେ ଯାଇ ।
ଯେମାନେ ଯୋଗମାୟାରେ ହୋଇଣ ଆକୃତ
ଦୃଢ଼କରି ନ ପାରନ୍ତି ମୋରଠାରେ ଚିତ୍ତ ।
ଆଜ ଅଭୟ ହୋଇଣ ମୃତଲେକେ ମୋତେ
ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ଆହେ ପାର୍ଥ ମହାମତେ ।
ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ କାଳକୁ ସେ ମୁହିଁ
ଜାଣୁଅଛି ମୋତେ କେହି ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ ।
ଇଚ୍ଛାଦେଷ ଏ ଦୁଇରୁ ଜାତ ହୁଏ ମୋହ
ଚହିଁରେ ପ୍ରାଣୀଏ ମୋହପ୍ରାପ୍ତ ହେ ବିଜୟ ।
ପୁଣ୍ୟ କର୍ମରୁ ଯାହାର ପାପ ନାଶଯାଏ
ଭଜନର ଦ୍ଵାରା ମୋତେ ସେହି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।
ଜଗ ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ନିମନ୍ତେ
ମୋତେ ଆଶ୍ରେ କରେ ଜାଣ ସେହି ମହାମତେ
ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ରହ୍ମ ପୁଣି ଅଶିଳ ଜନମ
ଗୋଚର ହୁଅଇ ତାଙ୍କୁ ହେ ଶରତଞ୍ଜମ ।
ଅଧିଭୂତ ଅଧିଦେବ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ସହ
ମୋତେ ଯେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ପ୍ରାଣୀନ୍ତ ସମୟ ।
ସେହିକାଳେ ମୁହିଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଯାଇ
ମୋତେଯେମାନେକେବେହେଁ ପାସୋରନ୍ତିନାହିଁ

୮ (ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମଯୋଗ)

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପାର୍ଥ ବୋଲେ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
ମୋ ପୁତ୍ର ବା କଥା କହି କରାଅ ଆନନ୍ଦ ।
ବ୍ରହ୍ମ କିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଧର୍ମ ଅଧିଭୂତ
ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଅଧିଦେବ କହ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ଜଣେହୁଁ କରୁପେ ଜାଣନ୍ତି
ତାହା ବୁଝାଇଣ ମୋତେ କହ ହେ ଶ୍ରୀପତି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସେ ହେତୁ ଅଟେ ଅବିନାଶି
ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥ ତାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ଶ୍ରୀ ।
ବ୍ରହ୍ମ ପଦାର୍ଥରେ ଆତ୍ମହୀନ ଯେଉଁ ଜୀବ
ଆଧ୍ୟାତ୍ମ ବୋଲଣ ତାକୁ ଜାଣ ହେ ପାଣ୍ଡବ ।

ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଭଜପତି ନିମେ ବଡ଼ିବାର
କରଇ ସେ ଯଜ୍ଞ ଆଦି କର୍ମମାନ ତାର ।
ଦେହାଦି ଯେତେକ ବ୍ରାହ୍ମ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ
ଅଧିଭୂତ ନାମ ପାର୍ଥ ସେହି ତ ବୋଲଏ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳରୁ ଯେଉଁ ବ୍ରହ୍ମଟି ସମ୍ଭୂତ
ବୈଶ୍ଵାନ୍ୟ ପୁରୁଷ ସେହି ଅଧିଦେବତ ।
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀଙ୍କ ରୂପରେ ଦେହେ ସ୍ଥିତ ହେଲେ
ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ବୋଲଏ ମୁଁ ଲୋକମଧ୍ୟେ ଭଲେ ।
ଅନ୍ତଃକାଳେ ଯେହୁ ମୋତେ ସୁମରିଣ ମରେ
ସେ ଯାଇ ଲୀନ ହୁଅଇ ମୋର ଶରୀରରେ ।
ଅନ୍ତଃକାଳରେ ସୁମରେ ଯେଉଁ ରୂପ ଗୋଟି
ଆହେ ପାର୍ଥ ଜାଣିଥାଅ ଲଭେ ସେ ରୂପଟି ।
ଏଥିପାଇଁ ହେ ଅର୍ଜୁନ ସୁର ପ୍ରତିହନେ
ଅନ୍ତଃକାଳରେ ସ୍ଥିରବ ନିଶ୍ଚେ ତୁମ୍ଭ ମନେ ।
ଚିତ୍ତଶୁଦ୍ଧି ବ୍ୟତିରେକେ ନ ହୁଏ ସୁରଣ
ଚିତ୍ତର ଶୁଦ୍ଧି ଅଟେ ସୁଧର୍ମ କାରଣ ।
ଏହା ଜାଣି ମୋ ପାଖରେ ସଦା ମନ ରଖ
ପଛକୁ ପକାଇ ଦିଅ ତ୍ୟକ୍ତ ଭବଦୁଃଖ ।
ମୋହଠାରେ ଏ ପ୍ରକାରେ ଦେଲେ ମନବୁଦ୍ଧି
ମୋତେ ପାଇବ ଅର୍ଜୁନ ଲଭି ମହାସିଦ୍ଧି ।
ଯୋଗମୁକ୍ତ ଅଭ୍ୟାସରେ ଚିତ୍ତେ ମୋତେ ଚିନ୍ତ
ବିବେକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇବ ମୋତେଟି ନିୟୁତ ।
ସର୍ବଜ୍ଞ ଯେ ଅତିସୁଷ୍ଟ ଆଦିତ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣ
ପ୍ରକୃତିରୁ ଅଗତ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ରୂପବାନ ।
ଅନାଦି ସିଦ୍ଧ ସକଳଜନଙ୍କ ପୋଷକ
ଅତି ସୁସ୍ଥମାନଙ୍କର ଅଟେ ସେହି ଫୋକ ।
ଯୋଗବଳେ ଏମନ୍ତ ଯେ ରୂପ ଅନ୍ତଃକାଳେ
ସୁରେ ଚହିଁ ପ୍ରାଣ ରଖି ଅତି କୃତୁହଳେ ।
ଆତ୍ମ ପରଂସୁରୁଷକୁ ପାଏ ସେହି ଜାଣ
କହୁଅଛି ଏହି କଥା ସଂଗପ୍ତ ନ ମଣ ।
ବେଦଜ୍ଞମାନେ ଯାହାକୁ ଆତ୍ମର ବୋଲନ୍ତି
ଯତନାନେ ଚହିଁରେ ସେ ବଣା ନ ହୁଅନ୍ତି ।
ତାହା ଜାଣିବାକୁ ଆଚରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ
ସଂକ୍ଷେପେ କହୁବୁ ତାହା ଆହେ ଶରବଜ ।
ଯେହୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ କରୁଥିବି ସଂଯମ
ହୃଦୟରେ କରୁଥିବ ମନକୁ ସ୍ଥାପନ ।

ଆପଣା ପ୍ରାଣକୁ ଭୁଲୁ ମଧ୍ୟରେ ରଖିବ
 ପ୍ରାଣକ ପୁମର ଚହୁଁ ପ୍ରାଣକୁ ଗୁଡ଼ିବ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଏହିପରି କରଇ ଅର୍ଜୁନ
 ତାହାର ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ଗତି ନିଶ୍ଚୟ ହୁଏ ଜାଣି ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଅହନିଶି ମୋତେ କରେ ଧ୍ୟାନ
 ତାହାର ହୃଦୟ ମୁହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣି ।
 ସର୍ବଦା ଭଜନ କରେ ମୋତେ ଯେଉଁ ଦେହୀ
 ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନ ହୁଅଇ ଜାଣିଥାଅ ତୁହି ।
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ପରିଯନ୍ତେ ଯାଇକରି ଲୋକ
 ଆଉଥରେ ଆସୁଅଛି ପୁଣି ମହାଲୋକ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟସ୍ଥରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଆନନ୍ଦରେ ଥାଏ
 ଧରି ନ ପାରଇ ସେହୁ ଆଉ ଥରେ କାପୋ ।
 ଶୁଣିସସ୍ତ୍ର ଯୁଗେ ହୁଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ
 ହେଉଅଛି ଶୁଣିବ କେତେକାଳ ଜାଣି ।
 ଯେଉଁମାନେ ଏହି କଥା ଜାଣନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ସେହିମାନେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି ସର୍ବଜ୍ଞ ବୋଲଣା ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦିବସ ପୁଣି ଆଗତ ହୋଇଲେ
 ଅବ୍ୟକ୍ତରୁ ବ୍ୟକ୍ତ ଜାତ ହୁଏ ଭଲେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନିଶିଥାନ ହୋଇଲେ ଅବ୍ୟକ୍ତ
 ପୁଣି ରୂପରେ ହୁଅନ୍ତି ସେହୁ ପରିଣତ ।
 ବେଦବରଙ୍କର ଯେବେ ହୁଏ ଦିନ ଶୁଭ
 ସର୍ବଭୂତେ ଉତ୍ତପନ୍ନ ସ୍ୱାହାର ହୁଅନ୍ତି ।
 ବ୍ୟକ୍ତ ଆଉ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟଇ ସେ ଭଲ
 ନିତ୍ୟରେ ସେ ଅଛି ଜାଣ ଆହେ ଅରଜୁନ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ନାଶଗଲେ ନ ଯାଏ ସେ ନାଶ
 ସେହି ସିନା ବୋଲୁଏ ସେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୁରୁଷ ।
 ସେ ପୁରୁଷେ ଜାଣିକରି ପରଂ ପୁରୁଷାଥୀ
 ଶୁଣିଗୋଟି ବେଦରେ ଯେ କରୁଥାନ୍ତି ଅର୍ଥ ।
 ସେହି ପୁରୁଷକୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ
 ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ତାହାର କଦାପି ନ ହୁଏ ।
 ସେହି ପୁରୁଷଟି ଅଟେ ସ୍ୱରୂପ ମୋହର
 ମୁହିଁ ସେହି ବୋଲି ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାଶର ।
 ସେହି ପୁରୁଷ ଗୋଟିକୁ ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିରେ
 ଲଭିପାରେ ଜାଣ ଆହେ ମୋର କହିବାରେ ।
 ପ୍ରାଣୀଏ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ହୃଦରେ
 ଏହାଙ୍କୁ ବ୍ୟାପକ ବୋଲି ଜାଣ ନିରନ୍ତରେ ।

କେଉଁ କାଳରେ ମରିଲେ ଅବୃତ୍ତ୍ୟନାବୃତ୍ତି
 ପ୍ରାଣୀ ତାହା ଶୁଣି କୁ ପଶ୍ଚିର ସନ୍ତତି ।
 ବେହୁଁ ଜାତ ଜ୍ୟୋତିଆଦି ଦିନ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ
 ଉତ୍ତର ଅସ୍ତନ ଷଟ୍‌ମାସ ଦେବ ମୁଖ୍ୟ ।
 ଲୋକ ଯୋଗକୁ ପାଇଣ ସମଗ୍ର ମୁକତି
 ପାଉଛନ୍ତି ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
 ଧୂମ୍ରାସି କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଦକ୍ଷିଣ ଅସ୍ତନ
 କର୍ମଯୋଗୀମାନେ ପାନ୍ତି ଏହି ସବୁ ସ୍ଥାନ ।
 ସମେ ସମେ ସ୍ୱର୍ଗଭୋଗ ସେମାନେ କରନ୍ତି
 ପୁନର୍ବାର ଆସିକରି ମହାରେ ଜନ୍ମନ୍ତି ।
 ଯେଉଁ ଶୁକ୍ଳଗତି କଥା ମୁହିଁ କହିଲି
 ସର୍ବଦା ଜଗତ ମଧ୍ୟ ଏହା ଅଛି ରହି ।
 ଶୁକ୍ଳଗତି ହେଲେ ଜାଣି ମୋକ୍ଷ ଲୋକ ପାଏ
 କୃଷ୍ଣଗତିରେ ପାର୍ଥ ହେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହୁଏ ।
 ଯେବେ ଏହି ଦୁଇ ମାର୍ଗ ଯୋଗୀଏ ଜାଣନ୍ତି
 ସ୍ୱାହାର ବନ୍ଦନରେ କେତେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି ।
 ଏଥିପାଇଁ ସବୁବେଳେ ହେ ଶର ଅର୍ଜୁନ
 ଯୋଗଯୁକ୍ତ କଥାରେ ଯେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଅ ମନ ।
 ଯଜ୍ଞ ଚପସ୍ୟା ଫଳକୁ ଯୋଗୀଜନ ବଳ
 ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତି ଜାଣ ମହାବଳୀ ।

—*—

୯ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଯୋଗ)

ଏଥିଉତ୍ତରେ ଉକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଦେବୀ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ
 କହିଲେ ଅର୍ଜୁନଠାରେ ବହି ଅତି ସ୍ନେହ ।
 ଶ୍ରୀ ଆହେ ଅରଜୁନ ତୁମ୍ଭେ ମନ ବେଳ
 ଶ୍ରୀଯୋଗ ତୁମ୍ଭଠାରେ ଏବେ କହିବି ।
 ଶୁଣିବି ଉପାସନା କହିତ ଜ୍ଞାନକୁ
 ଶୁଣି ତୁମ୍ଭେ ପାର୍ଥଶର ଦେଇଣ ମନକୁ ।
 ତାହା ଶୁଣିଲେ ନ ହେବ ସ୍ୱାହାର ବନ୍ଦନ
 ମୁକ୍ତି ଲଭି ମୋ ଶରୀରେ ହୋଇଯିବ ଲୀନ ।
 ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୁଁ ଏବେ କହିବି
 ସମସ୍ତ ଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀ ଅଟେ ସେହି ।
 ଅଜ୍ଞାବ ପବନ ଗୁପ୍ତ ଅଟଇ ସେ କଥା
 ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ପାର୍ଥ ମହାଶର ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଫଳପ୍ରଦ ଅତି ସୁଖକର
 ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଣର ସେହୁ ଅଟଇ ଆକାର ।

ମୋ କହିବା କଥା ଯେହୁ ନ କରେ ଅର୍ଜୁନ
ତାକୁ ଜାଣ ଲାଗିଥାଏ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ।
ଅବ୍ୟକ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ମୁହିଁ ବ୍ୟାପିଛୁ ଜଗତ
ଦୃଢ଼ରୂପେ ଜାଣିଥାଅ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ସୁତ ।
ସବୁ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଛନ୍ତି ମୋହର ଶରୀରେ
ଜାଣିଥାଅ ମୁହିଁ ନାହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।
ମୋ ଯୋଗ ବଳରେ ଏବେ ଦେଖ ହେ ଅର୍ଜୁନ
ମୋହର ଦେହେ ନାହାନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀଗଣ ।
ଭୂତମାନଙ୍କୁ ତ ମୁହିଁ ପାଳନ କରୁଛୁ
ଧରଣ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଛୁ ।
ଯେରୂପେ ପଦନ ରହିଅଛୁ ସବୁଠାରେ
ସେରୂପେ ମୁଁ ରହିଅଛୁ ବ୍ୟାପି ଜଗତରେ ।
ପ୍ରାଣୀମାନେ ମୋତେ ସିନା ଆଶ୍ରୟ କରିଣ
ଥାଆନ୍ତି କଳ୍ପ କ୍ଷୟର ସମୟରେ ଜାଣ ।
କଳ୍ପର ଆଦ୍ୟରୁ ମୁହିଁ କରଇ ସୃଜନ
ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେନି ଜାଣ ଆହେ ଅରଜୁନ ।
ସୃଜନ ପାଳନ ସଂହାରଣ କର୍ମ ମୋତେ
କାଧେ ନାହିଁ ହେ ଅର୍ଜୁନ କିଷ୍କତକିଷ୍କତେ ।
ଯେଶୁକର ମୋର ନାହିଁ କର୍ମରେ ଆସନ୍ତି
ତେଶୁକର ହୋଇଥାଏ ଉଦ୍‌ଘାରୀନ ମତ ।
ପ୍ରକୃତି ସିନା ଜଗତେ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ
ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥମାନ ସୃଜନ କରଇ ।
ଜଗତରେ କରିବାରୁ ମୁହିଁ ଅଧ୍ୟଷ୍ଠାନ
ଥରକୁଥର ହେଉଛୁ ଲୋକେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ମୁତଲେକମାନେ ମୋର ଶ୍ରେୟସ୍ୟ ନ ଜାଣି
ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ପକାଅନ୍ତି ଗଣି ।
ଆଧୁରକ ପ୍ରକୃତିର ଆଶ୍ରୟକୁ ପାଇ
ମୋତେ ନ ଜାଣନ୍ତି ଆହେ ଦ୍ରୌପଦୀର ସାଇଁ
ବରଦ ପ୍ରକୃତି ଆଶ୍ରେକରି ଯେଉଁମାନେ
ଭଜଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ମୋ ପୂର ବ୍ୟାଧାନେ ।
ଜ୍ଞାନଲୋକେ ସବୁବେଳେ ମୋର ନାମ ଧରି
ହେ ଅର୍ଜୁନ ହୁଅନ୍ତି ସେ ନାନା ବ୍ରତାବୁଝ ।
ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ତା ମୋତେ କରି ନମସ୍କାର
ବୋଲୁଥାନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ।
ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନଯୋଗରେଟି ମୋତେ
ଉପାସନା କରି ଜଗି ବସିଛନ୍ତି ନିତ୍ୟେ ।

ଅଭେଦ ଭେଦରେ ଯେହୁ ଆଦି ବ୍ରହ୍ମରୂପେ
ମୋତେ ଭାବନା କରନ୍ତି ପ୍ରତେ କରି ଆପେ ।
ଅଗ୍ନି ଶ୍ଳୋମ ଆଦି ଯାଗ ମୁଁ ଏକା ଅଟଇ
ପଞ୍ଚଯଜ୍ଞଦି ଯେତେକ ଯାଗ ମୋତେ କହି ।
ଶ୍ରୀକୌଷ୍ଠ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ଅଗ୍ନି ସମିଧ ଯେ ଘୃତ
ଆଦିତ ବୋଲଣ ମୋତେ ଜାଣ କୁନ୍ତୀସୁତ ।
ଜଗତର ମାତା ପିତା ବୋଲି ମୋତେ କହି
ଧାତା ହୋଇ ଯାକୁ ବୋଲି ସେହୁ ମୁଁ ଅଟଇ
ମୁହିଁ ଅଟେ ଜ୍ଞେୟବସ୍ତୁ ପଦସର ହେତୁ
ମୁଁ ପ୍ରଣବ ରଜ ସାମ ଯଜୁର୍ବେଦ ତହିଁ ।
ଗତିମୁକ୍ତି ପ୍ରଭୁ ସାକ୍ଷୀ ସୁହୃଦ ଶରଣ
ପ୍ରଳୟର ସ୍ଥାନ ସାଜ ଅଟଇ ମୁଁ ଜାଣ ।
ନିଦାଘ କାଳରେ ତାପ ତେଜ ମୁଁ ସୃଜଇ
ଦୃଷ୍ଟି ଆଉ ଅନାଦୃଷ୍ଟି ମୁହିଁତ କରଇ ।
ମରମର ଅସତ ଯେ ସତ ଅଟେ ମୁହିଁ
ଏହା ଜାଣିଣ ଭଜନ୍ତି ମୋତେ ସମସ୍ତେହିଁ ।
ସିବେଦ ଜାଣିବା ଲୋକେ ଯୋଗକୁ ଆଚରି
ନିଷ୍ଠାପ ଦେହ ହୁଅନ୍ତି ସୋମ ପାନ କରି ।
ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇ ଅପ୍‌ସରଗଣଙ୍କର ସଙ୍ଗେ
ବ୍ରୀଡ଼ା ତେଜଣ କରନ୍ତି ସୀଡ଼ା ନାନାରଙ୍ଗେ ।
ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ସରିଯାଏ
ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକରେ ତାଙ୍କର ପୁଣି ଜନ୍ମ ହୁଏ ।
ଆନ ଦେବଙ୍କୁ ପୂଜିଲେ ମୁହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ
ବିଧିବଦ୍ଧ କେବଳ ସେ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ।
ଭେକ୍ତା ପ୍ରଭୁ ଅଟେ ମୁହିଁ ସମସ୍ତ ସାଗର
ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ଆହେ ଧନୁର୍ବର ।
ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ମୋତେ ଜାଣ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
ଏଣୁ ପଡ଼ନ୍ତି ସେ ପୁଣ୍ୟଲୋକୁ ଚ୍ୟୁତହୋଇ ।
ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବଗଣଙ୍କୁ ପୂଜେ ଯେଉଁ ନର
ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବତାପୁରେ କରେ ସେହୁ ଘର ।
ଶ୍ରୀଜିଆଦି କର୍ମ ଯେହୁ କରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବହି
ପିତୃଲୋକ ପ୍ରିୟ ହୁଏ ସନ୍ଦେହ ଯେ ନାହିଁ ।
ବିନାୟକ ଆଦି ମାତୃଗଣେ ଯେ ପୂଜନ୍ତି
ଭୂତଲୋକରେ ଯାଇଣ ଘର ସେ କରନ୍ତି ।
ହେ ପାର୍ଥ ପୂଜା କରନ୍ତି ମୋତେ ଯେଉଁମାନେ
ମୋର ଗୃହରେ ରହନ୍ତି ଯାଇଣ ସେମାନେ ।

ଭଜନରେ ପଦ ପୁଷ୍ପ ଫଳ ଯେ ଦିଅଇ
ପ୍ରୀତି ହୋଇ ମୁହିଁ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରଇ ।
ତପ ହୋମ ଦାନ ଯାହା ତୋର କରିବାର
ହେ ଅର୍ଜୁନ ମୋତେ ତାହା ସପ୍ରଦାନ କର ।
ଏହିରୂପେ କର୍ମମାନ ତୁ ଯେବେ କରିବୁ
ସତ କହୁଅଛୁ ଶୁଣୁଛୁରୁ ତରବୁ ।
ସନ୍ଧ୍ୟାସ ଯୋଗରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲେ ଯୁକତ
ମୁହିଁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୁକତ ।
ସର୍ବ ସମାନ ହୋଇଣ ମୁହିଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ
ପ୍ରିୟ ଅପ୍ରିୟ କାହାରଠାରେ ନ କରଇ ।
ଯେ ମୋତେ ଭକ୍ତି ଚିତ୍ତରେ ଭଜଇ ଅର୍ଜୁନ
ମୁଁ ତାଠାରେ ସେ ମୋହରଠାରେ ଥାଏ ଜାଣ
ଦୁର୍ଗଭାଗ ଲୋକ ଯେବେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଭଜଇ
ସାଧୁ ସମାଜରେ ତାର ନାମ ଲେଖା ହୋଇ ।
ଭଞ୍ଜନ ପାଇଁ ଯେ ଲୋକ କରେ ବ୍ୟବସାୟ
କେତେବେଳେ ନୁହଇ ସେ ମୋହର ଅପ୍ରିୟ ।
ମୋତେ ଯେ ଭଜନ କରେ ଏକାନ୍ତ ମନରେ
ଧର୍ମଆତ୍ମା ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହୁଅଇ ସଂସାରେ ।
ଏହି କାରଣରୁ ତାର ଲବ୍ୟ ହୁଏ ଶାନ୍ତି
ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ କୁନ୍ତୀଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣିଥାଅ ମୋହର ଭଜନ
କେତେବେଳେ ନାଶକୁ ସେ ନ ହୁଏ ପ୍ରାପତି
ପାପଯୋନିଗତ ଲୋକ ମୋତେ ଭଜକରି
ସଂସାର ବନ୍ଧନୁ ଫିଟି ଯାଆନ୍ତି ସେ ତରି ।
କ୍ଷତିୟ ବୈଶ୍ୟାଦି ଭଜି ପରଂଗତ ପାନ୍ତି
ବ୍ରାହ୍ମଣର କଥା କିସ କହିବି ତୋ କତି ।
ଏହି ସୁଖ ଆଦିତ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖଣ ଅର୍ଜୁନ
ମୋର ଭଜନ କଥାରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଅ ମନ ।
ମୋର ଭଜନ କଥାକୁ ପ୍ରିୟ ମନେକରି
ମୋର ଏ ପାଦପଦ୍ମରେ ଥାଅ ସେବାକରି ।
ଭକ୍ତିଭାବେ ପୂଜି ମୋତେ କରି ନମସ୍କାର
ପାଇବା ପାଇଁ ଯଦ୍ୟପି ମୋତେ ଇଚ୍ଛାକର ।

(୧୦) ବିଭୂତି ଯୋଗ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରାଣପତି
ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ ଏବେ ପାଥ ହୋମକ ।

ଯେଶୁକ୍ତି ସବୁଦିନେ ସଖା ତୁମ୍ଭେ ମୋର
ଯାହା ମୁଁ କହିବି ତୁମ୍ଭେ ବୁଝି ଯତନର ।
ମୋର ଜନ୍ମକଥା ଭୁଗୁଆଦି ରୁଷିଗଣ
ନ ଜାଣନ୍ତି ଜଣିଥାଅ ହେ ବୀର ଅର୍ଜୁନ ।
ଦେବ ରୁଷିମାନଙ୍କର ମୁହିଁକ କାରଣ
ଏଥିପାଇଁ ସବୁଙ୍କର ଅଟେ ମୁହିଁ ଜାଣ ।
ଅନାଦି ଶିଶୁର ବୋଲି ମୋତେ ଯେ ଜାଣଇ
ସଂସାର ବନ୍ଧନୁ ସେହି ମୁକତି ଲଭଇ ।
ବୁଦ୍ଧି କ୍ଷମା ଅସମୋହ ଆଦର ଯେ ଦମ
ସତ୍ୟ ଦୁଃଖ ସୁଖ ମହାଶବ ଆଉ ସମ ।
ଭୟାଭୟ ଅହିଂସା ଯେ ସାମ୍ୟ ଭୂଷି ଯଶ
ତପ ଦାନ ସତ୍ୟ ଆଦି ଆଦର ଅଯଶ ।
ମୋହଠାରୁ ଏହିମାନେ ଜନ୍ମ ଲଭୁଛନ୍ତି
କହିଲି ମୁଁ ଏହା ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବାକୁ ପ୍ରୀତି ।
ମୋହଠାରୁ ଜାତ ସପ୍ତରୁଷି ଭୁଗୁଆଦି
ଏହା କ୍ୟତରେକ ପୁଣି ଗୁଣ ସନକାଦି ।
ସ୍ବାୟଂଭୁବ ଆଦିକରି ଯେତେ ମନୁମାନେ
ମୋର ମନୁ ଜାତ ହୋଇଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ।
ଏମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀଗଣ
ଜନମ ଲଭଣ ବ୍ୟାପିଅଛନ୍ତି ଭବେଣ ।
ମୋହର ବିଭୂତି ଯୋଗ ଯେହୁ ଜାଣିଥାଇ
ନିଶ୍ଚୟ ଯୋଗରେ ସେହୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୁଅଇ ।
ମୁଁ ସବୁର ମୂଳ ମୋହଠାରୁ ସର୍ବେ ଜନ୍ମ
ଏ କଥା ଜାଣି ପଣ୍ଡିତ ଆଉ ବିଜ୍ଞାନନ ।
ଅହର୍ନିଶି କରନ୍ତି ସେ ମୋ ନାମ ଭଜନ
ମନୋବୃତ୍ତିରୁ ବିଷୟ ନିବର୍ତ୍ତ କରିଣ ।
ମୋରଠାରେ ଚିତ୍ତ ଆଉ ପ୍ରାଣକୁ ସମପ
ସୁଧୀଗଣେ ନ ହୁଅନ୍ତୁ ଭବବନ୍ଧେ ତାପି ।
ଯେ ମୋହର ଭଜନରେ ଆସନ୍ତି ହୁଅଇ
ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତାହାକୁହିଁ ଦିଏ ମୁହିଁ କହି ।
ଯେଉଁ ସୁବୁଦ୍ଧି ବଳରେ ମୋତେ ସେ ପାଆନ୍ତି
ତାହା କେତେ କହିବଇଁ କୁନ୍ତସ୍ତେଜନାତ ।
ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁଗ୍ରହ କରିବାର ପାଇଁ
ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଅଜ୍ଞାନକୁ ମୁହିଁ ବନାଶଇ ।
ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପରମ ଆଶ୍ରୟ
ପରମବ୍ରହ୍ମ କେ ତୁମ୍ଭେ ଦେବଜ୍ଞ ତନୟ ।

ଅଜ ବୋଲିଣ କୁମୁକୁ ନାରଦ ଯେ ବ୍ୟାସ
 କେବଳ ଆଦି ନିତ୍ୟହିଁ କରନ୍ତି ପ୍ରକାଶ ।
 ଆପଣ ମଧ୍ୟ ସେରୂପେ ମୋହର ଆଗରେ
 କହିବା ଦେଉ ଅଛନ୍ତି କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ।
 ତେଣୁକରି ଏହା ମୁହିଁ ସତ୍ୟ ମଣିକରି
 ବନସ୍ତେ ଭକ୍ତ କରୁଛି ରୁକୁଣୀ ବିହାରୀ ।
 ଦେବ ଦାନବ ମଧ୍ୟରେ କୁମୁର ପ୍ରଭାବ
 ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ନାହିଁ ଆହେ କମଳାବଲ୍ଲଭ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ କୁମୁ ମହିମା ତୁମ୍ଭେ ମାତ୍ର ଜାଣ
 ଏହି କଥା କୁମୁ ଆଗେ କରୁଛୁ ଜଣାଣ ।
 କୁମୁ ବିଭୂତି ଶୁଣିବା ଇଚ୍ଛା ଅଛି ମୋର
 କୃପାକରି କହ ଏବେ ମୋହର ଆଗର ।
 ସେ ଭାବନାରେ ତୁମ୍ଭକୁ ସଦା କରି ଚିନ୍ତା
 ପାଇବି କି କହ ମୋତେ ଜଗତର ପିତା ।
 କୁମୁର ବିଭୂତିଯୋଗ ବିସ୍ତାର ଭାବରେ
 ଆହେ କୃଷ୍ଣ କହ ତୁମ୍ଭେ ମୋହର ଆଗରେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋର ବିଭୂତି ଅନନ୍ତ
 ପ୍ରଧାନ ବିଭୂତିମାନ କହିବଇଁ ପାର୍ଥ ।
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ପରମାତ୍ମା ଅଟଇ ଯେ ମୁହିଁ
 ଆଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ ବୋଲି ମୋତେ ସିନା କହି
 ଦ୍ଵାଦଶ ଆଦିତ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଟେ ମୁହିଁ
 ଜ୍ୟୋତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ମରୁତଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମରୁତ ମୋ ନାମ
 ନକ୍ଷତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଅଟେ ସୋମ ।
 ବେଦମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାମବେଦ ମୁହିଁ
 ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମନ ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ଦେବଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ମଦବାନ
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ଚେତନ ।
 ରୁଦ୍ରଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଟେ ଶଙ୍କର
 ଯକ୍ଷମାନଙ୍କରେ ମୁହିଁ ବୋଲୁଏ କୁବେର ।
 ବସୁଗଣ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପାବକ ଅଟଇ
 ପଦ୍ମତ ମଧ୍ୟରେ ମେରୁ ବୋଲି ମୋତେ କହି
 ପୁରାଣିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୃହସ୍ପତି ମୁହିଁ
 ସେନାମଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ କାର୍ତ୍ତିକ ଅଟଇ ।
 ଜଳାଶୟ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ସାଗର ବୋଲଇ
 ମହାରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭଗ୍ନ ଅଟେ ମୁହିଁ ।

ବଚନ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ପ୍ରଣବ
 ଯଜ୍ଞମାନଙ୍କରେ ମୁହିଁ ଅଟେ ଜପ ସବ ।
 ହିମାଳୟ ଅଟଇ ମୁଁ ପ୍ଳାବର ଗଣରେ
 ଅଶ୍ଵତ୍ଥ ନାମ ବୋଲଇ ବୃକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।
 ଦେବଶିରଶଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଯେ ନାରଦ
 ଗନ୍ଧର୍ବରେ ଚନ୍ଦ୍ରବିଧ ମୁଁ ଅଟେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।
 ସିଦ୍ଧଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ କପିଳ ବୋଲଇ
 ଅଶ୍ଵେ ଉଦ୍ଧେଶ୍ଵରୀ ନାମ ମୁହିଁ ବହିଷ୍କର ।
 ହସ୍ତୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଶିଶୁବତ
 ନରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ନରନାଥ ।
 ଆୟୁଧମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ବଜ୍ର ମୁଁ ଅଟଇ
 ଧେନୁ ମଧ୍ୟେ କାମଧେନୁ ମୁହିଁ ଯେ ବୋଲଇ ।
 ପ୍ରଜା ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ମୁହିଁ ଅଟଇ କନ୍ଦର୍ପ
 ସର୍ପମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ବାସୁକୀ ଅଧିପ ।
 ନାଗଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ଅଟଇ ଅନନ୍ତ
 ଜଳଚରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଟେ ପ୍ରଚେତ ।
 ପିତୃଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ମୁହିଁ
 ପ୍ରଜା ସଂଯମରେ ଯମରାଜା ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ପ୍ରହଲଦ ଅଟେ ମୁହିଁ ଦୈତ୍ୟମାନଙ୍କରେ
 କାଳ ସିନା ଅଟେ ମୁହିଁ ଗଣନାକାଶରେ ।
 ପଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଟେ ମୁଁ କେଶବ
 ପକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟରେ ଗରୁଡ଼ ନାମଟି ମୋହର ।
 ପକ୍ଷିକାଶଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ଅଟେ ପବନ
 ଶସ୍ତ୍ରଧାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ରଘୁନନ୍ଦନ ।
 ମତ୍ସ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଟେ ମକର
 ପ୍ରବାହମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଙ୍ଗା ନାମ ମୋର ।
 ଆକାଶ ଆଦିଙ୍କର ମୁଁ ଆଦି ମଧ୍ୟଗତ
 ସବୁଠାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ସୁତ ।
 ବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ମୁହିଁ ଯେ ଅଟଇ
 ଚର୍ଚ୍ଚବାଣୀମାନଙ୍କର ବାଦ ଅଟେ ମୁହିଁ ।
 ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ଆକାର
 ସମାସ ମଧ୍ୟରେ ହସ୍ତ ନାମଟି ମୋହର ।
 କାଳଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଅକ୍ଷୟକାଳ ମୁଁ ଅଟଇ
 କର୍ମଫଳ ବିଧାନର କର୍ତ୍ତା ଅଟେ ମୁହିଁ ।
 ସଂହାରକାଶଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଁ ଅଟଇ
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କରେ ଅତ୍ୟାଦୟ ଅଟଇ ଯେ ମୁହିଁ ।

ପ୍ରିୟମାନଙ୍କରେ କାର୍ତ୍ତିସ୍ତୁତି ଶିଶୁ ଧୃତ
ମେଧା କ୍ଷମା ବାଣୀମାନେ ମୋହର ବହୁତ ।
ସାମବେଦ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଅଟେ ବୃହସ୍ପାମ
ଛନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଅଟେ ମୋର ନାମ ।
ମାସଙ୍କରେ ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ମୁଁ ଅଟଇ ।
ରତ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ବସନ୍ତରତ୍ନ ମୁଁ ବୋଲଇ ।
ବଞ୍ଚନାକାଶ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଦୁଃତ
ଏ କଥା ତୁ ଜାଣିଥାଅ ପଣ୍ଡୁରୋଜା ସୁତ ।
ତେଜସ୍ବୀମାନଙ୍କ ତେଜ ମୁହିଁ ତ ଅଟଇ
ଜୟୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଜୟୀ ମୋତେ କହି ।
ଗୁପ୍ତକ କଥାରେ ଅଟେ ମୁଁ ମନ୍ଦ ବଚନ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ମୁହିଁ ଅଟେ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନୀ ଜନ ।
ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଜୀବନ ମୁହିଁ ତ ଅଟଇ
ମୋରବିନା ତରାତରେ ଜଣେ କେହି ନାହିଁ ।
ସେ ବହୁତମାନଙ୍କର ନାହିଁ ଜାଣ ଅନ୍ତ
ସଂକ୍ଷେପିଣ କହିବଇଁ ତବ ଅଗ୍ରେ ପାଥ ।
ଅଇଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ଆଉ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଭକତ
ମୋହର ତେଜରୁ ହୋଇଅଛନ୍ତି ସମ୍ଭୁତ ।
ଆଉ ତୁମ୍ଭର ଆଗରେ କେତେ କହିବଇଁ
ମୋର ଏକାଂଶେ ଜଗତ ବ୍ୟାପି ରହିଛଇ ।

୧୧ (ବିଶ୍ଵରୂପ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ)

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
ତୁମ୍ଭ ସକାଶୁ ଗୁଡ଼ିଲ ସମସ୍ତ ମୋହକୁ ।
ପ୍ରଳୟର ସରଜନ ହୁଏ ତୁମ୍ଭଠାରୁ
କୃପା କରନ୍ତେ ଶୁଣିଲ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ।
ଅବିନାଶୀ ମହାତ୍ମ୍ୟକୁ ମୋହର ଆଗରେ
କହିବା ହୋଇଲେ ମୋତେ ଅତି ସରାଗରେ
ଆତ୍ମଗୁଣ ସମ୍ଭବରେ ଯା କହିଲ ମୋତେ
ସତ୍ୟ ମଣି ଦେଉଇଇଁ ତାହାକୁ ମୁଁ ଚିତ୍ତେ ।
ତୁମ୍ଭର ଈଶ୍ଵର ରୂପ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ
ମନ ଦେଉଅଛୁ ମୋତେ ଦେଖାଅ ଶ୍ରୀପତେ ।
ଯେବେ ମୁହିଁ ହୋଇଥାଏ ତୁମ୍ଭ କୃପାପାତ୍ର
ତେବେ ମୋତେ ଦେଖାଇଣ କରାଅ ପବିତ୍ର ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆହେ ନାନାଜାତ ବର୍ଣ୍ଣ
ସହସ୍ର ସହସ୍ର ରୂପ ଦେଖ ଅରଜନ ।

ଆହ ବସୁ ରୁଦ୍ର ଆଉ ଅଶ୍ଵିନୀ କୁମାର
ବାୟୁ ପ୍ରଭୃତି ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟରୂପ ଦେଖ ମୋର ।
ମୋର ଦେହେ ରହିଅଛୁ ସମସ୍ତ ସଂସାର
ଏକା ବେଳକରେ ଦେଖ ଆହେ ଶାରବର ।
ଆଉ ଯାହା କହି ଇଚ୍ଛା ହେବ ଦେଖିବାକୁ
ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇବି କହୁଛୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଯେଉଁ ଆଖି ତୁମ୍ଭେ ଅଛ ବହି
କହୁଛୁ ସେଥିରେ କିଛି ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ ।
ବ୍ୟାଘ୍ରସ୍ତ ଦେଉଅଛୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ମୁହିଁ
ଆତ୍ମର ଈଶ୍ଵରରୂପ ଦେଖ ତୋଷ ବହି ।
ଏହିପରି କଥା କହି କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ
ଦେଖାଇଲେ ଆପଣାର ଈଶ୍ଵର ରୂପକୁ ।
ସେହି ରୂପରେ ଅନେକ ଦଦନ ନୟନ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଅଛୁ ହୋଇ ଅଭଦନ ।
ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରାବ୍ୟ ତହିଁ ଅଛି ସ୍ଥିତି
ବହୁଗ୍ରାବ୍ୟ ଆଉରଣେ ହୋଇଛୁ ମଣ୍ଡିତ ।
ବହୁବ୍ୟୟ ମାଲାମ୍ବର ଅଛନ୍ତି ସେ ଧରି
ବହୁ ବ୍ୟାଗର ଅଛି ସୁବାସିତେ ପୁରି ।
ଆକାଶରେ ସହସ୍ରେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ଶୋଭା
ରାଜି ପକାଇଲ ସେହି ବିଶ୍ଵରୂପ ପ୍ରଭା ।
ଜଗତଯାକରେ ନାନା ପରକାରେ ଶୁଭ
ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଦେଖିଲେ ପାର୍ଥ ନେତ୍ରଯୁଗ ।
ତେଣୁ ରୋମାଞ୍ଚ ହୋଇଲ ଅର୍ଜୁନ ଶରୀର
ନମସ୍କାର କଲେ ତାଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ି ବେନିକର ।
ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ତୁମ୍ଭର ଦେହରେ
ଦେଖିଲ ସବୁ ବହୁତ ବେନି ନୟନରେ ।
ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଦେବତାଦି ଦେବ ରହିପନ୍ତି
ସ୍ଵରୂପାକାର ସହିତ ପ୍ରାଣୀଏ ଅଛନ୍ତି ।
ସର୍ପମାନେ ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ଅଛନ୍ତି ଅପାର
ନାନାଜାତର ବର୍ଣ୍ଣରେ ହୋଇ ଧାର ଧାର ।
ବହୁନେତ୍ର ବାହୁ ପୁଣି ଉଦର ଅନେକ
ଦେଖିଲ ତୁମ୍ଭ ଦେହରେ ବିଶ୍ଵର ନାୟକ ।
ଆହ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ମାତ୍ର ମୋତେ ଦିଶୁ ନାହିଁ
କିସ କହିବ ଗୁମ୍ଫାରେ ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁହିଁ ।
କିଣ୍ଟ ଯେ ଗଦା ତଦ୍ ତେଜରେ ସେ ଗାତ୍ର
ହୋଇବାରୁ ମୋର ନେତ୍ର ଦେଉଅଛୁ ଲୁପ୍ତ ।

ଅକ୍ଷୟ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଯାହାକୁହିଁ କହି
 ତୁମ୍ଭେ ସେହି ଅଟ ବୋଲି ଜାଣିଲୁ ମୁହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଏକା ଧର୍ମରକ୍ଷାକାରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ସନାତନ ପୁରୁଷ ଯେ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ହରି ।
 ନିତ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ବୋଲି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହନ୍ତି
 ଯେଣୁ ବିଶ୍ୱରୂପେ ଦେବ ଭବେ ବ୍ୟାପିଛନ୍ତି ।
 ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥିତି ପ୍ରଳୟ ହୁଏ ତୁମ୍ଭଠାରେ
 ଏହା ସବୁ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ସମ୍ଭବଣ ପାରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୁହେଁ ଛନ୍ତି ନେତ୍ରେ ତୁମ୍ଭର
 ଦେଖା ମାନସ ଅଛନ୍ତି ତହିଁ କରି ଘର ।
 ଅନନ୍ତ ବାହୁ ବଦନ ତୁମ୍ଭର ଅଟଇ
 ଜ୍ୱଳନ୍ତା ଅନଳ ତୁମ୍ଭେ ମୁଖେ ଅଛ କହି ।
 ତେଜରେ ବିଶ୍ୱ ସମସ୍ତ କରୁଛ ସନ୍ତପ୍ତ
 ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ହେ ଅନନ୍ତ ଅଟ ଶାନ୍ତିବଳ ।
 ଚତୁର୍ଦିଗେ ରହିବାରୁ ଘୋଟି ତୁମ୍ଭ ରୂପ
 ଏଣୁ ତନୁଲେଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ତାପ ।
 ଦେଖିକରି ଦେବତାଏ ଶରଣ ପଶନ୍ତି
 ଶକ୍ତ ଚିତ୍ତରେ ବା କେହି ସ୍ମୃତି କରୁଛନ୍ତି ।
 ସିଦ୍ଧ ମହା ରତ୍ନଗଣ ସ୍ତୁତି ବଚନରେ
 ତୁମ୍ଭର ପ୍ରବକ୍ତା ପଢୁଅଛନ୍ତି ମୁଖରେ ।
 ସିଦ୍ଧ ସାଧ ରତ୍ନମାନେ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ
 ପ୍ରବ ପାଠ କରୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନାଇଁ ।
 ରୁଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ବସୁ ଯେ ଅଶ୍ୱି ମାକୁମାର
 ଯକ୍ଷ ରକ୍ଷ କଳରାବି ଗନ୍ଧର୍ବ ଅସୁର ।
 ଦେବଗଣ ପିତୃଗଣ ଦିଗପାଳଗଣ
 ତୁମ୍ଭ ରୂପ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ ।
 ସମସ୍ତେ ଦେଖିଣ ବ୍ୟଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି
 ମୁହିଁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବ୍ୟଥିତ ଯେ ଅଟ ।
 ଆକାଶକୁ ଆପଣଙ୍କ ରୂପ ଛୁଇଁଅଛି
 ନାନାବିଧ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣ ତେଜକୁ ବହୁଛି ।
 ସମସ୍ତ ମୁଖ ତୁମ୍ଭର ହୋଇଛି ବିସ୍ତୃତ
 ନେତ୍ରମାନ ହୋଇଛନ୍ତି ବିଶାଳ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଏହା ଦେଖିଣ ମୋହର ବୁଝୁଛି ସାହସ
 ଧରି ପାରୁନାହିଁ ଶାନ୍ତି ହୋଇଣ ଅବଶ ।
 ବଳମାନ ହୋଇଛନ୍ତି ମୁଖରେ କରଳ
 ତେଣୁକରି ନାଶୁଛନ୍ତି ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟବଳ ।

ଦିଗ ଯେ ବିଦିଗ ଏ ସକାଶୁ ଜାଣୁନାହିଁ
 ପରସନ୍ନ ହୁଅ ମୋତେ ରୁକ୍ମ ଶୀର ସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭର ଦନ୍ତ କରଳ ମୁଖେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଧୂଳିଗଣ୍ଡୁ ଆଦି ପଶୁଅଛନ୍ତି ବନ୍ଦନ ।
 ଆବର ଶ୍ୱାସ ଘ୍ରୋଣ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଜୟଦ୍ରୁପ
 ଆଦି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଶୁଅଛନ୍ତି ନୟିତ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୂଷ୍ଣୟମନ ଆଦି ଯୋଦ୍ଧାଗଣ
 ପ୍ରବେଶୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭର ମୁଖେ ଅନୁକ୍ଷଣ ।
 କେତେକ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କୁ ଗିଳିବା ବେଳରେ
 ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଲଗିଅଛଇ ଦନ୍ତରେ ।
 ସମୁଦ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଦାମାନେ ଯେଉଁପେ ପଶନ୍ତି
 ମହା ମହାଗର ତୁମ୍ଭ ମୁଖେ ପଶୁଛନ୍ତି ।
 ଜ୍ୱଳନ୍ତାଗିରିରେ ପତଙ୍ଗ ଯେହ୍ନେ ପ୍ରବେଶନ୍ତି
 ତୁମ୍ଭର ମୁଖେ ସେମାନେ ତେହ୍ନେ ପଶୁଛନ୍ତି ।
 ସବୁ ଲୋକର ପ୍ରବେଶ ନରେଶିଣ ମୁହିଁ
 ବସିତ ହୋଇ ରହିଛି ମହାଭୟ ପାଇଁ ।
 ସକଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ବଦନେ
 ତୁମ୍ଭେ ତ ଗିଳିଦେଉଛ ବିନା ପରିଶ୍ରମ ।
 ତୁମ୍ଭର ତେଜ ଜଗତେ ବ୍ୟାପି ରହିଅଛି
 ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତପ୍ତ କରୁଛି ।
 ଭୟଙ୍କର ରୂପଧାରୀ ତୁମ୍ଭେ କେଉଁ ଲୋକ
 ବିସ୍ତାରିଣ କହ ମୋତେ ରୁକ୍ମ ଶୀ ନାୟକ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ନମସ୍କାର କରୁଅଛି ମୁହିଁ
 ହୃଦୟେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଆଦେ ଶ୍ରବଣାଶ୍ରୁ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜାଣିବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ଯେତେ
 ତେତକି ତ ଅଗୋଚର ହେଉଅଛି ମୋତେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଲୋକସୟ କର
 କାଳ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ ମନେ ତୁ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ସହାର କରିବାର ପାଇଁ
 ଇହଲୋକରେ ଜାଣିଥା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଛି ମୁହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧ ନ କଲେହେଁ ଏହି ଯୋଦ୍ଧାଗଣ
 କେହି ଶାନ୍ତି ନ ହେବେ ଭଲରୂପେ ଜାଣ ।
 ଅତଏବ ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ ଉଠ
 ଶ୍ୱେଦଧୀବାକୁ କେବେ ନ କର ହେ ମଠ ।
 ସଦୃଶେ ଶ୍ୱାସ ଘ୍ରୋଣ ସବୁଙ୍କୁ ସହାର
 ଏବେ ସୁଖେ ଭୁଞ୍ଜ ତୁମ୍ଭେ ହସ୍ତିନାର ଶିଖ ।

ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯେତେକ ସବୁ ମଲପରି
 ହୋଇଅଛନ୍ତି ନିମିତ୍ତ ହୁଅ ଧନୁର୍ଦ୍ଧାର ।
 ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧେ ନିଅ ପ୍ରାଣ
 ସ୍ବଗ୍ରାମେ ଜୟୀ ହୋଇବ ହେ କୁଳୀନନ୍ଦନ
 ପାର୍ଥ ଶୁଣି ପୁନଃପୁନଃ କରି ନମସ୍କାର
 ଶୁଭ ମନରେ ତାହାକୁ ଦେଲେକ ଉଦ୍ଧର ।
 ତୁମ୍ଭ ମହିମା ମୁଖରେ କରିଣ କାର୍ତ୍ତନ
 ଜଗତ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଆନନ୍ଦିତ ଜାଣ ।
 ରକ୍ଷଗଣ ତାହା ଶୁଣି ଶୁଭମନ ହୋଇ
 ଦଶଦିଗକୁ ପଳାନ୍ତି ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ ।
 ସିଦ୍ଧଗଣ କରୁଛନ୍ତି ସଦା ନମସ୍କାର
 ମହିମା ତୁମ୍ଭର ଜାଣି ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ହେ ଅନନ୍ତ ଦେବଗଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପିଅର
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ନମି ରହେ କିଏ ହୋଇ ସ୍ଥିର ।
 ବ୍ୟକ୍ରାବ୍ୟକ୍ର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତୁମ୍ଭେ ସିନା ଅଟ
 ଆଦି ପୁରାଣ ପୁରୁଷ ସ୍ଥିତି ସର୍ବଦାଟ ।
 ବିଜୟ ଜାଣିବା ଲୋକ ଅଟ ସିନା ତୁମ୍ଭେ
 ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଲୟସ୍ଥାନ ତୁମ୍ଭେ ଭବେ ।
 ଯେତେକ ପଦାର୍ଥମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛଇ
 ତୁମ୍ଭେ ତାହାର କାରଣ ସର୍ବେ ଛନ୍ତି କହ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପଦ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଟ ସିନା ତୁମ୍ଭେ
 ତୁମ୍ଭର ଶାନ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣିବ କିଏ ଅଛି ଭବେ ।
 ବାୟୁ ଅନଳ ବରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଜାପତି
 ପିତାମହ ବୋଲିକରି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ।
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଥର ତୁମ୍ଭର ପାଦରେ
 କରୁଅଛି ନମସ୍କାର ମୁହିଁ ବିନୟରେ ।
 ଆଗରେ ପଛରେ କରୁଅଛି ନମସ୍କାର
 କୃପା କରିଣ କେବେ କର ହେ ଉଦ୍ଧାର ।
 ହେ ଅନନ୍ତାବାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଯେ ହୋଇ
 କହିଥିବାରୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସର୍ବ ଦେଲି କହ ।
 ତୁମ୍ଭ ମହିମାରେ ମୁହିଁ ବିମୋହିତ ହୋଇ
 ହେ ସଖା ହେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ମୁଖରେ ବୋଲଇ
 ଏଥୁ ବଳ ଅପରାଧ କିଛି ନାହିଁ ମୋର
 ଏ ଲୌକିକ ବୋଧ କ୍ଷମା କର ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଆହାର ବିହାର ଆଉ ଶୟନ କାଳରେ
 ପରିହାସ କରେ ସମବୟସ ଶବ୍ଦରେ ।

ଏହି ଅପରାଧ ମୋର କ୍ଷମିଣ ଗୋବିନ୍ଦ
 ହୃଦୟରେ ଜନମାଥ ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
 ସମସ୍ତ ବିଶ୍ବରେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମହାଶବ୍ଦ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଧିକ କିଏ ଆମ୍ଭେ ବୋଲିପାରୁ ।
 ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗରେ ପ୍ରଣିପାତ କରି ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
 କହୁଅଛି କ୍ଷମାକର ସର୍ବ ଅପରାଧ ।
 ପୁଅ ଅପରାଧ ଯେହ୍ନେ ପିତା କ୍ଷମାକରେ
 ସଖା ଅପରାଧ ଯେହ୍ନେ ସଖା ଯେ ନ ଧରେ ।
 ପତ୍ନୀ ଅପରାଧ ଯେହ୍ନେ ପତି କ୍ଷମା କରି
 ସେରୂପେ ମୋ ଅପରାଧ କ୍ଷମାକର ହରି ।
 ଏମନ୍ତ ଅପୂର୍ବ ରୂପ ପୂର୍ବେ ଦେଖିନାହିଁ
 ତେଣୁକରି ମୋର ଆଖି ବୁଜି ପଡୁଛଇ ।
 ହେ ଜଗନ୍ନିବାସ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ
 ତୁମ୍ଭର ପୂର୍ବ ରୂପକୁ ପ୍ରକାଶ କହନ ।
 କିଶିଟି ଯେ ଗଦା ଚନ୍ଦ୍ର ବହୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ମୋର ନେତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ କର ଅଧିଷ୍ଠାନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆହେ ମୋର ରୂପ ଏହି
 ତୁମ୍ଭ ବିନା ଅନ୍ୟ ଲୋକ କେହି ଦେଖିନାହିଁ
 ଏ ଅନ୍ତରେ ବିଶ୍ବରୂପ କାହାକୁହିଁ ମୁହିଁ
 ଦାନ ଯଜ୍ଞଦିରେ ସୁଦ୍ଧା ନ ଥିଲି ଦେଖାଇ ।
 ଏହି ଭୟଙ୍କର ରୂପେ ବ୍ୟଥିତ ନ ହୁଅ
 ପ୍ରୀତିମନେ ପୂର୍ବ ରୂପ ଦେଖ କୁଳୀପୁଅ ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅର୍ଜୁନ ଆଗେ କୃଷ୍ଣ କହି
 ଛୁଡ଼ା ହୋଇଣ ରହିଲେ ପୂର୍ବ ମୂର୍ତ୍ତି ବହି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଦେଖି ବୋଇଲେ ଆହେ ପ୍ରୀତିବାସ
 ସୌମ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତି ଦରଶନେ ଲଭିଲି ସନ୍ତୋଷ ।
 ତୁମ୍ଭର ସେ ରୂପ ଦେଖି ମୋହର ପ୍ରାଣଟି
 ଛୁଡ଼ି ଯାଉଥିଲ ମୋର ହୃଦୟାନ ପୁଟି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋ ସେହି ରୂପକୁ ଅର୍ଜୁନ
 ଦେଖିବାକୁ ଦେବେ ସଦା କରିଥାନ୍ତି ମନ ।
 ଭକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟରୂପେ ମୋର ସେ ରୂପକୁ
 ନ ଦେଖାଏ ମୁହିଁ ଆହେ କହୁଛି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ମୋର ପାଇଁ କରୁଥାଏ କର୍ମ ଜନ ଯେହି
 ବଇର ଶବ୍ଦକୁ ଦେଖି ଦେଇ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ।
 ତାହାକୁହିଁ ମୁହିଁ ଜାଣ ହୋଇଣ ପ୍ରସନ୍ନ
 ଅନ୍ତକାଳରେ ନେଇଣ ଦିଏ ମୋର ସ୍ଥାନ ।

୧୨ (ଭକ୍ତି ଯୋଗ)

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପାର୍ଥ ପୁଣି ଲେ କୃଷ୍ଣକୁ
କେଉଁ ଭକ୍ତ ଯୋଗୀ ବଡ଼ କହନ୍ତୁ ଆମ୍ଭକୁ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯେ ମୋର କରେ ଉପାସନା ।
ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟରେ ସେ ବଡ଼ ଜାଣ ମହାମନା ।
ସବ୍ୟସାଚୀ କୁଟାଚଳ ଯେହୁ ଅନିର୍ଦ୍ଦୟ
ଅବ୍ୟୟ ଅକ୍ଷୟ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ପଦ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସଂଯମ କରି ତାକୁ ଯେ ଜାଣଇ
ସେ ମଲେ ଲଭଇ ମୋତେ ସନ୍ଦେହ ଯେ ନାହିଁ
ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମେ ଆସକ୍ତ ଯାହାର ଯେ ଚିତ୍ତ
ବହୁତ କ୍ଳେଶରେ ତାର ଦେହ ହୁଏ ଯୁକ୍ତ ।
ଅବ୍ୟକ୍ତ ଗତିକି ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖରେ
ଦେହାତ୍ମାନେ ପ୍ରାପ୍ତହୋଇ ବସନ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗରେ ।
ଯେଉଁମାନେ ମୋହଠାରେ ସମର୍ପଣ କର୍ମ
ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିସାଧନେ ହେ ଗାର ଭଜନ ।
ତାହାଙ୍କୁ ମୁହିଁ ପ୍ରାପତ ଅଳପେ ହୁଅଇ
କହିବାକୁ ଏଥରେ ଯେ କିଛି କଥା ନାହିଁ ।
ଏହା ଜାଣି ମୋଠାରେ ହେ ଗାର ମନ ଦିଅ
କହୁଅଛୁ ଗୁଡ଼ିକ ମନରୁ ସଂଶୟ ।
ଏହିରୂପେ ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ମୋଠାରେ କରିବ
ନିଷ୍ଠେ ଜାଣ କହୁଅଛୁ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।
ଯେବେ ମୋହଠାରେ ମନ ନ ପାରିବ ରଖି
ତେବେ ମୋତେ ସୁରୁଥାଅ ହୋଇକରି ସୁଖୀ
ସୁରଣ ଯଦ୍ୟପି କରି ନ ପାରିବ ତୁମ୍ଭେ
ତେବେ ମୋର ବ୍ରତ କର କହୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
ମୋହ ନିମିତ୍ତରେ କର୍ମ କଲେ ଶୁଭ ବୁଦ୍ଧି
ହୋଇବ ହେ ଗାରବର ପ୍ରାପ୍ତହେବ ସୁଦ୍ଧି ।
କିଛି ମୋର କର୍ମ କରି ନ ପାରିବ ଯେବେ
ମୋ ଶରଣ ପଶ କର୍ମଫଳ ଗୁଡ଼ିକ ତେବେ ।
ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗ ଅପେକ୍ଷା ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଶ୍ରେୟ
ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଧ୍ୟାନ ଆହେ ଅଧିକ ବିଜୟ ।
ଧ୍ୟାନ କଲଠାରୁ ପୁଣି କର୍ମଫଳ ତ୍ୟାଗ
ବଡ଼ ଅଟଇ ହେ ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାଭାଗ ।
କର୍ମଫଳ ଯେଉଁ ନର ତ୍ୟାଗ ନ କରଇ ।
ସଂସାରରେ ଶାନ୍ତ ଜାଣ ତାହାରଟି ନାହିଁ ।

ଭକ୍ତିଯୁକ୍ତା ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରାଣୀଠାରେ ଦୋଷ
କରିବାର ହେ ଅର୍ଜୁନ ଦୁହଇ ପ୍ରକାଶ ।
ଅହଙ୍କାର ମମତାକୁ ଯେହୁ ତ୍ୟାଗ କରେ
ଦୁଃଖ ସୁଖ ସମାନ ଯେ ହୁଏ ତାହାଠାରେ ।
ମିତ୍ର ଭାବରେ ସବୁକୁ ସେ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅଇ
ନିରନ୍ତରେ ହୃଦୟରେ ଦୟା ବଢ଼ିଥାଉ ।
ଅଳପକେ ଯେଉଁ ଲୋକ ହୁଅଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
ସେ ଲୋକ ମୋହ ପାଶରୁ ନ ହୁଅଇ ଭ୍ରଷ୍ଟ ।
ସାବଧାନ ହୋଇ ଜୟ ଆଶା ନ କରିବ
ମୋର ବିଷୟରେ ଯେଟି ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଥିବ ।
ଏ ବାହାରେ ଯେ ହୋଇବ ଦୃଢ଼ ଯେ ନିଷ୍ଠୟ
ଜାଣିଥାଅ ଅର୍ଜୁନ ସେ ହୁଏ ମୋର ପ୍ରିୟ ।
ଯା ସକାଶୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକ ଉଦ୍‌ବେଗ ନ ପାଏ
ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟପାଇଁ ଉଦ୍‌ବେଗ ନ ହୁଏ ।
ହରଷ ଅମରସାଦି ଉଦ୍‌ବେଗ ରହିବ
ସେହୁ ଅଟଇ ମୋହର ଅତି ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ।
ନିରପେକ୍ଷ ଶୁଦ୍ଧ ଦକ୍ଷ ପୁଣି ଉଦାସୀନ
ସର୍ବାରମ୍ଭ ପରିତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ ଯେଉଁ ଜନ ।
ସେହି ମୋର ଅତି ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ଅଟଇ
ଦୃଢ଼ରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ଦ୍ରୋପଦୀର ସାଇଁ ।
ହର୍ଷ ଶୋକ ଶୁଦ୍ଧଶୂନ୍ୟ ଯାଠାରେ ସମାନ
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣ ସେହୁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ।
ରହୁ ନ ଥିବ ଯେ ଏକସ୍ଥାନେ କରି ଘର
ଏ ପ୍ରକାରେ ରହେ ଯେ ସେ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ମୋର
ଯେଉଁମାନେ ମୋର ଏହି କଥାକୁ ଶୁଣନ୍ତୁ
ସେ ମୋହର ପ୍ରିୟ ଅଟେ କୋନ୍ତଭୋଜ ନାତି ।

—*—

୧୩ (କ୍ଷେପ କ୍ଷେପଜ୍ଞି ବିଭାଗ ଯୋଗ)

ଏଥୁକ୍ତ କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
କ୍ଷେପ ବୋଲଣ ଗୋଟିଏ ଶରୀରର ନାମ ।
ଶରୀରକୁ କ୍ଷେପ ବୋଲି ଯେ ଲୋକ ଜାଣଇ
କ୍ଷେପଜ୍ଞ ବୋଲଣ ସିନା ତାହାକୁହିଁ କହି ।
ଆହେ ପାର୍ଥ ମୁହିଁ ଅଟେ ସବୁ କ୍ଷେପଗତ
କ୍ଷେପଜ୍ଞ ବୋଲଣ ମୋତେ ଜାଣ କୁଳୀସୁତ ।
କ୍ଷେପ କ୍ଷେପଜ୍ଞ ଯହିଁରୁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି
ଏକେପେ କହିବା ତାହା ଶୁଣ ଦେଇ ମତି ।

ରୂପିମାନେ କହିଛନ୍ତି ବେଦ ସୁସମ୍ପଦେ
 ଲେଖିଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ନାନାବ୍ୟାହରେ ।
 ମହାଭୂତ ପୃଥିବ୍ୟାଦି ଏକାଦଶେନ୍ଦ୍ରସ୍ତୁ
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଇଚ୍ଛା ଆଦି ପାଞ୍ଚଟି ବସୟ ।
 ଦେଶ ସୁଖ ଦୁଃଖ ପୁଣି ଚେତନା ସଦାତ
 ଧୃତି ଶରୀର ଏମାନେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି କ୍ଷେପ ।
 କ୍ଷମା ଶତ୍ରୁତ ଅହଂସା ଯୌର୍ଯ୍ୟ ଅମାନତା
 ଆତ୍ମା ନିଗ୍ରହ ଅଶକ୍ତ ଯେ ଅଦାମ୍ଭିକତା ।
 ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଜର ବ୍ୟାଧି ଆଉ ସୁଖ ଦୋଷ
 ମାନଙ୍କର ଦରଶନ ବୈରାଗ୍ୟ ଆଶ୍ରେଷ ।
 ବିନୟୀ ନ ହୋଇବାର ଅହଙ୍କାର ଶକ୍ତି
 ପୁଣି ଆଦି ଉପାଦାନେ ନ ଥାଏ ଆସକ୍ତି ।
 ଇଷ୍ଟନିଷ୍ଠ ଆପତ୍ତିରେ ସମଗ୍ରାବ ଚିତ୍ତ
 ଅଧ୍ୟାତମ ଶ୍ରାବ ଆଉ ବିଜ୍ଞାନ ନିମିତ୍ତ ।
 ଜନ ସମାଜେ ଆରତି ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ରଜ୍ଞାନ
 ଅର୍ଥ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବରଣ ।
 ଏହାକୁହିଁ ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହି
 ଏଥି ବିପଶ୍ୟତ ହେଲେ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲଇ ।
 ତାହା ଅବଗତ ହେଲେ ଲଭନ୍ତି ମୁକତି
 ଏକମନେ ତାହା ଶୁଣ କୁନ୍ତସେନ ନାତି ।
 ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଜଗତେ
 ଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାମତେ ।
 ସତ ଅସତରୁ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ବାହାର
 ଯୋଗୀ ବିନା ନ ଜାଣନ୍ତି ଆଉ କେହି ନର
 ସବୁ ଆଡ଼େ ପାଦ ହସ୍ତ ଆଦି ଚକ୍ଷୁ ମୁଖ
 ତାହାଙ୍କର ଅଛି ଆହେ ଜାଣ ନରଖିଣ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟଙ୍କର ଗୁଣରେ ହୁଏ ପ୍ରକାଶିତ
 ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ସେହୁ ଅଟଇ ବର୍ଜିତ ।
 କାହିଁରେ ସେ ନ ଥାଇଣ ସବୁରେ ଅଛନ୍ତି
 ଭଲରୂପେ ଜାଣିଥାଅ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ପତି ।
 ନିଗୁଣ ଗୁଣ ସେକତା ବୋଲଣ ତାହାକୁ
 ବ୍ୟାପିଥାନ୍ତି ପୁଣି ପ୍ରାଣୀ ହୃଦ ବାହାରକୁ ।
 ଚରାଚରରେ ସେହୁ ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ଜଣା
 ସୁକ୍ଷ୍ମ ହେବା ହେତୁରୁ ସ୍ଥା ଘଟେ ମହାମନା ।
 ଦୂରେ ଥିଲେହେଁ ପାଖରେ ଅଛନ୍ତିଟି ସେହି
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ତାହାକୁହିଁ କହି ।

ଅବିଭକ୍ତ ଯେ ବିଭକ୍ତ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି
 ସୂକ୍ଷ୍ମ ସଂସାରସ୍ଥିତି ସେହି ତ କରନ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଅଟନ୍ତି ସେହି ପ୍ରକାଶକ
 ଅଜ୍ଞାନରୁ ପର କର ତାଙ୍କୁ ହେ ବିବେକ ।
 ଜ୍ଞାନ ଗମ୍ୟ ଜ୍ଞେୟ ପୁଣି ସେହିଟି ବୋଲନ୍ତି
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ହୃଦରେ ସଞ୍ଚାର କରନ୍ତି ।
 ଶେଷଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞେୟ ମୋର ଦେହ ଭକ୍ତ ଜାଣ
 ଏହି କଥାରେ ସନ୍ଦେହ ନ କର ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅନାଦି ପ୍ରକୃତି ଏହି ପୁରୁଷ ଯେ ଦୂର
 ବିକାର ଗୁଣ ପ୍ରକୃତି ଜନମ ହୁଅଇ ।
 ନାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତା କାରଣ ଯେ ପ୍ରକୃତି ହେ ଗାର
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ହେତୁ ମାନ୍ୟ ସେହି ନର ।
 ପୁରୁଷ ତ ପ୍ରକୃତିର ବଣ ହୋଇଥାଏ
 ପ୍ରକୃତିରୁ ଜାତ ଗୁଣମାନଙ୍କୁ ସେ ପାଏ ।
 ଶୂର ଅଶୂର କରମ ସକାଶୁ ପୁରୁଷ
 ଭଲ ମନ୍ଦ ଯୋନରେ ସେ ହେଉଛି ପ୍ରକାଶ ।
 ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ରହିଛି
 ପ୍ରକୃତିରୁ ଭଲ ସେହି ବୋଲି ମୁଁ କହିଛି ।
 ଏସବୁ ଆହେ ଅରଜୁନ ଭେକତା ଭରତା
 ଶରୀର ପରମଆତ୍ମା ଦ୍ରଷ୍ଟା ଅନୁମନ୍ତା ।
 ପ୍ରକୃତି ପୁରୁଷକୁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣଇ
 ଏ ପାର୍ଥ ତାହାର ଜନ୍ମ କେଉଁ ନ ହୁଅଇ
 କେଉଁମାନେ ଧ୍ୟାନ କରି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖନ୍ତି
 ଯେଉଁମାନେ ଅବା ସାଧ୍ୟାଯୋଗରେ ଚିହ୍ନନ୍ତି
 ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗମାର୍ଗେ ଆତ୍ମାକୁ ଚିହ୍ନନ୍ତି
 ଅଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣି ଶୋକ ନ ପାଆନ୍ତି ।
 ପ୍ରକୃତି ଆଉ ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗମୁ ସ୍ଥାବର
 ଜଙ୍ଗମ ହେଉଅଛନ୍ତି ମନରେ ବିଚାର ।
 ସବୁଠାରେ ସମାନ ସେ ହୋଇଣ ଅଛନ୍ତି
 ଏବୁ ଗଲେ ତାହାଙ୍କର ନ ହୁଅଇ କ୍ଷତି ।
 ଏ ରୂପେ ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଯେ ଜାଣେ
 ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲଣ ବଚନ ବଖାଣେ ।
 ସବୁଠି ଶରୀର ଛନ୍ତି ଯେ ଜାଣି ପାଇର
 ଅନାୟାସରେ ଜଣଇ ଜଗତକୁ ସେହି ।
 ପ୍ରକୃତି ସମସ୍ତ କର୍ମମାନ କରୁଅଛି
 ଆତ୍ମା ସ୍ଥିର ହେବୁ ସେହି ସବୁ ଜାଣୁଅଛି ।

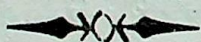
ସେହି ଲୋକମାନେ ପାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ବୋଲୁଅଛୁ
ମଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ପାଶେ ଯାଇଣ ମିଳନ୍ତି ।
ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ରହିଅଛି ଭେଦ ପ୍ରକୃତିରେ
ପ୍ରକୃତିରୁ ଏ ଜଗତ ବଢେ ନିରନ୍ତରେ ।
ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସେକାଳେ ଜାଣିପାରେ ନର
ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପକୁ ତେବେ ଧରେ ସେ ହେ ଗର
ଅନାଦି ନିଗୁଣ ହୋଇବାରୁ ପରମାତ୍ମା
କର୍ମଫଳରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ନୁହେଁ ହେ ମହାତ୍ମା ।
ଆକାଶ ପ୍ରାୟ ହୋଇଣ ସବୁଦେହେ ଥାଇ
ଆତ୍ମା ଲେପ ନୁହଇ ହେ ପାର୍ଥ ମୁଁ କହଇ ।
ସବୁ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରକାଶ ସୂର୍ଯ୍ୟ କଲପରି
ଆତ୍ମା ସେହିରୂପେ ଦେହ ପରକାଶ କରି ।
ପ୍ରକୃତି ପୁରୁଷର ସେ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣଇ
ପରମ ପଦ ତାହାକୁ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହଇ ।

୧୪ (ଗୁଣସମୂହ ବିଭାଗ ଯୋଗ)

ଏ ଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ପାର୍ଥ
କହିବା ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ ହୋଇବ କୃତାର୍ଥ ।
ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଯୋଗୀଗଣ
ଜ୍ଞାନ ବୋଲଇ ଅଛନ୍ତି ଶରୀର ଧାରଣ ।
ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ଆଶ୍ରୟ କରେ ଯାର କାୟ
ଜନ୍ମ ମରଣକୁ ତାର ନ ଥାଏଟି ଭୟ ।
ମୋହର ପ୍ରକୃତି ଅଟେ କର୍ତ୍ତା ଧ୍ୟାନ ସ୍ଥାନ
ତହିଁରେ ଗର୍ଭ କରାଏ ମୁହିଁ ଅଭିଜନ ।
ଗର୍ଭାଧାନରୁ ଜାଣହେ ବ୍ରହ୍ମାଦି ଉତ୍ପତ୍ତି
ହୁଏ ବୋଲି ଜାଣ ଆହେ ଗ୍ରୋପିତାର ପତି
ପ୍ରକୃତି ସେ ସବୁ ଯୋନି ଜନ୍ମ କରୁଅଛି
ମାତା ପିତା ରୂପେ ମୁହିଁ ଜଗତେ ରହିଛି ।
ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ତମ ସେହି ପ୍ରକୃତିରୁ ହୋଇ
ଦେହରେ ଦେହକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି ସେହି ।
ସେହି ଗୁଣ ମାନଙ୍କରେ ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ଗୁଣ
ଅନାମୟ ଅନାସକ୍ତ ବୋଲିକରି ଜାଣ ।
ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣ ଜ୍ଞାନ ଲଭେ ହୋଇ ଅଶକତ
ଲୋକକୁ କବିଉଅଛି ଜାଣ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ।
ଗରୁଡ଼ପ ରଜ ଗୁଣ ତୃଷ୍ଣା ସଙ୍କ ଦୁଇ
ଜନମାଉଅଛି ଆହେ ଜାଣ କହୁଥାଇ ।

ରଜଗୁଣେ ଲୋକମାନେ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି
ଏହା ଭଲରୂପେ ଜାଣ ପାର୍ଥ ମହାଯତି ।
ଅଜ୍ଞାନରୁ ଦୁଷଣୀୟ ତମ ଜାତହୋଇ
ମୋହ ମଦରେ ଦେହକୁ ଘୁଣାହିଁ କରଇ ।
ତମଗୁଣର ହେତୁରୁ ପ୍ରମାଦ ଆଳସ୍ୟ
ନିଦ୍ରା ଦେଉଅଛି ଜାଣ ମନ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ ।
ରଜ ତମ ଏହି ଦୁଇ ଗୁଣ ଉଣାକରି
ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣ ବୁଦ୍ଧିପାଏ ହେ ଗାଣ୍ଡି ବଧାସୀ ।
ସେହିରୂପେ ରଜଗୁଣ ସତ୍ତ୍ୱ ତମ ଦୁଇ
ଉଣାକରି ଦେଇଣ ଯେ ଆପେ ବୁଦ୍ଧିହୋଇ ।
ସତ୍ତ୍ୱ ରଜକୁ ଯେପରି ତମ ଉଣା କରେ
ତାହାର ଅଧିକାରକୁ ଅଧିକେ କହ୍ନାରେ ।
ଦେହେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରକାଶନ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ସେ କରେ
ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣ ବୁଦ୍ଧିହେଲ ବୋଲନ୍ତି ବାକ୍ୟରେ ।
ଲୋଭକର୍ମ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଯେ ଆରମ୍ଭ ଅସମ
ରଜଗୁଣରେ ବୁଦ୍ଧି ଯେ ହୁଏ ଶାସ୍ତେଉମ ।
ତମ ଗୁଣରେ ବଢଇ ଅପ୍ରବୃତ୍ତି ମୋହ
ତେଣୁ ପ୍ରମାଦ ଜନ୍ମଇ ଜାଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ।
ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣ ବୁଦ୍ଧି ବେଳେ ଯେଉଁ ଲୋକ ମରେ
ଭଲରୂପେ ବସେ ଯାଇ ଉତ୍ତମ ଲୋକରେ ।
ରଜଗୁଣ ବୁଦ୍ଧିବେଳେ ଯେ ଲୋକ ମରଇ
ପୁଣି ଆସି ନରଲୋକେ ଜନମ ଲଭଇ ।
ତମଗୁଣ ବଢିଥିବାବେଳେ ଯେ ମରଇ
ପଶୁାଦି ଯୋନିରେ ଯାଇ ଜନ୍ମମ ଲଭଇ ।
ସାତ୍ତ୍ୱିକ କର୍ମକୁ କରେ ନିସୃତ ଯେ ଲୋକ
ଇହ ପରଲୋକେ ତାର ନ ହୁଅଇ ଶୋକ ।
ରଜଗୁଣେ କର୍ମ କଲେ ଦୁଃଖ ସାର ହୁଏ
ତମ ଗୁଣରେ କରିଲେ ଅଜ୍ଞାନକୁ ପାଏ ।
ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣେ ଜ୍ଞାନଲଭ ରଜଗୁଣେ ଲୋଭ
ତମଗୁଣରେ ଆଜ୍ଞାନ ପ୍ରମାଦ ସୁଲଭ ।
ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣୀ ଲୋକମାନେ ଯାଆନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ
ରଜଗୁଣୀ ଲୋକ କଥା ପାଆନ୍ତି ମଧ୍ୟକୁ ।
ତମଗୁଣୀ ଲୋକମାନେ ପାଆନ୍ତି ନରକ
ଜାଣ ଆହେ ପଶୁପୁଃସ ଶରଣ ନାୟକ ।
ଜୀବ ଯେକାଳେ ଗୁଣକୁ ହିଏ ପରକରି
ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣି ପାରଇ ଲଭେ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଦେଖ ଏହି ଗୁଣଟିକୁ ଅତିଦମ କଲେ
ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ତ୍ୟାଗକରି ମୁକ୍ତିଲଭେ ଭଲେ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କିସ କଲେ ହେ ଅତ୍ୟୁତ
ମାନବ ତନୁଗୁଣକୁ ଜଣନ୍ତି ନିୟୁତ ।
କେଉଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରିଥିଲେ ଲୋକ ଯି ଗୁଣକୁ
ଅତିଦମ ଅଛି ବୋଲି ଜାଣିବାମନକୁ ।
ଏହା ଜାଣିବାକୁ ମୋର ବଳଅଛି ମତ
ପ୍ରକାଶଣ କହ ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ପତି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋହ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ
ଯେଉଁ ଜନ ତାହାକୁଟି ପରିତ୍ୟାଗ କରେ ।
ଏମାନେ ନିବୃତ୍ତି ହେଲେ ଲୋଭ ନ କରନ୍ତି
ଦୁଃଖ ସୁଖାଦି ଗୁଣରେ ମତ ନ ରୁଲନ୍ତି ।
ଉଦାସୀନର ସଦୃଶଯାଏ କୁନି ହୋଇ
ବିଷୟ ପ୍ରକୃତିରେ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଦେଇ ।
ଲୋଭୁ କାଞ୍ଚନକୁ ଯେହୁ ମଣାଇ ସମାନ
ନିନ୍ଦା ସୁତ ପ୍ରିୟାପ୍ରିୟ ମାନ ଅପମାନ ।
ଏହିରୂପେ ଯେଉଁଲୋକ ଅଛଇ ଅର୍ଜୁନ
ନିର୍ଲୋଭ ହୋଇଣ ଗୁଣାଶୀତ ସେହି ଜନ ।
ମୋତେ ଯେ ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିଭାବରେହିଁ ସେବେ
ତନୁଗୁଣ ତାହାକୁହିଁ ନ ବାଧଇ ଲବେ ।
ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପକୁ ବହିବାର ଯୋଗ୍ୟ ସେହି
ହୁଅଇ ଦେବାକୁ ମୁହିଁ ତୋତେ କହିଲଇଁ ।
ବ୍ରହ୍ମମୋକ୍ଷ ଧର୍ମ ଆଦି ସୁଖର ପ୍ରତିମ
ମୁହିଁ ବୋଲି ଜାଣ ଆହେ ବାରବାରୋତ୍ତମ ।

୧୫ (ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୋଗ)

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୁଝିଣ
ବୋଇଲେ କଥା ଏ କହେ ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
ଏ ସଂସାରେ ବସ୍ତୁ ବୃକ୍ଷ ଅଶ୍ୱରୂପର ମୂଳେ
ବ୍ରହ୍ମା ଶିବଆଦି ତଳ ବେଦମାନେ ଡାଳେ ।
ଏହାକୁ ଯେ ଲୋକଜାଣେ ଆହେ ଅରଜୁନ
ଜାଣଇ ସେ ଜନ ବେଦ ଅର୍ଥର ବଧାନ ।
ବିଷୟ ରୂପେ ପଲ୍ଲବ ତାହାର ଅଟଇ
ତଳରେ ଉପରେ ଗୁଣ ଜଡ଼ ରହିଛଇଁ ।
ସବୁଆଡ଼େ ମୂଳଆଦି ତାର ବ୍ୟାପିଅଛି
କର୍ମ ଅନୁବନ୍ଧନରେ ଜାତ ସେ ହୋଇଛି ।

ସେହି ଭାବ ବୃକ୍ଷରଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ଜାତ
ନ ଜାଣନ୍ତି ଲୋକମାନେ ଆହେ ପଣ୍ଡା ସୁତ ।
ଅସଙ୍ଗ ଅସ୍ୱରେ ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ କାଟିବ ।
ତା ମୂଳୀଭୂତ ପଦକୁ ବସିଣ ଖୋଜିବ ।
ଯେଉଁ ପଦ ପାଇଲେ ନ ନିବର୍ତ୍ତଇ କେହି
ଏହି ସଂସାରର କର୍ତ୍ତା ଅଟେ ଜାଣ ସେହି ।
ଧନ ମୋହ କାମ ସଙ୍ଗ ଦୋଷ ଆଦି ତେଜ
କହନ୍ତି ଆତ୍ମଜ୍ଞାନରେ ଯେଉଁମାନେ ମଜ୍ଜି ।
ସୁଖ ଦୁଃଖ ଏହି ଦୁଇବାକ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇ
ଆହେ ପାର୍ଥ ସେ ପଦକୁ ପାଆନ୍ତିଟି ସେହି ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଗ୍ନିରେହେଁ ନ ହୁଏ ପ୍ରକାଶ
ସେହି ମୋର ଧାମ ବୋଲି ଜାଣ ନରଈଣ ।
ମୋ ଧାମକୁ ଯିବା ଲୋକ ଜନ୍ମ ଲଭେ ନାହିଁ
ଏହି କଥା ଦୃଢ଼ଭେଦ ମନେ ଦେନ ତୁହି ।
ମୋର ଅଂଶ ଜୀବ ମଦ ସଙ୍ଗେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ
ଦେନିଯାଅ ହେ ଅର୍ଜୁନ କହୁଛି ତୁମକୁ ।
ଯେତେବେଳେ ଏ ଜୀବନ ଦେହ ଗୁଡ଼ିଯାଏ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ସଙ୍ଗେ ଦେନିଯାଏ ।
ପୁଣ୍ଡର ଗନ୍ଧ ପବନ ଦେନଗଲ ପରି
ଜୀବ ନିଏ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଆହେ ଧନୁର୍ଭାଷ ।
ଆନ ଦେହେ ସେହି ଜୀବ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରହଇ
ଆଶ୍ରୟ ନେଇଣ ତହିଁ ବିଷୟ ବୁଝଇ ।
ଦେହ ଗୁଡ଼ି ଆନ ଦେହେ ଯିବା ସମୟରେ
ଯୋଗୀଏ ଦେଖନ୍ତି ସେହି ଜୀବ ଯୋଗବଳେ
ଯହବନା ଅଜ୍ଞାନୀଏ ଜୀବ ଯିବା କଥା
ଦେଖିବାକୁ ନ ପାଆନ୍ତି ଆହେ ମହାରଥା ।
ଦେଖିବାକୁ ଜ୍ଞାନସ୍ଥାନ ଲୋକ ଯହ କଲେ
କଞ୍ଚିତରେ ନ ପାଇଇ ଦେଖି ସେହୁ ଭଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନରେ ଯେତେ ତେଜ ଅଛି
ମୋର ତେଜବୋଲି ଜାଣ କୁଳଦେବୀବତ୍ରୀ
ପୃଥ୍ୱୀ ମଧ୍ୟରେ ମୁହିଁ ଅଧିଷ୍ଠାନ କରି
ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଧରିଛି ହେ ଗଣ୍ଡିବଧାସ ।
ମୁହିଁ ଔଷଧ ସ୍ୱରୂପେ ଔଷଧ ପ୍ରସବ
ବଢ଼ାଇଣ ଥାଏ ଆହେ ଦ୍ରୁପପଞ୍ଚାଧିବ ।
ଜଂଗଲରୂପେ ମୁହିଁ ଚତୁର୍ବିଧ ଅଳ୍ପ
ଶର୍ପି କରୁଅଛି ଆହେ ବାରକ ଉତ୍ତମ ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମୁହିଁ ରହିଛଇଁ
ମୋହଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତି ଉତ୍ପତ୍ତି ଅଛଇ ।
ବେଦମାନଙ୍କରେ ଜାଣ ଅଟଇ ମୁଁ ଜ୍ଞେୟ
ମୁହିଁ କହିଅଛି ପାର୍ଥ ବେଦାନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ।
ଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ କ୍ଷର ଅକ୍ଷର ଦୃଢ଼ି
ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଅଛି ଜାଣ ହେ ପାଣ୍ଡବ କରାଣି ।
ସକଳ ବେଦମାନେ ଯେ କୋଲଅନ୍ତ କ୍ଷର
ହେ ଅର୍ଜୁନ ପୁରୁଷଟି ଅଟଇ ଅକ୍ଷର ।
ଦେହ ଖରୁଁ ଭଲ ଅଟେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷଟି
ପରଂଆତ୍ମା ତାହାକୁହିଁ ଜାଣ ହେ କରାଣି ।
ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାଟି ଆଇ ତିନିଲୋକେ
ବସୁକୁ ପାଳୁଅଛନ୍ତି ଅଧିକୁ ଅଧିକେ ।
ଅକ୍ଷର ସବୁ ପ୍ରକାରେ ବାଡ଼ି ଯେ ଅଟଇ
ସେହି ରୂପରେ କ୍ଷରକୁ ଜଣିଅଛି ମୁହିଁ ।
ଏଥିପାଇଁ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ଲୋକରେ ବେଦରେ
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୋଲନ୍ତି ମୋତେ ନିରନ୍ତରେ ।
ଯେ ଲୋକପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୋଲି ମୋତେ ଜାଣେ
ଅନ୍ୟ ସେହୁ କାହାକୁହିଁ ଭଜେନାହିଁ ମନେ ।
ଏହି ଗୋପନୀୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନ ତୁମ୍ଭକୁ
କହିଲଇଁ ସଖାସବେ ବୁଝ ହୋ ମନକୁ ।
ଏହିକଥା ଯେ ମାନବ ଅବଗତ ହୋଇ
ଆଉ ଥରେ ଅବସାରେ ଜନ୍ମ ନ ଲଭଇ ।

୧୭ (ଦେବାୟୁର ସମ୍ପଦ୍‌ଭାଗ ଯୋଗ)

ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
ଦେବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଜନ୍ମ ହୁଏ ଯେଉଁ ଜନ ।
ତାହାର ଯେ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଦାନ
ସବୁ ଶୁଦ୍ଧ ଶରୀର ଅଗ୍ରୋହ ଅପେକ୍ଷୁନ ।
ଦାନ ଯଜ୍ଞ ସତ୍ୟ ଆଉ ଅହିଂସା ଆର୍ଜବ
ଅହୋଧ ଶାନ୍ତି ଦୟା ଯେ ତ୍ୟାଗ ମାରଦବ ।
ତେଜ ସମା ଆଲୋଚୁପ ଲଜ୍ଜା ଯେ ଅଭୟ
ଅଗ୍ରପଲ୍ଲ ଅନଭିମାନତା ଯେ ସ୍ବାଧ୍ୟାୟ ।
ଏମାନ ଜାତ ହୋଇଣ ଆହେ ଅରଜୁନ
କରୁଥାନ୍ତି ମୋହର ନାମକୁ ବଧାନ ।
ବନ୍ଧୁ ଦର୍ପ ହୋଧ ଆଉ ପୌରୁଷାଭିମାନ
ଅଜ୍ଞାନ ଆୟୁଷ ଜନ୍ମ ଲଭଇ ଯେ ଜାଣ ।

ଦେବା ଚକ୍ରରେ ମାନବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମୋକ୍ଷ ପାଏ
ଆୟୁଷ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଏ ସଂସାରରେ ଥାଏ ।
ଦେବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଅଛ ଜାତ
ଏଥିପାଇଁ କହୁଅଛି ମୁହଁ ଶୋକଚକ୍ର ।
ଆୟୁଷ ଗୁଣ କହିବୁ ଏବେ ବସ୍ତାବିଣୀ
ଆହେ ପାର୍ଥ ମନୋଯୋଗ କରି ତାହା ଶୁଣ ।
ଆୟୁଷ ଜନର ଯେ ସେ ଧର୍ମର ପ୍ରବୃତ୍ତି
ଅଧମରୁ ନିବୃତ୍ତି ଏ ଦୁଇ ନ ଜାଣନ୍ତି ।
ଅଧୁର ମାନଙ୍କଠାରେ ଆତ୍ମର ଶରୀର
କଦାଚିତେ ନାହିଁ ଜାଣ ଆହେ ପଣ୍ଡୁବତ୍ସ ।
ଅସତ୍ୟ ଅପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅମାଣ୍ଡର ବୋଲି
ଅଧୁରମାନେ ଥାଆନ୍ତି ଜଗତକୁ ଭାଲି ।
ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗମରୁ ସବୁ ହୋଏ ଜାତ
ଏହି କଥାଟି ଜାଣନ୍ତି ସମସ୍ତ ଜଗତ ।
ମଦନ ହୋଇଣ ଯେବେ କଥାଏ ନ ଥାନ୍ତା
ପୁଅ ହିଅ କି ପ୍ରକାରେ ଜନମ ହୁଅନ୍ତା ।
ଏହି ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଶ୍ରୟ କଲ ଲୋକମାନେ
ଜଗତେ କ୍ଷୟ ନିମନ୍ତେ ଜନ୍ମନ୍ତି ଆପଣେ ।
କାମ ଦମ୍ଭ ମାନ ମଦ ଆଶ୍ରୟ କରିଣ
ଅଶୁଚି ଗ୍ରାସ କରନ୍ତି ଆମୋଦ ବହିଣ ।
ସମ୍ପଦ ପାଇବାପାଇଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରଶାଳୁ
ଆଗ୍ରହେ ସେବା କରନ୍ତି ବହିଣ ମୋଦକୁ ।
ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲଭିବାଯାଏ କାମ ଉପଶୋଗ
ଭାବନା କରୁଥାଆନ୍ତି ବହିଣ ସରାଗ ।
କାମଶୋଗ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାର ପାଇଁ
ଅନ୍ୟାୟେ ଅର୍ଥ ସଞ୍ଚନ୍ତି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ।
କାମୀଲୋକମାନେ ଧନପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ
କହୁଥାନ୍ତି ମନୋରଥ ହୋଇବ ସମ୍ପତ୍ତି ।
ମୁଁ ଭୀଷ୍ମର ଶ୍ରେଣୀ ସିଦ୍ଧି ଆତ୍ମ୍ୟ ସୁଖୀ ବଳୀ
ଅଧୁରଜନମ ଲୋକେ ଭାବନ୍ତି ଏଭଳି ।
ମୋ ସମାନ ଜାତି ଧନ ଏ ମହା ଭିତରେ
କାହାର ନାହିଁ ବୋଲିଣ ଭାବନ୍ତି ମନରେ ।
ଅଜ୍ଞାନ ଭାବରେ ଅତି ଅସକଳ ହୋଇ
ମନ କରୁଥାନ୍ତି ଯାଗ କରିବାର ପାଇଁ ।
ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ କରୁଥାନ୍ତି ମନ
ଦେବାକୁ ସଦା ନ ବଳେ ଆହେ ଅରଜୁନ ।

ଏରୂପେ ଅଧିକ ଲୋକମାନେ ଶ୍ରବଣକାରେ
 ଦିନ କଟାଇ ରହନ୍ତି ସେହୁ ଯାତନାରେ ।
 ଅମ୍ଭା ସମ୍ଭାବିତ ଯେ ଅନମ୍ଭ ଧନୀ ମାନୀ
 ଲୋକଙ୍କର ଅଭିମାନ ହୃଦୟରେ ଦେଲ ।
 ଘଷିତ ସୋମଯାଜକ ବୋଲାଇବ ବୋଲି
 ଅବଧି କପଟ ଯାଗ କରେ ମନେ ଭାଳି ।
 ଅହଙ୍କାର ବଳ ଆଉ ଦର୍ପ କାମଦୋଷ
 ଆଶାକରି ଅହର୍ନିଶ ଲୋକ କରେ ସଧ ।
 ଆପଣାର ଦେହ ମୋତେ ଦିଦେଶ କରିଣ
 ଯାଗ କରନ୍ତି ବିଚାର ଆହେ ଅଭିଜୁନ ।
 ଏରୂପ ଅଧମ ନରମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ
 ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ କରାଏ ମୁଁ ଥରକୁ ଥର ।
 ଅଧିକ ଯୋନି ସକାଶୁ ସେହି ମୂଢ଼ ହୋଇ
 ନ ପାଇ ମୋତେ ନରକେ ଯାଆନ୍ତି ସେ ଧାଇଁ
 ଯେତେଥର ଜନ୍ମ ହୋନ୍ତି ହୋଇକରି ଜାତି
 କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ଶ୍ରେବାନ୍ତି କରି ରଟମଟ ।
 କାମ ଦୋଷଲୋଭ ଆଦି ନରକର ଦ୍ଵାର
 ଜାଣିଥିବା ଲୋକମାନେ କରନ୍ତି ଅନ୍ତର ।
 କାମ ଦୋଷ ଲୋଭଦିନୁ ମୁକ୍ତ ସେ ହୁଅଇ
 ମୋତେ ଭଜଣ ମୁକତି ପୁଣି ସେ ଲଭଇ ।
 ସେ ଲୋକ ବେଦବିହୀନ କର୍ମମାନ ଗୁଡ଼େ
 ସ୍ଵେଚ୍ଛା ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ନରକରେ ପଡ଼େ ।
 କାର୍ଯ୍ୟାକାର୍ଯ୍ୟ ସକାଶରେ ଅଟେ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର
 ଏହା ପ୍ରମାଣ ବୋଲଣ ଜାଣ କୁଟୀସୁତ ।
 ଏଥିପାଇଁ ଏହା ଅଟେ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧି କର୍ମ
 ଏହା ବିଚାର କରିଣ ପାଳ ହେ ସ୍ଵଧର୍ମ ।

୧୭ (ଶ୍ରଦ୍ଧାଦ୍ରବ୍ୟ ବିଭାଗ ଯୋଗ)

ପୁଣି ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚାହିଁ ବୋଲଇ ଅର୍ଜୁନ
 କଥାଏ କହନ୍ତି ମୋତେ ହେ ମଧୁସୂଦନ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧି ଗୁଣିଣ ଯେ ପୂଜା କରଇ
 ସତ୍ତ୍ଵ କିବା ରଜ ତମ ଗୁଣ ସେ ଅଟଇ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର
 ସତ୍ତ୍ଵ ରଜ ତମ ଅଟେ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରକାର ।
 ସମସ୍ତଙ୍କର ସତ୍ତ୍ଵକୁ ଅନୁରୂପ ହୋଇ
 ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଉଅଛୁ ଆହେ ପାର୍ଥ କହୁଥାଇ ।

ପୁରୁଷ ଅଟଇ ପାର୍ଥ ଶ୍ରଦ୍ଧାମାନ ଜାଣ
 ତାଙ୍କୁ ଶରଧା କରିବା ଅଟେ ଆବରଣ ।
 ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଯେହୁ ନିୟୁକ୍ତି ହୁଅଇ
 ଦେବତା ପୂଜାରେ ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ତ ସେ ବଳଇ ।
 ରଜୋଗୁଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯାର ସେହୁ ରକ୍ଷ ଯକ୍ଷ
 ପୂଜା କରଇଟି ସେହୁ ବହି ମନେ ପୁଣ ।
 ତାମସ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଯେହୁ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଇ
 ଭୁତ ପ୍ରେତମାନଙ୍କୁ ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ପୂଜଇ ।
 ଦମ୍ଭ ଅହଙ୍କାରରେ ସେ ନିୟୁକ୍ତ ହୋଇଣ
 ଶାସ୍ତ୍ରେ ଥିବା ଚପସ୍ୟାକୁ କରେ ଆଚରଣ ।
 କାମରାଗର ବଳରେ ହୋଇଣ ସେ ରତ
 ନ ଖାଇଣ କରେ କୃଷି ପଞ୍ଚମହାଭୁତ ।
 ମୁହିଁ ତାହା ଦେଖିକରି ମନେ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ
 ଅଧିକ ବୋଲଣ ପାର୍ଥ ତାହାକୁଟି ଲେଖି ।
 ଯାଗ ଚପସ୍ୟା ଆହାର ଦାନ ସି ପ୍ରକାର
 ଯେଉଁରୂପେ ହୁଏ ତାହା ଶୁଣ ଗାରବର ।
 ଆୟ ସତ୍ତ୍ଵ ବଳାଶେଷ ପୁଣି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରୀତି
 ଏହିମାନଙ୍କୁ ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଆହାରେ ବଢ଼ାନ୍ତି ।
 ସେହି ଆହାର ପୁସ୍ତାଦୁ ସିଦ୍ଧ ମନୋହର
 ହୋଇ ଯେ ଥିଲେ ସାତ୍ତ୍ଵିକ ନାମ ହୁଏ ତାର
 ଅତି ପିତା ଉଷ୍ଣ ଆଉ ଗର ଅମ୍ଳ ରୁକ୍ଷ
 ଅତି ଲବଣ ରଜସ ନାମରେ ସେ ଭକ୍ଷ୍ୟ ।
 ଯାତଯାମ ଗତରସ ପୁଣି ପର୍ଯ୍ୟୁଷିତ
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟାଦି ଭୋଜନରେ ତାମସର ପ୍ରୀତି ।
 ବିଧିମାନ ଫଳାକାଂକ୍ଷା ଯେହୁ ନ କରଇ
 ସେହି ଯାଗର ନାମଟି ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଅଟଇ ।
 ଫଳ ଭଦ୍ରେଣ୍ୟେ ଶିଖରେ ହୁଏ ଯେଉଁ ଯାଗ
 ତା ନାମ ଅଟେ ରଜସ ଶୁଣ ମହାଶଗ ।
 ବିଧିମନ୍ତ ଦକ୍ଷିଣା ଯେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମୁଖ
 ତାମସ ନାମେ କଥିତ ଜାଣ ଗାରଣିକ ।
 ଦେବ ଦ୍ଵିଜ ଗୁରୁ ପୁରୁ ଆଉ ଆରଜକ
 ଶୌଚ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପୁଣି ହଂସାର ଅଗ୍ରବ ।
 ଯାହାରଟି ହୁଏ ଜାଣ ତାହାର ଶରୀର
 ତପ ବୋଲି ବୋଲିଏ ହେ ଜାଣ ଗାରବର ।
 ତନୁଭବେଗ ଆଉ ସତ୍ୟ ପ୍ରିୟହିତ କହି
 ବେଦାଦ୍ୟାସର ବାଞ୍ଛାୟୁ ତପେ ସଦା ରହି ।

ଚନ୍ଦ୍ର ପରସାଦ ସମସ୍ତଙ୍କ ଶୁଭ ମୌନ
ଅମ୍ଭା ବ୍ରତେ ମାନସ ତପ ବୋଲି ଜାଣ ।
ଫଳ ଆକାଂକ୍ଷା ନ କରି କାୟିକ ବାଚକ
ମନେ ମନେ ତପ କଲେ ସାତ୍ତ୍ବିକ ସେ ଲୋକ
ସକାର ମାନ ପୂଜାକୁ ସେହୁ ମନେକରି
ତପ କଲେ ରାଜସ ଯେ ତାପ ନାମ ତାରି ।
ମୁଖ ପ୍ରାଣରେ ଦେହକୁ ପୀଡ଼ା ଦେଇ ପାର
ଉତ୍ତର ସାଧନେ ଯେହୁ କରେ ତପ ଘୋର ।
ତାହାକୁ ସିନା ତାମସ ତପ ବୋଲି କହି
ହେ ଅର୍ଜୁନ ଜାଣିଥାଅ ସତ୍ୟ କହୁଥାଇଁ ।
ଅନୁପକାଶ ଲୋକକୁ ଦେବାର ଯେ ଦାନ
ସାତ୍ତ୍ବିକ ଦାନ ବୋଲିଣ ତାହାକୁଟି ଭେଦ ।
ଦେଶକାଳ ପାପ ଜାଣି ପୁଣ୍ୟାୟେ ଯେ ଦିଏ
ସେହି ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ହେ ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲିବ ।
ଉପକାର ଫଳୋଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ଅଟେ ଯେଉଁ ଦାନ
ରାଜସ ବୋଲି ତାହାକୁ କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
ଅକାଳେ ଆଦେଶ ଅପାସରେ ଯେଉଁ ଦାନ
ତା ନାମ ତାମସ ଦାନ ଜାଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
ପ୍ରଣବ ଚତୁର୍ଥ ଏହି ତିନିବ୍ରହ୍ମ ନାମ
ଏହି ତିନିଙ୍କୁ ଭେଦଣ ଦ୍ବୟ ସତ୍ତ୍ବକର୍ମ ।
ଅଦ୍ୟାପି ପ୍ରଣବ ବୋଲିକରି ବ୍ରହ୍ମବାଣୀ
ଯାଗ ଆଦି ପ୍ରାକ୍ତରେଟି ହୁଅଇ ସମ୍ପାଦ ।
ସେ ଫଳକୁ ମୋକ୍ଷାକାଂକ୍ଷୀମାନେ ଅନୁଭେଶି
ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି ମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରନ୍ତି ବସି ।
ସ୍ବଭାବେ ସାଧୁଶ୍ରବରେ ପ୍ରଶସ୍ତ କର୍ମରେ
ସତ ଶତ୍ରୁକୁ କହନ୍ତି ପଣ୍ଡିତେ ମୁଖରେ ।
ଯଜ୍ଞ ତପ ଦାନରେ ହେ ସ୍ଥିତି ହୋଇବାକୁ
ସତ ବୋଲିଣ ଅର୍ଜୁନ କହନ୍ତିଟି ତାକୁ ।
ଭକତି କର୍ମେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇବା କଥାଟି
ସତ ଶତ୍ରୁକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି କଷ୍ଟି ।
ଏଥୁ ନିମନ୍ତେ ଜାଣ ହେ ପ୍ରଣବ ଚତୁର୍ଥ
କର୍ମଶୁଦ୍ଧ ହେବାପାଇଁ ବୋଲିବ ହେ ପାର୍ଥ ।
ଅଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ହୋମ ଦାନ ତପ ଆଦି ଯେତେ
କରିଲେ ଅସତ ତାହା ହୁଏ ମହାମତେ ।

୧୮ (ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ)

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ କୃଷ୍ଣକୁ
ସନ୍ଧ୍ୟାସର ତ୍ୟାଗକରୁ କହ ହେ ଆତ୍ମଜ୍ଞ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଆହେ କାମ୍ୟ କର୍ମିନ୍ୟାସ
କରିଲେ ପଣ୍ଡିତେ କହିଛନ୍ତି ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାସ ।
ସବୁ କର୍ମମାନଙ୍କରେ ଫଳତ୍ୟାଗ କଲେ
ତ୍ୟାଗୀ ବୋଲିଣ ବୋଲନ୍ତି ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ
ମନସୀବ ମୁକ୍ତିକଣ୍ଠେ କହି ଯାଇଛନ୍ତି
ଦୋଷମଣି କରମକୁ ଛାଡ଼ିବ ଝଟିତ ।
ଯଜ୍ଞ ଦାନ ତପ ଆଦି ନୁହେଁ ପରିତ୍ୟାଗ୍ୟ
ଏହି କଥା କହିଛନ୍ତି ପଣ୍ଡିତ ସମାଜ ।
ତ୍ୟାଗର ନିଶ୍ଚୟ କଥା କହିବଇଁ ମୁହିଁ
ଶୁଣ ମୋହଠାରୁ ପାର୍ଥ ତୁମ୍ଭେ ମନଦେଇ ।
ସତ୍ତ୍ବ ରଜ ତମ ଏହି ଗୁଣ ଯି ପ୍ରକାର
ତ୍ୟାଗ ହୁଅଇଟି ଜାଣ ଆହେ ମହାବୀର ।
ଯଜ୍ଞ ତପ ଦାନ ନିଷ୍ବାବନ୍ତ ହୋଇ ନିତି
ପବନକୁ ସୁଧୀଗଣ ଢଳା କରୁଥାନ୍ତି ।
ଫଳ ଆସନ୍ତି ଦୁହିଁଙ୍କୁ ମନୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ
କର୍ମ କରୁଥିବା ମୋର ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏହି ।
ମୋହେ ପଡ଼ି ନିତ୍ୟକର୍ମ ଛାଡ଼େ ଯେଉଁ ନର
ତାମସ ବୋଲିବ ସେହି ପାର୍ଥ ମନେକର ।
ହୋ ଭେଦ ନିତ୍ୟକର୍ମ ମାନ ତ୍ୟାଗକଲେ
ମହାବ୍ୟଥା ଦେହୁଥିବ ହୃଦୟରେ ଭଲେ ।
କର୍ମକୁ ଦୁଃଖ ବୋଲିଣ କାୟୁକ୍ଲେଶ ଭୟେ
ଛାଡ଼ି ଦିଅଇ ରାଜନ ତ୍ୟାଗ ସେ ବୋଲିବ ।
ଆସନ୍ତି ଫଳକୁ ଛାଡ଼ି ଯେହୁ କରେ କର୍ମ
ତାହାର ହୁଅଇ ପାର୍ଥ ସାତ୍ତ୍ବିକରେ ଧର୍ମ ।
ସତ୍ତ୍ବବନ୍ତ ଜନମାନେ କର୍ମକୁ ଦୁଃଖରେ
କରୁଥାନ୍ତି ସବୁ ଦୁଃଖ ସହିଣ ମନରେ ।
ସୁଖଜନକ କର୍ମରେ ନୋହି ହୃଷ୍ଟଚିତ୍ତ
ଯେହୁ ତାକୁ ତ୍ୟାଗୀ ବୋଲି ଜାଣ ପଣ୍ଡିତମୁକ୍ତ,
ଦେଖି ହୋଇଣ କର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ନ ପାରଇ
କର୍ମର ଫଳ ଯେ ତ୍ୟାଗେ ତାକୁ ତ୍ୟାଗୀ କହି
କର୍ମର ଫଳ ସକଳ ଯେମାନେ ଛାଡ଼ନ୍ତି
ଭକ୍ତ ଅନନ୍ତ ମିଶ୍ରିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁନ୍ତି ।

ଫଳ ତ୍ୟାଗ କରିଥିବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଜନର
 ଫଳ କିନ୍ତୁ ନ ହୁଅଇ ମନେ କର ଗାର ।
 ବେଦାନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କର୍ମ ସିଦ୍ଧି ହେବାପାଇଁ
 ପାଞ୍ଚଟି କାରଣ କହିଛନ୍ତି କହିବଇଁ ।
 ଅଧିଷ୍ଠାନ କରତା ଯେ ଦଇବ କାରଣ
 ତେଷ୍ଟା ମିଶି ପାଞ୍ଚଗୋଟି କାରଣ ଏ ଜାଣ ।
 କାୟ ବାକ୍ୟ ମାନସରେ ଧର୍ମଧର୍ମ କର୍ମ
 ଏହି ପାଞ୍ଚହେତୁ ତାର ଜାଣ ଗାଗେତମ ।
 ମୂର୍ତ୍ତି କର୍ମ କରୁଅଛି ଏହା ଯେ ବୋଲଇ
 ତାହାଠାରୁ ଜ୍ଞାନସ୍ଥାନ ଲୋକ ଆଉ ନାହିଁ ।
 ଆତ୍ମ ଅଭିମାନ ପୁଣି ଇଷ୍ଟ ନିଷ୍ଟ କଥା
 କର୍ମ ଆସକ୍ତିକୁ ଲୋକ ମଣୁଥାଏ ବ୍ୟଥା
 ସେ ଲୋକ ଯଦ୍ୟପି ଅନ୍ୟ ଲୋକ କରେ ନାଶ
 ନ ଲଗଇ ତାକୁ ଦୋଷ ଜାଣ ହେ ଗାରେଶ
 ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞେୟ ଜ୍ଞାତା ଏହି ତିନି କରମର
 ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଅଟନ୍ତି ଏ ମନେକର ଗାର ।
 କର୍ତ୍ତା କାରଣ ଯେ କର୍ମ ତିନିହେଁ ସଗ୍ରହ
 କର୍ମରଟି ବୋଲି ଏ ହେ ପାର୍ଥ ଗୁଡ଼ ମୋହ ।
 ଜ୍ଞାନ କରମ କରତା ସାତ୍ତ୍ବିକ ଗୁଣସ
 ତାମସ ହୁଅନ୍ତି ଆହେ ଶୁଣ ଗାରୁଡ଼ିଣ ।
 ଯେହୁ ଜ୍ଞାନର ସବୁକୁ ସମାନ ଦେଖଇ
 ସେହିଜ୍ଞାନ ସିନା ଜାଣ ସାତ୍ତ୍ବିକ ଅଟଇ ।
 ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନେ ହୁଏ ନାନା ଆତ୍ମାର ଭାବନା
 ଗୁଣସ ସେହୁ ବୋଲି ଏ ସେହୁ ମହାମନା ।
 ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯାର ହୁଅଇ ଆଶକ୍ତି
 ତାମସ ଜ୍ଞାନ ବୋଲଣ ତାହାକୁ କହନ୍ତି ।
 ଫଳ ଇଚ୍ଛା ନ କରିଣ କରେ ଯେହୁ କର୍ମ
 ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲି ତାହାକୁ କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
 ଫଳର ଆକାଂକ୍ଷା କରି ଅହଂକାର ହୋଇ
 ଯେଉଁ କର୍ମକରି ତାହା ଗୁଣସ ବୋଲଇ ।
 ଭାବ ଶୁଭାଶୁଭ ପୁଣି ଧନ କ୍ଷୟ ହିଂସା
 ସାମର୍ଥ୍ୟ ନ ବିଚାର କର୍ମେ କରେ ଆଶା ।
 ମୋହବଶତଃ ଯେ କର୍ମ ଆରମ୍ଭ କରଇ ।
 ତାହାକୁ ତାମସ କର୍ମ ବୋଲି ଜାଣ କହି
 କରମର ଆଶକ୍ତିରେ ହିଂସା ଗୁଡ଼କରି
 ଧୃତି ଉତ୍ସାହକୁ ମନେ ସଦା ଥାଏ ଧରି ।

ସିଦ୍ଧି ଅସିଦ୍ଧିରେ ଯେହୁ ହୁଏ ନିର୍ବିକାର
 ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲି ତାହାକୁ ମନରେ ବିଚାର ।
 କର୍ମଫଳକୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରୁଥିବ କର୍ତ୍ତା
 ଗୁଣସ ବୋଲି ଏ ଆହେ ଜାଣ ଧନୁବେଶ୍ବ ।
 ଶଠ ନୈଷ୍ଠୁତିକ ପୁଣି ଅଳସ ପ୍ରାକୃତ
 ବିଷାଦୀ ଦୀର୍ଘସୁନୀ ଯେ ପ୍ରବଧ ଅସୁକ ।
 ସମସ୍ତେ ଏହି କଥାକୁ ତାମସ ବୋଲନ୍ତି
 ଦୃଢ଼େ ସ୍ଥା ଜାଣ ବିଚିତ୍ରବୀର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ନାତି ।
 ବୁଦ୍ଧି ଧୃତିର ଅଟଇ ତିନିରୂପ ଭେଦ
 ତାହା ଶୁଣିଲେ ତୁମ୍ଭର ଜନମିତ୍ର ମୋଦ ।
 କାର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଭୟ ଅଭୟର ବଧ
 ବୁଦ୍ଧି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଯେ ନିବୃତ୍ତିକା ବୁଦ୍ଧି ।
 ଜାଣିଥାଅ ସେହି ବୁଦ୍ଧି ବୋଲି ଏ ସାତ୍ତ୍ବିକ
 ମୋ କହିବା କଥା ଜାଣ କାରଣ ବିବେକ ।
 ଧର୍ମଧର୍ମ ପୁଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଆବର ଅକାର୍ଯ୍ୟ
 ଗୁଣସ ତାକୁ କହନ୍ତି ଜାଣ ଗାରଗୁଣ ।
 ଅଧର୍ମକୁ ଧର୍ମ ବୋଲି ଯେ ମନରେ କରେ
 ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଗଣନା ହୁଏ ତାମସରେ ।
 ମନ ପରାଣ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ହିଂସା ଯେଉଁ ଧୃତି
 ଧନଜୟ ସାତ୍ତ୍ବିକ ଯେ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମାଦିର ଫଳାକାଂକ୍ଷୀ ହୋଇ
 ଯେଉଁ ଧୃତି ଧରଇ ସେ ଗୁଣସୀ ଅଟଇ ।
 ସ୍ବପ୍ନ ଭୟ ଦୁଃଖ ଶୋକ ଯେବେ ଏହି ଧୃତି
 ନ ଗୁଡ଼ଇ ତେବେ ତାକୁ ତାମସୀ କହନ୍ତି ।
 ଏବେ ତିନି ପ୍ରକାରର ଯୁଗ ଆହେ ବାବୁ
 କହିବୁ ଏକ ଚିତ୍ତରେ ଶୁଣ ତାହା ସବୁ ।
 ଯେଉଁ ଯୁଗ ଅଭ୍ୟାସରୁ ଆସକ୍ତି ଜନ୍ମଇ
 ଅଳସ କାଳରେ ଦୁଃଖ ଅନ୍ତର ହୁଅଇ ।
 ସେହି ଯୁଗକୁ ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୁଝି ଧନୁର୍ବିଶା
 ଆଗେ ବିଷ ପଛେ ହୁଏ ଅମୃତର ପରି ।
 ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଲାଘି ହିଁ ଅଙ୍ଗେ ଯେହୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ
 ଆଗ ଯୁଗ ଲଭି ପଛେ ଦୁଃଖକୁ ଶ୍ରେଗଇ ।
 ତାହାର ଯୁଗ ଗୁଣସ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଭାବନାରେ କହିଛନ୍ତି ଏହା ତପୋଧନ ।
 ନିଦ୍ରାଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରମାଦରୁ ଯେ ଯୁଗ ଜନ୍ମଇ
 ଆଦ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଉଦୟରେ ମୋହକୁ ବଢ଼ାଇ ।

ତାମସ ବୋଲଣ ତାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଜଗତେ
 ମୋର କହିବା କଥାରୁ ବୁଝି ମହାମତେ ।
 ଯିବି ଗୁଣ କହିଣ କହିଣସି ପ୍ରାଣୀ
 ତନୁଲେକରେ ନାହାନ୍ତି ଜାଣି ଗରମଣି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶ୍ରୀ ଯୁ ବୈଷ୍ୟ ଶୁଦ୍ର ଗୁଣିକାତ
 କର୍ମକୁ ଶ୍ରବ କରଣ ଧାତା କରିଛନ୍ତି ।
 ସମ ଦମ ତପ ଶୌଚ ପୁଣି କ୍ଷମା ଦାନ
 ଆଦିକ ସେ ଅରଜବ ସହିତ ବିଜ୍ଞାନ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ସ୍ବାସ୍ଥବକ ଏହି ଗୁଣ ଅଟେ
 ଏହା କଲେ ଜାଣ ସେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି ସଙ୍କଟେ ।
 ଶୌର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ଦକ୍ଷ ଯୁଦ୍ଧ କର୍ମରୁ ନିବୃତ୍ତ
 ନ ହୋଇ ଶିଶୁର ଶବ ଦାନରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ।
 ହୁଏ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀ ଯୁ ବୋଲି ପାର୍ଥ କହି
 ସ୍ବାସ୍ଥବକ ତାହାଙ୍କର ଗୁଣ ଏ ଅଟଇ ।
 କୃଷି ଗୋରକ୍ଷା ବାଣିଜ୍ୟ ବୈଷ୍ୟର ଯେ କର୍ମ
 ତାଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥବକ ଗୁଣ ଜାଣି ଗବେଷିତ ।
 ତନୁ ବର୍ଣ୍ଣରେ ସେବା ଯେ ଶୁଦ୍ରର ସ୍ବାସ୍ଥବ
 କର୍ମ ବୋଲଣ ଜାଣ ହେ ଧାନ୍ୟ ପାଣ୍ଡବ ।
 ଆପଣା ଆପଣା କର୍ମେ ରତ ଯେଉଁ ଲୋକ
 ଜାଣିଥାଆ ସେହି ଲୋକ ଜ୍ଞାନ ସୁବିବେକ ।
 ସେ ଜ୍ଞାନରେ ରତ ହେଲେ ଯେଉଁ କର୍ମସିଦ୍ଧି
 ଲଭନ୍ତି ଜ୍ଞାନୀ ତାହା ଶୁଣ ଦେଇ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଯେହୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରେଛନ୍ତି
 ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲିକରି ସର୍ବେ କହିଥାନ୍ତି ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ନିଜ କର୍ମରେ ପୂଜଇ
 ଅଲଭ୍ୟ ମହାସିଦ୍ଧିକୁ ସେ ଲୋକ ଲଭଇ ।
 ପରର ଧର୍ମ ଅପେକ୍ଷା ସ୍ବଧର୍ମ ଅଧିକ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି ଆହେ ଗରୁଡ଼ିଣ ।
 ଆପଣା ସ୍ବାସ୍ଥବ କର୍ମ ଯେ ଜନ କରଇ
 କଳସ ତାହା ପାଖରେ ରହି ନ ପାରଇ ।
 ସ୍ବାସ୍ଥବକ କର୍ମେ ଯେବେ ହୋଇବଟି ଦୋଷ
 କେବେ ତାକୁ ନ ଛାଡ଼ିବ ଆହେ ଗରୁଡ଼ିଣ ।
 ଅସକତ ନ ହୋଇଣ ଫଳ ଯେ ଛାଡ଼ଇ
 ସିଦ୍ଧି ବୋଲି ଅରଜନ ତାହାକୁହିଁ କହି ।
 ନିଷ୍ଠାମ ସିଦ୍ଧି ପାଇଣ ଯେଉଁପେ ବ୍ରହ୍ମକୁ
 ପାଏ ସଂକ୍ଷେପରେ ଏବେ କହିବା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।

ଧ୍ୟାନଯୋଗ ପରସ୍ପର ଯୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ଯୁକ୍ତି
 ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନରେ ଆରଣ ବୈରାଗୀ ଆଶ୍ରିତ ।
 ବେଦ ଆଦି ବିଷୟ ସଗ ଦେଷ ତ୍ୟାଗୀ
 ଅଳ୍ପଶ୍ରମ କାମ ହୋଧେ ଯେହୁ ବରଗଣୀ
 ସେ ଜନ ବ୍ରହ୍ମକୁ ସିନା ଜାଣିଟି ପାରଇ
 ଏ କଥାରେ ସନ୍ଦେହ ଯେ କିଛିମାତ୍ର ନାହିଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଯେ ଚିହ୍ନେ ତାର ନାହିଁ ପୁଣି ଦୁଃଖ
 ମୋହର ଭକ୍ତିରେ ଯେବେ ନୁହେଁ ସେ ବିମୁଖ
 ଭକ୍ତିରେ ମୋତେ ଯେବେ କଣ ସେ ପାରଇ
 ମୋତେ ଲଭିବାକୁ ତାର କଷ୍ଟ ନ ହୁଅଇ ।
 ଯଦୁକର୍ମ କର ମୋର ପାଦେ ଆଶ୍ରେ କଲେ
 ମୁକତି ପଦକୁ ପାଏ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ଲଲେ ।
 ସଦୁକର୍ମ ମୋରଠାରେ ସମର୍ପି ଅର୍ଜୁନ
 ମୋରଠାରେ ଚିତ୍ତଦତ୍ତ କାଟି ତୁମ୍ଭେ ଦିନ
 ମୋର ନିକଟରେ ଯେବେ ଦେଇଥିବ ଚିତ୍ତ
 ମୋ ପ୍ରସାଦ ଲଭିକରି ନ ହୋଇବ ଶ୍ରୀତ ।
 ଅହଙ୍କାର ଯେବେ ମୋର କଥା ନ ଶୁଣିବ
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ନିକଟରେ ସର୍ବନାଶ ଯିବ ।
 ଅହଙ୍କାର ଆଶ୍ରେକରି ଯେବେ ନ ଯୁଦ୍ଧିବ
 ମିଥ୍ୟାବାଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଣନାୟୁ ହେବ ।
 ପ୍ରକୃତି ବଳରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଣ ଆବଦ୍ଧ
 ଜାଣିଛୁ ଧନୁ ଧରଣ କରିବଟି ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଆତ୍ମର କରମେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଛ ଆବଦ୍ଧ
 ନ ଯୁଦ୍ଧିବ କେଉଁରୂପେ ବୋଲି ଆହେ ଯୋଧ
 ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦରେ ଅଛନ୍ତି ଶିଶୁର
 ଭ୍ରମାତ୍ମ ଅଛନ୍ତି ଯନ୍ତ୍ରାତ୍ମରୂପେ ନର ।
 ସବୁ ଛାଡ଼ି ଶିଖରୀରେ ପଶି ହୋ ଶରଣ
 ନିଃସଂଶୟ ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ ତୁମ୍ଭେ ଭକ୍ତସ୍ଥାନ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତ ସବୁକଥା କହିଲୁ ବୁଝାଇ
 ଯାହା ଇଚ୍ଛା ହେଉଅଛି କର ତାହା ଯାଇ ।
 ସବୁଠାନ୍ତ ଗୋପନୀୟ ଅଟେ ଯେଉଁ କଥା
 ତାହା କହିବା ଶୁଣ ହେ ପାର୍ଥ ମହାରଥା ।
 ସବୁବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଯେଣୁ ଅଟ ମୋର ପ୍ରିୟ
 ତେଣୁ କହୁଅଛି ମୁହିଁ ହୋଇଣ ସଦୟ ।
 ମୋରଠାରେ ମନ ଦିଅ ମୋତେ ପୂଜା କର
 ମୋର ଭକ୍ତି ହୋଇ ମୋତେ କର ନମସ୍କାର ।

ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ମୋତେ ପାଇବ ହେ ପାର୍ଥ
 ନ ହୋଇବ ଲେଡ଼ା ଆଉ ବେଦଗାୟ ଅର୍ଥ ।
 ସବୁଧର୍ମ ତେଜ ପଣ ମୋ ପାଦେ ଶରଣ
 ସବୁପାପୁଁ ତାରିବି ମୁଁ ଆହେ ଅରଜନ ।
 କୁଆ ଶୋକ କରିବାର ଉଚିତ ନୁହଇ
 ମୋ ଆଗରେ ବଢ଼ି ଆଉ କିଛି କହ ନାହିଁ ।
 ନିଜ ଧର୍ମ ବିବର୍ଜିତ ଭକ୍ତ ଯାଇ ନାହିଁ
 ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇବି ନାହିଁ ।
 ଯେଉଁ ପାପୀ ଗୁରୁଜନ ସେବା ନ କରଇ
 ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିବାପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ସେ ନୁହଇ ।
 ମୋଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଯାହାର ହୋ ଥିବ
 ଏ ଶାସ୍ତ୍ର କହାପି ତାର ହାତରେ ନ ଦେବ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ଭକ୍ତକୁ ଏହା ଦିଏ ଶିକ୍ଷା
 ତାହାକୁ କରଇ ମୁହିଁ ଅବଶ୍ୟକ୍ତି ରକ୍ଷା ।
 ମୋ ଗୀତାକୁ ଆନନ୍ଦରେ ମୁଖେ ଯେହୁ ଗାଇ
 ଜଗତରେ ମୋର ଅପ୍ରେୟ ଅଟେ ସେହି ।
 ତୁମ୍ଭ ଆତ୍ମର ସମ୍ପାଦ ନିତ୍ୟ ଯେ ପଢ଼ିବ
 ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞରେ ପୁଜିଲ ମୋତେ ସେ ଜାଣିବ ।
 ଗୀତା ଅର୍ଥ ନ ଜାଣିଣ ପଢ଼ିଲେହେଁ ଲୋକ
 ତେବେ ତାର ନାଶ କରେ ମୁହିଁ ସବଂଶୋକ
 ଦୋଷଯୁକ୍ତେ ପଢ଼ୁଥିଲେ ତାହାର ଅସୁୟା
 ଛାଡ଼ି ଯେଣୁ ଶୁଣେ ତାକୁ ନ ଲଗେ ମୋ ମାୟା
 ମୋର କହିବାର ଗୀତା ଏକମନେ ଶୁଣି
 ଅଜ୍ଞାନ ନାଶିଲ କି ହୋ କହ ଗାରମଣି ।
 ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ତୁମ୍ଭ ବଚନରେ
 ମୋହ ନ ରହିଲ ପ୍ରଭୁ କିଛି ମୋ ମନରେ ।
 ଆତ୍ମର ଅନୁସନ୍ଧାନ ପାଇଲି ମୁହିଁ
 ଆଜି ଯାହା ବୋଲୁଅଛୁ ଆଜି କରିବି ।
 ଏହିପେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ପାଦ
 ଶୁଣିକରି ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଲ ମୋ ହୃଦ ।
 ବ୍ୟାସଙ୍କର ପ୍ରସାଦରେ ଆହେ ନୃପଞ୍ଜର
 ସମସ୍ତ କଥା ମୋ ହୃଦେ ହୁଅଇ ପ୍ରବେଶ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ପାଦ ମୋହର ମନରେ
 ଉଦ୍ଧତ ହୋଇଲେ ଗ୍ରେମ ଟାଙ୍କୁରେ ଶସ୍ତ୍ରରେ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବିଶ୍ୱରୂପ ମୁହିଁ ଦେଖିଅଛି
 ଏବେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଆସି ବୁଦ୍ଧି ହେଉଅଛି ।

ଯେଉଁ ପକ୍ଷରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଅଛନ୍ତି
 ବିଜୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ପକ୍ଷ ଛାଡ଼ିବେ କେମନ୍ତ ।
 ନବ ଦୁବାଦଳ ଶ୍ୟାମ ତମାଳର ବର୍ଣ୍ଣ
 ଯଶୋବନ୍ତଙ୍କର ଯେହୁ ପ୍ରାଣାୟାମ ଧନ ।
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଜ୍ଞାନଗୁରୁ ନନ୍ଦଙ୍କର ସୁତ
 ସେ ଶୁଷ୍କଙ୍କ ପାଦେ ମୋର ଦଇମା ନୟୁତ
 ଠାରେ ଭଗବତ୍ ଗୀତା ହୋଇଲ ନିଃଶେଷ
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ବୁଧଜନେ ଶୁଣ ଆନରସ ।

ରଣକ୍ଷେତ୍ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପତ୍ନୀ ମାଗିବା

ନିମନ୍ତେ ପୁନର୍ବାର ଗମନ

ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଶରଣ

ମନୁରଜା ପୁତ୍ରା କଲେ ପୁଣି ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କି
 ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଗଲେ ତ କୌରବ ତହିଁକି ।
 ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗେ ହେଲ କେଉଁ କଥା
 ସେ କଥା କହି ମୋହର ହର ମନୁ ବ୍ୟଥା ।
 ଅଗ୍ନି କହିଲେ ରଜା କହୁଅଛି ଶୁଣ
 ତୋପରି ଶ୍ରୋତାକୁ ଯେବେ ନ କହିବା ପୁଣି
 ଆଉ କା ଆଗେ କହିବା ଆହେ ନରନାଥ
 ତୁହି ଶ୍ରୋତା ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣିଲ ତୋ ଚିତ୍ତ
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ହେଲ ଯେଉଁ ସମାବୁର
 ତାହା ବିସ୍ତାରି କହୁଛୁ ଶୁଣ ନୃପବର ।
 ସଞ୍ଜୟ ମୁଖରୁ ସବୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣି
 କିଛିକ୍ଷଣ ବସି ଏହା ମନେ ମନେ ଶୁଣି ।
 ବୋଇଲ ସଞ୍ଜୟ ଶୁଣ ଆହେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯାଇଅଛି କରିବ ସମର ।
 ପ ଶ୍ରବମାନଙ୍କୁ କରି ନ ପାରିବ ଜୟ
 ଏଥିପାଇଁ ମନେ ମୋର ହେଉଅଛି ଭୟ ।
 ଭୁଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏ ସମୟେ ସମର କ୍ଷେତ୍ରକୁ
 ଆଉ ବାରେ ବୋଧ କହେ ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ
 ହଇ ହଇରେ କପାଳି ସମର କରିବେ
 ଗ୍ରାମେକ ଦେଲେ ପାଣ୍ଡବେ ସନ୍ତୋଷହୋଇବେ
 ହୋ ଶୁଣିଣ ସଞ୍ଜୟ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ
 ପୁ କଲେ ଅବଶ୍ୟ ଭଲ ହୋଇବ ବୋଇଲ
 ଧରରେ କହନ୍ତେ ରଥ ଆଣିଲ ସାରଥ୍ୟ
 ତହିଁରେ ବସିଲେ ଅଜ୍ଞ ନରପତି ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ନିମିଷକେ ରକ୍ଷଣେଷେ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ
ଧୃତବ୍ରତ ମିଳେ ଯହିଁ ଅଛି ତାର ସୁତ ।
ହେ ରାଜା ଆସୁଥିଲେ ତ ଧର୍ମ ନରପତି
ଆସୁ ଆସୁ ମନେ ଧର୍ମ ଧର୍ମ ସୁମନ୍ତେ ।
ହେ ଧର୍ମ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧେ ନ କରାଅ ଭ୍ରମ
ସହ କରାଅ ଯେଉଁଠି ନ ହେଉ ସଂଗ୍ରାମ ।
ତେଣେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ କହଇ ଶକୁନି
ଶରଣ ନେବାକୁ ଆସେ ଧର୍ମ ନୃପମଣି ।
ଶୁଣିଣ ହରଷ ହେଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଶରଣ ପଣି ମାଗିବ ଯେବେ ମୋତେ ପୃଥ୍ବୀ ।
ଆବର ସେହି ମୋହର ଭୁଜ ତଳେ ଗଳି
ମାଗିଲେ ଛାଡ଼ିବ ରାଜ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜୁ ମହାସୁଧାଳି ।
ସୁଖେ ଶ୍ରୋତ କରୁ ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନେ ବସି
ରାଜକୁ ଦେନିଣ ମୁହିଁ ହେବ ବନବାସୀ ।
ଦନ୍ତେ ତରଣ ଗଳାରେ କୁଠାରକୁ ଧରି
ନ ମାଗିଲେ ନ ହସିଇ ରାଜ୍ୟକୁ ମୋହର ।
ଏହିବେଳେ ଆଜ୍ଞାଦେଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗାର
ଦୁଇ ଭ୍ରାତୃତ୍ବ ବାଦ୍ୟ ନିଶବଦ କର ।
ଉଭୟ ଆଟର ସୈନ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ ଘୋରଲେ
ପବନହୀନେ ପାଦପ ପରାସ୍ତେ ରହିଲେ ।
ଏ ସମୟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗୁହାନ୍ତି ଗୁହାଣି
ଜନମନମୋହନ ଚନ୍ଦ୍ରମସିଂହ ଠାଣି ।
କରେ ଧରିଛନ୍ତି ସେହି ଜୟମାଳ ଗୋଟି
ପ୍ରଥମରେ ମହାରଥୀ ଶୁଷ୍ପ ପାଶେ ଭେଟି
ଜାହ୍ନବାତନୟକୁ ସେ ପାଦ୍ୟଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ
ପ୍ରଣମିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହୋଇଣ ବିନୟୀ ।
ଶୁଷ୍ପ ବୋଇଲେକ ତୋର ବାଞ୍ଛାସିଦ୍ଧ ହେଉ
ଆମ୍ଭ ଆୟୁଦେନ ବର୍ତ୍ତ ହେଉସୁ ଯାଉ ।
ହସ୍ତିନା ବାରୁଣା ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ
ଜଇନ୍ତା ଏ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ହେଉ ପରାପତି ।
ଗାଙ୍ଗେୟଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେନ
ଧର୍ମନନ୍ଦନ ବିନୟେ କହିଲେ ଏ ବାଣୀ ।
ବିନକର ନାଥ ଯେବେ ଉଦ୍ଧବେ ପଶ୍ଚିମେ
ସମୁଦ୍ର ଶୁଣିବ ଯଦି ନଦନୟା ଭ୍ରମେ ।
ଯେବେ ଗଙ୍ଗାରେ ପାଷାଣ ହୋଇବଟି ଭେଲ
ପ୍ରବତ ପରେ ପୁଟିବ ଯେବେ ପଦ୍ମମାଳା ।

ସତ୍ୟସୁଗେ କଳସୁଗ ଯେବେ କି ଭେଟଇ
ତଥାପି ସଜ୍ଜନ ବାକ୍ୟ ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ ।
ଶତ୍ରୁମାର ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟେ ହେବ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ତୋ'ର ବଚନ ଅନ୍ୟଥା ନ ହେଉ ମୋପ୍ରତି ।
ମୋର ଶତ୍ରୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହସ୍ତିନାର ପତି
ତାଙ୍କୁ ଆବୋରି ପ୍ରଥମେ ହେଲୁ ସେନାପତି ।
ବଳେ ପଶୁଁ ରାମ ଜଣି ସମର୍ଥ ଅଟୁ ତୁ
ଏ ପୃଥ୍ବୀରେ କେହି କର ନ ପାରେ ତୋ ମୃତ୍ୟୁ
ନ ହୋଇକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେବେ ଛାଡ଼ି ସେନାପତି
ତେବେ ଶତ୍ରୁଜୟ ମୋତେ ରାଜ୍ୟ ହେବ ପ୍ରାପ୍ତି
ହେ ଦେବ ପରମମାନ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଅଜାଗ୍ରନ୍ତ
ବାସବ ଶଙ୍କା କରଇ କରେ ଧନୁ ଧରୁ ।
କୌରବକଳଙ୍କ ତୁମ୍ଭେ ରକ୍ଷାକାର ଦେବ
ତୋତେ ନ ଜଣି କପରି ବାଞ୍ଛାସିଦ୍ଧ ହେବ ।
ସ୍ବାମୀ କୁରୁନାଥ ଯେହୁ ଅଟନ୍ତି ଶାନ୍ତନୁ
ସନ୍ତୋଷେ ଦେଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଶ୍ରାବଳି ଧନୁ
ହେଲେକ୍ୟକମ୍ପାଇ ଦେବ ତୋରକୋପାନଳେ
ତୋତେ କେ ନାଶ କରିବ ଯୁଦ୍ଧ ବାହୁବଳେ
ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ଛାଡ଼ି ଛାଡ଼ି ତ ନ ଦେବୁ
ଶତ୍ରୁ ନ ଜଣିଲେ ରାଜ୍ୟ କପରି ଲଭିବୁ ।
ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଇଲେ ଏହା ନୁହେଁ କଦାଚିତେ
ଏତେବେଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଛାଡ଼ିବ କେମନ୍ତେ
ଆଦ୍ୟହୁଁ ସେ ମୋ ଭୁଜକୁ ଆଶେ କରିଛଇଁ
ଏତେବେଳେ ଛାଡ଼ିଲେ ମୁଁ ଧର୍ମ ଲଭିବଇଁ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଯେବେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ତାଙ୍କୁ
ମୁଁ ତ ସାମରଥ ନୁହେଁ ତୋତେ ଜଣିବାକୁ
କି ପ୍ରକାରେ ରାଜ୍ୟ ମୋତେ ହୋଇବ ପ୍ରାପତି
ତୋତେ କରୁପେ ଜଣିବ ସ୍ବରୂପ କହତ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବଚନେ ଗାଙ୍ଗେୟ କହିଲେ
ଆମ୍ଭ ବଚନ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ କି ଭଲେ ।
ଆମ୍ଭେ ଯେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି ହେଲୁ ସେନାପତି
ଦିନେକ ମାରିବୁ ଆମ୍ଭେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
ଦଶହନ ଯାଏ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ ହୋ ନିରୋଧ
ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରକ୍ଷାକର ତୁମ୍ଭର ସମୃଦ୍ଧି ।
ଦଶ ଦିବସାନ୍ତେ ମୋର ଆଗେ ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ
ଦେଖାଇଲେ ସତ୍ୟ କଲ ଛାଡ଼ିବ ଅସୁକୁ ।

ପ୍ରଥମରୁ ଦଶଦିନ କୁ ରକ୍ଷା ପାଇଲେ
 ଯିଲେକେ ତୁମକୁ କେହି ନ ଜଣିବ ଭଲେ ।
 ତୋର ନିମନ୍ତେ କରିବୁ ଶରଣ୍ୟା ଆମ୍ଭେ
 ମୋର ପରେ ସେନାପତି ଦ୍ରୋଣାଭ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତେକେ
 ପ୍ରଥମ ଦିନେ ମାରିବ ସେହୁ ବହୁସୂୟ
 ପାଞ୍ଚଦିନ ଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଭରଦ୍ୱାଜ ପୁଅ ।
 ଷଷ୍ଠଙ୍କର ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଧର୍ମସୂୟ
 ଆନନ୍ଦରେ ତହୁଁ ଦେବ କରିଲେ ବିଜୟ
 ଷଷ୍ଠଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣ ପାଶେ ଭୂରଶ୍ରବା ଥିଲେ
 ଧର୍ମ ନନ୍ଦନ ତାହାକୁ ନମସ୍କାର କଲେ ।
 ପାଦାର୍ପଣ ଦେଇଣ ଶତସପ୍ତପରଶମି
 କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛନ୍ତି କଉରବକୁଳ ସ୍ୱାମୀ ।
 ବାବୁ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ଆମ୍ଭ ଆୟୁଷରେ
 ଶତ୍ରୁମାର ରଜା ହୁଅ ପଞ୍ଚକଟକରେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଅଜା ଅଟ କୁମ୍ଭେ ଗୁରୁ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଓଜା କରେ କୁହ ଧନୁ ଧରୁ ଧରୁ ।
 କୁରୁରାଜ ପକ୍ଷ କୁହ ସୋଦର ଶତ୍ରୁ
 ଭଗବ ଦେଲେଟି ତୋତେ ଆତ୍ମାବଳ ଧନୁ
 ଯିଲେକ କମ୍ପଇ ଦେବ କୁହ କୋପକଲେ
 ତୋତେ ବିନାଶ କରିବୁ ଆମ୍ଭେ କାହା ବଳେ
 କୁହ ଯେ ନିଶ୍ଚୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ
 କପରି ହେ ଶତ୍ରୁମାର ଆମ୍ଭେ ରଜା ହେବୁ ।
 ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ ଦଶଦିନର ସମର
 ଆମ୍ଭେ ନୋହୁ ଏଥୁ ମଧ୍ୟେ ଛନ୍ତି ଷଷ୍ଠଙ୍କର ।
 ତୋର ନିମନ୍ତେ କରିବେ ସେହୁ ଶରଣ୍ୟା
 ସେନାପତି ହେବେ ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ତନୁଜା ।
 ବହୁତ ଯୋଦ୍ଧା ପ୍ରଥମ ସମରେ ମାରିବେ
 ଦ୍ୱିଷ୍ଟସ୍ତେ ଶକଟ ବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତି ସିନ୍ଧୁରାଜା ସିବେ ।
 ଶକଟବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱାରେ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ
 ସାତ୍ୟକିର ହସ୍ତେ ଶିରଶ୍ଚେଦେ ନାଶହେବୁ ।
 ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କରଠାରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ବେନିନେତ୍ର ବହେ ପାଣି ।
 ଦେଖି ଭୂରଶ୍ରବା ତାଙ୍କୁ ଧରି କୋଳକରି
 ବୋଇଲେ ଶୋକ ନକର ନ କାନ୍ଦ ଏପରି
 ବାବୁ ଆକାଶରେ ଶ୍ରେଣ ସରେ ଯେତେବେଳେ
 ମାନବ ଜନ୍ମ ଲଭଇ ପ୍ରାଣୀ ରବିତଳେ ।

ଶଗ ମୋହ ହୁଏା ଅପବାଦ ଆଦିକର
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ଜନ୍ମିଲେ ଅବଶ୍ୟଟି ମର ।
 ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲୁ ଶୁଦ୍ଧସଦସ୍ୟ କରଣ
 ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଭୂରଶ୍ରବା ବୋଲେ ଆମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ମରିବୁ
 କୁରୁଯୁଦ୍ଧଠାରୁ ଭଲସ୍ଥାନ କି ପାଇବୁ ।
 ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କର ତହୁଁ ଏହି ଦୃଢ଼ ଶୁଣି
 ସେଠାରୁ ବିଜୟ କଲେ ଧର୍ମ ନୃପମଣି ।
 ଯାନେଣ ଦେଖିଲେ ଆଗେ ରାୟଗୁରୁ ଶଲ୍ୟ
 ମହାଶ୍ୱରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେହୁ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଶାକଲ୍ଲ ମଣ୍ଡଳରେ ସେ ଅଟେ ଅଧିପତି
 ତାଙ୍କ ଚରଣେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କରିଲେ ପ୍ରଣତି ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଇଲେ କଲ୍ୟାଣ ଦେନ ମୋର ବାବୁ
 ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ମାର କୁ ରଜ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜିବୁ ।
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ଉଠି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି କହେ ବଚନ ମଧୁର ।
 କୁମ୍ଭେ ଯେ ଅଟ ଆମ୍ଭର ସୋଦର ମଉଳା
 ମାତ୍ରୀଙ୍କ ଭାଇ ଅର୍ଥ ମକୁମାରଙ୍କ ଶଳା
 କ୍ଷତ୍ରୀୟେ ବଳବନ୍ତ କେ ନାହିଁ ତୋତେ ସରି
 କୁ ଧନୁ ଧରନ୍ତେ ତୋତେ ହାସନ୍ତ ଶ୍ରୀହରି ।
 ରୁଦ୍ରଭଦ୍ରାଦି ସରି କେ ନୁହେଁ ତୋତେ ଯୁଦ୍ଧେ
 କେମନ୍ତେ ଜଣିବ ମୁହିଁ ତୋତେ ରଣ ମଧ୍ୟେ ।
 କଲ୍ୟାଣ ଶାଢ଼ିବାକୁ ବାଞ୍ଛା କଲୁ ଦେବ କୁହ
 କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜଣିବା ଶକ୍ତି ମୋର ଅଛି କାହିଁ ।
 ଶୁଗଳ ପରାୟ କୁରୁ କୁହ ଅଟୁ ସିଂହ
 ତାହାକୁ ଯେ ରକ୍ଷାକରୁ କୁହ ମଉବ୍ୟାଦ୍ର ।
 କୁମ୍ଭେ ମୋହର ମାତୁଳ ମୁଁ କୁମ୍ଭେ ଉଶଜା
 ମୋର ଥାଟ ରକ୍ଷାକର ଦେବ ଗୁରୁରଜା ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ
 ଅସମୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଛାଡ଼ିବ କେମନ୍ତ ।
 କୌରବଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବ ମୁଁ ଯେବେ ଏତେବେଳେ
 ଧର୍ମ କିପା ରହିବଟି ଏ ମଣ୍ଡଳରେ ।
 ହେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନ ଭଲ ତୁ ମନେ ଅନ୍ୟ କଥା
 ଶୁଣ ମୋହର ବାକ୍ଯତ କାଳର ବାରତା ।
 କାଲେ ଚିନ୍ତାପୁଳା ନଦୀ ଉତ୍ତରର କୂଳେ
 ତହିଁ ଆମ୍ଭେ ନିଜ ଯାଉ ଖେଳ କୁଡ଼ୁଲେ ।

ଫିମ୍ପି ମାରି ଚିତୋପକା ନଦୀ କରୁ ପାରି
 ନଦୀ ପାରି ହୋଇ ଫୁଟେ ଚିତୋପକା ଗିରି ।
 ଏସନ ସାଧନା ମୋର ଅଛି ବାଳକାଳୁ
 ଏମନ୍ତେଣ ଫିମ୍ପି ମାରୁ ଶିକ୍ଷା ବେଳୁ ବେଳୁ
 ଦିନକର ଚିତୋପକାଗିରି ପୁଣି ଆଡ଼େ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ରହି ତପ କରୁଥିଲେ ଦୃଢ଼େ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଆଡ଼କୁ ଫିମ୍ପି ମାଲି ମୁଁ ଆଉ
 ପଦ୍ମ ଫୁଟି ନିକଲେ ରହି ଦୃଢ଼େ ଯାଇ ।
 ଉତ୍ତରଶାସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଣ ପଡ଼ି ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷ
 ରହିର ରୂପରେ ନଦୀ ଗଲ ଚର୍ଚ୍ଚି ପୁର ।
 ଆତମ୍ଭିତେ ଚିତୋପକା ନଦୀ ମୁଁ ଦେଖିଲି
 ତକ୍ଷଣେ ରହିଙ୍କ ପାଶେ ଯାଇ ମୁଁ ମିଳିଲି ।
 ଅନେକ ବ୍ୟାକୁଳ ରହି ହେଲେ ମୋତେ ଗୁହଁ
 ବୋଇଲେ ମୋହର ବ୍ରତ ପୂର୍ଣ୍ଣହେଲ ନାହିଁ
 ମୁଁ ବୋଇଲି ମୁଁ ହୋଇଲି ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷ ଦୋଷୀ
 ଏଥିରୁ ମୁକତ ମୋତେ କର ବ୍ରହ୍ମରସି ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ବୋଇଲେ ତୁ ଶ୍ରାବତ ସମରେ
 ସେନାପତି ହୋଇଗୁଡ଼ି କୌରବ ଆଟରେ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ଦିନ ଚର୍ଚ୍ଚି ହୋଇବ ଯେ ଯୁଦ୍ଧ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର କୋପାନଳେ ହେବୁ ତୁ ଦଗଧ ।
 ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷ ଦୋଷୀ ତୁହି ଯେବେ ହେବୁ ପାର
 ଶ୍ରାବତ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୋର ହେବ ପ୍ରତିକାର ।
 ଏଥକୁ ମନେ କରୁ ନ ଶୁଳ ମଘାପାଳ
 ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ମୁହଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ମହାବେଳ ।
 ସମରରେ ମୁହଁ ନାଶଯିବ ମୋହ ଯୋଗେ
 ହତ୍ୟାଦୋଷପାରହୋଇ ବସିବି ମୁଁ ସୁଗୌ ।
 କରୁଚିନ୍ତା ମନେ ତୁହି ନିକର ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶ୍ରାବତ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୋତେ ନାହିଁ ଅନ୍ଧାଧି ।
 ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ସାନନ୍ଦ ଶଲ୍ୟଙ୍କ ବଚନେ
 ତହୁଁ ବିଜେକରେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ସନ୍ନିଧାନେ ।
 ଇରଦ୍ଵାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ କନ୍ଧା ଜଗତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠୀ
 ପାଦାର୍ଚ୍ଚ୍ୟ ଦେଇ ବନ୍ଦିଲେ ତାହାକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
 କରଯୋଡ଼ଣ ଶୁଭିଲେ ପୁଣି ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ପରମ ସାନନ୍ଦ ଗୁରୁ ଧର୍ମେ ଦେଖିକରି ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତହେଉ
 ଆମ୍ଭ ଆପ୍ତ ଦେଉ କରି ଶତ୍ରୁସମ୍ପଦ ଯାଉ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁହି ଆମ୍ଭ ମାନ୍ୟ ଗୁରୁ
 ଏସନ କଲ୍ୟାଣ ସତ ବାହାରେ ମୁଖରୁ ।
 ତୋତେ ଜଣିବାକୁ ମୁହଁ କାହିଁ ସାମରଥୀ
 ତୋହର ବଦ୍ୟାରେ ସିନା ମୁଁ ଅଟେ ସକଳ
 ତୁହି ରହିଲୁ ଆଦୋର କୌରବ ମାନଙ୍କୁ
 ତୋତେ ନ ଜଣିଲେ ଗଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତକ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 କେମନ୍ତେ ଜଣିବୁ ତୋତେ କହ ସେ କାରଣ
 ତେବେ ସେ ପ୍ରାପ୍ତକ ସିନା ହୋଇବ କଲ୍ୟାଣ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ନାରାତପୁଲେ ମୋର କରେ
 ଜଣିବାକୁ ଗାର କେହି ନାହିଁ ଏ ମସ୍ତକେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ କେବେ ଶର
 ଧନୁ ଶର ସଦ୍‌ବା ତ ଆସ ତୁମ୍ଭ କର ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେକ ସ୍ଥାନ ଶ୍ରେୟନର ହେଲେ
 ଧନୁ ଶର ନ ଆସ ଯେ ମୋର କରସ୍ଥଳେ ।
 ଯେ ଧର୍ମଜ ଅଶୁଆମା ଏକଇ ତନୟ
 ତା ମୃତ୍ୟୁ ଶୁଣିଲେ ଅସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ମୋହର ଶରକୁ ଛେଦିପାର ତେତେବେଳେ
 ଆନେ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ଜାଣ ଧର୍ମବାଳେ
 ବାବୁ ସ୍ଥାନକାଳେ ଯେତୁ ମାରଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ରୌରବ ନରକେ ତାକୁ ହୁଅଇ ପତନ ।
 ଶ୍ରେୟନ ବେଳେ ମାଇଲେ ହୁଏ ମହାଦୋଷ
 ତରଣ ପ୍ରମାଣେ ଯମ କାଟେ ତାର ମାଂସ ।
 ଅଶୁଆମା ଚରଣାଦା କେତେ ନ ମରବ
 ମହାମଣ୍ଡଳରେ କିଏ ତାହାକୁ ଜଣିବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହର୍ଷ ହେଲେ ଶୁଣି ମୃତ୍ୟୁଭେଦ
 ଅଶୁଆମା ମୃତ୍ୟୁ ଯୋଗ ଦିଟିବ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏଥିଅନ୍ତେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତହୁଁ ତଳଗଲ
 ଅଶୁଆମାଙ୍କପାଶରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ତଙ୍କ ପାଦତଳେ ଯହୁଁ ଧର୍ମ ପ୍ରଣମିଲେ
 ଅଶୁଆମା ଦେବ ସ୍ଵାମି କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ।
 ଆମ୍ଭ ଏ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ପରପତ ହେଉ
 ଶତ୍ରୁ ଜଣି ଗଜା ହୁଅ ଜଣିନା କେ ନୋହୁ ।
 ବାବୁ ଶତ୍ରୁମାରି ପଞ୍ଚସଙ୍ଗେ ହୁଅ ଗଜା
 ପୃଥିବୀରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୁଅ ରଞ୍ଜିତ ଭରଜା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦୟାକିନ୍ତୁ ଯେବେ ମୋତେ
 ଏ କୁରୁ ସାଗର ମୁହଁ ଜଣିବ କେମନ୍ତେ ।

କଳ୍ପସିଦ୍ଧି କରି ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଚରଣାଶ୍ରୟ
 ତୋତେ ନ ଜଣି କପରି ଏକଛବି ହେବ ।
 ଦ୍ରୋଣୀ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତୋତେଛନ୍ତି ସାଥୀ
 ଯେତୁପେ ତୁମ୍ଭେ ଜଣିବୁ କରିବେ ସେ ତାହା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେନାପତି କରିନାହିଁ ମୋତେ
 କରିଥିଲେ କେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ରଖନ୍ତା ଜଗତେ ।
 ବାନ୍ଧାଥାନ୍ତା ଶିରେ ଯେବେ ମୁକୁଟ ସେ ମୋର
 କୃଷ୍ଣାଦି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପେଶିଥାନ୍ତି ଯମଦର ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲେ ତୁ ମରଣେ ଡରିଲୁ
 କ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇଣ ସିଂହାସନେ ବର ତୁ ମ:ଶିଲୁ ।
 କଷାବନ୍ତ ରାଜା ଅଟେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସେନାପତି ନ ବରଲ ମୋତେ ଦୁଷ୍ଟ ମନ୍ଦ ।
 ଥିଲେ ଥିଲ ଗଲେ ଗଲ ମୋହର ଯେ ଇଚ୍ଛା
 ପଞ୍ଚକଟକ ଶ୍ରେଣ ତୁ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ନିକଟରେ ଥିଲେ କୃପାବୃତ୍ତି
 ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲେ ଧର୍ମିଙ୍କ ଆମ୍ଭଙ୍କ ।
 କୃପାବୃତ୍ତି ବୋଇଲେ ତୋ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା
 ଶତ୍ରୁ ମାର ରାଜ୍ୟ ଶ୍ରେଣ ଯେ ତୋହର ଇଚ୍ଛା
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ହୋଇ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପଣ ଶ୍ରୀବତ୍ସଲକ୍ଷ୍ମୀନକୁ ବଢ଼ ।
 ବିଶେଷେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶଳା ଆମ୍ଭର ମଉଳା
 ବୁଦ୍ଧିଦେବ ପଡ଼ି ତୁମ୍ଭ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି ପଣ ଏଥେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଦୋଷ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବଧିଲେ ଭବେ ହେବ ଅପରାଧ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ସେ ଆବୃତ୍ତି କୃପ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ଦାଦେ ନ କର ଆହେ ନୃପ ।
 ବାବୁ ସମର ଭୂମି ଏ ଅଟେ ଯଜ୍ଞସ୍ଥାନ
 ଏଥକୁ ଆବୃତ୍ତିପଣେ ହୋଇବୁ ବରଣ ।
 ଆମ୍ଭେ କି କରିବୁ ତୋର ଆହେ ଧର୍ମ ରାଜ
 ତୋର ସହାୟ କରିବା ଛନ୍ତି ଦୟାମୟ ।
 କୃପାବୃତ୍ତିଙ୍କ ନିକଟ ଚଳିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶ୍ରୀକରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେନିଶ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ ଭେଟି ।
 ପାଦାର୍ପଣ ଦେଇ ଶୁଭିଲେ ବିନୟେ ଯୁକ୍ତତେ
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ମନୋବାଞ୍ଛା ଫଳ ମିଳୁ ତୋତେ
 ତାହାଙ୍କୁ ବାକ୍ୟେ ଉତ୍ତର କଲେ ଦେବଧର୍ମ
 କୁନ୍ତୀ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ପିତାସମ ।

ଆମ୍ଭର ଥାଟକୁ ତୁମ୍ଭେ ଚାଲ ଦେବସ୍ୱାମୀ
 ପାଞ୍ଚଭାଇ ଥିବୁ ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ପରିମାଣ ।
 ଆମ୍ଭର ଥାଟରେ ତୁମ୍ଭେ ହୁଅ ଦେବରାଜା
 ଲକ୍ଷେ ନୃପ ସହ ଆମ୍ଭେ କରୁଥିବୁ ପୂଜା ।
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁଗ୍ରହେ ଶ୍ରେଣ କରିବ ସମ୍ପଦ
 କୌରବ ଥାଟରେ ଥିଲେ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ଜାଣେ ଏମାନ
 କୌରବ ନୋହିବେ କେବେ ତୁମ୍ଭର ସମାନ ।
 ରାଧା ପାଳିଛୁ ଅଜ୍ଞାନ ବାଳକାକୁ ମୋତେ
 ସେକାଳୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ମିତ୍ର ମୋ ସଙ୍ଗତେ ।
 ବାବୁ ଜନ୍ମହୋଇ ପିତା ମାତା ନ ଜାଣିଲି
 ମାନଗୋବିନ୍ଦର ତୁଲେ ପୀରତି କରିଲି ।
 ଆଦ୍ୟରୁ ଆଶା କରିଛୁ ସେ ମୋର ବାହାକୁ
 ଅଧର୍ମୀ ହେବ ଏକାଲେ ଗୁଡ଼ିଗଲେ ତାକୁ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ଜଳେ କରେ ଉପ
 ସ୍ୱାମୀ ଗଡ଼ାରେ ନଦିଏ ଯେବେ ପ୍ରିୟ କାୟ ।
 କ୍ଷତ୍ରୀୟ ହୋଇ ଡରିଲ ଯେହୁ ସମରକୁ
 କେବେ ଧର୍ମ ପାର ନୁହେଁ ଏ ଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ କହିଲେ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ
 ଶ୍ରେ ଧର୍ମ ଦେବତା ତୁମ୍ଭେ ସାକ୍ଷୀଆଅ ରହି ।
 ନ ମାନିଲ ମୋର କଥା ସହୋଦର କର୍ଣ୍ଣ
 ସମରେ ପଶିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ନିଧନ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଯହୁଁ ଶୁଣିଲେ ନିରାଶ ବଚନ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନିକଟେ ମିଳିଲେ ବହନ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତେପୁତ୍ର ସହିତେ ଶକୁନ
 ବସିଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଅର୍ଘ୍ୟ କରେ ଦେନ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ପାଦେ ଅର୍ଘ୍ୟଦେଲେ ନେଇ
 ପ୍ରଣାମ କରିଲେ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଶୋଇ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ଆହେ କୁରୁ ନରନାଥ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତୁମ୍ଭ ପାଦେ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ ।
 ଶୁଣିଣ ଅନ୍ଧ ପରମ କଳାଶ ବାଞ୍ଛୁଲେ
 ମନୋବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ଅପ୍ରମାଦେ ଭଲେ ।
 ବଦୟନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଶୁଣ ଆହେ ତାତ
 ମୁହିଁ ତୋହର ନନ୍ଦନ ସବଦା ଭକତ ।
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ଶ୍ରେ ତାତ ପାଇଲି ମୁଁ ବନେ
 ଦୁର୍ଗତରୁ ଚାଲି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସନ୍ନେ ।

ଅତିଅନ୍ତ କଷ୍ଟ ଦେବ ପାଇଲି ବରଟେ
 ପୁଣି ଚରଣ ସେବନେ ଅଇଲି ନିଜଟେ ।
 ଏ ତୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କୁମର ଯେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସୋଦର ନ ପାଲି ଏହୁ ଭିଆଇଛି ଦ୍ରବ୍ୟ ।
 ଲଘୁ ପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ ଦୁହିଁ ନା ବାରୁଣା
 ଜଇନ୍ତା ଏ ପଞ୍ଚ ଜନ୍ମଦୀପକୁ ଧାରଣା ।
 ଏଥକୁ ମାଗିଲି ଦେବ ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା
 ନିଶାଣ କଲ ନ ଦେଇ କହି ବାକ୍ୟ ଚିତ୍ତା ।
 ଗଲେ ଧ୍ୟାନୀ ପୁରୋହିତ ବହୁର ସଞ୍ଜୟ
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ପେଶିଥିଲି ପୁଣି ଦେବସୟ ।
 ଏହାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ କର୍ମିଲ ଏ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗକରି ଦେବ ଆଶେକଲି ଦ୍ରବ୍ୟ ।
 ଶ୍ରେ ଚାତ ସୋମବଂଶକୁ ଶୁଭିଲଟି ଧର୍ମ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ବେଳକୁ ଆସି ହୋଇଲି ସଂଗ୍ରାମ ।
 ବଂଶ ନାଶ କଥାରେ ସେ ପଶିଲଟି ଚାତ
 ତୋହର ଥାଆନ୍ତେ ଦେବ ଘଟୁଛି ଅନ୍ତ ।
 ଏ ସମୟେ ଆହେ ଚାତ କହ କିଏ ବୁଦ୍ଧି
 ପ୍ରମାଦ ନ ପଡ଼ୁ ଚାତ ଯୁଦ୍ଧେ କର ସନ୍ଧି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ କହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଆଦ୍ୟନ୍ତ ଯେତେ କହିଲି ନ ମାନଲ ଦୁଷ୍ଟ ।
 ବାବୁ ତୁହିରେ ପଣ୍ଡିତ ସମ୍ଭାଳିଲୁ ଗୁଣ
 ବହୁ ଶର୍ପ ବ୍ରତ କରି କଲୁ ରହିସଙ୍ଗ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଚାତ ତୋର ପରସାଦେ
 ବହୁଶର୍ପ ବ୍ରତ କଲି ବୁଲି ଅପ୍ରମାଦେ ।
 ଧର୍ମରେ ବର୍ତ୍ତି ପାଇଲୁ ସବୁକଥା ଭଲେ
 ଦୁର୍ଗତିରୁ ଚରିଲି ମୁଁ ଭାଇସହ ଭଲେ ।
 ଏବେ ମୋର ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ଦିଅ ଆହେ ଚାତ
 ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦେନଶ ରହିବ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଚାହିଁ
 ବୋଇଲ ଏବେ ମୋ ବୋଲ କର ବାବୁ ତୁହି
 ଭାଇ ଭାଇରେ କପାଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆରମ୍ଭିବ
 ପାଣ୍ଡବେ ପଡ଼ାଏ ଦିଅ କଳହ ତୁଟିବ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଗୁଣେ ବୋଲେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବିନାୟକେ ନ ଦେବ ମୁଁ ସୁତମୁନେ ସିତି ।
 ପୁତ୍ରବାକ୍ୟେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବିଶାଦିତ ହେଲ
 ସଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ରୀକି ଦେନି ଘରକୁ ଅଇଲ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣି ବିଲଙ୍କ ଗଜନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ପଣ୍ଡିତ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଲୁ ପ୍ରୀତି
 ସେରେ ଶ୍ରବ କଲେ କି ସେ ଦେବେ ସବୁନ୍ତି
 ସୁପୁତ୍ର ହୋଇ ଗୁଣକୁ ନ ତେଜିଲୁ ବାବୁ
 ବିପ୍ର ଗୁଣାଳକୁ ତୁହି ଏକକରି ଶ୍ରବୁ ।
 ମୋର କଥା ଏକ ଶୁଣ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ତୁ ମୋର ସୋଦରପେଶୁ ବୋଲେହୋଇପ୍ର ୩
 ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା ମୋତେ ଦିଅ କୁରୁପତି
 ଭାଇକି ଦେନ ରହିବ ଏହି ମୋର ମତି ।
 କୋଣକେ ପଡ଼ିବ ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ମୁଁ ପାଇଲେ
 ତୋର ମୋର ପ୍ରୀତି ଥିବ ସବୁଦିନେ ଭଲେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମୋତେ ନ ବୁଝା ଏମାନ
 ବିନା ଯୁଦ୍ଧରେ କି ଦେବି ଏକଗୋଟି ଗ୍ରାମ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଏହା ପ୍ରକାଶନ୍ତି
 ଚାହିଁଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା ମୋତେ ଦିଅ କୁରୁପତି ।
 ବୋଇଲ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଶୁଣ ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ବିନା ସମରେ ନ ଦେବି ଘର ଏକଗୋଟି ।
 ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ କରଲେ ପ୍ରକାଶ
 ତିନିଖଣ୍ଡି ଗ୍ରାମ ମୋତେ ଦିଅ କୁରୁକ୍ଷଣ ।
 ତୋର ଅପତୟେ ଦେବ ମୋର ବଡ଼ବ୍ୟଥା
 ମୋ ପରାଜୟ ନୁହେଁ କି ତୋର ଲଜାକଥା
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସମର ନୋହିଲେ
 ଅଭିଘ୍ନ ନ ଦିଅଇ ଜାଣ ଧର୍ମବାଳେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ତୋହର ସୋଦର
 ବେନିଖଣ୍ଡି ପଡ଼ା ଦିଅ କଥା ମାନ ମୋର ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସମର ନ କଲେ
 ଘରକରୁ ଚଉଠେ ମୁଁ ନ ଦିଅଇ ଭଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ପୁଣି ବଚନ ପ୍ରକାଶି
 ସୋଦର ଚଳିବା ପାଇଁ ପଡ଼ାଏ ଦିଅସି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସୁତମୁନେ ସ୍ଥାନ
 ବିନା ସମରରେ ମୁହିଁ ନ ଦେବଟି ଜାଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ କର ବଂଶରକ୍ଷା ବୁଦ୍ଧି
 ଗ୍ରାମେକ ଦେଇ ସଂଗ୍ରାମ କଥା କର ସନ୍ଧି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ହେଲେ ଅସମର୍ଥ
 ଚରଣଦନ୍ତେ ଶରଣ ପଶ ପଞ୍ଚଦ୍ରାଚ ।

ଏ ପଞ୍ଚକଟକେ ଭୁମ୍ଭେ ହୁଅ ନୃପମଣି
ବନକୁ ଯିବି ମୁଁ ପଛେ ଶତଭ୍ରାତ ଘେନି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ପୃଥ୍ବୀ କରିଛୁ ଧାରଣ
ମୁହିଁ ଶରଣାତେକୁ କରିବି କାରଣ
ଭୁବ୍ଧ ସେ ମଧୁପିଞ୍ଜଳ କର୍କଶ ତୋ ମତି
କୁଳକ୍ଷୟ ମନ୍ଦୀ ବାକ୍ୟେ ହେଉଛୁ ଅପ୍ରୀତି ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
ଏ କଥାମାନ ନ କହ ଆଗରେ ମୋହର ।
ମଧ୍ୟପାଶେ ଆସିଥିଲେ ହରି ଯେତେବେଳେ
ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟେ କହିଥିଲୁ ମୁହିଁ ସଭାସ୍ଥଳେ ।
ବିନାୟକେ ନ ଦେବି ମୁଁ ସୁଗାମୁନେ ପୃଥ୍ବୀ
ଚହିଁକ ସାକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଶିଶୁପତି ।
ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଲେ ବଚନ ପ୍ରକାଶ
ଯୁକ୍ତେ ଆଶା ବଳାଇଲୁ ହେବୁ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନବୋଲେ ଯେବେକିଶିକୁତୁମୋତେ
ଏ ପଞ୍ଚକଟକେ ଗଜା ହୋଇବୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ।
ମୁଁ ଯେବେ ଭୁମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚକୁ ପାରେ ଯୁକ୍ତେ ମାରି
ତେବେ ତ ପଞ୍ଚକଟକ ହୋଇବ ମୋହର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ହେଲୁ ତୋର ମୋର ସତ୍ୟ
ଗଜାଦି ତୋର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ କରିଦିଅ ତ୍ୟକ୍ତ ।
ଆପଣା ଆପଣା ମଧ୍ୟେ ହୋଇଲୁ ବିବାଦୀ
ଅଦୋଷୀ ଲୋକ କିପାଇଁ ପକାଇବା ହେବ ।
ତୁ ଶତଭ୍ରାତାକୁ ନେଇ ରହ ଆଡ଼କରେ
ମୁଁ ପାଞ୍ଚଭାଇଙ୍କୁ ଦେଇ ରହେ ପାଖକରେ ।
ଆବର ବଳୁ କୁଟୁମ୍ବ ନାଶିବା କି ଅର୍ଥେ
ସେମାନେ କୃତା ବିନାଶ ହେବେ କି ନିମନ୍ତେ
ତୋରମୋର ବେନରେଯେକିଶି ପାରେ ବଳେ
ଜାଣିବା ପୁଣ୍ୟ ଉଦ୍ଧତ ତାର ଧର୍ମବଳେ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ନ କହ ଏମନ୍ତ
ବିନା ସୈନ୍ୟ ସାମନ୍ତରେ ଯୁଦ୍ଧ ଅବହତ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୁଖୁ ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ବୁଝି କଲେ ସେ ଉତ୍ତର
ଆହେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଅଛୁ ଯେତେ ଯୋଧୁ
ମୁହିଁ କଥାଏ ପୂଜିବି ଦିଅ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ।
ଏକ ମାତାପିତା ପଣ୍ଡୁ ଧୃତବ୍ରତଙ୍କର
ଆଲୋମାନେ ତାହାଙ୍କର ଅଟୁ ଯେ କୁମର ।

ଯୁକ୍ତେ ଗୁଣ ମୋହର ଅଛୁ ପଞ୍ଚସ୍ଥଳ
ନ ଦେଇଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରୁଅଛୁ କଳ ।
ବହୁ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିବେ ଏ ରଣକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ
ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଆଦି ପଡ଼ିବେ ଏ ଯୁଦ୍ଧେ ।
ଦୋଷୀ ଅଦୋଷୀ ଏଠାରେ ବହୁ ନାଶହେବ
ଏହି ହତ୍ୟାଦୋଷମାନ କାହାକୁ ଲାଗିବ ।
ଯୁା ଶୁଣି କୌରବ ଥାଟେ କଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
ସୋଦର ଗୁଣ ନ ଦେଇ ହୁଅ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ ।
ଅହୋବଳ ଥାଟ ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ତୋ କାଢ଼ଣା
ଯେଉଁ କଥା କହିଲୁ ତୁ ଏ ପ୍ରମାଣ ସିନା ।
ଆହେ ଧର୍ମଗୁଣ ଦୋଷ ନାହିଁ ସେ ଭୁମ୍ଭେ
ଧର୍ମ ହେବୁଛୁ ଜଣିବ ଭୁମ୍ଭେ ଏ ସଂସାର ।
ଆକାଶୁଁ ବାଣୀ ଶୁଣିଲୁ ଏସନ ପ୍ରକାର
ଯାହା କହିଲୁ ସେ କଥା ଅଟେ ନିରାଧାର ।
ଦୁଇଥାଟ ମଧ୍ୟେ ରହି ଟେକି ଦୁଇଭୁଜ
ପୁଣ୍ୟ ଏପରି କହିଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରଜ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଭୁଲେ ଅଛୁ ଯେତେ ସାହା
ଅନେକ ଦେଶର ଯୋଦ୍ଧା ଆଉ ନରନାହା ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନରପତି ଉପେକ୍ଷିଲୁ ଧର୍ମ
ଭାଇଙ୍କୁ ଗୁଣ ନ ଦେଇ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ ।
ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ଏପରି କହୁଛୁ
ଅପରାଧୀ ଦୋଷ ମୋତେ ନ ଦେବଟି କିଛି ।
କୁରୁଥାଟ ଜୀବନକୁ ଯାର ଅଛୁ ଆଶ
ଧର୍ମ ଆଶ୍ରା କରି ମୋର ବାହୁତଳେ ପଶ ।
ଦୁର୍ଭକ୍ଷ ବୋଲଣ ସାନ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭ୍ରାତ
ଭିନ୍ନସମ୍ପ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଭୁଲେ ଗଜ ଅଭିଭୁତ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଥାଟେ ଥିଲୁ ସେହି ଆଶୁଆଣି
ଯୁଧିଷ୍ଠିଠାରେ ଶରଣ ପଶିଲୁ ସେକ୍ଷଣ ।
ଧର୍ମପୁର ଦେଖି ତାକୁ ହେଲେ କୃତକୃତ୍ୟ
ତା ମୁତୁକେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେଲେ ନିଜ ହସ୍ତ ।
ବୋଇଲେ ତୋ ନିଜ ବାଞ୍ଛା ପୂରୁ ଆରେବାବୁ
ଧୃତବ୍ରତ ବଣ ଭୁବି ରକ୍ଷା ଯେ କରିବୁ ।
ଯେତେବିନୟାଏ ମୋର ପିଣ୍ଡେ ଥିବ ପ୍ରାଣ
ଚରଣସା ହେବୁ ମୋର ବଳମଧ୍ୟେ ଜାଣ ।
ଦୂରରେ ଥାଇ ଦେଖିଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସେନା
ଶରଣପଞ୍ଜର ବୋଲି ଉଡ଼ାଇଣ କାନା ।

ଦର୍ପ ମଳିନ ହୋଇଲ କୁରୁସୈନ୍ୟଙ୍କର
ସବେ ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ ପଣ୍ଡୁ ପୁଅଙ୍କର ।
ଧନ୍ୟ କହି କରିଲେକ ଚକ୍ର ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
ଧର୍ମେ ଆବୋର ରହିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସଜନ ।
ଚକ୍ର ଶକୁନି ବୋଇଲ ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
କେମନ୍ତ ପ୍ରାୟ ମଣୁଛ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ସାତ ।
କୁନ୍ତ ଶତଭ୍ରାତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଯେ ଏକଇ
ଦେଶ ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ଯାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଖଟଇ ।
ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଯେ ଆଶୁଆଣି ଥିଲ
ଏବେ ଯାଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ଶରଣ ପଶିଲ ।
କୁରୁପତି ଏହା ଶୁଣି କୁପିତ ହୋଇଲ
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଧରିବାକୁ ବେଗେ ଆଜ୍ଞାଦେଲ ।
ତାହା ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ ଧାଏଁ ବାହୁତୋଳି
ରହ ରହ ରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହିଣ ଓଗାଳି ।
ନାଗର କୁଳ ମୁଷଳ ଅସିପସ ଯଶ୍ବି
ଦେନ ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଦେନଗଲେ ଉଠି ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ମାରବାକୁ ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ
କହୁ କହୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଏ ବେଢ଼ିଲେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ
ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖେ ବେଢ଼ି ଗଲେ କୁରୁସୈନ୍ୟ ।
ଏହିପରି ସମୟରେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ମାରବାକୁ ବୋଇଲ ଝଟକ ।
ଏହା ଦେଖି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମନେ ଚାରିଗଲେ
ଆପଦ ପଡ଼ଇ ନିଶ୍ଚୟ ମନା ନ ମାନିଲେ ।
ସାଧୁ ସାଧୁ ଆରେ ଶ୍ରୀମା ବାଲେନ୍ନୁ ଆସନ୍ତେ
ମୂର୍ଖ ଅବବେକ ବୋଲି ଭାବିଲ ମୁଁ ଚିତ୍ତେ ।
ସାନ ବଡ଼ ଲୋକ କଥା ଯେହୁ ନ ମାନଇ
ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହଇ
ମୋହର ଆଆନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ ।
ଗାନ୍ଧାରୀନନ୍ଦନ ଚକ୍ର କରେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି
କୌରବ ସେନାମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ଆବୋର ।
ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା
ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସହ ସମସ୍ତେ ଅସୁମାନ ଭକ୍ତ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସୁମରନ୍ତି ଶ୍ରୀ ସବମଙ୍ଗଳେ
କୁହି ମାତ ରକ୍ଷାକର ଏ ସଙ୍କଟବେଳେ ।

ଶତ୍ରୁନିପତନ ଜୟକାଣ୍ଡ ଗୋ କାମାକ୍ଷି
ଦୁର୍ଗ ଚିତାଗଣୀ କୁହି ଅଟୁ ସବସାକ୍ଷୀ ।
କୁହି ମାତ ମାହେଶ୍ଵରୀ ପରମମଙ୍ଗଳା
ସବକ ଧ୍ୟାୟି ଯିବି ହୁଏ ସୁରନ୍ତେ ହିଙ୍ଗୁଳା ।
ଜଗଜନମୋହିନୀ ହରୁ ଭକ୍ତ ଭୟ
ସଙ୍କଟେ ଡାକିଲେ ମାତ ଦେଉ କୁ ଅଭୟ ।
ଦୁରନ୍ତ ଦଳନ କରି ପାକୁ କୁ ଫଳନେ
ଭକ୍ତେ ଜୟଥାନ୍ତି ନିଜ ତୋ ନାମକୁ ଧ୍ୟାନେ ।
ସମରସହାସିଣୀ ଗୋ ମାତଙ୍ଗି ଅଭୟେ
ଶୟଳଜନକାରିଣୀ ଅଟୁ ମହାମାୟେ ।
ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ମାଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ମୋର କାଳପାଣୀ ଫେଡ଼ ଦୁର୍ଗତନାଶିନୀ ।
ଦୁଇକାଳରେ କହଇ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋର ପାଦେ ରହୁ ମୋର ଆଶ

ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସହିତ କୌରବମାନଙ୍କର
ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାରାସି ଡମ୍ବ ଘଣ୍ଟିଦ୍ଵାରା ରକ୍ଷା

ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନ୍ତ୍ର କହନ୍ତି ଅଗନ୍ତ୍ର
ମଙ୍ଗଳାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନକଲେ ଧର୍ମ ନରପତି ।
ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ନାମ ହୃଦେ କରନ୍ତେ ଅଭ୍ୟାସ
ଜୟ ଜୟ ବାଣୀ କଲେ ଆକାଶେ ସିଦ୍ଧଶ ।
ଅଦଭୁତେ ଶୁଭଲକ ଶୁଭ ହଳହଳ
ଦେବେ ଦେବୀ ଅଇଲେ ଶୂନ୍ୟ ଅର୍ଦ୍ଧଆଳି
ଶୂନ୍ୟ ଉଡ଼ୁଥିଲ ଭଦ୍ରଭଦ୍ରା ପକ୍ଷୀ
ଉଡ଼ଇ ଦିଗେ ଦେଖିଲେ ଦେବୀ ସେ କାମାକ୍ଷୀ
ଉଡ଼ୟୁ ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ହେଲ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଛଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଉଠି ଆଟ ଦେବ ।
ଧର୍ମଙ୍କର ବଚନରେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରସୁତ
ସଚ୍ଚରିବଳ ଧନୁକୁ ଧରି ବଳବନ୍ତ ।
ସୋଶୁ ଶଙ୍ଖତଲ ପକ୍ଷ ଶର ଶାଣ୍ଡମୁନା
ବନ୍ଧନ୍ତେ ଗିରିବରର ପୁଟେ ବଜ୍ରସେନ୍ଧା ।
ଅଶୀ ସହସ୍ର ନାଗର ଭରି ବେନି ସୋଶୋ
କୌରବ ଆଟ ଆବୋର ରହେ ଏକା ଜଣେ
ସୁବ୍ରତ ପିଠିକ ଯୋଦ୍ଧା ଅଛନ୍ତି ତାହାର
ପ୍ରବଣ କଳୀର ସମ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁମର ।

ମଦନକା ବାଦେ ଯେହେ ଲଭୁ, ତେଜ ଦିଶେ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ମହିମା ଯେ ତେସନ ପ୍ରକାଶେ ।
 ବନ୍ଧିଲେ ନାଗଚମାନେ ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ତେଜ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସମାନ ଦିଶଇ ।
 କନାଉଜରାଜା ଯେ କର୍ଣ୍ଣମାଧବସେନ
 ତାହାର କୁଲେ ମଇସ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ମଇସୀ ବାନ୍ଧିଲ ସେହି ପ୍ରୟାଗ ଶୀର୍ଷରେ
 ଆଗୁଆଣୀ ଦେଲ ସେହୁ ମଇସ ପକ୍ଷରେ
 ମହୁଁ ତେଜ ଯୋଦ୍ଧା ଚଢ଼ି ମଉନାଗ ପିଠି
 ଗଜ ଧୁଆଁ ଲଲେ ଧରି ଧନୁରେ ମୁଣ୍ଡି ।
 ଜଳଧାରରେ ଯେସନେ ଝଟକେ ବଜ୍ରଲି
 ତେସନେ ଅସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧିଲେ ସେହି ସବ୍‌ବଳୀ ।
 ଆଗୁଆଣୀ ଆଟେ ଥିଲ ମାଧବ ନୃପତି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଗୁମୁରେ ଯାଇ ମିଳିଲ ଝଟକି ।
 ରେ ରେ କରିଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କୁମର ଉଠିଲ
 ମାଧବ ନୃପତି ପରେ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ ।
 ମାଧବ ଆଗେହୁଥିଲ ମାଳକଣ୍ଠ ଗଜେ
 ତାହା ଦେହରେ ଡାଳିମ୍ବା ରହୁଣୀ ସାଜେ ।
 ସେହି ଗଜକୁ ବନ୍ଧିଲ ଶର ଶାଷ୍ଟମୁନା
 ଏକା ପ୍ରହାରେ ଫୁଟିଲ ଗଜବର ସେହା ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସେହି ଗଜକୁ ଧରିଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ବୁଲଇ ଗୁଡ଼ ଦିଅନ୍ତେ ଗଲ ଅନ୍ତଃସେ ।
 ଉଭୟ ବଳ ଦେଖିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ମହିମା
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଗ୍ରୋଣ କୃପବର୍ମା ।
 ଅନ୍ତଃସକୁ ଉଠନ୍ତେ ହସ୍ତୀ ଗଲଗାଳି
 ଦେଖିକରି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଳାଇଲେ ଭାଜି ।
 ବୁଲଇ ପିଙ୍ଗିଲ ଗଜ ନୃପତି ସହିତେ
 ସେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ବାରପଣ ଦେଖିଲେ ସାକ୍ଷାତେ
 ବସୁଧା ହୋଇଣ ରାଜା ଶକୁନି ସହିତେ ।
 ପୁଣି ତାର ସୈନ୍ୟମାନେ ଉଠନ୍ତେ ଗଲଗାଳି
 ମାଧବସେନର ସୈନ୍ୟ ପଳାଇଲେ ଭାଜି ।
 ସିଂହ ଦେଖି ପଳାବନ୍ତୁ ଯେହେ ଗଜଯୁଥେ
 ତେହେ ପଳାନ୍ତୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପ୍ରହାରର ଦାତେ ।
 ଅସମ୍ଭାଳେ ପଳାବନ୍ତୁ ରାଜାର ସଇନ
 ଦୁଣି ପ୍ରହାରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସେନାପତି ତନ ।

ମାଧବର ସେନାପତି ଜୟ ଯେ ବଜ୍ରପୁ
 ହରି ହର ବୋଲି ତାର ଦୁଇଟି ତନୟ ।
 ଏହି ଗୁରିଜଣ ଯହୁଁ ଅଟନ୍ତି ଅଭିଜ୍ଞ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର କୁଲେ ଯାଇ କଲେକ ସଗ୍ରାମ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ମହିମା ହୋ ବଲେ କେହୁ କହୁ
 କେଶରୀ ଆଗରେ ଗଜଯୁଥ କି ରହଇ ।
 ବୁଲଇଣ ବେନ ଗଦା ଧରି ବେନିକରେ
 ଦୁହିଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ଯିଟେ ଧାଡ଼ିକାରେ ।
 ଗଦା ବଦାତେ ଦୁହିଙ୍କ ଦେହ ଗଲ ଫୁଟି
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ରାଜତାହ ପଡ଼ିଲେ ଭୁଲେଟି ।
 ଧୁନଶ୍ଚ ବଜ୍ର ପ୍ରହାରେ ମଲେ ହରିହର
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମଲେ ବେନିଶତ ଯୋଦ୍ଧା ତାର ।
 ରୁଧିରରେ ଜରୁ ଜର ହେଲ ତାଙ୍କ କାୟେ
 ଶ୍ଵେତ ଦିଶେ ମହାର-କୁସୁମର ପ୍ରାୟେ ।
 ବହୁତ ବସନ୍ତ ଦେଲ ଯେ କୌରବ ଭ୍ରାତା
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏହୁ ସମର ବାରତା ।
 ପବନଗତିରେ ଶର ବଜନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାଏ
 ପଡ଼ିଲେ ତହିଁ ଅନେକ ଦେଶ ନୃପବୟେ ।
 ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଲଙ୍କା ଦେଖିଣ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଶୁଲେ କର ମାର ବୋଲେ ମୋ କରମ ମହ
 ଅଧର୍ମରେ ଅପତୟ ହେଲ ମୋର ଆଜ
 ପ୍ରଥମ ରଣରେ ନାଶହେଲ ସବ୍‌ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଏତେ ବରୁଣ କୁପିତ ହୋଇ କୁରୁରଣ
 ଅଶୀଳସ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ଉଠଣ ଆପଣ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଗୁମୁରେ ମିଳି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବୋଇଲରେ ସହୋଦରେ କଲୁ ତୁ ଅସ୍ତ୍ରୀତି
 ଆଜ ମୁଁ ତୋତେ ପେଶିବି ସ୍ଵୟମ୍ଭା ପୁର
 ଲକ୍ଷ୍ମଦେବତାଙ୍କୁ ତୋର ସୁମରଣ କର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ସ୍ଵାମୀ ଶୁଣ
 ସୋମବର୍ଣ୍ଣୀ ଉଦାରଣ ଅଟନ୍ତି ଆପଣ ।
 ଯାବତ ଶାବଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଜଗନ୍ନାଥ ମୂଳ
 ତାହାଙ୍କର ପ୍ରସାଦରେ ବର୍ତ୍ତିନ୍ତି ସକଳ ।
 ପାଣ୍ଡବବଳ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆବୋରିବେ ସବୁ
 ଶୂରବନ୍ତ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ କି କରିବ ବାବୁ ।
 କାଳଯବନ ନରକ କଂସ ଅଶ୍ଵମଲ୍ଲ
 ଯାହାର ହସ୍ତରେ ମରି ଗଲେ ସ୍ଵର୍ଗଆଳ ।

ଅର୍ଜୁନର ରଥେ ଦେଖ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଯେଉଁ ରଥେ ବିଜେ ଦେଖ ସେ କପିକେତନ
 ଆହେ ଭ୍ରାତ ଏହି କଥା ନ ବରୁର ଚିତ୍ତେ
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା ଛନ୍ଦ୍ର ଯାର ରଥେ ।
 ହେ ସ୍ବାମି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୁଁ କରଇ ଦର୍ପିନୀ
 ଅର୍ଚ୍ଚନା ଦେଇ ତାଙ୍କୁ କର ସମାଧାନ ।
 ନିଶ୍ଚୟେ ପାଣ୍ଡବେ ଯେବେ ହୋଇବ ବିବାହ
 ବହୁ ହତ୍ୟାଦୋଷ ତୁମ୍ଭେ ପାଇବ ଅବଧ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହନ୍ତେ କୋପି ଉଠେ ମହାବୀର
 ଗଗନେ ଗର୍ଜିଲ ଯେହ୍ନେ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
 ଧର୍ମ ତେଜ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଶର ସେ ବିକଳ ।
 କାହା ଦେଖି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଯେ କହଇ ଏମନ୍ତ
 ଦଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁମ୍ଭେ ମୁଁ ଏକାମାତ୍ର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଆଧାନ କଲ ବହୁତର ଶର
 ବା କଲ ସେ ରଣଗୋଳ ହୋଇଲ ଧନ୍ଦୋଳ
 ପାଦଗତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି
 କୁରୁସୈନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ବେଢ଼ି ରହିଛନ୍ତି ।
 ସମର କରନ୍ତେ ତହିଁ ପଡ଼ିଲ ତହଲ
 କୃଷ୍ଣ ପରୁରଲେ ପାର୍ଥ ଏହା କେଉଁ ଗୋଳ ।
 ହନୁ ବୋଲେ ଯାଇଥିଲେ ସେଠାକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଆଟ ଘେନି ବେଢ଼ି ଅଛି ତାଙ୍କୁ ଧାର୍ଯ୍ୟଶ୍ରୀ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେବ ଆରମ୍ଭିଲେ ଗୋଳ
 ସେ ହେତୁରୁ ମାର ମାର ଶୁଭର ତହଲ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣିମା ଗୋବିନ୍ଦ
 ସଦା ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ସେହୁ ଚିନ୍ତାଧାର ମନ୍ଦ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ମନରେ ହେଉଛି ବିଷାଦ
 ନିଶ୍ଚୟ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ପଡ଼ିଲ ପ୍ରମାଦ ।
 ସ୍ବାମି ସବଦା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ଆସ ରଖି
 ତୁମ୍ଭେ ଆଉଁ ଆଉଁ ଆମ୍ଭେ ହେବୁ କ ନିର୍ମାଣୀ
 ତୁ ଆମ୍ଭ ସୋଦର ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାହା
 ବହନ କୁରୁଥାଟକୁ ରଥ ମୋର ବାହା ।
 ସଂସାରଚାରଣ ନାଥ ତୁହି ଯେ ଅନାଦି
 ତୋ ପର ପ୍ରଭୁ ଆଉଁ କ ଭ୍ରାତାହେବ ବନ୍ଦୀ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ନ ଭଲ ଏମନ୍ତ
 ସେମାନେ ତୁମ୍ଭେ ଶୋଦର ଅଭିଳାଷୀ ।

ଶ୍ରୀ ତୁମ୍ଭ ଅଜା ଦ୍ରୋଣ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ଗୁରୁ
 ଏମାନେ ଅଛନ୍ତି ମନେ ଚିନ୍ତା କପା କରୁ ।
 ଶଲ ଅଟନ୍ତି ତୁମ୍ଭର ସୋଦର ମଉଳ ।
 ଦ୍ରୋଣି ତ ଅଭିଳାଷୀ ଗୁରୁଙ୍କର ଶଳା ।
 ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ଏକା ଅଟ କେହି ନୁହ ଭଲ
 ଏକ ପିତାଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଜନମ ।
 ସେ କପା କରବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଅପତୟେ
 ମିଛ କଥାରେ ଚିନ୍ତା ନ କର ଧନଞ୍ଜୟେ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଦେବ ହୃଷୀକେଶ
 ସକଳ ଜାଣ କପାଳି କର ଉପହାସ ।
 ନ ନେଉ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ସେହି ଦୟାକରି
 ବେଗକରି ମୋର ରଥ ବାହା ଦେବହରି ।
 ମୁଁ ତୋତେ କହୁଛି କ ଦେବ ନ ବରୁର
 କୁରୁଏ ଚନ୍ଦ୍ର ମନ୍ଦ ଧର୍ମ ଲଢ଼ି କରି ।
 ଗୁଲନ୍ତି ଆଜ ସମର କରିବି ଯେ ମୁଁ
 ମାରିବି ଯେ କୁରୁବଳ ରଖିବି ଯେ ନାହିଁ ।
 କୁରୁସାଗର ମଧ୍ୟକୁ ବାହା ମୋର ରଥ
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦେ ଆଜିରେ କରିବି ଅନର୍ଥ ।
 ଅରଜୁନଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଗଦା କଲେ ଚକ୍ରପାଣି ।
 ଯାଅ ଯା କହି ଅଶ୍ବକୁ ଗୁଲିଲେ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ
 ରଥକୁ ଘେନି ଉଠିଲେ ଗଗନେ ଭୁଞ୍ଜେ ।
 କୁରୁବଳ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଯେ ସାଗର ବୋଲନ୍ତି
 ସେ ସାଗରେ ଏହି ଅଶ୍ବ ହେଲେ ହଂସପତି ।
 ନାଗୟୁଗ ବଚନରେ ଉଡ଼ି ହସବର
 ମହାନଳ ଜାଣି କୃଷ୍ଣ ପୁଣି ପାର୍ଥବୀର ।
 ଗଜ ହସବର କଉରବେ ଆଟେ ପଣି
 ସେ ନନ୍ଦଦୋଷକୁ ଶ୍ରୀ ଉଗାଳିଲେ ଆସି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁହୋ ବୃକୋଦର ଯାଅ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବଙ୍କୁ ତୁ ସାହାଯ୍ୟ ହୁଅ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନରେ ତଳେ ଗରମଣି
 ଯୋଜନ ବାହୁ ସମାନ ଟେକିଅଛି ପାଣି ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଘେନି ହସ୍ତେ
 ମନ୍ଦର ଗିରି ଆସିଲ ପ୍ରାୟ ହୁଏ ପ୍ରତେ ।
 ଯେହ୍ନେ ନାଶ କରେ କାଳଦଣ୍ଡ ଘେନିକରେ
 ଶ୍ରୀମମୁରତି ଦଶରଥ କେମନ୍ତ ପ୍ରଜାରେ ।

କୌରବ ଆଟ ମଧ୍ୟରେ ପଣି ଶ୍ରୀମସେନ
 ଦୁରୁ ଡାକେ କାହିଁଗଲୁରେ କଳଙ୍କସେନ ।
 ମହାକୋପେ ଧାଏ ଶ୍ରୀମ ଧର ବଶରୁପ
 ସେ ରୂପ ଦେଖି ଶ୍ରୀଲ କୌରବଙ୍କ ଦର୍ପ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପାୟେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ତାର ବେନ ଆଖି
 ହାସେ ଶ୍ରୀଲେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରୀମରୂପ ଦେଖି ।
 ଅନେକ ବାରଦମାଲୁ ଭେଷ କୁଣ୍ଡ ବାଜେ
 କୌରବ ଆଟକୁ କବା ଯମକଲ ବିଜେ ।
 ଧାମଇଁ ମାରୁତ ଗୁଣେ ସମରେ ଅଭୟେ
 ରଣଗୋଳ ଧନ୍ଦୋଳ ସେ କରିଲ ଏକାଏ ।
 ଉଭୟ ବଳ ସଜନ ମଧ୍ୟେ ସେ ଶକତା
 ମନ ମଧ୍ୟରେ କାହାକୁ ନ କରେ ଗଣିତା
 ରଣରଙ୍ଗରେ ସୋହୁଡ଼ କଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ଗବାବର ବୁଲଇଣ କୁରୁସୈନ୍ୟ ପିଟି ।
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ ରଥ ପଡ଼ନ୍ତି ବହୁ ମହାମଣ୍ଡ
 ସେ ସୈନ୍ୟ ସିରୁ ମୁନେ ଶ୍ରୀମହିଁ ସକତା ।
 କାହିଁସା ଦେଶର କାମପାଳ ନରପତି
 ତାହାର ତୁଲେ ଯେ ଥିଲେ ତନୁସସ୍ତ୍ର ରଥ ।
 ଏତେ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ସେହି ନୃପ କାମପାଳ
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ଆବୋରି ଆରମ୍ଭିଲ ଗୋଳ ।
 ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମସେନ ଅଟେ ଶମ୍ଭୁ ସହାରନ୍ତା
 ତା ଶ୍ରୀମକୁ କାମପାଳ କି ହେବ ଶକତା ।
 ଧାମଇଁ ପାଣ୍ଡବ ତାଙ୍କ ବଳ ମଧ୍ୟେ ଆସି
 ଶ୍ରୀମସୁଦେ କାମପାଳ ନ ପାରେ ଭରସି ।
 ଧାଇଁ ଶ୍ରୀମ କାମପାଳେ ଗବାବର ପିଟି
 ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଯେସନେକ ଶତ୍ରୁ ଅଛୁ ଘୋଟି ।
 ପୁଣି ଗବାବର ପିଟେ ହସ୍ତୀ ମାଡ଼ୁକକୁ
 ସେ ଘାତେ ସେ ଦୁହେଁ ଗଲେ ଶମନ ପୁରକୁ
 ରଥେକ ଧରି ଆରେକ ରଥରେ କରୁଡ଼ି
 ଭୟେ ଯୋଦ୍ଧା ପଳାଇଲେ ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି
 ସମରରେ ଅତୁପତି ଯେବଣ ପାଣ୍ଡବ
 ସହଦା ନିଜ ପୁଅ ଅଟେ ଯାହାର ସୁଭବ ।
 କୌରବ ଯୋଦ୍ଧା ମଧ୍ୟରେ ଯେହୁ ମହାବଳୀ
 ଶ୍ରୀମ ଉପରେ ପିଟନ୍ତି ଗବାବର ତୋଳ ।
 ବିଶେଷ ଶ୍ରୀମର ବଳ ଅଟେ ବାମପ୍ରଜ୍ଞ
 ପ୍ରହର ଗବା ଗୁରୁକ ହୋଇଯାଏ ଭଜ ।

ପାଦଗତି କରି ଶ୍ରୀମ ଯାକୁ ମାରେ ମୁଖେ
 ସେ ଘାତେ ଚୁଣ୍ଟି ହୁଅଇ ରଥାଦି ସହତେ ।
 ବିକଟ ଦଶନ ଯହୁଁ ଅଧର ବିକାଶି
 ନରସିଂହ ରୂପ ପ୍ରାୟ ଶ୍ରୀମସେନ ଧରି ।
 ଶୂରସିଦ୍ଧ ଦେଶ ଗଜା ଅଟେ ଚିତ୍ରପାଳ ।
 ପାଞ୍ଚସସ୍ତ୍ର ତୁଲେ ନବଶୌଣୀ ଅଙ୍ଗବଳ ।
 ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ବଳବନ୍ତମାନେ
 ଉଗାଳିଲେ ବହୁଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଶ୍ରୀମସେନେ ।
 ବହୁତ ସଜନ୍ୟ ତାର ନ ହୁଏ କଳନା
 ପୃଥ୍ୱୀ ଘୋଟି ପାରନ୍ତି ସେ ରଣେ ମହାମନା ।
 ଗୁଲି ଆସୁଅଛନ୍ତି କି ଯେହ୍ନେ ଗିରିମାଳ
 ସେହିପରି ଦଶର ଯେ ତା ରଥ ସକଳ ।
 ଗହଳ ମହାଧନ୍ଦୋଳେ ନ ଦଶେ ମାର୍ଗଣ
 ଏକାକେ ଆବୋରିଲକ ଶ୍ରୀମ ସେହି ସୈନ୍ୟ
 ବହୁତ ସଜନ୍ୟ ଦେଖି ଗର ବୃକୋଦର
 ଶ୍ରୀତ ନୋହି କମ୍ପାଇଲ ଆପଣା ଶରୀର ।
 କୋପେ ବିକାଶିଲ ଗର ବୃକୋଦର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଏକା ପ୍ରହରେ ପଡ଼ନ୍ତି ପାଞ୍ଚସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରହାରଇ ଗର ଗଦା ତୋଳ
 ଉଡ଼ନ୍ତି ଅନେକ ରଥ ଗଜ ହୋଇ ଧୂଳି ।
 କଲକ ରଣ ଧନ୍ଦୋଳ ଶ୍ରୀମ ବଳବନ୍ତା
 ଶ୍ରୀମରେ କେ ରହିବାକୁ ନୋହିଲେ ଶକତା ।
 ଉଠି ପଡ଼ନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ରଣେ ମହାଯୋଧା
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ନାଗବଳୁ ଛନ୍ତି ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ଶରମାନ ଅନେକଶ ଶ୍ରେଷ୍ଠେ
 ଜୁଟୁକିଲା ପୋକ ଯେହ୍ନେ ଉଡ଼ନ୍ତି ଆକାଶେ
 ବଜ୍ରର ପ୍ରାୟ ଅଟଇ ଯାହାର ଶରୀର
 ତା ଦେହେ ଛୁଇ ନାଗବଳ ପଡ଼ି ହୁଏ ତରୁ
 ଚିତ୍ରପାଳ ଗଜାବଳ ହୋଇଲ ନରେଶ
 ଶ୍ରୀଲେ ଦୁରନ୍ତବଳ ପାଇ ମହାଦୁଃଖ ।
 କେହି ନ ରହିଲେ ଶ୍ରୀମସେନର ଆଗର
 ଦୁଇଶଗ ହୋଇଗଲ ସେ କୁ ରୁସାଗର ।
 କାଳରୁଦ୍ର ସମ ଶ୍ରୀମ ସୈନ୍ୟ ପିଟି ପିଟି
 ଧାମନ୍ତେ ଭେଟିଲ ଯାଇ ଧରମ ସୁଧର୍ଷି ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲକ୍ଷ ରଥରେ ଛନ୍ତି ଧର୍ମଙ୍କର ବାଳ
 ଧୃତବ୍ରତ ପୁତ୍ର ଯୁଦ୍ଧ କରେ ମହାଗୋଳ ।

ଉଜାଣି ଦେଶର ସ୍ୱାମୀ ନାମ କେତୁମାଳ
 ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଉଗାଳ ।
 ତାହାର ଭୁଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସମର କରଇ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ମାର ବୋଲି ମୁଖରାବ ଦୋଇ ।
 ଦୂରରୁ ଶୁଣି ଭିତରେ ପଶିଲ ମାରୁତ
 ସୈନ୍ୟ ଭିତରେ ପଶିଣ ଧରି ବିଶ୍ୱମୂର୍ତ୍ତି ।
 କାଳାନ୍ତକ ମୂର୍ତ୍ତି ଯଦୁ ଦେଖିଲେ ସଜ୍ଜନ୍ୟ
 ମହାଭୟେ ଶକ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱ କଲେ ପଳାୟନ ।
 ଉଜାଣି ନୃପତି ଧର୍ମସୁତେ ବେଡ଼ି ଥିଲ
 ଶ୍ରୀମଦେବ ଗଦାଦାତେ ତତ୍ତ୍ୱ ପଳାଇଲ ।
 ଉଭୟ ବଳ ମଧ୍ୟରେ ଗଲଗାଳ ଶ୍ରୀମ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ପାଦେ କଲକ ପ୍ରଣାମ ।
 ବୋଇଲ ଧର୍ମ ଆଶ୍ରିତେ ଅଛଇ ହେ ସ୍ୱାମି
 ବଧର ଶୁଣଣ କି କାହିଁ ସୁଶ୍ରୀବ୍ୟ ରାଣୀ ।
 ତତ୍ତ୍ୱରେ କହ ଆସିଲ ଧରମ ପୁରଣ
 ବୋଲ ନ ମାନ ଅଛଇ ପଡ଼ିଲ କଷଣ ।
 ପାଦରେ ଏଡ଼ି ଅଛଇ କାଞ୍ଚନ ରତନ
 ବିପଦକାଳେ ବୁଦ୍ଧି ହୁଅଇ ଏସନ ।
 କର୍କଶ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ ଯାହାର ସ୍ୱକୃତ
 କର୍ଣ୍ଣ ଶକୁନର ଭୁଲେ ଦୁଃଖୀ ମୃତମତି ।
 ଭାଗ୍ୟେ ତୁମ୍ଭର ଅନିଷ୍ଟ ନ କରିଲେ ଯାହା
 ପୁଣ୍ୟବଳରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ହେଲ ତୁମ୍ଭ ଯାହା ।
 ବୁଝାଇଣ ଥିଲ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି
 ଏକା ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ରଖିଲ ଆତ୍ମର ବିଭୂତି ।
 ନ ସମ୍ଭାଳି ହୋଧେ ତୁମ୍ଭେ ଆସିଲ ଏଠାକୁ
 କାଳେ ମନ୍ଦ ଅଛଇ ସେ ପଡ଼ିଲ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଶ୍ରୀମଦେବ ପାଦତଳେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପ୍ରଣମି
 ବୋଇଲ ମୋତେ ଶରଣ ରଖ ଦେବସ୍ୱାମି ।
 ଶ୍ରୀମଦେବ କୋଳକରି ଧରି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ
 ବୋଇଲ ଉଦ୍ଧରିଲୁ ତୁ ତୋହର ବଂଶକୁ ।
 ତୁ ଯେ ସୋହର ଆତ୍ମର ଅଟୁ ହିତକାଶୀ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଖିଲୁ ଧନ୍ୟ ବିପଦେ ଆତ୍ମର ।
 ବାବୁ ଆତ୍ମ ଦେହେ ପ୍ରାଣ ଥିବା ପରିହରେ
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ କଷ୍ଟ ନାହିଁ ତୋତେ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୋଇଲ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଆଟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣା ଉପାୟ କର ନ ପାଇବା କାଟ ।

ନାରାୟଣଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହନ୍ତି ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ସ୍ୱାମି ମୋହର ଉପାଦେ କର୍ମା ତତ୍ତ୍ୱ ଦେନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମାର ବୋଲି ଶୁଭଲ ଚହଲ
 ସମସ୍ତେ ସ୍ଥିର ହୋଇଲେ ଶୁଭଅଛି ଗୋଳ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେଠାକୁ ଦେବ ଗଲେ ଶ୍ରୀମଦେବ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ନ ଦେଖିଲେ ସ୍ଥିର ନୁହେଁ ମନ ।
 ବେଗରେ ସେଠାରେ ରଥ ବାହୁ ଦୁର୍ଘାକେଶ
 ନୟନେ ଦେଖିଲେ ମୋର ଫିଟିବ ସନ୍ଦେଶ ।
 ଶ୍ରୀମଙ୍କର ନ ଶୁଭଲ କର୍ମା ଶଙ୍ଖଧ୍ୱଜ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ କଉରବେ ଅଟା ଗଲେ ଘେନି ।
 ବେଗକରି ରଥ ମୋର ବାହା ନାରାୟଣ
 କପଟେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଶି ନ ଥାଏ ଶରଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଆତଙ୍କ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଯଦୁନାଥ
 ଧାତକାରେ ଚଳାଇଲେ ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ ।
 ଆକାଶେ ଖେପି ଗୁଲ୍‌ମୁଦ୍ର ହସବର ଗୁର
 ଆଟ ଭିତରେ ପଶିଲେ ଅଶ୍ୱେ ଆଗସରି ।
 ଯେସନେ ଆରତ ହୁନ୍ତି କାସଭଗ୍ନ ପଣୀ
 ଶ୍ରୀକଳେକ କୁରୁବଳ ନନ୍ଦଘୋଷ ଦେଖି ।
 କୌରବଙ୍କ ଆଟଭଗ୍ନ ଦେଖି ଗଙ୍ଗାଶିଷି
 ରଥ ଆଗେହଣ ଆଗଭର ଦେଲେ ଆସି ।
 ଅଶୀସପ୍ତ ବଳ ଧନୁ ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଧରି
 ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥକୁ ସେ ରହିଲେ ଆବୋରି ।
 ଡାକନ୍ତି କାହିଁକି ଯାଉ ଆରେ ଗାରପାର୍ଥ
 ମୋର ଶ୍ରୀମୁରେ ରଣାଥ ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁପରେ ଗୁରୁ
 କିଏ ସାମର୍ଥ ହୋଇବ ଗୁଲିବାକୁ ମେରୁ ।
 ଉଭୟ କୁଳର ଗୁରୁଦେବ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ
 ତୁମ୍ଭର ଆର୍ତ୍ତ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ୁଅଛି ଏବେ ।
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ବାବୁରେ ଆପଣାର କୃତ୍ୟ
 ତାହାକୁ ଯେ କର୍ମ ବୋଲି କହନ୍ତି ବ୍ୟାତ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଏବେ ଅଛଇ ଯେ ବୁଦ୍ଧି
 ରଣେ ହତ୍ୟା ନୋହୁ ତୁମ୍ଭେ କର ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟା
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବୋଇଲେକ ବାବୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯେ ସରିଲ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଶରଣ ପଶି ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଖିଲ ।
 ସୋହର ଧର୍ମ ଲଘେ ଯେ ତାର ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧି
 ଏଥୁ ସବୁଜାଣ ମୁଖେ ନ ବୋଲି କୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ।

ଆଉ କେବେହେଁ ନୁହଇ ସନ୍ଧି ଆରେ ବାବୁ
 ଆଗେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଜଣିବ ଏହା ଶୁଭ ଥିବୁ ।
 ଆମ୍ଭେ ଯେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲୁ ଅଶ୍ରୁଥାମା ବାକ୍ୟେ
 ସମସ୍ତ କୌରବ ବସିଥିଲେ ଆମ୍ଭ ପାଶେ ।
 ଯେବେ ତୁ ସମରେ ମୋତେ ଜଣିପାରୁ ପାର୍ଥ
 ତେବେ ସେ ଆମ୍ଭର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ସିନା ବ୍ରତ
 ରଥ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କ ଚରଣ ଧରି କଲକ ବିଜୟ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ତୋର ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛି
 ପଞ୍ଚସ୍ଥଳୀ ଗ୍ରୋହ କର ଆମ୍ଭର ଯେ ଇଚ୍ଛା ।
 ଗଙ୍ଗାନନ୍ଦନ ଏରୂପେ କଲାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ପୁଣି ଶ୍ଵଶୁ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି ଅର୍ଜୁନ ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
 ସ୍ଵାମୀ ବାଳକାକୁ ସେହେ ପାଳିଲ ଆମ୍ଭନ୍ତ
 ତୋତେ ନାଣିବାକୁ ଗୁଡ଼ ବଳିବ କେମନ୍ତ ।
 ଶ୍ଵଶୁ ବୋଇଲେକ ପାର୍ଥ ଏମନ୍ତ ନୁହଇ
 ଏତେବେଳେ ତୁହି ଏହା କହୁ କାହିଁପାଇଁ ।
 ସହୋଦର ବଧୂବାକୁ ଯେବେ ନାହିଁ ଇଚ୍ଛା
 ବନବାସ ଗୁଡ଼ କପା ସଜ୍ୟେ କର ବାଞ୍ଛି ।
 ସୋଦରରେ ହୋଧଧେବେନାହିଁରେ ତୋହରି
 ତେବେ ଯୁଦ୍ଧ ତେଜ ଏଥୁ ଯାଅ ଅପସରି ।
 ତେବେ ଯେ ଜାଣିବା ତୋର ସୋଦରମାପଣ
 ତୁମ୍ଭେ ନ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ବଂଶ ହୋଇବ ରକ୍ଷଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଆମ୍ଭେ ହେଲୁଦୋଷୀ
 ପତ୍ନୀ ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଦେଇ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ପୋଷି ।
 ଶ୍ଵଶୁ ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ନୁହେଁ କାର କଲ
 ଦେଇ ନ ଦେଇ ନ ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ମଲ
 ଏସନ ନିର୍ମାଣ ବିହୁ କରିଅଛୁ ପୁରବେ
 କେ ତାହାକୁ ନାସ୍ତି ପୁଣି କରିବାକ ଏବେ ।
 ଦେଇ ମଲ ବଳୀ ମଲ ନ ଦେଇ ଶରଣ
 ଦେଖି ମଲ କଂସ ଦଶରଥ ନ ଦେଖିଣ ।
 ଏବେ ନ ଦେଇ ମରିବ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ପୁଣି ସେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଯେବେ ନ ଦେଇ ମରିବ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ତା ସକାଶେ ତୁମ୍ଭେ କପା ହରାଇବ ପ୍ରାଣ ।
 ଶ୍ଵଶୁ ବୋଇଲେ ଏ କଥା ଜାଣୁ ରେ ଅର୍ଜୁନ
 ଭୁରବିହରେ ମରିଲେ ଲଭିବା କାରଣ ।

ଅର୍ଜୁନ ବିସ୍ମୟ ହେଲେ ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରୁ ଦେନ ଶ୍ରୀମ ମିଳେ ଏକାରଥେ ।
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କ ତୁଲେ ଅଛନ୍ତି ବଂଶସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ଶ୍ରୀମସେନ ଗଦାଦାତେ ପିଟନ୍ତି ସବୁନ୍ତି ।
 ପଳାଇଲେ ସୈନ୍ୟମାନେ ହୋଇଣ ନରେଶ
 ଉଦୟରେ ଡାକ ଦେଲେ ଶ୍ଵଶୁଦେବ ରଣ ।
 ହରି ବୋଇଲେ ହେ ପାର୍ଥ ମାର ଶର ବିହ
 ବିଘ୍ନୁରୁ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ହୋଇବ କି ସନ୍ଧି ।
 ଶ୍ଵଶୁ ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ଶୁଣ ଶରପାର୍ଥ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ଜଣି କେ ହେବ ସାମର୍ଥ ।
 ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଯା ସହାୟ ଛନ୍ତି
 ସେଲେକ୍ୟେ ଜଣିବାକୁ କେ ଅଛୁ କୁରୁପକ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ସସ୍ତ୍ର ଶ୍ଵଶୁ ଦୁଇସସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣ
 ରୁରସସ୍ତ୍ର ଶଲ୍ୟ ହୁନ୍ତି ଆଠସସ୍ତ୍ର କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଏ ସମସ୍ତ ଥିଲେ ସୁଦା କୌରବ ଆଟରେ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ରଣେ କେହୁ ରଖିପାରେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଶ୍ଵଶୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଗୁରୁ
 ନିଷ୍ଠୁରଯୁଦ୍ଧେ କେ ମୋର ଆଗେ ଧନୁ ଧରୁ ।
 କହୁ କହୁ ଶେଷ ହେଲେ ଗାର ପୀଲଗୁନି
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କୁ ବିଦ୍ଧବାପାଇଁ ଶର କରେ ଦେନ ।
 କଉଣିକମନ୍ଦେ ଶର ଧନୁଗୁଣେ ସନ୍ଧି
 ନମସ୍କାର କରି ଗାର ପାଞ୍ଚବାଣ ବିଦ୍ଧି ।
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଯାଇ ପଡ଼େ ପାଞ୍ଚଶର
 ଗୁରୁ ବୋଲି ଆଗେ ତାଙ୍କ ବନ୍ଦିଲେ ପୟର ।
 ବିନୟାବ ଦେଖିଣ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ଶିଷି
 ପଞ୍ଚ ନାଗର ପୁରୁର ବିଦ୍ଧିଲେ ଆଶ୍ଵାସି ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖେ ରୁମ୍ଭ ଦେଲେ ସେହି ବାଣ
 ପୁଣି ଉପୋଧ ଗୁଡ଼ିଲେ ଶ୍ଵଶୁ ମହାଶୟ ।
 କକପସ ପର ଆଉ ଲୁହା ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ଶ୍ଵଶୁ ପେଷନ୍ତେ ଭେଦଲ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସେହା ।
 ପୁଣି ଶ୍ଵଶୁ ବିଦ୍ଧଲେକ ସାତଗୋଟି ଶର
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ହେ ପାର୍ଥ ଏହାକୁ ନିବାର
 ସି ଶାଶା ନାଗର ପାର୍ଥ ବିଦ୍ଧଲେକ ତନ
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ସପ୍ତଶର ଛେଦିଲ ସେଷଣି ।
 ପୁନରପି ଗଙ୍ଗାସୁତ ବିଶ୍ଵରୂପେ ବ୍ୟାପି
 ପଞ୍ଚବିଂଶ ଶର ଗୁଣେ ବସାଇଲେ କୋପି ।

ଦେଲକୁଦେଲ ଗାଙ୍ଗେୟ କୋପେଣ ପ୍ରଜ୍ଞାନ
 ନାଗରମାନ ବନ୍ଧିଲେ ଦେଇ ଆଦ୍ୟାବଳ ।
 ଶାନ୍ତନୁର ନନ୍ଦନ ଯେ କଷା ଜଗଜ୍ଜେତି
 ଘୋଟି ଜଳଧାର ପ୍ରାୟ କଲେ ଶରବୁଷ୍ଟି ।
 ଭଦ୍ରଗୋପୀ ସେ ତାରାସୀ ନାମେ ପକ୍ଷୀ ଆସି
 ସମର ଦେଖଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ବସି ।
 ଅଠରଦିନ ସମର ସେହି ଦେଖିବାକୁ
 ଉଡ଼ଇ ଗଗନ ପଟେ ମୁକତ ହେବାକୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶର ଯାଆନ୍ତେ ଆକାଶର ପଥ
 ବାଜନ୍ତେ ଯାଇ ତାରାସୀପକ୍ଷୀ ଗର୍ଭଗତ ।
 ସେକ୍ଷଣ ସେହି ପକ୍ଷୀଣୀ ହେଲ ବେନପାଳ
 ତା ଚର୍ଚ୍ଚା ଶୁଭେଷି ଉନ୍ମ ପଡ଼ିଲ ଭୂତଳ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ସେସରେ ଉଭୟ ସୈନ୍ୟ ମଧ୍ୟଭୂମି
 ଚର୍ଚ୍ଚି ପଡ଼ିଲେ ଶୁଭେଷି ଉନ୍ମ ଭୂମି ଭୂମି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଘୋରରଣ ଶରଦାତେ
 ପଡ଼ନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାଏ ଗଜ ଅଶ୍ବର ସହଚେ ।
 ଯାମନକ ଦେଶ ରାଜା ଶିବ ନରପତି
 ଶ୍ଵେତମକର ବୋଲିଣ ତାର ମଉଦ୍ରଣୀ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥାଟରେ ସେହୁ ହେଲ ଆଗୁଆଣି
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେକ ମଉଗଜ ତା ଥାଟେ ପଲ୍ଲୀ
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେକ ମାର ଗାର ଫାଲଗୁନ
 ଶ୍ଵେତମକର ହସ୍ତୀର ପରଶକୁ ଦେଇ ।
 ସେହି ହସ୍ତୀବର ଯହୁଁ ପଡ଼େ ମତିଭ୍ରମେ
 ପଡ଼ିଲକ ଶିବପାଦ ନୁସ୍ତ ଅସାଷ୍ଟମେ ।
 ସେ ଗଜବରର ଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲକ ଛୁଡ଼ି
 ଶୁଭିଗୋଟା ଉନ୍ମପରେ ପଡ଼ିଲକ ମାଡ଼ି ।
 ସେହି ଦଣ୍ଡଟି ଏପରି ଭାବରେ ପଡ଼ିଲ
 ଉନ୍ମ ନ ଭାଙ୍ଗି ଏପରି ଭାବରେ ରହିଲ ।
 ସେ ଦଣ୍ଡ ଉପରେ ମାଡ଼ିପଡ଼େ ମଉଦ୍ରଣୀ
 ଚର୍ଚ୍ଚି ଉପରେ ପଡ଼ିଲେ ମହା ମହା ରଥୀ ।
 ଭାରତଯୁଦ୍ଧ ଆଦ୍ୟରେ ପାର୍ଥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଣେ
 ତାରାସୀ ଉନ୍ମ ରହିଲ ଏସନ କଥାନେ ।
 ଜୟ ଜୟ ହେ ଅଗସ୍ତି କୁମରଣି ସୁନୁ
 ସଂସାରକୁ ମୁକ୍ତିଗତ ଦେଲ ଦିନୁ ଦିନୁ ।
 ମାତାର ନନ୍ଦନ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବ୍ରହ୍ମକେଶ
 ଦୁରନ୍ତ ଦଳନ ଅଟେ ତୁମ୍ଭର କ୍ଷମତା ।

ପ୍ରଳୟ ତର ଅପାର କାଳ ତୁମ୍ଭେ ଶ୍ରେଣୀ
 ଜଗଜ୍ଜନ ହିତପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଅନୁଗ୍ରାଣୀ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ତୁମ୍ଭେ ଅବତର
 ଶତେକ ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ତ୍ତୁଲ ଯୋଗ ସାଧକର
 ଗର୍ଭ ଅବତର ରହି ତପ କଲୁ ଘଟେ
 ଚନ୍ଦ୍ର କାମକଳା ବାଟଗୋଟି ସେହି ଅଟେ ।
 ଅଜର ଅମର ଜ୍ୟୋତି ଧର ପୁଷ୍ପମୁନା
 ଏକାଦଶ ଦେବତା ତୋ ମୁଖର ସାଧନା ।
 କହନ୍ତେ ମହିମା ଗୋଟି ଯାର ନ ସରର
 ମୁହିଁ କାହୁଁ କହିବି ତା ନରଦେହ ବହି ।
 ଶ୍ରୀଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କର ଚରଣେ ଶରଣ
 ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ମାଗଇ କାରଣ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀର ବିବରଣ

ମନୁରାଜା ପରୁରଲେ ମୁନିବର କହ
 ସେ ଶୁଭିଋଷର କଥା ବଡ଼ଇ ସନ୍ଦେହ ।
 ସେ ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀ ପୁଞ୍ଜନେ କିସ ଥିଲ
 କି ହେତୁ ସମରସେଷେ ତା ପେଟ ଫାଟିଲ ।
 କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଯୁଦ୍ଧଭୂମି ଅଟେ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥାନ
 ପୁଣ୍ୟସ୍ଥାନେ ପଡ଼ି କମ୍ପା ହୋଇଲ ନିଧନ ।
 ଏହା ଶୁଣିବାକୁ ମୋର ବଳଅଛି ଇଚ୍ଛା
 ତଦ ମୁଖୁଁ ଶୁଣି ମୋର ପୁରୁଷବ ବାଞ୍ଛା ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀର ପୁଞ୍ଜନ କହୁଥାଇଁ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶ୍ଵେତକଲ୍ମ ବୋଲିଣ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ସମୟେକ ସ୍ଵର୍ଗେ ସେହୁ ହୋଇଥିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ସେହି ନୃପତି ଅଟଇ ମହାବଳବନ୍ତ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଜନ୍ମି କଲ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରାଜଭ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲିକରି ନାମ ତାଙ୍କର ସନ୍ତତି
 ପଦ୍ମନାଭ ଦ୍ରୀପର ସେ ଅଟେ ଅଧିପତି ।
 କଡ଼ ବିଶ୍ୟାତ ଅଟଇ ଶୁଦ୍ଧ ମହାରାଜା
 ପଦ୍ମାବତୀ ବୋଲିକରି ତାହାର ଭାରିଆ ।
 ପତିବ୍ରତା ନାସ ସେହୁ ଅଟେ ମହାସଖା
 ଦୟା ଧର୍ମ ଦାନସୁଖ୍ୟେ ସଦା ସେହୁ ବର୍ତ୍ତି ।

ସତ୍ୟକୁ ମିଛ ନ କହେ ସେହୁ ସବୁକାଳେ
 ଭୁବିସ୍ତର ଉଚ୍ଚପତ୍ତି ହେଲେ ତାର କୋଳେ ।
 ସାର ସୁର ସର ମିର ଏହି ଭୁବି କଳା
 ପଶୁ ରାମ ସଦୃଶରେ ତେଜ ଅନଗଳା ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁଣ ଦୌଷ୍ଟିକାପ ଶାକଲ ଯେ ଦ୍ଵୀପ
 ଏ ଭୁବି ଦ୍ଵୀପରେ ସେହି ଭୁବି ହେଲେ ନୃପ ।
 ପଦ୍ମଦ୍ଵୀପ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଶୁଦ୍ଧ ମହାବଳୀ
 ତହିଁ ରହି ମହାସୁଖେ ପାଳେ ସେହୁ ପ୍ରଜା ।
 ତା ରାଜ୍ୟେ ପରଜାଗଣ ସଦା ମହାସୁଖୀ
 ସମସ୍ତେ ତ ଧନବନ୍ତ ଜଣେ ନାହିଁ ଦୁଃଖୀ ।
 ସବୁ ପୀଡ଼ାରେ ରହିଛି ସୁକର୍ଣ୍ଣ କଳସ
 ଶୁଭବନ୍ତରେ ପ୍ରଜାଏ ହରନ୍ତି ଦିବସ ।
 ଯେ କୃଷି କରଇ ନିଏ ଦଶଅଂଶରେସି
 ସୈନ୍ୟ ପାଳିବାକୁ ଦ୍ୟୁତ ବାଜାଥୁବା କୃଷି ।
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ରାଜାଙ୍କର ଭୁଲେ
 ଏକେଶ୍ଵର ପଞ୍ଚଦ୍ଵୀପ ରକ୍ଷା କରେ ଭଲେ ।
 ପରିଧାନ କରେ ରାଜା ପଶୁଚର୍ମ ଗୋଟି
 କଣ୍ଠେ ମୃଗର ଛୁଲ କଟିରେ କାନ୍ଥଟି ।
 ଭସୁ ବଳେପନ ରାଜା ମାଥେ ଏକ ଜଟା
 ପଦ୍ମଦ୍ଵୀପେ ସଦୃଶୁ ରାଜ୍ୟ ପାଞ୍ଚଗୋଟା ।
 ପଦ୍ମଦ୍ଵୀପ ଆଦୁତନ ଗୁଣଲକ୍ଷ ଯୁଗ
 ଏକା ଦିବସରେ ରାଜା କରଇ ପ୍ରସ୍ତାପ ।
 କନ୍ୟା ମାସରେ ଯେ ରାଜା ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଦିନ
 ଲିଆ ନଟିକାଳ ବେଳେ କରଇ ଭୋଜନ ।
 ସେହି ଦିନୁ ତାର ଆଉ ଭୋଜନ ଯେ ନାହିଁ
 ଧନ ଉତ୍ତାର ସମ୍ପଦ କେ ଗଣି ପାରଇ ।
 ସେ ରାଜ୍ୟର ଐଶାନ୍ୟରେ ଉଦ୍ଦେଶିର ସ୍ଥିତ
 ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ପ୍ରତିଦିନ ହୁଅନ୍ତି ଉଦିତ ।
 ଶୁଦ୍ଧକର ଚେରଲକ୍ଷ ପଞ୍ଚବଂଶ ଅଙ୍କେ
 ଅନୁ ସମ୍ବତ୍ସରେ ବୋଲି ସମ୍ବତ୍ସର ଏକେ ।
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଅଟଇ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା
 ଅଶ୍ଵିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଗୁରୁବାରରେ ଯେ ଭ୍ରମି ।
 ବକ ନାମେ କରଣ ହର୍ଷଣ ନାମେ ଯୋଗ
 କନ୍ୟା ସହାନ୍ତି ସତର ଦିନ ହୁଏ ଭୋଗ ।
 ରାଜା ହରିଭାଗ ସେହି ଦିନ ଦେବାବେଳେ
 ଅନ୍ୟାୟ ହେଲ ଦକ୍ଷିଣ ସମୁଦ୍ରର କୁଳେ ।

ମେରୁନାଭ ଖଣ୍ଡରେ ଯେ ସୁନ୍ଦର ଗ୍ରାମ
 ତହିଁ ଆଦି ବୈଶ୍ୟ ଏକ ବୈଶ୍ଵାନର ନାମ ।
 ତାର ଭାରିଧାର ନାମ ଅଟଇ ମାଳତୀ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ସେହୁ ସ୍ଵାମୀରେ ଭକତ ।
 ସେହି ବୈଶ୍ୟର ଭାରିଧା ପାକାପୁର୍ଣ୍ଣ କାଳେ
 ସ୍ନାନହେତୁ ଗଲ ପଦ୍ମତୋଳା ନଦୀକୂଳେ ।
 ସ୍ନାନ ସାରି ବାଳାମଣି ବାହୁଡ଼ି ଆସନ୍ତେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଲେ ରାତି ଶେଷ ହୁନ୍ତେ ।
 ସେ ନଦୀ ପାଶେ ସହଜ ନାମେ ଅଛୁ ବନ
 ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ଏକା ବାଳୀ କରଇ ଗମନ ।
 ବଶିକେଶନ ବୋଲଣ ଏକ ଶୁଭ୍ରଜାତି
 ବଳାହାରେ ସେ ବାଳୀକୁ ଧରେ ପାପମଣ୍ଡ ।
 ପେଲି ପକାଇ ତାହାକୁ ବୋଲଇ ମାଳତୀ
 ଶୁଦ୍ଧରାଜା ରାଜ୍ୟେ ତୋର ଏଡ଼େକ ଅମାତ ।
 କୋପକରି କନ୍ୟା ତାକୁ କହଇ ଏସନ
 ତୁହି ମୋତେ ଧର ନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧପାର ରାଣ ।
 ଶୁଣି ସେ ବଶିକେଶନ ବଳେ ଧରି ଆଣି
 ବୋଲେ ମନ୍ଦନ ଆରତୁ ରଖ ସଙ୍ଗାକୁଣି ।
 ରାଜା ନାମ ଧରି କନ୍ୟା ଉଚ୍ଚେ ଡାକ ଦେଲ
 ଏହି ରାଜ୍ୟେ ଶୁଦ୍ଧ ଆନ୍ତେ ଅମାତ ହୋଇଲ ।
 ଲିଆ ନଡ଼ିଆ ପୁଡ଼ାଏ ଦେନଶ ରାଜନ
 ବସିକରି କଉତୁକେ କରଇ ଭୋଜନ ।
 ଉଦ୍ଦେଶିର ପଦ୍ମକୁ ପଦ୍ମତୋଳା ଘାଟ
 ଚାଲିଗସସ ଯୋଜନ ଦୁଇ ନିକଟ ।
 ଏତେଦୂରେ ଆଇ ବାଳୀ ଆରତେ ଡାକଲ
 ଶୁଦ୍ଧରାଜାର କର୍ଣ୍ଣରେ ତାହା ସମ୍ଭାଲଲ ।
 ଭୋଜନ ବେଳରେ ରାଜା ପେଷେ ଶରଗୋଟି
 ଯେ ବଳେ ହରୁଛି ତାହା ଅଣ୍ଡ ପକା କାଟି ।
 ଚାଲିଗସସ ଯୋଜନେ ପଡ଼ିଲ ସେ ବାଣ
 ସେ ବଶିକେଶନ ଅଣ୍ଡ କାଟିଲ ବହନ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 କୌଣସି ଜୀବ ନ ବଧେ ଶୁଦ୍ଧ ନୃପବର
 ଅଣ୍ଡ ଥିଲେ ହରନ୍ତା ସେ ସିନା ପରନାଶ
 ତେଣୁ ଶର ଚାଲିଗଲ ଅଣ୍ଡ ଛେଦକରି ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଜାକୁ ପାଳେ ନରପତି
 ତାର ରାଜ୍ୟେ କେହି ତେଣୁ ନ କରେ ଅମାତ ।

ଏସନ ମନ୍ତ୍ରମା ଅଟେ ଶୁଦ୍ଧ ନୃପତିର
 ଦରିଦ୍ର ଜଣେ କେ ନାହିଁ ରାଜ୍ୟରେ ତାହାର ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ମହାରାଜା ହୋଇଣ ଭୀଷଣୀ
 ବସି ଶ ଯୁଗ ଭୋଗିଲ ହୋଇ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ।
 ସେହି ରାଜାର ଧର୍ମକୁ ନାଶିବା କେମନ୍ତେ
 ଲହ କୁବେର ଏ ଦୁହେଁ ଭାଳି ଏକତ୍ର ହେ ।
 ଲହ ବିରୁଦ୍ଧ କାଳେ ନିଏ ମୋର ପୁର
 କୁବେର ବୋଲେ ମୋ ଧନ କରିବାକ ଭୋଗ
 ଏସନକ କଥା ବେନି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧଲେ
 ଦରିଦ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣବେଶେ ତା ପାଶେ ମିଳିଲେ ।
 କେଶବାସ ମଳିନତା ଶ୍ରବ ଅତି ଦୁଃଖୀ
 ମେଳି ବଟିତଲେ ତାଙ୍କୁ ଶୁଦ୍ଧରାଜା ଦେଖି ।
 ମନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହରଷ ହେଲେ ନରଦଶ
 ବିରୁଦ୍ଧଲେ ପ୍ରାଣ ଯୋଗେ ଧର୍ମ ହେଲ ନାଶ
 ମୋ ରାଜ୍ୟରେ ଦ୍ଵିଜଙ୍କର ନାହିଁ ଏତେ କଷ୍ଟ
 ଭାଳି ବୋଲେ ମାଗ ଦୁହେଁ ଯେ ଅଛି ଅଶ୍ରୁଷ୍ଟ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ତୁ ନୃପତି
 ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ହୋଇଅଛୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଧାର୍ଥୀ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲେ ମାଗ ଆମ୍ଭେ ଯେ ତୁମ୍ଭର ଇଚ୍ଛା
 ସତ୍ୟ ମୋର ପୁରୁଷବ ତୁମ୍ଭ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ଉପର ଦ୍ରବ୍ୟ କରିଣ ରାଜା ଦ୍ୟନ୍ତେ ପାଣି
 ମହୁ ମାଂସ ଭୋଜନ ସେ ମାଣିଲେ ସେକ୍ଷଣି ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ନୁହଁ
 ଦ୍ଵିଜବର ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଏହା କର୍ପା କହ ।
 ମୁହିଁ ଜାଣିଲି ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ସକ୍ଷୟ
 ଅପୁରମାନେ ଭୋଜନ କରନ୍ତି ଯେ ମାଂସ ।
 ବିପ୍ର ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସକ୍ଷୟ ବା ହେଉ
 ସତ୍ୟ ଲାଭିଲି ବୋଲି ତୁ ଆମ୍ଭେ ଫେରିଯାଉ
 ଆମ୍ଭର ପ୍ରାର୍ଥନା ନୋହୁ ବଳେ ବଳେ ଯାଗ
 ନ ଦେଲେ ଏ ବେଳେ ଧର୍ମ ନହେବ ତୋ କଳ୍ପ
 ଶୁଦ୍ଧରାଜା ବୋଲେ ଏହା କହ କାହିଁପାଇଁ
 ଏଡ଼େ ଆପଦରେ ମୋତେ ଫିଙ୍ଗିଲ କିପାଇଁ
 ଆଜ୍ଞା ଯେବେ ସତ୍ୟ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭରେ କରିଛି
 ଭକ୍ଷ ମହୁମାଂସ ମୋର ଦେହରୁ ଦେଉଛୁ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତୋର ବହୁକାଳ ମାଂସ
 ତାହା ଶୁଦ୍ଧ ଲେ ତହିଁରେ ଅଛି କିସ ରସ ।

ତୋହର ଅନ୍ତରୁ ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧତା ନୟନ
 ସେହି ଶୁଦ୍ଧତା ସନ୍ତୋଷେ ଦିଅ ତୁ ଭୋଜନ ।
 ନହିଁ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ଭକ୍ଷଣ କରିବୁ
 ଆଉ ଦୁଇଗୋଟି ଆମ୍ଭ ଯି ଶପାଇଁ ନେବୁ ।
 ତୋପରି ରାଜାକୁ ଭେଟିଅଛୁ ଶୁଦ୍ଧବେଳେ
 ଆମ୍ଭେ ତୁପତି ଲଭୁବୁ ତୋର ପୁଣ୍ୟବଳେ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲେ ଦୃଢ଼ମାଂସ ଶ୍ରଦ୍ଧାମୁହେଁ ଯେବେ
 ଶୁଦ୍ଧଗୋଟି ପୁର ମୋର ଅଛି ଦେବ ତେବେ
 ଜାଣିଲି ଜଣୁ ଦେବାକୁ ଆସିଅଛୁ ତୁମ୍ଭେ
 ଶୁଦ୍ଧଗୋଟି ପୁର ଭକ୍ଷ ଦେଉଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
 ଦୁଇଟି ପୁରକୁ ଭକ୍ଷ ଦୁଇଗୋଟି ନିଅ
 ତୁମ୍ଭର ଦୁଇ ଶର୍ପ୍ୟାକୁ ସେ ଦୁହେଁ ଦିଅ ।
 ଏମନ୍ତ ବଚନ ଯହୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଶୁଣିଲେ
 ତୋହର ମଜ୍ଜଳ ହେଉ ରାଜାକୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ରାଜାର ବଚନେ ଗଲେ ବିପ୍ର ବେନି
 ଶୁଦ୍ଧ ପୁରକୁ ଭେଟିଲେ କାଳାନଳ ଜଣି ।
 ସାର ପୁର ସର ସିର ଶୁଦ୍ଧପୁର ନାମ
 ଅଜୀବ ସୁନ୍ଦର ସେହୁ ଅଭିନବ କାମ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ମନେ କେତେ ମମତା ନୋହିଲ
 ସେ ଶୁଦ୍ଧତା ମାରିବାକୁ ସେନେହ ବଳିଲ ।
 ଦ୍ଵିଜକୁ ଦେଖିଣ ପୁର କୁଶଳ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି
 କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ତୁମ୍ଭର ଅଟଇ ବସତି ।
 ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ଦୁଇ ଦ୍ଵିଜ କଲାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ଶୁଣ ଆମ୍ଭେ ବାବୁ ତୁମ୍ଭ ପିତା ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ।
 ପିତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ତୁମ୍ଭେ ଦେନ ବାବୁ ଶିରେ
 ଶୁଣି ଯୋଡ଼ହସ୍ତେ ଉଦ୍ଧା ହୋଇଲେ କୁମ୍ଭରେ
 ସେ ବିପ୍ର ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ମଧୁମାଂସ ଭୋଗୀ
 ତୁମ୍ଭ ପିତା ସତ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ଉପଯୋଗୀ ।
 ସତ୍ୟପାଳ ଶୁଦ୍ଧରାଜା ଦେଲେ ଯେ ତୁମ୍ଭକୁ
 ଶୁଦ୍ଧତା ଖାଇବାପାଇଁ କହିଲେ ଆମ୍ଭକୁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ବିଜ୍ଞ ରାଜାଙ୍କର ପୁର ଶୁଦ୍ଧଗୋଟି
 ତୁମ୍ଭର ମାଂସ ଭକ୍ଷିବୁ ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ବାଞ୍ଛି ।
 ତୁମ୍ଭ ଶୁଦ୍ଧତା ଆମ୍ଭେ ଦୁଇଟି ଭକ୍ଷିବୁ
 ଆନ ଦୁଇଟିକୁ ନେଇ ଶ୍ରାଦ୍ଧଯାକୁ ଦେବୁ ।
 ଶଉଚ ହୋଇଣ ସୁନ୍ଦର ଲକ୍ଷ୍ମ ଯେ ଦେବତା
 ମାର ମାଂସ ଭକ୍ଷିବାକୁ ଦେଲେ ତୁମ୍ଭ ପିତା ।

ଏହା କହି ଦୁଇ ଦ୍ଵିଜ ଅଙ୍ଗବ କ୍ୟଗ୍ରେ
 ହାଣିବା ନମନ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଧଇଲେ ସେ କରେ ।
 କୁମର ବୋଇଲେ ରହ ରହ ବିପ୍ରବର
 ଏପରି ପିତା କି କାହିଁ ଦେଖିଛୁ ପୃଥ୍ଵୀର ।
 ପୁତ୍ରେ ଶୁଣିଅଛୁ ଶିବ ନାମେ ନରପତି
 ଆପଣା ମାଂସକୁ ଦେଇ ରଖିଲ କପୋତା ।
 ଆଉ ଏକ ଗଜା ଥିଲ ଜାମୁକ ବାହନ
 ନିଜ ଦେହ ମାଂସ ଦେଇ ତୋଷିଲ ସୁପର୍ଣ୍ଣ ।
 ଭରମ ସୁଜ୍ଞାନ ଯେବେ ପିତା ହୋଇଥାଇ
 ପୁତ୍ରପାଇଁ ବିପ୍ରଠାରେ ଭକତ କରଇ ।
 ବଂଶ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପିତା କରେ ବାଞ୍ଛା
 ଅନେକ ଦୁସ୍ତରେ ପୁଅ କରେ ରକ୍ଷା ଛା ।
 ପୁତ୍ର ନାଶ ନ କରଇ ପିତା ହୋଇକରି
 ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଲୁ ପିତା ନୁହେଁ ସେ ଆମ୍ଭର ।
 ପିତା ହୋଇ ପୁଅ ଭଲ ନ ଚିହ୍ନିଲ ଯେବେ
 ତାହାର ଆଜ୍ଞା ପାଳିବା ଆମ୍ଭେ କିପାଁ ତେବେ
 ଫେରିଯାଅ ବିପ୍ର ଆମ୍ଭ ପାଶରେ ନ ରହି
 ସେ ନୃପତି କରୁ ତୁଷ୍ଟ ଅନ୍ୟମାଂସ ଦେଇ ।
 ଏପରି ନିରାଶ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦ୍ଵିଜବରେ
 କ୍ଷୟାର୍ଥ ହୋଇ ମିଳିଲେ ନୃପତି ପାଶରେ ।
 ନରପତିକ ଅନାଇଁ କହନ୍ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ସେହିମାନେ ନୁହନ୍ତି ତୋର ପୁତ୍ର ଜାଣ ।
 ସେଲେଙ୍କରେ ଖ୍ୟାତ ଅଟେ ତୋ ଧାର୍ମିକପଣ
 ଏବେ ଆମ୍ଭେ ଦେଖିଲୁ ହେ ଅପୂର୍ବ ଉଆଣ ।
 ତୋର ସାଧ୍ୟାରୁ ସେମାନେ ଜନମ ନୁହନ୍ତି
 ତୋ ଭାସ୍ୟା ଜାତ କରିଛୁ କରି ଭୋଗ ପ୍ରୀତି ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ ତୋର ପୁତ୍ର ହୋଇଥାନ୍ତେ
 ତୋହର ଆଜ୍ଞା କଦାପି ଲଭି ନ ପାରନ୍ତେ ।
 ଏପରି ଅନ୍ୟାୟ ଜାଣିଥିଲେ ଆମ୍ଭେ ତୋର
 କି ନମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଆମ୍ଭେ ହୋନ୍ତୁ ନରେଶ୍ଵର
 ଦ୍ଵିଜଙ୍କ ଝିଆସ ଗଜା ନ ପାରିଲ ସହ
 ଶତ୍ରୁଗ ଦେନ ଧାଇଁଲ କୋପାବିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ।
 ବୋଲେ ଭାସ୍ୟାମୁଣ୍ଡ ମୁହିଁ କାଟିବ ଏକ୍ଷଣି
 ସ୍ଵାଦିତ୍ୟା ହେଉ ପଛକେ ଯାଅ ବିପ୍ରମଣି ।
 ସ୍ଵା କହି କୋପେ କମ୍ପାଇ ଆପଣାର କାୟ
 ଉପପତି କରି ଜନ୍ମ କଲୁ ମୋ ତନୟ ।

ଏଥିର ପ୍ରତିଫଳ କୁ ପାଅ ଏହିଲଗେ
 ପକ୍ଷୀହୋଇ ଜାତ ହୁଅ କୁହ ଏହିଯୋଗେ ।
 ଏ ଗୁରୁପୁତ୍ର ତୋହର ଗର୍ଭେ ଡମ୍ବ ହେବେ
 କର୍ମନୁସାରେ ସେମାନେ ଏ ଫଳ ଭୋଗିବେ ।
 ମୋ ବଚନ ନ ମାନିଲେ ତୋର ଗୁରୁପୁତ୍ରେ
 ଡମ୍ବ ହୋଇ ରହିବେ ସେ ତୋର ଗର୍ଭଗତେ
 ଦୁରାପଦ ଶାପ ଯହୁଁ ଦେଲ ମହାଗଜା
 ବିକଳ ହୋଇଣ କହେ ତାହାର ଭାରିଯା
 ଅଦୋଷରେ କିପାଁ ପ୍ରଭୁ ଦେଲ ଅଭିଶାପ
 ମୋର ଗୁରୁପୁତ୍ରେ ଅବା କଲେ କେଉଁପାପ ।
 ଦ୍ଵିଜଙ୍କର ଛଳକଥା ଜାଣି ନ ପାରିଲ
 ଅଳପ କଥାରେ ମୋତେ ଅଭିଶାପ ଦେଲ ।
 କେମନ୍ତେ ଖଣ୍ଡନ ହେବ ମୋର ଅଭିଶାପ
 ତାହାର ବିକଳ ବାଣୀ ଶୁଣି ନରାଧିପ ।
 ଶତ୍ରୁହୋଇ ଦେଖି ଗଜା ଭାସ୍ୟାର ବିକଳ
 ବୋଇଲୁ ମୋ ଅଭିଶାପ ନୋହିବ ନିଶ୍ଚଳ ।
 ସତ୍ୟ ସେତପୁା ଦ୍ଵାପର ତିନିଯୁଗ ଅନ୍ତେ
 ପୁଅ ଡମ୍ବ ହୋଇଥିବେ ତୋର ଗର୍ଭଗତେ
 ଦ୍ଵାପର ଶେଷେ ଭାରତ ସମର ହୋଇବ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ସେଠାରେ ଘଟିବ ।
 କୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ ହୋଇବେ ଅର୍ଜୁନର ରଥେ
 ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେଟି ପାର୍ଥର ସହଚେ ।
 ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତହୋଇ ହେତୁ କରିଥିବୁ
 ପ୍ରଥମ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ସେଠାରେ ଦେଖିବୁ ।
 ଦୁଷ୍ଟପୁତ୍ର ଜନ୍ମକଲୁ କୁହ ଗର୍ଭଗତେ
 ତୋ ପେଟ ଗରହୋଇବ ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଶରାଦାତେ ।
 ସେହି ଯୁଦ୍ଧେ ତୋର ମାଂସ ଟିକି ଟିକି ହେବ
 ଚହୁଁ ମୁକ୍ତି ଲଭି ମୋର ମନ୍ଦିରେ ଆସିବ ।
 ତୋ ଗର୍ଭ ପଡ଼ିବ ଗୁରୁ ଡମ୍ବ ସେହିଠାରେ
 ଦଣ୍ଡି ଆବରଣ ହେବ ଡମ୍ବଙ୍କ ଉପରେ ।
 ତହିଁ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ସେନା ସହ ହସ୍ତୀ
 ଚଥୁ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ରଥୀ ମହାରଥୀ ।
 ପଡ଼ିବ ନ ତାଳ ଉଡେ ତହିଁ ମୃତପିଣ୍ଡ
 ସାତତାଳ ରୁଣ୍ଡହେବ ରତ୍ନମି ଖଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଯୁଦ୍ଧ ବେଳଦିନେ ସେହି ଡମ୍ବ ପୁଅ
 ତହିଁ ସମର ଦେଖିବେ ପକ୍ଷୀ ଗୁରୁଗୋଟି ।

ପିତାର ବାକ୍ୟ ଲଙ୍ଘିଲେ ଯହୁଁ ଗୁରୁପୁତ୍ର
ଭରତୀ ନାମ ବନ୍ଧୁ ରହିଲେ ଯୁଗାନ୍ତେ ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନ୍ତ୍ର ପୁରକର ମନ୍ତ୍ର
ତାଗ୍ରସୀ ପକ୍ଷୀର କଥା ଅଟେ ଏହିମନ୍ତ୍ର ।
ସତ୍ୟସୁଗେ ଶୁଦ୍ଧକଥା ପୁଣେ ଯେଣୁ ମେଣି
ସେହି ଦୋଷେ ତାଗ୍ରସୀର ପେଟଗଲ ପାଟି ।
ଶୁଣିକରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ମହାଗଜା
ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଚରଣରେ କଲେ ଦବ୍ୟପୂଜା ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବଙ୍କ ସଂଗ୍ରାମ ବଡ଼ର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
ତାଗ୍ରସୀର ଗର୍ଭକଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଲଭ ।
ଶୁଣିଲେ ପାପ ଖଣ୍ଡିତ ଯାହା ଥିବ ଅଙ୍ଗେ
ପରମ ଗତି ଲଭଣ ବସିବ ସେ ସ୍ଵର୍ଗ ।
ଅଗସ୍ତି କହୁଅଛନ୍ତି ମହାବ୍ରହ୍ମଜାତା
କଲଙ୍କା ଦେଶର ଗଜା ଅଟନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୋତା
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ଶର ଅର୍ଜୁନକୁ
ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ନର କି ଲେଖିବ ତାକୁ ।
କହନ୍ତେ ନ ସରବ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମର
ତାଙ୍କ ବାଣଦାତେ ପୃଥ୍ଵୀ ହେଲ ଥରହର ।
ମହାକ୍ଷୟସ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନ ସାଧୁ ତା ମହିମା
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବ ପ୍ରତିଶର କରନ୍ତି ମହାମା ।
ନୟନ ଛଟକେ ସେହୁ କରଇ ସଂଗ୍ରାମ
ନିଶ୍ଚୟ ମାରବା ପାଇଁ ନାହିଁ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ଆଗରେ ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଘସ ପଛେ ଧର୍ମସ୍ବତ
କୌରବ-ସୈନ୍ୟ ମାଇଲେ ତନ ଅଭଗୁତ ।
ବଡ଼ ଗୁରୁତର ତହିଁ ହେଲ ମହାରଣ
ଗଜ ଅଶ୍ଵ ପଦାତ କେ କରିବ କଲନ ।
ପଦାତ ନ ସହେ ଯେଉଁ ବୃକୋଦର ଶ୍ରୀ
କର୍ଦ୍ଦମ ହେଉଛୁ ରକ୍ତେ ତହିଁ ବସୁନ୍ଧର ।
ଆଟ ଶ୍ରୀ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୁର୍ଘସ ଆସନ୍ତେ
ଉଗାଳିଲେ ଅଶ୍ଵଥାମା କର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ପଥେ ।
ସେ ଦୁହିଙ୍କ ତୁଲେ ଛନ୍ତି ଫିଙ୍ଗକୋଟି ଯୋଧୀ
ଏକମୁଖେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସବେ ଶର ବନ୍ଧ ।
କୁନ୍ତୀପୁତ୍ର ବୃକୋଦର ଅଟେ ମହାବଳୀ
ତାକୁ ଦେଖି କୃତବର୍ମା ଶଲ୍ୟ ଯେ ଓଗାଳି ।
କର୍ଣ୍ଣ ଶରକୁ ଦେଖିଣ ଦୁର୍ଘସ ବୋଲଇ
ପଥଗୁଡ଼ ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ବିଶେଷ ବାଧଇ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଭ୍ରମେ ଅଟ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତ
ତେଣୁ କନୟ କରଣ କହୁଛୁ ବହୁତ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଦୁର୍ଘସ ତୁ କଲ୍ଲ ମୃତ୍ୟୁଭକ୍ତା
ବୁଢ଼ାଇଲୁ ଶ୍ରୀସମ୍ପଦ ଏହା ଥିଲ ବାଞ୍ଛା ।
ନାଶପିବାକାଳେ ହେଲ ବିପତ୍ତିତ ବୁଦ୍ଧି
ପାଦରେ ଏଡ଼ିଲୁ କୁହ ଏଡ଼େକ ସମ୍ଭବି ।
କୋପ ବନ୍ଧଣ ଦୁର୍ଘସ ଗଦା ଦେନ ହସ୍ତେ
ପ୍ରହାର କଲକ ନେଇ କର୍ଣ୍ଣଶର ରଥେ ।
ଭାଜଣ ସେ ରହୁବର ହୋଇଗଲ ତୁନା
ତେଇଁ ରଥ ଆଡ଼ହେଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାମନା ।
କର୍ଣ୍ଣକୁ ବିରଥ ଦେଖି ଧାଏଁ ସୋମଦତ୍ତ
ଉଗାଳିଲ ବହୁରଥୀ ଦେନ ଜୟଦ୍ରଥ ।
କୁନ୍ତ ଅସିପଥ ଆଉ ଲଙ୍କିଆ ଗୁରୁଜ
ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଦିଶେ ଯେହ୍ନେ ବିଜୁଳିତ ତେଜ ।
ଏକ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ବେଢ଼ିଲେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
ତାହାଙ୍କୁ ଦୁର୍ଘସ ମନେ ନ କରଇ ଶ୍ରୀତି ।
ରେରେକାର କରିଣ ସେ ଦୁର୍ଘସ ଧାମର
ଗୁଗଳ ପଲକୁ ଯେହ୍ନେ ବ୍ୟାସ ଦଉଡ଼ଇ ।
ଗର୍ଜଣ ଧାଇଁଲେ ଯହୁଁ କୌରବ ସଇନ
ମୁଖ ଧୂଳିରେ କମି ତ ହୋଇଲ ମେଦନା ।
ଗହଳ ଧାନ୍ଦୋଳ ଶୁଣି ଧାଏଁ ଶ୍ରୀମସେନ
ରୂପ ଦେଖି ଜଣାଯାଏ ଯେହ୍ନେ କାଳଯମ ।
ବୃକୋଦରକୁ ଦେଖିଣ ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ଭାଜି
ପାଣ୍ଡବ ସୁଦର ଆସୁ କୋପେ ଗଳଗାଜ ।
ଦୁର୍ଘସ ଯେ ଶ୍ରୀମସେନ ଏକଇ ମୂରତି
ଧର୍ମଙ୍କୁ ଦେନ ମିଳିଲେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ କତି ।
ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ରଥେ ଚଢ଼ି ତଳିବାରୁ ବେଗେ
ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଯାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଓଗାଳିଲେ ଆଗେ ।
କରେ ଧନୁଶର ଧରି ସେ ଶର ପାଞ୍ଚାଳ
ବନ୍ଧଇ ନାଗର ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ତଳାଳ ।
ନିବାରନ୍ତେ ପାଞ୍ଚଶର ଦେନ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
ଦେଖିଣ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଛେଦିଲ ତା ଦୁରୁ ।
ପଞ୍ଚଦଶଶତ ନାଗର ଦେନ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ପଦନହୁଁ ବେଗକରି ବନ୍ଧିଲେ ତକ୍ଷଣ ।
ଚଞ୍ଚଳ ଗତିରେ ଶର ବନ୍ଧେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ବେଶି ତାହା ନିବାରଇ ଦୁରୁ ।

ଦୁରିତସେନ ସେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ସାରଥୀ
 ବାୟୁଗତ ପରି ଅଶ୍ୱ କାହେ ଶୀଘ୍ରଗତି ।
 କ୍ଷଣେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ରହେ ପୁଣି କ୍ଷଣକେ ଆକାଶେ
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଣୟା କରନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନେ ।
 ଶଲ୍ୟରଥୀ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ରଥଗୋଟି ମଣ୍ଡ
 ଚକ୍ଷୁରେ ବସି ଯାଆନ୍ତେ ଉଗାଳେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ।
 ଶଙ୍ଖଚଳ ପକ୍ଷୀ ଲଗା ନାସତ ଦ୍ୱାଦଶ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ବିନେ ଦ୍ରୁପଦର ଶିଷ୍ୟ ।
 ଶାୟକ ଆସିବା ଦେଖି ଶଲ୍ୟ ମହାରଥୀ
 ବାୟୁବ୍ୟ ଅସ୍ତରେ ଶର ତାହା ନିବାରନ୍ତି ।
 ଘାତ ପ୍ରତିଘାତେ ଶୁଭେ ଶସ୍ତ୍ର ପରିଚାଳ
 ଉଠଇ ଅଗ୍ନିର ଶିଖା ଯେହ୍ନେ ଦ ବାଜଳ ।
 ଅନ୍ଧକାର ହୁଏ ଯେହ୍ନେ ବରଷା ରତ୍ନରେ
 ଶରେ ଅନ୍ଧକାର ହୁଏ ଯେହ୍ନେ ଦିନରେ ।
 ବେଳୁବେଳେ ଶୁଭେ ଭୟଙ୍କର ମୁଖଧ୍ୱନି
 ଚର୍ଚ୍ଚନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଗାରେ ମନ୍ତ୍ରଗଜ ଜଣି ।
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶର ବଡ଼ଇ ସମର୍ଥ
 ଏକ ସ୍ତୁତି ଆରେକ ଯେ ଅଟେ ବଳବନ୍ତ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ରାଜାନନ୍ଦନ କରେ ଧରି ବାଣ
 ବିନ୍ଧି ଶଲ୍ୟ ଶରୀରକୁ କଲ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ।
 ବିଶାଦାତେ ନାସତକୁ ଶଲ୍ୟ ଧରି କରେ
 ବିନ୍ଧନ୍ତେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥ ଗର୍ଜିଲ ସଭରେ ।
 ଚକ୍ର ଶିଖଣ୍ଡୀ କୁମୁଦ ଗଜ ଆଗେହଲ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ କୁନ୍ତ ପ୍ରହାରଲ ।
 କୁନ୍ତ ମୁନରେ ଶଲ୍ୟଙ୍କ ରଥକୁ ସେ ତୋଳି
 ଚକ୍ରପରି ବୁଲଇଲ ତାକୁ ମହାବଳୀ ।
 ରଥ ତେଜ ଶଲ୍ୟର ପଡ଼ି ଭୃମିଗତ
 ତାହାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଧାଏଁ ସୋମଦତ୍ତ ।
 ଶଲ୍ୟ ଯାଇ ଆଗେହଲେ ସୋମଦତ୍ତ ରଥ
 ଦୁଇ ଯୋଦ୍ଧା ଏକ ହୋଇ କଲେ ଶରଦାତ ।
 ଦୁହେଁ ଶର ବରଷିଲେ ଏକରଥେ ବସି
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ତେଜ ଅଗ୍ନି ପ୍ରାୟ ଦଣି ।
 ସମରରେ ଜ୍ୱାଳାବଳି ଜାଣ ଆତ୍ମଯାତେ
 ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗଗନର ପଥେ ।
 ଦେଖ ଆହେ ମହିମା ସେ ଶର ଶିଖଣ୍ଡୀର
 ରଣେ ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ କ୍ଷଣି ମହାବୀର ।

ଏକା ଯୋଦ୍ଧାକୁ ବିନ୍ଧିଲେ ପଞ୍ଚସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ସର୍ବେ ଏକମୁଖ ହୋଇ ନାସତ ବିନ୍ଧନ୍ତି ।
 ମନ୍ତ୍ର କର୍ମିଲ କ୍ଷତ୍ରୀଙ୍କ ଗୁଣନାଦ ଶବ୍ଦେ
 ପୃଥ୍ୱୀ ଟଳମଳ ହେଲ ଗଜଙ୍କର ପାଦେ ।
 ଶଲ୍ୟ ସୋମଦତ୍ତ ଏହି ବେନି ମହାରଥୀ
 ଶତ ଶତ ନାସତ ସେ କୋପରେ ବିନ୍ଧନ୍ତି ।
 ଦୁରନ୍ତ ଦେଶିଣ ତାହା ପାଆଳ ନନ୍ଦନ
 ଧାତକରେ ବିନ୍ଧିଲ ସେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବାଣ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ଶଲ୍ୟଙ୍କର ନାସତ ହେଉଲ
 ତନୁ ତନୁବାଣ ଆଉମାନଙ୍କୁ ବିନ୍ଧିଲ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବିନ୍ଧେ ନାସତ ଅତି ଅଗୋଚର
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରମାନ ପଡ଼ିଲ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପର ।
 ସେହ୍ନା ଫୁଟି ନାସତ ଯେ ଭେଦେ ସବୁଅଙ୍ଗ
 ମହାର କୁସୁମ ପରି ଦିଶେ ତାଙ୍କ ରଙ୍ଗ ।
 ଚକ୍ର ଯୁଦ୍ଧେ ଭଙ୍ଗ ଦେଲେ ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଏ
 ସାଧୁ ବୋଲି ପ୍ରଶଂସିଲେ ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ଶାଏ ।
 ଏଡ଼େ ବଳବନ୍ତ ତୁହି ଶାକ୍ତସ୍ତ୍ର ପ୍ରସାଦେ
 କିଏ ସେ ଠିଆ ହୋଇବ ତୋ ଗୁମୁରେ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଶସ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଅତି ଘୋରତର
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ କିଏ ସମାନ ତାଙ୍କର ।
 ମାରି ନ ପାରିଲେ ଯହୁଁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ବେଳକୁ ବେଳ ସମର ହେଲ ଅତିଶୟ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ
 ନକ୍ଷତ୍ରପତ୍ର ପରାୟେ ବିନ୍ଧେ ଶରମାନ ।
 ଶଲ୍ୟ ସୋମଦତ୍ତ ବେନି ଏକାକେ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଶୋଳସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାରେ ହୋଇଛୁ ସେ ମଣ୍ଡ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସଙ୍ଗତେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ଦୁଃଶାସନ
 ନକୁଳର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧେ ଜୟଦ୍ରଥ ଜାଣ ।
 ଉପବେଶ ନାହିଁ କିଛି ନ ଦୃଢ଼ିନ୍ତି ରଣେ
 ଅଶ୍ୱ ଗଜ ଆବୋରଣ ଯୁଦ୍ଧି ଜଣେ ଜଣେ ।
 ଏପରି ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ବେନପକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ହୋଇବାକୁ ଅଛୁ ଘଡ଼ି ତନି ।
 କ୍ଷୁଧା ଚୂଷାରେ ବିମୁଖ ହେଲେ ରଥୀ ଯୋଧୀ
 ସର୍ବେ ଅଶକ୍ତେ ଶର ନ ପାରନ୍ତି ବିନ୍ଧି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ କହଇ ଶକୁନି
 ଉପବାସେ ଅଶକ୍ତ ହେଲେ ସବୁ ସୈନ୍ୟ ।

କୁହ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଟୁ ମହାବାହୁ
 ଆଜ୍ଞାପଥ କୁହୁନାଥ ଯୁଦ୍ଧ ଆଜି ରହୁ ।
 ମନ୍ଦୀବରର ବଚନେ କହେ କୁହୁରାଜ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହ ମାତୁଳ ଯୁଦ୍ଧ ରହୁ ଆଜି ।
 ଗଜାଙ୍କର ବଚନରେ ସେ ମନ୍ଦୀ ଶକୁନି
 ରଥଧ୍ବଜ ପରେ ଯାଇ କଲ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ।
 ଆଜି ଯୁଦ୍ଧ ରହୁ ବୋଲି ବୋଲେ ମନ୍ଦୀବର
 ବେଳ ଅସ୍ତ ହେଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମର ନ କର ।
 ସମରରେ ମହାଶ୍ରୀମନ୍ତ ହେଲ ବେଳ ଅସ୍ତ
 ଧନୁ ଧରି ନ ପାରିନ୍ତି ଦେହ ଅଶକତ ।
 ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କୁ ବିରସ ସେ ଦେଖି
 ଶତ୍ରୁନୁକୂଳ ନନ୍ଦନ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 ରଣ ତ୍ୟାଗ କରୁ କରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲେ
 ଉଦୟ ପକ୍ଷର ସୈନ୍ୟ ଉପାସେ ରହିଲେ ।
 ପାର୍ଥକୁ ଚାହିଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ କହିଲେ
 ସମର ରହିତ ହେଲ ଦେଖ ତୁମ୍ଭେ ଭଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯାଇ ଏକାସନେ
 ଆସ୍ଥାନ କରି ବସିଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦୁଃଶାସନେ ।
 କର୍ଣ୍ଣାଶୁନ କଲେ ଏକ ଆସନରେ ବିଜେ
 ସୋଦର ଗୁଣ ଦେଖିଲେ ଗଜା ମହାଗଜେ ।
 ଯୁଦ୍ଧକଥା ପରସ୍ପର କୁହାକୁହି ହୁନ୍ତି
 କିଏ କାହାକୁ ମାଇଲ ବୋଲି ପଚାରନ୍ତି ।
 କେହି ରଜନ ଶ୍ରେଜନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗିଲେ
 କେହିଯୁଦ୍ଧେ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ହୋଇ ଅଚେତେ ଶୋଇଲେ
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦୁଃଶାସନେ ଯେହା ବାସ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ହେଜନାନ୍ତେ ହେଲେ ନିଦ୍ରାବଶ ।
 ରଜନ ଶେଷରେ ଯହୁଁ ପ୍ରସ୍ତତ ହୋଇଲ
 ଅରୁଣ ସାରଥୀ ରଥ ସଜାଇ ଆଣିଲ ।
 ପୁଣେ ଯେଉଁ ସପ୍ତଶତ୍ରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପାଇଥିଲେ
 ସାରଥୀ ଆଣି ସବୁଙ୍କୁ ରଥରେ ଯୋଡିଲେ ।
 ବିଦ୍ୟା ରହରେ ମଣ୍ଡ ଶ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରଥ
 ଉଦୟାଚଳେ ଆଶନ୍ତେ ବିଜେ ଦିନନାଥ ।
 ଶୁଭାର ବଞ୍ଚିଭନାଥ ଜତେ ପ୍ରତିପାଳି
 ଅନ୍ଧକାର ନିବାରଣ କଲେ ଅଂଶୁମାଳି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଯୋଗୀ ଶୁଚିବନ ଯତ
 ନଦୀ ତଟାଗରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଆଚରନ୍ତି ।

ଏ ସମୟେ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ମଧୁହାସ
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ବାଜେ ଭେଗ ଭୁଗ
 ନିଉରବଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସବୁ ସୈନ୍ୟଥାଟ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିବାକୁ ଗଲେ ନିଜ ଘାଟ ।
 ଶାନ୍ତଦୁର୍ଯ୍ୟୁଦ୍ଧ ସ୍ନାହାନ ତପଶାଦି ସାରି
 ଘରେ ବସି ମାଧବଙ୍କୁ ଚିତ୍ତରେ ସୁମରି ।
 ମାଧବ ହେତୁରୁ ମୋର ସମସ୍ତ ମଙ୍ଗଳ
 ପୂଜେ ଗଣେଶ ମୁଁ ଭକ୍ତିକରି ଚରକାଳ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଦସ୍ତରେ ଶାରଙ୍ଗ
 ପୃଥ୍ବୀଭାଗ ନିବାରଣ କରୁ କୁଟଭଙ୍ଗ ।
 ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ମାଳକନ୍ଦର ନିବାସୀ
 କଳିକାଳ ଦୁଃଖ ତବ ଦରଶନେ ନାଶି ।
 ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ କୁହ ସାଧୁ ହିତକାଣ୍ଡ
 ସବୁଜନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରୁ ଜଗତ ବିହାସ ।
 ଜୟ ଜଗଜ୍ଜୀବନ ଜଗଦୁଦ୍ଧାରଣ
 ଗୋପୀଙ୍କ ମନମୋହନ ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ।
 ଯୋଗୀଜନ ବଶସ୍ଥଳେ କୁହ ପଦ୍ମମାଳ
 କାଳିନ୍ଦୀ ହୃଦରେ କାଳୀନାଗ ଦର୍ପ ତଳ ।
 ଭକତ ଜନ ବାନ୍ଧବ କୁହ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଭବର ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡନେ ଅଟୁ ସାମରଥ ।
 ଭୁଲିଯା ବଞ୍ଚିଭ ପାଦେ ଆଉ ମୋର ଧ୍ୟାନ
 ଶୁଭମୁନି ଶାରଙ୍ଗର କୁ ମାସ ଶରଣ ।

—*—

ଦ୍ଵିତୀୟଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀଷ୍ମ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଦଶସହସ୍ର
 ଯୋଦ୍ଧା ପତନ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ମନ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଦିନର କଥା କହିବଇଁ ମୁଁହିଁ ।
 ସ୍ନାନବସ୍ତ୍ର ସାରି ସୈନ୍ୟ ଶଙ୍ଖେଇ ଶୁଣି
 ସଜ୍ଜିତ ହୋଇଲେ ସବେ ଅସ୍ତ ଶସ୍ତ୍ର ଦେନ ।
 ବାରତୁର ବାଜଇ ଯେ ତମକ ନିଶାଣ
 ସଜ ହେଲେ ଗଜାମାନେ ଦେନ ଧନୁ ତୁଣ
 ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ବେଗୁବେଗ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ସାଜ ହେଲେ ବେନ ଭାଗ ।
 ଆବେଶ ରହିଲେ କଲ ଯେ ଯାହାର କତ
 ପୁଣେ ପାଣ୍ଡବେ ପଶ୍ଚିମ ଭାଗେ କୁରୁପଥ ।

କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଚୁରଙ୍ଗ ସମ ମହାନାଗ
 ଦବ୍ୟବେଶେ କୁରୁଣା ସଜ ହୁଏ ବେଗ ।
 ଉଦ୍ଧରିଲେ ପାଟଛତ୍ର ଉଦ୍ଧୃତ ରୂପର
 ତାରକାପୁର ଯୁଦ୍ଧରେ ଯେସନେ କୁମାର ।
 ଡାହାଣରେ ଦୁଃଖାସନ କାମେ ଜୟଦ୍ରୁପ
 ଆସେ ସିନ୍ଧୁ ମଲ୍ଲ ଦେନ ଦଶସପ୍ତ ରଥ ।
 ପଛେ ଅଳମୁଷ ରଜା ଥାଟକୁ ପଲ୍ଲଣୀ
 କାମେ ଦଶେ ସୈନ୍ୟ ତାର ଏକାଦଶ ଶ୍ରୋଣୀ
 ଧାର୍ଯ୍ୟବ୍ରତ ସମ୍ଭାରରେ ହୋଇଲ ବାହାର
 ବିରୁପାକକୁ ସୁମର ମନର ମଧାର ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗ ବେଳାରେ ବିଜେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଧର୍ମନିଷ୍ଠ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦୟର ।
 ଧର୍ମଙ୍କ କାମେ ଦ୍ରୁପଦ ଡାହାଣେ ବିରାଟେ
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଦେଶର ରଜା ଅଗ୍ରଗାମୀ ଥାଟେ ।
 ସମସ୍ତେ ବୁଝି ଦେଖିଲେ ସେ କପିକେତନ
 ହନୁମନ୍ତ ମୁଖ ଦେଖି କଲେକ ଗମନ ।
 ଦଧିବାମନ ପରାସ୍ତେ ଦଶେ ତାର ମୁଖ
 ଦଧିବାମନ ସୁମର ହିଅନ୍ତୁ ସେ ଡାକ ।
 ଗଜ ପୁଷ୍ପରେ ଆରୋହ ଯାନ୍ତୁ ଧର୍ମସୁତ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଥରେ ଚଢ଼ି ଯଙ୍ଗେ ଦେନ ପାର୍ଥ ।
 ଶୁଣ ହେ ଚୈତନ୍ୟ ପଞ୍ଚମନ କରି ସ୍ଥିର
 ମନୁବଳ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଅଟେ ଏକ ମୋର ।
 ମନ ବୋଲେ ଚୈତନ୍ୟ ତୁ ହେତୁକର ଶୁଣ
 ହତ ହେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଥାଟ ବଦ୍ଧସୈନ୍ୟ ।
 ଶ୍ଵପ୍ତଦେବଙ୍କର ଅଟେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି
 ଇଚ୍ଛାମୃତେ ସେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଅଟେ ମହାରଥୀ ।
 ନିଧୁ ମଥୁରା ସଦୃଶ ବିରଜଇ କାୟ
 ବେନ ଲେତନ ଭ୍ରମର କାଳଦେ ପ୍ରାୟ ।
 ସହସ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରାସ୍ତେ ତାଙ୍କ ତେଜ ଦଶି
 ଏକାକେ କି ସବସୈନ୍ୟ ପକାଇବେ ନାଶି
 ଦେଖିକର ପ୍ରଶଂସର ମାନବବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଯମପରି ବିଶୁଅନ୍ତ ଶ୍ଵପ୍ତକର ମୁଣି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଗାଙ୍ଗେୟ ମୋର ଫେଡ଼ିଲେ ଦୁର୍ଗତ
 ପାଣ୍ଡବ ବଳକୁ ଆଜ ଦିଶିବେ ଏ ଦାନ୍ତି ।
 ପଲ୍ଲବ ନାଭିପୁଣ୍ୟ ଯେ ଦେନ ରତ୍ନମାଳା
 ନେଇ ଲମ୍ବାଇ ଦେଲକ ଶ୍ଵପ୍ତକର ଗଳା ।

ତୁମ୍ଭେ ଯଦ୍ୟପି ଜଣିବ ଏ ଶବ୍ଦର ଯୁଦ୍ଧେ
 ଭୃଞ୍ଜି ବଳ ପଞ୍ଚବୀର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ସ୍ତ୍ରୀଦେ ।
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ତୁମ୍ଭେ ସମରକୁ ଯାଅ
 ଅସଂଖ୍ୟ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵଙ୍କୁ ସଙ୍ଗତରେ ନିଅ ।
 ଗଙ୍ଗାର ନନ୍ଦନ ରଥେ ନିଷାଦ ସାଉଥୁ
 ଭାର୍ଗବର ନନ୍ଦନ ଯେ ଜଗଜ୍ଜିତ ସତୀ ।
 ଶ୍ଵେତାର ତୁରଙ୍ଗମ ଯେ ହରିତାଳ ମେଘ
 ପଦ୍ମକୁ ଅଧିକ ତଳେ ତାର ରଥ ବେଗ ।
 ଅଶୀସପ୍ତ ବଳ ଭୁଜେ କଟପୁର ଧନୁ
 ନିବାଣ ଦିବ୍ୟକୁ ଝିଟା ଦେଲେ ଶାସ୍ତ୍ରନୁ ।
 ନାଗର ପୁରୁଷ ଦେନକୋଟି ବେନିତୁଣେ
 ଧବଳ ଜେଶର ଚନ୍ଦ୍ର ଉଡ଼ାଇଲେ ଶୂନ୍ୟ ।
 ଦିନକର ରଥପ୍ରାୟେ ଆସନ୍ତେ ଦଶଇ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରୁ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କି ଆସଇ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖିକର ହାତେ ଧନୁ ଧରି
 ଆଜି କାହିଁ ଯିବୁ ପାର୍ଥ ନୁହେ କାଳପରି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ଶରଣ ପଣି ରଣ କଲ କାଳ
 ସନ୍ଧିହେବ ବୋଲି ଯୁଦ୍ଧ ଉପରୋଧ କଲ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ କାଲ ମୁଁ ଗୁଡ଼ିଲ ଉପ୍ରୋଷ
 ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ପଦ ଆଜ ବୁଝାଇବି ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଦେଖୁଥିବେ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ରଖି ନ ପାରିବେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଗଙ୍ଗାଙ୍କର ସୁତ
 କହୁଁ କହୁଁ ଆସିଲ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
 ଯେମନ୍ତେ କି ଶତ୍ରୁ ଗ୍ରାସ କରଇ ଶଶାଙ୍କ
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଗ୍ରାସକଲ ସତୀ ରଣରଙ୍ଗ ।
 କରେ ନାଗଚକ୍ର ଧରି ଟଙ୍କାଇଇ ଧନୁ
 ଶର ଯୋଗଣ ଅର୍ଜୁନ ବିନେ ଶ୍ଵପ୍ତ ତନୁ ।
 ଦେଖି ଧନୁରେ ପୁରୁଷ ଶର ଅସୁବୁତେ
 ଗଙ୍ଗା ନନ୍ଦନ ବିକଲେ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ରଥେ ।
 ପୁଣି ସହସ୍ତ୍ର ନାଗର ବିକଲେ ଆକର୍ଷି
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥପରେ ନାଗର ବରଷି ।
 ଅନିବାରଣ ଶରକୁ ଦେନ ଗରପାର୍ଥ
 କେ ଦାନ୍ତିକେ ପେଶିଲ ନାଗର ଅସୁତ ।
 ଶ୍ଵପ୍ତକର ନାଗରକୁ ଛେଦନ ପାଲ୍‌ଗୁନୀ
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ପେଶିଲ ଦବ୍ୟଅସ୍ତ୍ର ଦେନ ।

ଅମ୍ଭମାନ ନରାଚ ସେ ବେନ ବେନଶତ
 ଅଶ୍ରୁକର ଉପରକୁ ଛୁଡ଼ିଲେ ଭୁବିତ ।
 ନିଲେକରେ ବନ୍ଧ୍ୟାତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରମା
 ରକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦରସନ୍ଧୀ ମହାତମା ।
 ଉପପରେ ଆବେଦନେ ଶ୍ରୀମ ଗରବର
 ଗୁଡ଼ିକ ସାରଥୀ ବାହେ ରଥକୁ ତାହାର ।
 ଆବେଦନ କରି ରଥେ ହେଲେ ଅଗ୍ରଗାମୀ
 କୌରବ ଆଟେ ପଶିଲେ ସେ ଗାର ବହମି ।
 କୌରବ ଧନୁରେ କୌତୁ ଗୁଣ ଲଗିଅଛି
 ପଶୁ ରତନରେ ଧନୁ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇଛି ।
 ଧନୁ ଟଙ୍କାରୁନେ ଝଲକର ରହମଣି
 ନଳଧର ଦେହେ ବିଜୁଳିର ତେଜ ଗାଣି ।
 ଶସ୍ତ୍ରଶା ମୁନା ଚରକରେ କଳପସୀ ଶଞ୍ଜି
 ନାଗର ତେଜ ହୁଏ ସୂର୍ଯ୍ୟତେଜ ଗଞ୍ଜି ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ଡାକେ ପବନର ସୁତ
 ଉପରେ ଗୁମୁକୁ କେହି ନ ଆଶନ୍ତି ରଥ ।
 ପଥର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ଶରବିନ୍ଦ ପବନ ସନ୍ତତି
 ଖଳାଇଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଏ କେ ନ ରହିଲେ କତି
 ପ୍ରଳୟ ତେଜକୁ ଜଣି ତା ଶର ଅଟଇ
 ଯାଟ ଭଗ୍ନ ଦେଖିକରି ସୋମଦତ୍ତ ଧାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ଆଗେ ନେଇ ଉଦ୍‌ବଳ ରଥ
 ଚଳିଗତ ନାଗରକୁ ଯୋଗି ସୋମଦତ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ଉପରକୁ ବନ୍ଧନେ ସଭରେ
 ନାଗର ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲ ମାରୁତ ଅଙ୍ଗରେ ।
 ପୁଣି ସହସ୍ର ନାଗର ଅଗ୍ନି ପ୍ରାୟ ଜ୍ୟୋତି
 ପେଷୁ ଶ୍ରୀମଦେନ ଦେଖି ବାସଅଙ୍ଗ ପାତ ।
 ରଥ ଉପରୁ ଡେଇଁଣ ଗଦା ଦେନ ଧାଇଁ
 ତାକୁ ସସ୍ର ବାଣ ବନ୍ଧ ସୋମଦତ୍ତ ଚଢ଼ି ।
 ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ବାଣମାନ ଶୂନ୍ୟ ଚଳିଗଲ
 ଶ୍ରୀମଦେନର ହୃଦରେ ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲ ।
 କୌତୁଶର ପରାୟେକ ଯାର ରୋମାବଳ
 ଚଢ଼ି ପଡ଼ିଲ ନାଗର ପାରଇକ ଗଳି ।
 ଦେଖିକରି ଶ୍ରୀମଦେନ ଗଦା ବୁଲଇଲ
 ସୋମଦତ୍ତ ଶରସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରିଦେଲ ।
 ଭାଜି ଶରମାନ ଯଦୁ ହୋଇଗଲ ରୁର
 ଧାଇଁ ସୋମଦତ୍ତ ରଥେ ପିଟେ ଗଦାବର ।

ସବତହୁଁ ଗୁରୁ ଅଟେ ଶ୍ରୀମଦେନ ଗଦା
 ପିଟିନେ ପବତ ସବୁ ହୋଇଯାଏ ପଦା ।
 ସୋମଦତ୍ତ ରଥପରେ ପିଟି ଗଦାବର
 ତାହାର ରଥ ଗୋଟିକୁ କଲ ଶତରୁର ।
 ଅଶ୍ରୁ ସାରଥୀକୁ ଶ୍ରୀମ ନାଶିଲ ଭରିତେ
 ସବେ ନାଶ ଗଲେ ଶ୍ରୀମ ଗଦାର ଆଦାତେ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ମହାପାଳ କୌତୁଶରୀ ନେଇ
 ଶ୍ରୀମ ବସସ୍ଥଳେ ତାହା ପିଟିଲ ନିଠାଇ ।
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀମ ପାତଲ ତାର ବାସଅଙ୍ଗ
 ସୋମଦତ୍ତ ଗଦା ପଡ଼ି ହୋଇଗଲ ଭଙ୍ଗ ।
 ଗଦା ଭାଙ୍ଗିଯାନ୍ତେ ସେହୁ ହେଲ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ
 ସମତରୁ ଭଞ୍ଜଗଲ ହୋଇଣ ନିସତ ।
 ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ଚଢ଼ି କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି
 ରହଇହ ସୋମଦତ୍ତ ବୋଲେ ଗରମଣି ।
 ସୋମଦତ୍ତକୁ କଟାଳ ଦେଖି କୃପାଭୂର୍ଯ୍ୟ
 ଶ୍ରୀମଦେନକୁ ବନ୍ଧିଲ ସହସ୍ର ନାଗର ।
 ନାଗର ପଡ଼ିନେ ତହୁଁ ଗଣିଣ ପାବନ
 କୃପାଭୂର୍ଯ୍ୟ ଉପରକୁ ଧାଏଁ ଗଦା ଦେନ ।
 ଗଜସୁଅ ଦେଖି ଯେହେ ଧାମଇଁ କେଶଭ
 କୃପକୁ ଭେଟଇ ତେହେ ଗଦାହାତେ ଧରି
 ଆହୋରେ କୃପଙ୍କର ରଥେ ନେଇ ପିଟି
 ମନ୍ଦର ଗିରି ଯେସବୁ ବଜ୍ରଦାତେ ଫାଟି ।
 ଦେଖି କୃପାଭୂର୍ଯ୍ୟ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ବହନ
 ସାରଥୀର ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ି ଫେରେ ଶ୍ରୀମଦେନ ।
 ରଣଗୋଳରେ ଧନ୍ଦୋଳ କଲେ ମହାବୀର
 କାଳାନଳ ମୁଣ୍ଡି ଦେଖି ଭାଲେ କୁରୁବୀର ।
 ପବନ ନନ୍ଦନ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାବଳୀସ୍ଵାର
 ଲେଉଟିଣ କୁରୁବୀର ବେଢ଼ିଲେ ସଭର ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଶତେ କେନ୍ଦ୍ର ସସ୍ତ୍ର ଲକ୍ଷେ ବାଣମାରି
 ଏକା ଶ୍ରୀମକୁ ବନ୍ଧନ୍ତି ସବେ କୋପ କରି ।
 ତହୁଁ ଘୋର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଧାମଇଁ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ
 ଶ୍ରୀମଦେନ ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରିଇ ସୁବକ୍ଷ ।
 ଚଉଷଠି ଭାର ଗଦା ଦେନ ବେନ କରେ
 ରଣରଙ୍ଗରେ ମୁହଁ ଲ ଥାଟର ଭିତରେ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସର ହୋଇଲକ ସଖା
 କୌରବ ସେ ନ୍ୟକୁ ମନେ ନ କରିଲେ ଶଙ୍କା

ଏକକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ଅଳମ୍ବୁ ଶୁଷ୍ପ
 ସବୁରି ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହନ ଖାଙ୍କର ଯେ କେଶ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରଚର୍ମ କବିହନ୍ତ କାନ୍ଧଟି ଅଣ୍ଟାରେ
 କାମ କରରେ ମୁଷଳ କାନ୍ଧ ଦକ୍ଷକରେ ।
 କଳିଙ୍ଗସେନ ପରାସ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧେ ମାରୁତ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଧାଇଁଲେ ଚଢ଼ିତ ।
 ବେନ ଅପୁର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଦେନ ଦୁଃଖାସନ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଆଗେ ମିଳି କରଲ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ବଳଶ୍ଚ ପାରଥ୍ୟ ଗର ଦୁଃଖାକୁ କହଇ
 ଦେଖ ଦେଖ ଭ୍ରାତ ତବ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶଟି ଏହି ।
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଏକା ଯୋଦ୍ଧା ମାରେ
 କବେ ନାଚନ୍ତି ରକ୍ତ ମାଂସ କର୍ଦ୍ଦମରେ ।
 ଦୁଃଖା ବୋଲେ ଆଜି ମୋର ଅଟେ ଶୁଭଦିନ
 ତାହାକୁ ଭେଟିଲେ ଯିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାନ
 ଶରଣ ପଶିଲ ପଳ ପାଉ ମୋର ଭାଇ
 ଜ୍ୟନ୍ତା ଧରିନେଇ ପ୍ରାଣେ ନ ମାରଣ ମୁହିଁ ।
 ଦୁଃଖା ପୁା କହୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ମହାଶବ୍ଦେ ଉଠି
 ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରହାରିଲ ଯଷ୍ଟ ।
 ବଜ୍ର ମୁଦୁଗର କରେ ଧରି ଗଲ ଧାଇଁ
 ଦୁଃଖାର ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରହରିଲ ନେଇ ।
 ଗହ୍ୱ ଦେଖିଣ ଯେସନେ ପଳାନ୍ତି ବୃନ୍ଦାକେ
 ସେହିରୂପେ ପଳାଇଲେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ସତକେ
 ରେରେକାର କରି ଗଗେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସେ ଉଠି
 ବଜ୍ର ମୁଦୁଗର ନେଇ ଦୁଃଖାରପେ ପିଟି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଏଏ ରଥ ପଡ଼ିଲକ ଛକ
 ଗାନ୍ଧାରୀ କନ୍ଦସ୍ତ ପୁଅ ଧାଏଁ ଗଳଗାଳି ।
 ତାହାଣ କରରେ ରଥ ଧରିଣ ବୁଲଇ
 ଅନ୍ୟ ଏକ ରଥପରେ ପିଟିଲକ ନେଇ ।
 ଏପରି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସ୍ୱତ ବେନ ଦଣ୍ଡ କଲ
 ତଳିତର ରଥୀକୁ ଯେ ଭୂମିରେ ପିଟିଲ ।
 ଶୁଣ ଚଢ଼ଚନ ଧର୍ମ ନୟନର କଥା
 ପାଣ୍ଡବେ ଯେ କୃଷ୍ଣ ପରସାଦେ କଳବନ୍ତା ।
 ବଡ଼ ବଡ଼ ସମରକୁ ନ କରନ୍ତି ଶଙ୍କା
 ଗୁମାସ୍ତୁଗ୍ରହେ ଧୂସିଲ ହନୁ ସେହେ ଲଙ୍କା ।
 ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବେଡ଼ି କରି ରେ ପ୍ରହାରନ୍ତି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପ୍ରହାର କେହି ସହି ନ ପାରନ୍ତି ।

ଏକ ଏକ ପ୍ରହାରକେ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଲେଟି
 ସମରେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥାନେ ଦୋଷି
 ସମରରେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପାଇ ବଡ଼ ଦୁଃଖ
 ପଳାଇଲେ ଅପସରି ହୋଇଣ ନରେଶ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଆନ କଥା ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
 ବ୍ୟାଧାର ଘଟସ୍ୱର କେ କରିବ ଆନ ।
 ତେଣେ ଶଙ୍କ ରଥଭଗ୍ନ ଦେଖି ଦୁଃଖାସନ
 ପ୍ରାଣକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ମିଳିଲ ରାଜନ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ବୋଲଇ ଯେ ଦୁଃଖାସନ ବେଷି
 ଆରେ ବାବୁ କପାଇଁ ତୁ ହେଲୁ ଯେ ନରାଣି
 ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ପୃଥ୍ୱୀରେ କହନ୍ତି
 ବରଣସେ ଭିକ୍ଷାଣୀ ବନବାସୀ ସେ ଅଟନ୍ତି ।
 କଳୁଚରୁ ପ୍ରୁତ ଆଶା କଲୁରେ ଏରଣ୍ଡ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତେ ମୁଁ କାଟିବ ତୋ ମୁଣ୍ଡ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୋଲଇ କୁମ୍ଭ ମରଣ ନିକଟ
 ଅଳ୍ପଦିନ ମାତ୍ର ରହ ହେବ ଯମ ଭେଟ ।
 ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବ ଆବର ଜଗନ୍ନାଥ ଥିଲେ
 ମୋତେ କେ ଜଣିବ କୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବଳେ ।
 ତୁମ୍ଭମାନେ ଲକ୍ଷଯୋଦ୍ଧା ମୁହିଁ ତ ଏକାକୀ
 କେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ଆସୁ ମୋର ତୁଲେ ଦେଖି
 ଆରେ ଦୁଃଖାସନ ତୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ସାଧୁ
 ପରାସମେ ଶର ଭୁବ୍ଧ କପାଇଁ ନ ଭରୁ ।
 ଶୁଣିକରି ଦୁଃଖାସନ ଗର୍ଜି ମହାଶବ୍ଦେ
 କୁଳାବଳି ନାବତକୁ ବନ୍ଧେ ଅତି ବେଗେ ।
 ଦୁଃଖାସନର ନାଗଚେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପାଲଟି
 ଗଦାବରକୁ ବୁଲଇ ତା ରଥରେ ପିଟି ।
 ଛକିଣ ତାହାର ରଥ ହୋଇଗଲ ଚୁନା
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିବ ଦେଲ ଦୁଃଖାସନ ଜେନା ।
 ଗଦା ବ୍ୟାଧରେ ଦୁଃଖା ହୋଇଗଲ ମୂର୍ଖ
 ପାଣେ ମିଳଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ତାକୁ କରେ ପୁଛ ।
 ଉଠ ଉଠ ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି ଧରେ କୋଳକରି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ବୋଲେ ଦେନଯାଅ ଅସପରି ।
 ତଦନ୍ତରେ ଦୁଃଖାସନ ସାଶ୍ୱାମ ହୁଅନ୍ତେ
 ଦୁଃଖାସନକୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କହଇ ଏମନ୍ତେ ।
 ଶୁଷ୍ପ ଗ୍ରୋଣ କଣ୍ଠ ଆଦି ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ
 ଆସଦ କାଳରେ ତୋତେ ରଖି ନ ପାରିଲେ

ଆହେ ଶର ଏବେ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ଦେ
ଆଉବେଳେ ନ ପଶିବ ଯୁଦ୍ଧେ କଦାଚିତେ ।
ଦ୍ରୌପଦକୁ ଝିଙ୍କାସିଲ ଭୁଲେ ସଭାରେ
ସମସେନ ଲେଖିଛନ୍ତି ତ ହା ବସିଥିଲେ ।
ତେରବେଶ ସଜାନବେ ଘନ ଗତ ହେଲ
ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଣ ସଖା କେନ ନ ବାନ୍ଧିଲ ।
ଉପାଡ଼ଣ ଦେଖୁନ ଯୁଦ୍ଧେ ଶ୍ରୀମ ଚୋର
ସେ ରୁଧିରେ ମହାସଖା ପଶାଳବେ ଶିର ।
କେବେ ସେ କେଣ ବାନ୍ଧବେ ଦ୍ରୁପଦରକନ୍ୟା
ଏହି ପ୍ରଜାରେ ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଅଛି ଶ୍ରୀମା ।
ଶ୍ରୀମସେନ ଅଛନ୍ତି ସେ ଅଳମୁଷ ଯୁଦ୍ଧେ
ଜାଣିଲେ ମାତବେ ତୋତେ ଏହି ରଣ ମଧ୍ୟେ ।
ବିନାକେତେ ଦର୍ଶିଥାଅ ଆହେ ଦୁଃଶାସନ
ସଗ୍ରାମରେ ନ ରହିଣ ପଳାଅ ବହନ ।
ଏହା ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ ବସିଲ ରଥେ
ବାହୁଡ଼ିଲେ କୁରୁସେନା ଦୁଃଶାର ସହଚେ ।
ଦୁଃଶାସନ ରଣେ ଭଟ୍ଟ ଦେଖିଣ ବଳର୍ଥ
ବେନଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ଧାଇଁଲେ ବହନ ।
ମାର ମାର ବୋଲି ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ସେ ବିଗଠ
ପୃଥ୍ବୀ କର୍ମ ତ ହେଲ ଜାଣ ପାଦରରେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦାସକୁ ଆବୋଧିଲ ତା ପାଶକୁ ଆସି
ନାରାଜମାନ ବନ୍ଧିଲେ ତାହାକୁ ଆବିଷି ।
ଶୁଣ ଆହେ ଚରଚର ସ୍ଥିରକର ମନ
ଅଳମୁଷ ଭୁଲେ ତେଣେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶ୍ରୀମ ।
ସମରେ ପ୍ରଜ୍ଞା କରେ ଶ୍ରୀମସେନ ଶେଷେ
ଏକଗୋଟି ବ୍ୟାଧି ଯେହ୍ନେ ଗୁରପତ ଧୃଷ୍ଣ ।
ଶ୍ରୀମ ଅଳମୁଷ ଯୁଦ୍ଧ ଅଟେ ଅନୁପମ
ଏହା ଦେଖିବାକୁ କେହି ହୋଇବ ସକ୍ଷମ ।
କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ
ଅଳମୁଷ ଆବୋଧିଲ ଆସିଣ ଅଗ୍ରତ ।
ଏକ ଏକ ରଥେ ଯୋଦ୍ଧା ଅଷ୍ଟ ଅଷ୍ଟ ବ୍ୟାଧି
ଏସନକ ବପସତ ଦେଖି ଶ୍ରୀମ ଆଗ ।
ସମରେ ବୃକାଦର ନର୍ତ୍ତକ ଅଟଇ
କଣ୍ଠେଶ୍ବର ସଦୃଶ କାୟା ବିକାଶଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ପରସ୍ପେ ଦିଶେ ତାର ଗଣ
ସମଦେବ ଜଣିବାକୁ ପାହାର ଆସୁର୍ଦ୍ଧା ।

କଳପଲ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଧାମେ ଶ୍ରେଣପଣୀ
ଶ୍ରୀମା ଧାମେ ତେସନେକ ଦୈତ୍ୟକଳ ଦେଖି ।
ଶ୍ରୀମସେନକୁ ଦେଖିଣ ଦୁରନ୍ତକ ସୈନ୍ୟ
ଶକେକପୁର ଜଣଣ ବେଢ଼ିଲେ ସେଣ ।
ଲୌହଗଦା ଅଛି ହସ୍ତେ ଶତ ଶତ ଭାର
ଦଇତ୍ୟେ ଦଶୁଅଛନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଗିରିବର ।
ଏକା ପଶୁକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ଯେ ଯୋଦ୍ଧା
ଶତ ଶତ ନାରୀକୁ କରନ୍ତି ସେ ଭୋଦା ।
କହନ୍ତୁ ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ଜଳବୁଷ୍ଟି
ସେପରି ବାଣ ବିରାଜେ ଅନ୍ଧାର ଭୋଟି ।
ଅମ୍ବର ପ୍ରହାର ଦେଖି ଗାରବର ଶ୍ରୀମ
ଦେଲକୁବେଳ ମନରେ କରି ଗୁରୁତମ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗଦା ମୁଦୁଗର କୁନ୍ତ ଶର ଯଷ୍ଟି
ଦେନ ସକଳ ଅସୁର ଏକମୁଖେ ଉଠି ।
ପ୍ରହାରନ୍ତି ନେଇ ତାହା ଶ୍ରୀମସେନ ପରେ
ଶ୍ରୀମ ହୁଡ଼ା ହୋଇଅଛି ଶ୍ରୀମ ନାହିଁ କାରେ ।
ପରି ଦେଖି ମାରୁତ ବାମଅଙ୍ଗ ପାତି
ପଡ଼ିଣ ରୂର୍ଥ ହୋଇଲ ଗଦା ସେ ଶକତି ।
ନାରାଜ ଗୁରୁଜ କୁନ୍ତ ଛେନ ମୁଦୁଗର
ସଂସ୍ତ ରୂର୍ଥ ହୋଇଲ ମାରୁତ ଅଙ୍ଗର ।
ଗର୍ଜନ କରି ଯୋଦ୍ଧାଏ ଯେତେ କୁନ୍ତ ଯଷ୍ଟି
ମରନ୍ତି ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼େ ତା ଦେହେ ନ ପୁଟି ।
ଲେଉଟି ଧାମଇଁ ସେବ ପାଣ୍ଡବ ଦୁଇ
ଗଦା ଦେନ ପ୍ରହାରଲ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପର ।
ଶ୍ରୀମର ପ୍ରହାର କେହି ନେଖି ନ ପାରିଲେ
ରଥୀ ଯୋଦ୍ଧା ପଦାତପ ରୂର୍ଥ ହୋଇଗଲେ ।
ରକତରେ କଲେପିତ ଶ୍ରୀମସେନ ଅଙ୍ଗ
ହରଣୀ ବିଦାର ଯେହ୍ନେ ଦଶନ୍ତ ନୃସିଂହ ।
ଅସୁରମାନେ ଶକିଲେ ଶ୍ରୀମରୁପ ଦେଖି
ସମସ୍ତେ ପଳାଇ ଗଲେ ସମର ଉପେଷ ।
ରଥ ଜେ ଅଶ୍ବ ତେଜ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ବଳେ
ପଳାଇଲେ ସବେ କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ।
ହଲିଲେ ସୈନ୍ୟ ଲେଉଟି ପଛେ ନ ବୁଝାନ୍ତି
ଗଦା ଦେନ ସମପ୍ରାପ୍ତେ ଧାମଇଁ ମାରୁତ ।
ଏକାନ୍ୟଗଣ ବିନା ଯେଣି ଅଳମୁଷ
ଅସୁର ଯୋଦ୍ଧା ଭୁଲେ ଯେ ଶ୍ରୀମସେନ ।

ଦନ୍ତବନ ଶୁଭଚନ୍ଦ୍ର ଅଳାୟୁଧ ସୁତ
 ଏକେ ଏକେ ଶର ନାଶି ପାରିଲୁ ଦେବତ ।
 କୁଠାର ଆୟୁଧ ସେବୁ ଧରିଲୁ କରେ
 ଧାତକାରେ ପିଟିଲେ ସେ ଶମର ଉପରେ ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀମ ହସେ ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ବିଦାତ
 ଆଶିଷ ଧରିଲୁ ଯାଇ ଅଳୟୁଷ ରଥ ।
 ଅନୁଗ୍ରହେ ବୁଲିଲେ ଟେକି ରଥଦଣ୍ଡ
 ଅଳାୟୁଧ ରଥେ ନେଇ ପିଟିଲୁ ପ୍ରବଣ ।
 ସେ ଦାତରେ ଦୁଇରଥ ଚାଲୁଁ ହୋଇଗଲେ
 ଅଳୟୁଷ ଅଳୟୁଧ ପାଦତଳ ହେଲେ ।
 ଲୁହାର ଶକତି ଦେଇ କୋପରେ ଧାଇଁଲେ
 ଶ୍ରୀମଦେବର ଉପରେ ନିଠାଳ ପିଟିଲେ ।
 ଦେଖି ଶ୍ରୀମଦେବ ଗାର ପାତେ ବାମଅଙ୍ଗ
 ବେନ ଶକ୍ତି ପଡ଼ି ତହିଁ ହୋଇଗଲା ଭଙ୍ଗ ।
 ଦେଖି ବିରାଟ ହୋଇଲେ ପିତାପୁତ୍ର ବେନ
 ପଛରୁ ଗୋଡ଼ାଇ ପିଟେ ତାହାକୁ ପାଦମା ।
 ଅଳୟୁଷ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ଦନ୍ତବନ ନାମ
 ଗଦାଦାତେ ଆକାଙ୍କୁ ଉଡ଼ାଇଲେ ଶ୍ରୀମ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହାରଲେ ଗଦାବର ତୋଳି
 ସେ ଆଦାତେ ଅଳାୟୁଧ ଦେହ ଦେଲୁ ଧୁଳି
 ପଳାଇଲୁ ଅଳୟୁଷ ଆଉ ପୁଣି ଦେନ
 ଗୋଡ଼ାଇ ଶ୍ରୀମ ମଇଲେ ତାର ବହୁ ସୈନ୍ୟ ।
 ବାହୁଡ଼ାଇ ଦଣ୍ଡଭଙ୍ଗ କରି ବୁନୋଦର
 ଆସିଣ ମିଳିଲୁ ବେଗେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପାଶର ।
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଏକସଙ୍ଗ ହେଲେ
 କେତୁ ମଙ୍ଗଳ ଗ୍ରହର ପରାୟେ ଦିଶିଲେ ।
 ଶଲ୍ୟ ସୋମଦତ୍ତ କର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ୱଥାମା କୃପ
 କୋଶକେ ରହିଲେ ଦେଖି ଦୁଃଶଙ୍କର ରୂପ ।
 ଯୁଦ୍ଧରେ ସୁଦୃଢ଼ପଣ ଏ ଦୁଃଶଙ୍କ ନାହିଁ
 ଶରଣ ବୋଇଲେ ରକ୍ଷା ନ କରନ୍ତି ସେହି ।
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିଣ ଯୋଦ୍ଧା ଆଡ଼ ହେଲେ
 ଛମ୍ପୁରେ ରହିବାକୁ କେ ସାହସ ନ କଲେ ।
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଆସୁ ଆସୁ ଫେରି
 ଯେହୁ ହାକୁଡ଼ ପଡ଼ଇ ନ ଯାଏ ଉଦ୍ଧରି ।
 ରଣଗୋଳ ଧନ୍ଦୋଲେ ସେ ଅଟନ୍ତି ଶକତା
 ରଣେ ପଶିଲେ ତାଙ୍କର ନ ଥାଏ ସେ ଚିନ୍ତା ।

ଭୁବିଶ୍ରବା ଆଗେ ଉଭା ଅଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଭେଟି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ର କରି ପଛ
 ଭୁବିଶ୍ରବା ସଙ୍ଗେ ଭେଟି ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ବହୁ ଯେହେ ତହୁଁ ମାକୁ ଯାଇ ଗରାସଲ
 ସେପରି ଭୁବିଶ୍ରବାକୁ ଓଗାଳିଲୁ ଯାଇ ।
 ପାଧୁରେ ନନ୍ଦନ ତୋର ଧନ୍ୟ ପିତାମାତା
 କାଶିକୁ ଧୁବରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଭୁବି ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ।
 ପ୍ରସଂଶା କଲେକ ଏହା ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଦେଖି
 ବିହର ନାଗର ଭୁବି ଗୌରବ ଉପେକ୍ଷି ।
 ମେଘିନ ଭୁବିଶ୍ରବାଙ୍କ ନାଗର ପଡ଼ନ୍ତେ
 ପୁଣି ବିହର ଭୁବି ନାଗର ସେ ଶତେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ର ବୁଲଇ ଦୁଇ ଗନ୍ଧାଦର
 ଭୁବିଙ୍କ ନାଗରମାନ କରିଦେଲୁ ଚୁର ।
 ବହୁଶର ଭୁବିଶ୍ରବା ତାହାକୁ ମାଇଲେ
 ପ୍ରତି ଅସୁରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସକଳ ନାଶିଲେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ କେଉଁମନ୍ତେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ
 ଶର ବିଦ୍ଧି ବିଦ୍ଧି ଯହୁଁ ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ।
 ସପ୍ତଶର ଶର କାଢ଼ି ବସାଇଲେ ଗୁପ୍ତେ
 କେନ୍ଦ୍ରରେ ସେ ଗଳିଗଲୁ ଶେଷେ ଶେଷେ ଦର୍ପେ
 ଯେସନେକ ସର୍ପମାନେ ପଶନ୍ତି ବିଦ୍ଧରେ
 ସେପରି ଶର ଗଳିଲୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦେହରେ ।
 ରଣେ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲୁ ଗାନ୍ଧାରୀର ବଳା
 ଧରିଥିବା ଧନୁ ହସ୍ତ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ।
 ତାହା ଦେଖି ଭୁବିଶ୍ରବା ରଥରୁ ଡେଇଁଲେ
 ଆକର୍ଷଣ ଗାନ୍ଧାରୀର ତନୟେ ଧଇଲେ ।
 ପକାଇଲେ ନେଇ ତାକୁ ଆପଣାର ରଥେ
 ବିରୁଦ୍ଧରେ ବସ୍ତ୍ରପ୍ରୋଥ କରିବି କେମନ୍ତେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ନେଲୁବେଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେଖିଲେ
 ମୋ ଭାଇକୁ ଭୁବିଶ୍ରବା ରଥେ ଦେନଗଲେ ।
 ଏହା କହି ଡାକିଦେଲେ ଧାଇଁଆସ ଶ୍ରୀମ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ବନ୍ଦି କଲେ ଗଲୁ ଆମ୍ଭ ଧର୍ମ ।
 ଶେଷେ ଭାଇ ତା ଜୀବନ ଦେଲୁ ଯେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
 ମୋହର ଦେଖନ୍ତେ ଧରିନେଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ଯହୁଁ କଲେ ଘୋରଧୁନ
 ସମରେ ଆଇଣ ତାହା ଶୁଣିଲେ ପାବନ ।

ଭୂଗୋଳ ମାତ୍ର ବୋଲି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଧନ୍
 ତତ୍ତ୍ୱ ଉପାଳରେ ତାଙ୍କୁ ଧୂସର ସେ ନି ।
 ଶ୍ରୀମଦେବ ସହିତରେ କୁମର ଶିଖଣ୍ଡୀ
 କୁଦେରର ରଥପରି ଯାହା ରଥ ମଣ୍ଡି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳ ଯନ୍ତ୍ର ଚଉପାଶେ ଘୋଟି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଘେନି ଭୂର ଅଛଲେ ଲେଉଟି ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ପଶଇ ଯୁଦ୍ଧେ ସଇନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରଣ
 ପ୍ରବେଶିଲେ ଭୂଗୋଳ ପରେ ଶ୍ରୀମଦେବ ।
 ରେ ରେକାର ଶବ୍ଦ କରି ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
 ଭୂଗୋଳ ରଥେ ଗଦା କରିଲ ପ୍ରହାର ।
 ମହାକୋପେ ଶ୍ରୀମ ଯନ୍ତ୍ର ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ
 ଭୂଗୋଳ ରଥ ଶ୍ରୀ ଶତଶତ୍ରୁ ହେଲ ।
 ଗଦା ରଥେ ବାଜି ବାଜେ ଭୂଗୋଳପରେ
 ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିର ଉପରେ ।
 ଜ୍ଞାନ ପାଇ ଭୂଗୋଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନାଶ
 ଥାଟ ମଧ୍ୟରେ ପଶିଲେ ଯାଇକରି ବେଗ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଗୋଳି ରଥେ ବସାଇ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 କାମକରେ ଅଛୁ ତାର ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଭୂଷଣୀ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଘେନି ଶ୍ରୀମ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଏ ବେନ
 ଧୂସର ପାଦତଳେ ଯାଇଣ ପ୍ରଣମି ।
 ଏପରି ଚରିତମାନ ଶ୍ରୀ ପାର୍ଥ ଦେଖି
 ଦୁହେଁ ଶର ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଉପୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶ୍ରୀ ଆଉ ଅର୍ଜୁନର ହେଲ ମହାଯୁଦ୍ଧ
 ଦୁହିଙ୍କର ଶରେ ହେଲ ଆକାଶ ନିରୋଧ ।
 ଶର ବୃଷ୍ଟି ହେତୁ ଧନ ଗହଳ ହୋଇଲ
 ଦଶଦିଗ ଅନ୍ଧକାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ।
 ଅସ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ବାଜିକରି ହେଲ ପରିତାଳ
 ତେଣୁକରି ତହିଁରୁ ଯେ ଉଠିଲ ଅନଳ ।
 ପରସ୍ପର ଦୁଇଜଣ ହେଲେ ବିକାବନ୍ଧ
 ନାଗର ନାଗର ପଡ଼ି ହୁଏ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ।
 ସାମାନ୍ୟ ନାଗରେ ଶ୍ରୀ ନ ପାରିନ୍ତି ଜଣି
 ସହସ୍ରଧାର ନାଗର ବନ୍ଧଲେ ତଣ୍ଡି ।
 ଗଙ୍ଗାପୁତ୍ର ଆକର୍ଷଣ ପାର୍ଥକୁ ବନ୍ଧିଲେ
 ଏହା ପ୍ରତିକାର କର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବଚନରେ ପାର୍ଥ ପ୍ରତିଶରେ ବିନ୍ଧ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ନାଗରକୁ ପକାଇଲେ ଛେଦ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ପୁଣି ଗଙ୍ଗାପୁତ୍ର କୁହବାଣ ଯେଣି
 ଘୋଟିଗଲ ନାଗର ଯେ ଆକାଶ ନ ଦିଶି
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଅଗ୍ରତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ
 ଦେଖ ଅର୍ଜୁନ କପଟ ଯୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୀ କଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବାକ୍ୟେ ଦରଦାସେ ଗାର ସଦ୍ୟସଂଚୀ
 ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ଶର ବନ୍ଧେ ଗୁଣକୁ ଆମସ୍ତ ।
 ଆଦ୍ୟର ତେଜ ଯନ୍ତ୍ର ଆକାଶ ଘୋଟିଲ
 କୁହନ୍ତି ସକଳ ବେଗେ ନାଶ ହୋଇଗଲ ।
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ପରାଗ ନାଗର ଘେଷିଲେ
 ଗଜକରି ସର୍ପମାନେ ପଂଶା ଟେକିଗଲେ ।
 ସର୍ପମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ପାର୍ଥ ମହାବଳୀ
 ଶଗବର ନାଗରକୁ ବନ୍ଧେ ବେଗେ ତୋଳି ।
 ବୈଦତେୟ ତେଜ ଯନ୍ତ୍ର ଧୂସର ଦକାଶିଲ
 ସର୍ପଶର ତାକୁ ଦେଖି ମୃତବଚ ହେଲ ।
 ଏହିପରି ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ହେଲ ବେଳୁବେଳ
 ଚୂଡ଼ାୟ ପ୍ରହର ଆସି ହୋଇଲକ ବେଳ ।
 ମହା ଘୋରତର ରଣ ଯେତେବେଳେ ହେଲ
 ପଶ୍ଚିମରେ ପ୍ରବେଶିଲେ କଣ୍ୟପର ବଳା ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସମ୍ମୁଖେ ହେଲେ ମାରତଣ୍ଡ
 ଦିବା ଶୋଗ ହେଲ ଆସି ଚଢ଼ୁଣ ଶ ଦଣ୍ଡ ।
 ପଶ୍ଚିମ ପୁଷ୍ଟ ମୁଖ କଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାପରିଯନ୍ତେ
 ମୁଖେ ତେଜ ଲଗେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଶ୍ଚିମେ ରହନ୍ତେ
 ଅନୁପଶ୍ୟ ବାଣ ବିନ୍ଧୁ ଗଙ୍ଗାଙ୍କର ସୁତ
 ଝାଲେ ଜର ଜର ହେଲ ଗାରବର ପାର୍ଥ ।
 ଆଦ୍ୟ ତେଜ ସମାନ ଶସ୍ତ୍ର ସବୁ ଜଳି
 ପାର୍ଥ କପାଳୁ ସିପଣ୍ଡ ଝାଲ ପଡ଼ି ଗଲି ।
 ବେଳକୁ ବେଳ ହୋଇଲ ଘୋରତର ରଣ
 ଚାରି ଶର ସାରଥୀକ ବନ୍ଧେ ଶ୍ରୀଗୁଣ ।
 ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥପରେ ବନ୍ଧେ ହନୁମନ୍ତ
 ତାକୁ ସହସ୍ର ନାଗର ବନ୍ଧେ ଗଙ୍ଗାପୁତ୍ର ।
 ରଥର ଚାରି ଅଶ୍ୱକୁ ଚାରିପସ୍ତ ଶର
 ବେନ ସହସ୍ର ବନ୍ଧିଲେ ପାର୍ଥର ଉପର ।
 ତହିଁକି ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ବନମାଳୀ
 ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ କୁ କି ପାରିବୁ ସମ୍ଭାଳି ।
 ସବୁକୁହିଁ ଉପସେଧ ଗୁଡ଼ିଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ବେଗହୋଇ ନିବାରଣ କର ଧନଞ୍ଜୟ ।

ପାର୍ଥ ବୋଲେ ଅଛୁ ଯେତେ ଦାଣ ସେ କରବେ
 କହୁଅ ନାଗତେ ତାହା କାଟିବଇଁ ସବେ ।
 ଏ ଛୁର କଥାକୁ ପ୍ରଭୁ କପାଁ କର ଶ୍ରୀ
 ଦବ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶର ହେବବି ବକୋତ ।
 ଅପାର ତିରୁଣ ଯହିଁ ଥାଏ ଜମାହେଇ
 କହୁତ ଅନଳେ ତାହା ଜଳି କି ନ ଯାଇ ।
 ବହୁଶର ନିକ୍ଷେପିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ ଶେଷି
 କହୁତ ନାଗତେ ତାହା ଅର୍ଜୁନ ବିନାଶି ।
 ପୁଣି ଅଛୁର ଶର ଅର୍ଜୁନ ବିକଲେ
 କଣ୍ଠଶୀ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ଦେନ ଝାଳ ପୋଛୁ ଦେଲେ
 ଏତେ ମାତ୍ର ଛୁଦ୍ର ପାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶରସନ୍ଧି
 ଧାତୁକାରେ ମାରିଗଲେ ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ସମର ରହୁ ବୋଲିଣ ଶୁଭେ ଖଣ୍ଡଧ୍ବଜ
 ଜୟକରି ବାହୁଡ଼ିଲେ କୁରୁବଳ ସେନ ।
 ସମର ରହୁ ବୋଲିଣ ଶୁଭେ ଖଣ୍ଡଧ୍ବଜ
 ଜୟକରି ବାହୁଡ଼ିଲେ ସାର ଶାୟୁକମା ।
 ଭଜେ ଡକଣ ବୋଇଲେ ଆରେ ରେ ଅର୍ଜୁନ
 ଦେଖିଲୁଟିକ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ଵାଳା ମୋର ସାରପଣ ।
 ଆଜ ଦଶସପ୍ତ ଜାଣ ନାଶ ତୋର ଯୋଦ୍ଧା
 କାଲି ଦଶସପ୍ତ ନାଶିବଇଁ ଶର ବିନ୍ଧି ।
 ଏହା କହି ବାହୁଡ଼ିଲେ ସେଠାରୁ ଗାଙ୍ଗବେ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସେନା ପତାକ ସମ୍ଭବେ ।
 ବାମ ହାତାଣରେ ଦେଖ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ
 ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାଶ କଲେ ।
 ରଥ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଖଇ ପାର୍ଥ ମହାମତ
 ସୈନ୍ୟମାନେ ବେନ ବେନ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଛନ୍ତି ।
 ଶ୍ବକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖ ବୁଝି ପୁଛଇ କଷ୍ଟି
 ଜୟକରି କୁରୁବଳ ଯାଅନ୍ତି ଲେଉଟି ।
 ଏହି କଥା ଦେଖି ମୋତେ ଲଗଇ ତାଟକା
 ପାଣ୍ଡବଗଣଙ୍କୁ ଏବେ ଆଉ ନାହିଁ ରକ୍ଷା ।
 କପାଳରୁ ଝାଳ ଦେବ ପଶନ୍ତେ ନେତ୍ରେ
 ଶ୍ବଗ୍ରତେ ଶର ପେଶିଲେ ପୋଛିବା କାଳରେ
 ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆରମ୍ଭିଲୁ ତୁହି ଅନମିତ୍ରେ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁ ଆଉ ରଖିପାରୁ କେମନ୍ତ ।
 ଏତକ ଛୁଦ୍ରକୁ ସୈନ୍ୟ ଦଶସପ୍ତ ମାରି
 ଗଲେ ଜୟଶ୍ରୀ ବାଇ ମହାନାଦ କରି ।

ଯଶ କରଣ ପତାକା ଉଡ଼ାଇଲେ ରଥେ
 ପ୍ରଜ୍ଜ୍ଵାଳା ରକ୍ଷା କରିଲେ ଶାନ୍ତମୁଖ ସୁତେ ।
 ଚକଳ ହୋଇଲେ ପାର୍ଥ ଯୋଦ୍ଧା କଷ୍ଟ ଦେଖି
 ଦୁଃଖେଣ ଲେଟକ ତାର ବହେ ବେନ ଆଖି
 ବୋଲେହେ ହରିମୋମୁଖୁନୋହେପୁଙ୍କ ଆଗେ
 ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ସିନା ଏମାନେ ମୋ ଯୋଗେ
 ମନ୍ଦର ଦେଶର ଗଜା ଶ୍ବମ ତଦବର୍ତ୍ତୀ
 ସେ ଗଜା ତୁଲେ ପଡ଼ିଲେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ।
 ଯୋଜନେକ ଆସୁତନେ ପଡ଼ିଲେ ପତାକ
 କାନ୍ଦଇ ଫାଲ୍‌ଗୁନ ଦେଖି ଏହିପରି ଗତି ।
 ଦରିକି ବୋଇଲେ ଅତି ବ୍ୟାକୁଳିତ ହୋଇ
 ଏ ଜୀବନେ ଆଉ ମୋର କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
 ହୋ ଦେଖି ଜାଇଁବାର ମୁଖୁ ବଡ଼ ସୁଖ
 ଜୟନ୍ତ ଭୁବନେ ସାମୀ ଶୁଣିବି କା ମୁଖ ।
 ବହୁଶ୍ରବ କରଣ ଯେ ଅଇଲେ ସରବେ
 ସମର କରିଣ ଆମ୍ଭ ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ମାରିବେ ।
 ସବେ ବୋଲନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ଜଗତରେ ଜିତା
 ରଞ୍ଜିତୀ ଯାଗେ ଦେଖିଲେ ପୁଣି ବଳବନ୍ତା ।
 ସେ ପ୍ରାୟ ମଣି ଅଛଲେ ଆମ୍ଭ ବୋଲକରି
 ଯୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼ିଲେ ସେହୁ ହୋଇ ଆଶୁସରି ।
 ଅନେକ ଚକଳ ହୋଇ କାନ୍ଦେ ପାର୍ଥବାର
 ଶାନ୍ତ କରିଣ କହନ୍ତି ଦେବ ଶିଷ୍ୟର ।
 ଶୋକ ସହର ହେ ତୁମ୍ଭେ ଆରମ୍ଭିଛ ଯୁଦ୍ଧ
 ଏତେବେଳେ ନିଜେ କପାଁ ନ ଦୁଅ ପ୍ରବୋଧ
 ସମ୍ପଦ ବିପଦ ଦୁଇ ଆପଣାର କର୍ମ
 ଦରିଦ୍ରା ଜଣିବା କଥା କ୍ଷତ୍ରୀଙ୍କର ଧର୍ମ ।
 ପରାଧୀନ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଯେତେ ସମରେ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପଶିଲେ ଜାଣ ହୁଏ ଏ ପ୍ରକାରେ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ପ୍ରମାଦ ନିଜ ବଳୁ ନାଶ ହେତୁ
 ଶୋକେ ତା ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗେ ହେଉଛି ବେପଥୁ
 ମଞ୍ଚେ ଜନ୍ମିଲେ ଦେବତା ହୋଇଲେ ମରଇ
 ଏ କଥା କହେ ଅର୍ଜୁନ ତୋତେ ଜଣାନାହିଁ ।
 ବିରୁଦ୍ଧି ସମ ଏହା କରେ ଆତଯାତ
 ଯାହାର ଯେ କର୍ମ ଦୋଷେ ପୁଣ୍ୟର ଅଜିତ ।
 ମହାଭରତ ଭୂମି ଯେ ପୁଣ୍ୟ ଥିଲେ ପାଇ
 ଏ ସ୍ଥାନେ ପଡ଼ିଲେ ବାବୁ କୈକୁଣ୍ଠ ଯାଇ ।

ଆକାଶକୁ ଲମ୍ବୁ ତୁ ହୋ କର ଶାରପାର୍ଥ
 ଯେତେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଯାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗପଥ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନେ ଶାର ଆକାଶେ ବୁଝିଲ
 ବହୁତ ହିମାନ ଦେଖି ପ୍ରବଧ ହୋଇଲ ।
 ଦେଖିଲେ ସମରେ ଆଜି ମଲେ ଯେତେସୈନ୍ୟ
 ସମସ୍ତେ ଆଗେହସ୍ତ ପୁଷ୍ପକ ହିମାନ ।
 ବହୁ ରହମାନଙ୍କରେ ହୋଇଛନ୍ତି ମଣ୍ଡି
 ଆଗରେ ଯେ ଶାରତୁର ବାଜଇ ଦାଉଣ୍ଡି ।
 ପାଟଛବି ଉଡ଼େ ଆଉ ଦୁଏ ଦୃଶ୍ଟିବୁଦ୍ଧି
 ଉଭୟ ସମସ୍ତ ବଳ ଦେଖିଲେ କଣ୍ଠି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ ପ୍ରଣିପାତ ହରି ପାଦତଳେ
 ବିଷାଦ ଚିତ୍ତ ପ୍ରତିଲେ ପାର୍ଥ ତେତେବେଳେ
 କୁହ ଦେବ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ଶାଙ୍ଗ ଧାସ
 ଶୟଳର ଚିନ୍ତାମଣି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅବତରି ।
 ଏ ତୋର ଶ୍ରୀମୁଖ ପ୍ରଭୁ ଦେଖିଣ ଅଦ୍ୟାପି
 ପାଇଣ ପରମ ଗତି ଚରଯାନ୍ତି ପାପୀ ।
 ତମ ଗୁଣାଳ ଯେ ଏଥୁ ଥିବା ବାଦ୍ୟକାର
 ସମସ୍ତ ଦେଖିଲ ଦେବ ଯାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।
 ସାର୍ଥକ ଶାବ ତାଙ୍କର ଦେଖିଲ ଶ୍ରୀପତି
 ଶାବନାହୁଁ ମରଣ ଏ ଅଟେ ସଦଗତି ।
 ବହୁତ ଜାଦଣ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ ପାର୍ଥ
 ଶଣକେ ତା ଛଡ଼ାଇଲେ ଜଗତର ନାଥ ।
 ଜୟ କୁହ ଦୃଷ୍ଟାକେଶ ପୃଥ୍ୱୀ ଚିନ୍ତାମଣି
 ତୋହର ଦର୍ଶନେ ଗତି ମୁକ୍ତି ପାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ।
 ଶ୍ରେତ ପୀତ ମାଳବର୍ଣ୍ଣ ଧରି ତନୁମୁଖି
 ବଡ଼ ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ କରିଛ ବସତି ।
 ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭକ୍ତିଭରେ ଚିହ୍ନେ ହୃଦ ମଧ୍ୟେ
 ତାର ଯମଦଣ୍ଡ ନାଥ ଶକ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରମାଦେ ।
 ମହାଶରତ ଚରିତ ଶ୍ରୁତି ସୁଖକର
 ମୁହିଁ କି କହିବି ତାହା ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ସେହି ତକାଡ଼ୋଳା ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି କହି
 ତାହା ମୁଁ ଲେଖଇ ଏଥେ ମୋର ଦୋଷନାହିଁ
 ନୁହଇ ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ପତିନାହିଁ ତଳେ
 ହୃଦରେ ଶ୍ରବଣ ଏକା ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳେ ।
 ନ ପଡ଼ି ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ହେଲି ତାଙ୍କ ବୋଲେ
 ଶାରଳା ଦାସ ଶରଣ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନିକଟରେ ପୁରୋହିତଙ୍କର ଅନୁଦାନ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା

ବେ ବସନ୍ତ ମନୁ ଆଗେ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସମ୍ମାନିତ ଆସନ୍ତେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ବିଜୟ ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥପୁରେ
 ଭରସରେ ଚଳିଗଲେ ସବୁ ମହାଶାରେ ।
 ସ୍ନାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି କଲେ ଦେବ ପୂଜା
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ମଣୋହିକୁ ବିଜେ ଦେବରାଜା
 ଶୁଣ ହେ ଚୈତନ୍ୟ ଏବେ କୌରବ ସଭନ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବୋଲି କଲେ ମୁଖଧ୍ୱନି ।
 ବହୁରହ ବନ୍ଦାଇଲେ ରାଜା ଶ୍ରୀଷ୍ଠମାଥେ
 ଲକ୍ଷେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦାନ କଲେ କୁରୁନାଥେ ।
 ବୋଲେ ଏମନ୍ତେ ସମର କଲେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠଦେବେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସଭନ ଆଉଜି ବର୍ଣ୍ଣିବେ ।
 ଏବେ ଯେ ଜାଣିଲି ପିତା ତୁମ୍ଭର ସୁଜେହିଁ
 ଧରମ ଦେବତା ମୋତେ କରିବେକ ସାହି ।
 ଏସନକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲି ମହାପାଳେ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କାଳର ସ୍ନାନ ସନ୍ଧ୍ୟାହିଁ ସାରିଲେ ।
 ମଣୋହିକୁ ବିଜେଦେବକଲେ ଯେତେବେଳେ
 ଦାନରେ ବାଣ୍ଟି କରନ୍ତି ଶାୟନ୍ତନୁ ବାଳେ ।
 ହେଜନାଥ ସାରି ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଆସ୍ଥାନେ ବସିଲେ
 ପ୍ରୋହିତଙ୍କୁ ତକାଉଣ ଏପରି ପୂଜିଲେ ।
 ବୋଇଲେ ପ୍ରୋହିତ ମୁହିଁ କଲି ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା
 ଏଥକୁ ଉପାୟ କହ ଲଗେ ଗୁରୁଚିନ୍ତା ।
 ପ୍ରୋହିତ ବୋଲେ ଏଥକୁ ଅନୁଦାନଦେଲେ
 ହତ୍ୟାଦୋଷମୁକ୍ତ ହେବ ଅଲେ ଶାନ୍ତି ହେଲେ
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ ଅଛି ଯେବେ ପୁଣେ
 ତବ ମୁଖ ଶୁଣି ହାଦେ ତା କରିବି ଏବେ ।
 ପୁରୋହିତ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ପୁଣକଥା
 ଶୁଦ୍ଧୋଦକ ବୋଲି ସତ୍ୟଧୂରର ବାରତା ।
 ପୁରୁରବା ବଂଶେ ଶ୍ରେତକନ୍ତ ବୋଲି ଶପ୍ତେ
 ଦାନେ ଶୁରବନ୍ତ ସେହୁ ହଗପାଳ ପ୍ରାପ୍ତେ ।
 ବହୁଯାଗ ଯଜ୍ଞ କଲ ସେହି ନରନାଥ
 ଗଜ ଅଶ୍ୱଆଦି ଦାନ ଦେଲକ ବହୁତ ।
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦାନ ଜଳଦାନ ଭୂରଜ ଶକଟ
 ଏହି ଦାନ ଦିଏ ସଦା ଯେ ଶ୍ରେତ ସମ୍ରାଟ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଏହିପରି ଦିଏ ସେ ରାଜନ
 ଭୋଜନ ଦାନରେ ତାର ନ ବଳିଲ ମନ ।
 ବହୁସମ୍ପଦ ବର୍ଷ ରାଜା ସତ୍ୟଯୁଗେ ବର୍ଷ
 କାଳେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲ ସେହି ନରପତି ।
 ହାସେ ତା ପାଶେ ନଇଲେ କେହି ଯମଗଣ
 ବିରୁଦ୍ଧ ହେଲ ରାଜାର ଧର୍ମିଙ୍କ ସଦନ ।
 ଦେବଲୋକେ ବସାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଆସ୍ଥାନରେ
 ବହୁରହ ଆରୁଣ୍ୟ ପିନ୍ଧାଇଲେ ତାରେ ।
 ସୁଧାରେ ଅତି ଦିନେ ହେଲ ନୃପମଣି
 ସ୍ୱର୍ଗରେ ନରେନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କୁ ମାଗେ ଅନ୍ନପାଣି ।
 ବିଧାତା ବୋଇଲେ ତୁ ନ ଦେଲୁ ଅନ୍ନଦାନ
 ଦେଇଥିଲେ ପାଇଆନ୍ତୁ ଖାଦ୍ୟର ବିଧାନ ।
 ବିଧାତାବୋଇଲେତୋତେସୁଧାଲଗେ ଯେବେ
 ଏ ସ୍ଥାନରୁ ନରପତି ତୁହି ଯାଅ ଜବେ ।
 ତୋ ପିଣ୍ଡ ଦହନ କଲେ ଯେବଣ ଶୁଣାନ
 ସେ ପାଉଁଶ କର ତୁହି ପ୍ରତିମା ଗଠନ ।
 ସେହି ପାଉଁଶ ପିତୁଳ ତୁହି ଯେ ଖାଇଲେ
 ତୋର ପିଣ୍ଡ ସୁସ୍ଥ ହେବ ଯାଅ ଆମ୍ଭ ବୋଲେ
 ପିତାମହଙ୍କ ବଚନେ ଗଲ ତହୁଁ ବେଗେ
 କୁରୁନାମେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଜେ କଲେ ମଧ୍ୟସ୍ୱର୍ଗେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ପାତେ ବୋଧ
 ଶ୍ରେ ପିତା ଏଥି କପରି ମୁକତି ପାଇବ ।
 ଧାତା ବୋଇଲେ ଅଗସ୍ତି ନାମେ ଯେଉଁ ରଖି
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ତୁହି ମୁକତି ହୁଅସି ।
 ସେତପୁ ବ୍ରାହ୍ମର ଯୁଗ ହାଦେ ବହିଗଲ
 କଳୟୁଗ ଆସିକରି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ମାଟି ଖାଇବା ପାଇଁକ ଆସେ ନରବର
 ଶୁଣାନେ ମାଟି ଖାଉଛୁ ଶ୍ୱେତ ଝରତର ।
 ଆଦିବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ହୁଅ ସେ ଦିନରେ
 ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ମହାକାଳ ଖରେ ।
 ବୋଇଲୁ ବହୁଭୁଷଣ ଦେଖୁ ତୋର କାୟେ
 ଶରୀର ଦିଶଇ ଯେହ୍ନେ ଦେବତା ପରାୟେ ।
 ଗୁରୁ ମଶାଣି ପାଉଁଶ କପାଇଁ ଖାଉଛୁ
 ଅମୃତ ତେଜ୍ୟା କରିଣ ଏହା କପା ଇଚ୍ଛୁ ।
 କେମନ୍ତ କାରଣ ଏ କି ତୋହର ପ୍ରକୃତି
 ସେ ବୋଲେ ମୋ ନାମ ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ମହାପତି

ବହୁଦାନ ଦେଲି ମୁହିଁ କଲ ବହୁସଜ୍ଜ
 ଅନ୍ନଦାନ ନ ଦେଲି ମୁଁ ମୋହର ଅଗ୍ରାଣ୍ୟ ।
 ସମସ୍ତେକ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହେଲି ଯେତେବେଳେ
 ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଲି ସୁଧାର ବିକଲେ ।
 ଏହିପରି ହୋଇବାରୁ ପିତା ପାଶେ ଗଲି
 ବହୁତ ଦିନସ୍ତ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଇଲି ।
 ପିତା ବୋଇଲେକ ତୁ ନ ଦେଲୁ ଅନ୍ନଦାନ
 ତୋହର ମୃତପିଣ୍ଡକୁ କର ତୁ ଭକ୍ଷଣ ।
 ମୁଁ ବୋଇଲି ପ୍ରତିକାର କର ଏଥି ମୋତେ
 ଏ ଘୋର ସଙ୍କଟପାରି ହୋଇବ କେମନ୍ତେ ।
 ପିତା ବୋଇଲେ ଅଗସ୍ତି ରଖିକର ଭେଟ
 ପାଇଲେ ଯିବ ତୋହର ଏ ମହତ କଷ୍ଟ ।
 ଆବର ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ କହିବୁ
 ସେହି ମହାମୁକ୍ତି ଯୋଗେ ଏ କଷ୍ଟ ତରିବୁ ।
 ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ରାଜା ମୁଖ୍ୟ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ଶୁଣିଗଲୁ ଆମ୍ଭେ ତହୁଁ ହୃଦେ ତାହାଦେବ ।
 ମେଖଲା ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ଯାଇଣ ପଶିଲୁ
 ଯେ ବିଧି ବିଧାନ ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ କଲୁ ।
 ପୁଣି ବାହୁଡ଼ ଅଇଲୁ ନିତ୍ୟ ଆଶ୍ରମକୁ
 ଭେଟିଲୁ ଯାଇଣ ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ରାଜାଙ୍କୁ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମହାରାଜା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ହୋଇଲୁ ଯେ ବାଳଶିଳା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
 ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଭୋଜନ ଦିଅ ମୋ ହସ୍ତର
 ଏ ଘୋର ପାପରୁ ତେବେ ହୋଇବୁ ତୁ ପାର
 ଶୁଣିକରି ଯେହିପଣି ଜଳ ତଳ ଆଣି
 ଆମ୍ଭ କରେ ଟେକି ଦେଲୁ ଶ୍ୱେତ ନୃପମଣି ।
 ସତ୍ୟେ ସତ୍ୟ କରଣ ତହୁଁ ଦେଲୁ ଜଳ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣୁ ତୋର ଦୁର୍ଗତି ସକଳ ।
 ଏବେ ଶବ୍ଦସୁ ଆଉ ନ କର ଭୋଜନ
 ଏଣିକି ମିଳିବ ତୋତେ ଦିବ୍ୟଶାଳ ଅଳ୍ପ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବାକ୍ୟ କହି ଆମ୍ଭେ ବାଞ୍ଛିଲେ କଳାଣ
 ଶ୍ୱେତକଳ୍ପ ରାଜା ଅନ୍ନଦାତା ହେଲୁ ଜାଣ ।
 ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକ ଗଣଧ୍ୟାନ କାଟିଲେ
 ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଧ୍ୟାନ ଯାହା ପଡ଼ୁଥିଲା ।
 ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କରି ଶୁଣି ନରନାହା
 ଦିଶଦିନେ ଆମ୍ଭ ହସ୍ତେ ସବୁ ଦେଲୁ ତାହା ।

ଶୁଣନ୍ତେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଏହା ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରୋହତେ
ଅନ୍ନଦାନ ନ ଦେଲେ ଯେ କଷ୍ଟ ପାଇ ଏତେ ।
ଅଥବା ଯେହୁ ବହୁତ ଦେଇପାରେ ଅନ୍ନ
ତାହାର ପୁଣ୍ୟ କହିବା କେ ଅଛି ଭଜନ ।
ତଥାପି ଦୁଃଖ ଯେବେ କି ପାଏ ସେହୁ ପ୍ରାଣୀ
ଯଥାସାଧ୍ୟ ଅତିଥିକୁ ଦେବ ଅନ୍ନପାଣି ।
ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଯେ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଲକ୍ଷେ ବିପ୍ରକୁ ଭୋଜନ ଦେନ୍ତି ନିତ୍ୟେ ଆଣି ।
ସରସ୍ୱତୀ ନଦୀତୀରେ ଦେଲେ ଅନ୍ନଛତ୍ର
ଯେ ଯେତେ ଛକ୍କା ଭୋଜନ ପାଆନ୍ତି ସମସ୍ତ ।
ଭାତ ତିଅଣ ଜଳ ଯେ ଆଉ ବସ୍ତୁଦାନ
ଯୁକ୍ତର ଶ୍ରମେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ତହିଁ ସର୍ବଜନ ।
ଯେ ଯେତେ ମାଗିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦିଅଇ ସବୁନ୍ତି
ଦାନ ଧର୍ମ କରନ୍ତେ ଯେ ପ୍ରସରିଲା ଗତି ।
ଏ ସମୟେ ଚଳିଗଲେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ନିତ୍ୟକର୍ମେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ବିଜେ ମାଧବ ଦର୍ଶନେ ।
ଦରଶନ ସାରି ସେହୁ ଯୁଦ୍ଧେ ବାହାରିଲେ
କେଉଁପରି ଯୁଦ୍ଧ ହେବ ମନରେ ଭାବିଲେ ।
ଶୁଦ୍ଧବୀର ସେହିନ ଯେ ସାଧନାମେ ଯୋଗ
ବିଚ୍ଛା ସଂହାନ୍ତର ସତାଇଣ ଦିନ ଭୋଗ ।
ଭୃଗୁୟୁ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଅଛି ଲେଖା
ପାଣ୍ଡବବଳଙ୍କୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ନ କରନ୍ତି ଶଙ୍କା ।
ଗରୁଡ଼ର ବିଜିତାସ ମଙ୍ଗଳ ଦାଉଣ୍ଡି
ଅନେକ ରହରେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କର ରଥ ମଣ୍ଡି ।
ଏକଲକ୍ଷ ପାଟନ୍ତର ଆଲମ୍ବ ଉଦଣ୍ଡ
ଝଲକନ୍ତି ମଣିମୁକ୍ତା ଯେହ୍ନେ ମାରତଣ୍ଡ ।
ଅନଳ ମଣ୍ଡଳ ମଞ୍ଜୁଚନ୍ଦ୍ର ଚରୁଡ଼ାମଣି
ବିରଜନ୍ତି ଅଶ୍ୱରୁହ ହୃଦେ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ।
ତାଡ଼ ତୋଡ଼ର ବାହୁଟି ଆଉ ଜଗଦ୍‌ବଳା
ବିଦ ମୁଦ କଙ୍କଣ ଯେ ଗଲେ ରହମାଳା ।
ଦବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ମଣ୍ଡି ହୋଇ ଗଙ୍ଗାୟୁତ
ରଥେ ବିଜେକଲେ କରେ ଧରି ଧନୁ ଅସ୍ତ୍ର ।
ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଘେନଣ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କର ଶିରେ ନେଇ ବନ୍ଦାଏ ଚତୁର୍ତ୍ତ ।
ଦଧିବାମନ ସୁମର ଚଳ ପିତାମହ
ଏ ମୋହର ଅଭିମାନ ଫେଡ଼ିବ ନିଶ୍ଚୟ ।

କୌରବବଂଶକୁ ନାଥ ଭୁବି ସେ ଧାରଣ
ଭୁମ୍ଭେ ସେ ମୋହର ବଂଶ କରସି ରକ୍ଷଣ ।
ଅନାଥ ଜନକୁ ନାଥ ଭୁବି ସେ ରଖନ୍ତା
ଭୁମ୍ଭେ ଅଟ ମହା ନାଗ ମୁଁ ମୁଖିକ ଭୁକ୍ତା ।
ଭୁମ୍ଭର ଶରଣ ବିନା ନ ବାଞ୍ଛିଲ ଆନ
ସୋମବଂଶ ରଖ ଭୁମ୍ଭେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣ କର୍ତ୍ତୃ ।
ଏହିପରି ପୁରୁଷପରି କହେ କୁରୁପତି
କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ଦଶେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠମୂର୍ତ୍ତି ।
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ ପାଞ୍ଚ ସତଶୀ ପଦାତ
ପାଞ୍ଚ ଅକ୍ରବତ ରଥ ଅଛି ହାଦେ କତି ।
ରୁକ୍ମିଣ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇଲେ ଗଣିତା
ଏତେକ ଦେନ ବାହାର ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ମହାରଥା ।
ଗଗନ ଉଡ଼ୁଲଇ ଯେ ମୁଖଗବ ଧ୍ୱଜ
ସମଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ହେଲେ ଆଶୁଆଣି ।
ପାଣ୍ଡବ ବଳ ଯେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଗରୁଡ଼ ପ୍ରଶଂସି
ନିଶ୍ଚୟ ପାଣ୍ଡବବଳ ଦେବେ ଆକ ଧ୍ୱଂସି ।
ଏସନ ସମୟେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ସରମା ଚାଲନ୍ତେ
ଶ୍ୱେତ ନାମରେ ରଥ ଯେ ବିରାଟର ସୁତେ ।
ରଥର ସ୍ତମ୍ଭେ ସ୍ପଟିକ କଣ୍ଠୟ ଛାଏଣି
ଅଷ୍ଟ ରହରେ ରଥକୁ କରନ୍ତି ମଣ୍ଡଣି ।
ଙ୍ଗ ଶ୍ୱେତ ଉତ୍ତର ଯେ ବିରାଟର ପୁତ୍ର
ୟୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ପାଶେ ସେହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସାମର୍ଥ ।
ୟୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଜଣାଇଲ ପଡ଼ଣ ପୟରେ
ମୋତେ ସେନାପତି କର ଆଜର ସମରେ ।
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଠାରୁ ବିଦ୍ୟା ପାଇଅଛି ଭଲେ
ନିମିଷକେ ଜଣିବି ମୁଁ ଯେତେ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ହେଲେ ।
ୟୁଧିଷ୍ଠି ସନ୍ଧିତ କଲେ ତାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଅର୍ଜୁନ ଛୁମ୍ଭରେ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାରିଲେ ଆଣି ।
ବୋଲନ୍ତି ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚ
ଶ୍ରୀଷ୍ଠେ ଜଣିବାକୁ ଶ୍ୱେତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଭୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦେବ ଧର୍ମେ
ସ୍ୱା ଭାର ଉତ୍ତର ନେଲ ଗୋଧନ ହରଣେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସୈନ୍ୟ ଦେଖି ହୋଇଲ କାତର
ମୋତେ ବୋଇଲ ଆଣିଲୁ ସମସ୍ତ ଭିତର ।
ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କହିଲ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର କଥା
ମୋତେ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଲ ଦେଇଣ ଅବସ୍ଥା ।

ଅଜ୍ଞତ ବନବାସକୁ ମୁଁ ନ କରି ଆଶ
 ଅଠର ଶ୍ରୋଣୀ ସୈନ୍ୟରେ ଏକା ଦେଲି ଝାସ ।
 ଏହାଙ୍କର ମହମା ମୁଁ ଜଣାଇ ଯେ ଭଲେ
 ରଜ୍ୟ ଆଶା ଛାଡ଼ି ଦେବି ସ୍ବାକୁ ଆଶାକଲେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରମାଦ ଦେବ ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ
 ଏହାକୁ ଆଶା କରିଲେ କିଛି ନ ହୋଇବ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ସ୍ବାର ରୂପ ଦିଶୁଛନ୍ତି
 ସ୍ବାକୁ ଆଶାକଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଭେଳା ଦୁଃଖବଳି ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ହୁଏ କପଟିଆ ଲୋକେ
 ତାକୁ ଆଶାକରି ଭେଳା ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ଆକେ
 କନ୍ୟା ଯଦ୍ୟପି ବାଳୁତ ବଧବା ହୁଅଇ
 ତାକୁ ଆଶା କଲେ ଜାଣି ଧର୍ମ ନାଶଯାଇ ।
 ସ୍ବାମୀ ଧନବନ୍ତ ହୋଇ କୃପଣ ହୋଇଲେ
 ଗର୍ଭି ଧର୍ମ ରହଇ କି ତାହାର କୁଳରେ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଯେବେ ସେ ଆରମ୍ଭ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ
 ତାହାର ପ୍ରହାରେ କେବେ ନ ଟଳିବ ଲେମ ।
 ଆହେ ସ୍ବାମୀ ହୋଧେ ପ୍ରେତ ବିସ୍ତାରିବ ଭୂମି
 ବୋଲଇ ଭସିବ ମୁହିଁ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 କାଲେ ତାହା ତ ନୁହଇ ଏ କଥା କେସନ
 ସୁପନ ଫଳକୁ ଆଶାକରେ ମୁଖ ଜନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହୋଇଲେ ମଉନ
 ନାଗପୁଣ ମୁଖ ରୁହିଁ ବୋଲଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅଜା ଯୁଧି ରହଇ କି ବ୍ୟାଘ୍ରର ଆଶ୍ରମ
 କୁମ୍ଭେ ଅନୁଗ୍ରହ କର ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ସହସ୍ରେକ ଶ୍ଵଶୁ ହେଉ ଦୁରସସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣ
 ସହସ୍ରେକ ଅଶ୍ଵାମା ଲକ୍ଷେ ହେଉ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଯେତେକ ସାର ହେଉନ୍ତୁ ଜଣିବ ଅର୍ଜୁନ
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଣ ପାର୍ଥ କହଇ ଏସନ ।
 କୁମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ବାହୁସ୍ତବ ରଥକୁ ମୋହର
 ମୋହର କେବଳ ଆଶା ନାମଟି ତୁମ୍ଭର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ଛଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇବ ଯଦ୍ୟପି
 ସୃଷ୍ଟି ଯାକ ଜଣିବ ମୁଁ ମନରେଇ ସେପି ।
 କୁହ ଦେବ ଜଗତର ଜନ ଚିନ୍ତାମଣି
 ମାନ ଉଦ୍ଧାରଣ କୁହ ଆୟୁଦ୍ଧାତା ପୁଣି ।
 ସ୍ବାମୀ ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଯୋଧୁ
 ମାନବ ହୋଇଣ କିଏ ତାକୁ ପାରେ ସାଧୁ ।

ପୁରୁଷେ ମୁହିଁ କହୁ ତପ କହେଥିଲି
 ସାଧେଥିଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ ତଳେ ଶରଣ ମୁଁ ନିତ୍ୟେ
 ଶୁଦ୍ଧମନ ଶାରିଲା ଯେ ଭାବେ ହୃଦଗତେ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ତୃତୀୟ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଚତୁର୍ଥଦିନେ ଶ୍ଵେତ ସେନାପତି ପଦେ ନିୟୁକ୍ତି

ଶୁଣ ଆହେ ଚରଚନ କହଇ ମୁଁ ତୋତେ
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରିଣ ପାର୍ଥ ବିଜେକଲ ରଥେ ।
 ସାରଥି ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଅଭେଦାତ୍ମା ଜାଣି
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଶାରଙ୍ଗ ଯେ ଗଦା ଶୋହେ ପାଣି ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋସ୍ଥର ଯେ ହସ୍ତ କାମପାଳ
 ହଂସ ପ୍ରାୟ ପହଁରନ୍ତି ରଣେଷେଷ ଜଳ ।
 ଉଭୟ ବଳ ସୈନ୍ୟ ଯେ ସମୁଦ୍ର ଅଟନ୍ତି
 ହଂସ ରୂପେ ଗୁରୁ ଅଂଶ ତହିଁ ବିହରନ୍ତି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରଣଭୂମି ଦ୍ଵାଦଶ ଯୋଜନ
 ତନ ଦଣ୍ଡରେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ କୁରୁସୈନ୍ୟ ।
 ଦେଖିଲେକ କୁରୁଥାଟେ ଶ୍ଵଶୁ ଆଗୁଆଣି
 କୁରୁ ସାଗର ଆବୋରିଛନ୍ତି ବିନ୍ଦୁ ଜାଣି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ଗୁମ୍ଫାରେ ଯେ ଭେଟି
 ଦେଖିଣ ଗଙ୍ଗାନନ୍ଦନ ରଥେ ଆଇ ଲେଟି ।
 ରଥରେ ଆଇଣ ଶ୍ଵଶୁ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ
 ତବମୁଖ ରୁହିଁ ଯେହ୍ନେ ସ୍ଵର୍ଗ ହେଉ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶ୍ଵଶୁ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛି
 ଯାହା ତୁ ମାଗିଲୁ ଶ୍ଵେତଙ୍କର ତୋର ଇଚ୍ଛା ।
 ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଇଲେ ହରି ଦୁଇ ବଳ ମଧ୍ୟେ
 ମୋ ମୁକ୍ତିଦାତା ସାରଥି ଅର୍ଜୁନ ସଜିଥେ ।
 ବାଞ୍ଛି ସିଦ୍ଧ ହେଉ ବୋଲି ହୋଇଲୁ ପ୍ରସନ୍ନ
 ରଣେ ତୋର ଆଗେ ମୋତେ ଛେଦୁ ଏ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶ୍ଵଶୁ ଯେବେ କଲୁ ଇଚ୍ଛା
 ଅର୍ଜୁନ ନିଶ୍ଚୟ ତୋହର ପୁରାଇବ ବାଞ୍ଛି ।
 ପୁନଃ ପୁନଃ ରଥେ ଭୀଷ୍ମ କଲେ ନିଉପ୍ରଳ
 ତାକୁ କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ଏତେକ ବୋଲଣ ଭୀଷ୍ମ ଧନୁ କରେ ଦେନ
 ଶ୍ରୀକରେ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ଧଇଲେ ଫାଲ ଗୁଳି ।

କହୁଁ କହୁଁ କୁପିତ ସେ ଗର ପାଳଗୁନ
 ଶୁଣୁ ବନ୍ଧିଲେ ସହସ୍ର ନାଗରକୁ ଦେନ ।
 ପୁନର୍ବାର ବନ୍ଧିଲେ ଯେ ଚେ ସହ ଶୁର
 ଶୁର ଅଶ୍ୱ ସାରଥିକ କୃଷ୍ଣ ଆଦିକରି ।
 ପୁନରପି ଅଛନ୍ତେ ଦେଶର ନାଗର
 ବନ୍ଧିଲେ ଆକର୍ଷ କପିଳେତନର ଧୂଳି ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା ଯାହା କହି ତ କେ ପାରି
 କଳତା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ବାରି ।
 ନାଗର ତେଜେ ଆଦିତ୍ୟ ତେଜ ହେଲ ନ୍ୟୁନ
 ଏପରି ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଶାନ୍ତନୁ ନନ୍ଦନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣସିରେ ପାର୍ଥ
 ଶୁଷ୍କ ଶର ଘୋଡ଼ି ଆସି ତୋର ରଥ ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟଙ୍କ ବଚନେ ପାର୍ଥ ଗାରମଣି
 ପାଞ୍ଚ ଅଛନ୍ତେ ଶର ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।
 ଶୁଷ୍କଦେବ କହୁକର ଶର ଯେ ବନ୍ଧିଲେ
 ଏକ ଏକ ନାଗରକେ ପାର୍ଥ ତା ଛେଦିଲେ ।
 ଗଙ୍ଗାର ନନ୍ଦନ ଏହା ଦେଖିଣ ପ୍ରଂସି
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରେ ଅର୍ଜୁନ ତୋର ଗୁଣଗୁଣି ।
 କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ପଡ଼ିତାଳ ଶରୁ ଅଗ୍ନି ଉଠି
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ନାଗର ଯେ ସବୁଦିଗ ଘୋଡ଼ି ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେତ ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଉତ୍ତର
 ପୁଣି ସେହୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଅର୍ଜୁନ କୁମର ।
 ଦିବ୍ୟ ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି ଶତ୍ରୁରଥୀ
 ଶ୍ରେତ ଆବୋରିଲ ଯାଇ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ
 ଧନୁରେ ଶର ପୁରଇ କୁମାର ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଆଗରେଣ ରଥ ନେଇ ମଣ୍ଡି ।
 ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ନ ଯେ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁଳକୁ ଉତ୍ତମା
 ରଥ ଆବୋରିଲେ ନେଇ ଆଗେ କୃତବର୍ମା ।
 ଶଙ୍ଖ ନାମେ ରଥୀ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ପୁଣି
 ଶଙ୍ଖଙ୍କର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ଅପ୍ରମିତ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ତୁଲେ ଉତ୍ତର କୁମାର ଯେ ମିଳି
 ସୋମଦତ୍ତେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗାର ଯେ ଓଗାନ୍ତି ।
 ଭୁରୀଶ୍ରବାର ସମର ଦ୍ରୁପଦର ତୁଲେ
 ବରଷଇ ଶୁମ୍ଭରେ କୃପ ଆଶ୍ୱତ୍ଥ୍ୟ ମିଳିଲେ ।
 ପଞ୍ଚଦିଗ ରଥୀ କୁଳ ରଜା ଜୟଦ୍ରଥ
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ଭୀମସେନର ଅଗ୍ରତ ।

ଜୟଦ୍ରଥକୁ ଚାହିଁଣ ଭୀମସେନ ହସି
 ଏତେ ଦିନେ ମୋ ଶୁମ୍ଭରେ ପଡ଼ିଲୁ ତୁ ଆସି ।
 ଦ୍ରୋପଦୀକୁ ଶୁଣିକଲୁ କାଳେବର ବନେ
 ସେ ଦିନରୁ ଭେଟ ନାହିଁ ଭେଟ ଆଜି ରଣେ
 ସାତବେଣୀ କଲି ମୁଁ ରେ ତୋର ବାଳଲେଖି
 ଦେଖିବାରେ ତୋର କେଶ କେମନ୍ତେ ହୋଇଛି
 ଗଳାଇଣ ଛୁଡ଼ିଥିଲି ତୋତେ ଜାନୁକଲେ
 ସୁ-ଶିଳୁ ପାସୋରିଲି କଥା ଏତେକାଳେ ।
 ନଖେ ବଦାରିଣ ତୋର ଛୁଣ୍ଡାଇବି ଗଳା
 ଅଜ ସେ ଦିଅବା ଜାଣ ହୋଇବ ଦୁଃଖୀଳା
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଭୀମା କଲୁ ସାତବେଣୀ
 ସେହି ଅପମାନେ ମୁଁହିଁ ସେବଲି ଧର୍ମଟି ।
 ପ୍ରସନ୍ନରେ ବର ଦେଲେ ମୋତେ ଶିଳେତନ
 ପାର୍ଥକୁ ଛୁଡ଼ି ମାରିବୁ ତୁହି ଶୁରଜଣ ।
 ସନ୍ତୋଷରେ ଏହି ବର ଦେଲେକ ଶ୍ରୀମାନ
 ଏକମାତ୍ର ଦମରେ ନ ଜିଣିବୁ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଭୀମ ବୋଲେ ଶିଖଣ୍ଡକୁ ସେବଲୁ ପାପିଷ୍ଠ
 ପାର୍ଥେ ଜିଣିବାକୁ କିପାଁ ନ କଲୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେକ ପାର୍ଥେ ଜିଣିବାକୁ
 ବୋଲୁଁ ସେ ବୋଲିଲେ ଯଶୋବନ୍ତ ମୁଁ ତାକୁ
 ପାର୍ଥକୁ ଶିଖଣ୍ଡ ଯେବେ ଦମର୍ଥ ନୋହିଲେ
 ମାନବ ହୋଇଣ ମୁଁହିଁ ଜିଣିବି କି ଭଲେ ।
 ଭୀମସେନ ବୋଲେ ତୁହି ଏହା ଯେବେ ଜାଣୁ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ ମୁଡ଼ି କିପାଁ ନ ବଢ଼ାଣୁ ।
 ଶିଖଣ୍ଡ ଦେବତା ଯାକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ମୁଁହିଁ ସରି
 ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧେ କିପରି ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ମୋତେ କରୁଦେଲେ ହର
 ତୁମ୍ଭ ଶୁରଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ମୋହର ହସ୍ତର ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଲେ ଏକା ହୋଇବ ଅର୍ଜୁନ
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଆବୋରିଲେ ଘେନିବେ ଜୀବନ
 ଭୀମସେନ ବୋଲେତୋତେ ବରଦେଲେ ହର
 ତୋହର ମରଣ ନିଶ୍ଚୟ ମୋହର ହସ୍ତର ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଭୀମ କହଇ ମୁଁ ତୋତେ
 ମୋହର ମରଣ କାହିଁ ଲେଉଟୁ ତୋର ହସ୍ତେ ।
 ଲକ୍ଷେବଳ ଧନୁରେ ସେ ନାଗର ପୁରଇ
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଶିର ଯେ ପାରେ ଛୁଣ୍ଡାଇ ।

ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଣ ଯେବେ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିବ
 ପୁନରପି ସେହି ମୁଣ୍ଡ କନ୍ଦରେ ଲଗିବ ।
 କନ୍ଦରୁ ଛୁଡ଼ିଣ ମୁଣ୍ଡ ତଳେ ନ ପଡ଼ିବ
 ଅନ୍ତଃସ ମାଗେ ମୁଣ୍ଡ ଉଡ଼ାଇଣ ନେବ ।
 ମୋର ପିତା ଚପକରେ ଅନ୍ଧକର ଘାତେ
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିବ ଯାଇ ତାହାଙ୍କର ହସ୍ତେ ।
 ନୟନ ବୁଜିଣ ତପ କରୁଛନ୍ତି ତାତ
 ମୋ ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିବ ଯେବେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ।
 ଧାନଭଗ୍ନ ହୋଇଣ ସେ ଚକ୍ଷୁକୁ ମେଲିବେ
 ଭୟ ହୁଅ ବୋଲି ତହୁଁ ଅଭିଶାପ ଦେବେ ।
 ପିତା ଭୟ ବୋଲନ୍ତେ ଯେ ଜଳିବ ମୋ ଶିର
 ଏତେବାଣେ ଆରେ ଭୀମ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ମୋର
 ଭୀମ ବୋଲଇ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଖ ଆରେ ମୋର
 କେଉଁପରି ରକ୍ଷା ତୋତେ କରବେ ଈଶ୍ୱର ।
 ଏହା କହି ଭୀମ ଗଦା ପିଟନ୍ତେ ରଥରେ
 ଜୟଗୁପ୍ତ ରଥୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ଇ ଭୂମିରେ ।
 ଗଦାବର ପ୍ରହାରଇ ଯହୁଁ ଭୀମସେନ
 ବଳ ଅଶ୍ୱ ସାରଥୀ ତା ହୋଇଗଲ ରୁଣ୍ଡ ।
 ଭୀମସେନ ଡାକଦଏ ଜୟଗୁପ୍ତ ରହ
 ହର ବର ଦେଇଛନ୍ତି ଶୁଣି ମୋର ସହ ।
 ପଳାଇଣ ଜୟଗୁପ୍ତ ନ ରୁହେଁ ଲେଉଟି
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଗୋଡ଼ାଇ ଭୀମସେନ ପିଟି ।
 ମନ୍ଦର ପଦ୍ମତ ପ୍ରାୟ ଭୀମସେନ କାୟ
 ଗଦା ଦୁଇ ଦିଗଇ ଯେ ଟାଳବୁଷ ପ୍ରାୟ ।
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଦଶ ହଂସ ରଥ ଭଜି
 ରଣଗୋଳ କରେ ଭୀମ ରାଗେ ଗଲଗାଳି ।
 ସମରରେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଳାବନ୍ତି ଡରେ
 କେତେକ ଯୋଦ୍ଧା ପିଟନ୍ତି ଗଦା ଭୀମ ପରେ
 ଗଦା ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଶୀଘ୍ର ପାତକ ବାମଅଙ୍ଗ
 ପଡ଼ିଣ ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ହୋଇଯାନ୍ତି ଭଙ୍ଗ ।
 ବଜ୍ରର ସମାନ ଅଟେ ଭୀମ ଅଙ୍ଗ ଗୋଟି
 ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନେଣ ଶ୍ରେଣେ ନ ଫୁଟି ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ହେଲ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସମର
 କାଳାଗ୍ନି ପ୍ରାୟେ ଦିଗନ୍ତ ଚଢ଼ି ବେନି ସାର ।
 ମୁଦ୍‌ଗର ବୁଲଇ ବୋଲେ ସାର ଯେ ବିକର୍ଣ୍ଣ
 ରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଆଜି ତୋର ଦେନିକି ଜୀବନ ।

ଗିରିବର ତେଜ ଆଶ୍ରା ବୃକ୍ଷକୁ ତୁ କଲୁ
 ଆପଣାର କୁଳରେ ତୁ କାଳି ଲଗାଇଲୁ ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ନୋଲଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ପଡ଼ିଲୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଆଜି ହୋଇଲୁ ନିରେଖ ।
 ଏତେଦିନେ ତୁହି ଆସି ମୋ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲୁ
 ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା କେହି ନାହିଁ ଅରକ୍ଷ ହୋଇଲୁ ।
 ଗଦାକୁ ବୁଲଇ ବୋଲେ ରହ ଆହେ ଶ୍ରୀ
 ଆକାଶି ପ୍ରହାର କଲ ରଥ ପରେ ନେଇ ।
 ବଜ୍ର ପ୍ରହାରେ ଯେସନେ ହୁଏ ଗିରିବର
 ବିକର୍ଣ୍ଣର ରଥ ଶ୍ରୀ ହେଲ ସେ ପ୍ରକାର ।
 ସଞ୍ଜୟନନ୍ଦନ ପାଦଗତି କରି ଉଠି
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଉପରେ ଗଦା ଆକାଶିଣ ପିଟି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପରେ ପଡ଼ିଲ ଗଦାବର ବେନି
 ରଣେଣ ଶବଦରେ ଉଠିଲ ବହନ ।
 ଦୁହିଙ୍କର ଗଦାବାଜି ହେଲ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ଗରଜଇ ସମରେ ସେ କଉରବ ଶଶୁ ।
 ରଣଗୋଳ କରନ୍ତି ସେ ବେନି ମାଲବନ
 ମୁଥେ ମୁଥ ପ୍ରହାରନ୍ତି ହୋଇ ଅତି ହୋଧ ।
 ରାମେ ରାମେ ଗଲଣ ଯେ ବହଇ ଶୋଣିତ
 ଦୁହେଁ ଏକତ୍ର ହୋଇଣ ମାଲବନେ ବ୍ୟସ୍ତ ।
 ଯାମଳା ବୃକ୍ଷ ପ୍ରାୟେକ ନ ଯାନ୍ତି ବାରଣ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ହରାଇଲ ବିକର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଜାଣ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଶରକୁ ତଳେ ପକାଇ ବିକର୍ଣ୍ଣ
 ହୃଦରେ ମାଡ଼ିବସିଲ କରଣ ଗର୍ଜନ ।
 ତାହାଣେ ମୁଥ ଉଠାଇ ବାମେ ଧରି ତୋଟି
 ବିହାରବି ବସ ଆଜି ପଡ଼ିଲୁ ଶ୍ରୀରାଜି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିଣ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ଉପରେ ନେଇ ପ୍ରହାର ଭୃଷଣୀ ।
 ନିଦ୍ରାତ ଶବଦ ଜାଣି ଶିରରେ ବାଜିଲ
 ଦାଏଣ ବିକର୍ଣ୍ଣ ଶର ତଳେ ପଡ଼ିଲ ।
 ତହୁଁ ଉଠିଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସମରେ ଶୁଣିଲ
 ଧାଇଁ ଯାଇଣ କୁମାର କୃପାଶୁଧଇଲ ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣ ଉପରେ ନେଇ ପିଟିଲ ବହନ
 ବେନିଶକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲ ଯେ ବିକର୍ଣ୍ଣ ।
 ବିକର୍ଣ୍ଣର ହତ ଦେଖି ବ୍ରାହ୍ମଣ ନନ୍ଦନ
 ଜୟଶଂଖ ଧ୍ବଜ କଲେ ସେ ଧ୍ବଜାଧ୍ୟୁସନ ।

ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ହି ଗର୍ଭର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ସମରେ ଅନିବାର ସେ ପଣ୍ଡୁରାଜା ନାତି
 ଏକାକୀ ସମରେ ସେହି ଲକ୍ଷେବଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ତନୁସପ୍ତ ରଥୀ ସେହୁ ନାକେଲ ହେଲେ
 ଦ୍ୱିଜ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରାୟେକ ଦିଶେ ରଣଗୋଳେ ।
 ମନ୍ଦର କବିଲ ଯେହ୍ନେ ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ
 ତେହ୍ନେ କୁରୁସୈନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରେ ବିରାଟ ନନ୍ଦନ ।
 କାଶୀରାଜା ତୁଲେ ତାର ସମର ବହୁତ
 ନଦୀର ବାଣ ଦିନର ଗାରବର ଶ୍ରେତ ।
 ସହସ୍ରେକ ରଥୀ ସେହୁ ମାଇଲ ସମରେ
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦୁଇସପ୍ତ ପଡ଼ିଲେ ସେଠାରେ ।
 ତନୁସପ୍ତ ଅଶ୍ୱଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲେକ ରଣେ
 ଅକଳିତ ସାଗରକୁ ମନ୍ତ୍ରେ ଏକା ଜଣେ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ନାଶତ ଯେ ଦିନେ ଗଳଗାଳି
 ଦେଖିଣ କାଶୀରାଜାର ପଲାଇଲ ଶକ୍ତି ।
 ରାଜାର ଅସ୍ତ୍ରବେ ସୈନ୍ୟ ପଲାଇଲେ ଶୁଭି
 ବହୁଶର ଦିନେ ଶ୍ରେତ କରି ଘୋର ରଡ଼ି ।
 ପାଞ୍ଚସହସ୍ର ରଥୀ ଯେ ଦୁଇସପ୍ତ ଯୋଧୀ
 ଏକମୁଖୀ ହୋଇ ଗାର ତହିଁ ଶର ବିନ୍ଧି ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ମାଇଲ ସେହି ଏକାଜଣେ
 କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ପଡ଼ିଲକ ରଣେ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଗାର ଭୁବି ବିରାଟ ନନ୍ଦନ
 ତୋହର ମନ୍ତ୍ରମା ଅଟେ ସ୍ୱପାଞ୍ଚରେ ଧନ୍ୟ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ପରସ୍ପେ ସେ ଦିଶି
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବୋଲି ଦୁଇବଳରେ ପ୍ରଶଂସି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସମର ହୁଏ ଘୋରତର
 ଜୁଳାବଳ ବାଣେରେ ଦିଶେ ଅନ୍ଧକାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଦ୍ଧ କହିବା ଶକ୍ତି ଅଛି କାହିଁ
 କ୍ଷତ୍ରୀହୋଇ ତାଙ୍କ ଆଗେ ରହିବ କେ ଯାଇ
 କାମଦେବ ବୋଲିକରି କାର୍ତ୍ତିଶର ରାଜା
 ଶାଢ଼ୀଲ ବାହନ ତାର ଅଟେ ମହାତେଜା ।
 ହାତକରେ କୁନ୍ତ ଆର ହାତକରେ କାନ୍ତି
 ଅନଙ୍ଗାବତାର ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ତାର ଜ୍ୟୋତି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଦୁହିଙ୍କ ରଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥାନେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଗ୍ରଦେ ଆସି ଓଗାଲେ ବହନେ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁ କପା ଆସୁ ମୋ ଆଗରେ
 ଅର୍ଜୁନ ବ୍ୟଙ୍ଗତ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରେ କାହାରେ ।
 ଶୁଣ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ନୋଲେ ବୋ କାମପାଳ
 ଦଣ୍ଡେକ ମାତ ରହିଣ ମୋ ରଣ ସମ୍ଭାଳ ।
 ଏହା ଶୁଣିକରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଲେ କୋପଅଗ୍ନି
 ରୁଦ୍ରାଗ୍ନି ପ୍ରାୟେକ ଶର ପେଶିଲେ ସେ ତନ
 କାମପାଳ ଆଗେହିଣ ଥିଲକ ଶାଢ଼ୀଲ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶର ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ବନ୍ଧସ୍ଥଳ ।
 ବନ୍ଧସ୍ଥଳେ ପଡ଼ି ଶର କଲ ବେନଶ୍ରେ
 କରୁ ଛୁଡ଼ି ତଳେ ତାର ନ ପଡ଼ିଲ ମୁଣ୍ଡ ।
 କନ୍ଧର ଉପରେ ତାର ରହିଅଛି ଶିର
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲଇ ଯେହ୍ନେ ତପ କୁରୁଲର ।
 ଅଧରରେ ଦନ୍ତଗୁପି ତରୁଣିଣ ଡେଲି
 ନାତର କବର ତହିଁ ହୋଇ କୁଡ଼ୁଲି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଏହା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ
 କୁଡ଼ୁଲେ ସେହି ଶର ଦେ ନ ପାରିଲେ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୂଜା କଲେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ଶରେ ଛେଦିଲେ କପା ନ ପଡ଼େ ତାର ତନୁ
 କେବଣ ମହାତ୍ମା ସେହି ଥିଲଟି ପୂର୍ବରେ
 କବର ହୋଇ ନାତର ଏ ରଣ ମଧ୍ୟରେ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମହାରାଜା ବହୁ ଅଗସ୍ତି
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ବିଶ୍ୱାସୀ ନାମେଣ ନୃପତି ।
 ବିଶ୍ୱାସୀ ପୁତ୍ର ଦକ୍ଷ ମାରକଣ୍ଡ ବୋଲି
 ଦଗଦିନେ କରେ ଘେନ ଦକ୍ଷକରେ କୁଣ୍ଡ ।
 କାର୍ତ୍ତିକର କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 ପଣ୍ଡିତ ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ସ୍ୱାମୀ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ସେହିପରି ବିଶ୍ୱାସୀ ପୁତ୍ରକୁ ହକାରି
 ବୋଲେ ବନୁ ଏକଗଣ୍ଡା ଖୋଜିଆଣ ମାରି ।
 କାମ୍ୟଗ୍ରାନ୍ତ କରିବାହିଁ ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଆଜି
 ପିତାଠାରୁ ଆଜ୍ଞାପାଇ ତଳଇ ଆତ୍ମଜ ।
 ଅଶ୍ୱେକ ଆଗେହି କରେ ଧର ଶରକାଣ୍ଡ
 ବନସ୍ତରେ ଭ୍ରମଇ ସେ ଦକ୍ଷ ମାରକଣ୍ଡ ।
 ଅନେକ ବନସ୍ତ ଗିରି କନ୍ଦର ଖୋଜିଲି
 ବୁଲି ବୁଲି କାହିଁ ଗଣ୍ଡାଜୀବ ନ ପାଇଲ ।
 ନିଶି ଉପବାସେ ସେହି ବୁଲିଲେଣ ଶ୍ରମେ
 ଯାନ୍ତେଣ ଦେଖିଲ ସେହୁ ଏକଇ ଅଶ୍ରମେ ।

ବାଳଶିଳା ବଂଶେ କୃପାଜଳ ମହାର୍ଘି
 ବହୁକାଳୁ ଗଣ୍ଡାଟିଏ ଚନ୍ଦ୍ର ସେହି ପୋଷି ।
 ଉଷି ଯାଇଛନ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟା କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ଗଣ୍ଡା ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ବଜ ଶରପୁର ପରବତେ ।
 ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲ ମାରକଣ୍ଡ ଶରମଣି
 ଗୋଡ଼ାଇ ଗୋଡ଼ାଇ ତାକୁ ପକାଇଲ ଦାଣି
 ଖଡ଼ଗ ପ୍ରହରେ ଗଣ୍ଡା ହେଲ ବେନଖଣ୍ଡ
 ଧନୁରେ ଭାର କରିଣ ଆଜେ ମାରଣ ।
 କୃପାଜଳ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ଲେଉଟି ଆସିଣ
 ଦେଖିଲେ ଗଣ୍ଡାଟି ଶର ଦେନିଯାଏ ପୁଣ ।
 କୃପ ଜଳ ବୋଇଲେ ଏ ଆନୁର ଗଣ୍ଡାଟି
 କିପାରେ ଦୁଷ୍ଟ ଦାଣିଲୁ ଏହାର ମୁଣ୍ଡଟି
 ଦିବ୍ୟାଧର ହୋଇ ତୁହି ବଡ଼ ମନ୍ଦ ଅଟୁ
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶ୍ଵଷ୍ଟ ତୋର ମୁଣ୍ଡ କାଟୁ
 ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଅରଜନ ବେନ ଯୁଦ୍ଧଭୂମି ମଧ୍ୟ
 ଖେତର ଭୂତର ହୋଇ ନାଶକୁ କବଚ ।
 ମୋହର ଶାପ ତୋତେରେ ଫଳକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
 ପୁଣି ଶ୍ଵୋଭାର ଥୋଇ ବିଶ୍ଵାବସୁ ବସ ।
 ବିନୟହୋଇଣ ତହୁଁ ମାରଣ କହଇ
 ଏ ଶାପରୁ କି ପ୍ରକାରେ ମୁକ୍ତ ହେବ ମୁହିଁ ।
 ତା ଶୁଣି ବୋଇଲେ କୃପାଜଳ ମହାର୍ଘି
 ଗଣ୍ଡା ଗୋଟି ନେଇ ତୋର ବାପକୁ ଦିଅସି ।
 ପିତୃଲୋକକୁ ତୋଷୁ ସେ ଅମାବାସ୍ୟା ଶ୍ରାବେ
 ତୁହି ମୁକ୍ତ ହେବୁ ମହାଭାରତର ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଶତେବାର ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ସରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଶ୍ଵଷ୍ଟ ଶିର ଛେଦ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିବେ ତୋତେ
 ମୁକ୍ତି ହେବୁ ଶତେବାର ଶିରଶ୍ଚେଦ ହେଲେ
 ବିଶ୍ଵାବସୁ ଦରଶନ ପାଇବୁ ତୁ ଭଲେ ।
 ଶୁଣି ମାରକଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡା ଦେନ ତଳଗଲ
 ପିତାଙ୍କ ଅଶ୍ରୁତେ ଯାଇ ସମସ୍ତ କହିଲ ।
 ବନକନ୍ଦରରେ ଦେବ ଗଣ୍ଡା ନ ପାଇଲ
 କୃପାଜଳଙ୍କର ଗଣ୍ଡା ନ ଜାଣି ମାଇଲ ।
 କୋପେ ମୋତେ ଶାପଦେଲେ କୃପାଜଳରୁଷି
 ମଧ୍ୟସ୍ତର୍ଗେ ଜାତହୁଅ ହେଲଣ ମାନ୍ଦୁଷି ।
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧପଟିକୁ ତୁହି ଅନ୍ତମିତ୍ତେ
 କବଚରୂପେ ନାଶକୁ ଭୀଷ୍ମ ଶରଦାତେ ।

ସେ ଯୁଦ୍ଧେ ଶିରଶ୍ଚେଦନ ହେବ ଶତେବାର
 ତେବେ ସେ ଆସିବୁ ତୁହି ସ୍ଵର୍ଗ ବାରସୁଖ ।
 କୃପାଜଳ ରୁଷିଙ୍କର ଶାପ ଅଛି ପୁରବ
 ସେହି ମାରକଣ୍ଡ ଦଶ କାମପାଳ ଏବେ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନାଭିରେ ସେହି ମୁକ୍ତି ପାଇଲ
 ଦଗ୍ଧପୁରେ ଯାଇ ବିଶ୍ଵାବସୁକୁ ଭେଟିଲ ।
 ପୁଞ୍ଜନମାନେ ଏହା ହୃଦୟରେ ଭାବ
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଏହୁ ସମରେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 କବଚ ତଳେ ପଡ଼ିଣ ଗଡ଼େ ଯେତେବେଳେ
 ଚର୍ଚ୍ଚିଥିବା ସୈନ୍ୟ ସବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୁଝିଲେ ।
 ଧନୁଧର ବିଚ୍ଛୁଥିଲେ ଶର ଧନଞ୍ଜୟେ
 କବଚ ନାତନ୍ତେ ପାର୍ଥ ଚର୍ଚ୍ଚିକ ଅନାଏ ।
 ଏତକ ଛୁପୁ ପାଇଣ ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ
 ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାମାର ପଶ୍ଚିମ ମୁରତି ।
 ରଥୀ ମହାରଥୀ ହସ୍ତୀ ଯୋଦ୍ଧା ଆଦି ଲୋଟି
 ଯୁଦ୍ଧଭୂମିରେ ରକ୍ତକ କର୍ଦ୍ଦମ ଯେ ଉଠି ।
 ଜୟ ଖେ ବାଇ ଭୀଷ୍ମ ହେଲେ ପୃଷ୍ଠଗତ
 ଅର୍ଜୁନ ପୁଞ୍ଜିଲେ ଶୁଣ ଦେବ ଶିଖପତି ।
 ଭୀଷ୍ମଦେବ ଯୁଦ୍ଧ ତ୍ୟାକେଲେ କାହିଁପାଇଁ
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶର ପାର୍ଥ ଶୁଣ ତୁହି ।
 ମହାରଥୀ ଭୀଷ୍ମ ତୋର ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ
 ମାରିତଲେ ଲୋଟାଇଲେ ଦେଖ ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି
 ରଥର ବାମ ଡାହାଣେ ଦେଖ ଶର ପାର୍ଥ
 ପଦାତ ସହ ପଡ଼ିଲେ ଦଶସପ୍ତ ରଥ ।
 ଦଶସପ୍ତ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ରଥୀ ସପ୍ତ ତନି
 ପଦାତ ଯେ ଦଶସପ୍ତ ଅସୁତେ ସଜନି
 ଦେଖି ପ୍ରମୁଦୁତ ହେଲ ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 ତନି ଭୁବନେ ପାଇଲ ଲଜ୍ଜା ଅଭୟେ ।
 ମୁହିଁ ମରାଇଲ ବରୁ ସୋଦର ସମସ୍ତ
 ଆବୃତ ଶାବନ ମୋର କସ ପରୁଷାର୍ଥ ।
 ନିଜ ଜ ହୃଦୟ କିପାଁ ଯାଇନାହିଁ ଫାଟି
 ଲଳଟେ କର ମାରଣ କାନ୍ଦଇ କଣ୍ଠାଟୀ ।
 ତୁହି ଜୀବନର ନାଥ ଜଗଜ୍ଜନଙ୍କର
 ନରେଶ ହୋଇଲି ମୁହିଁ ଦେଖନ୍ତେ ତୋହର
 ଧର ରଣ ଜୟକରି ଗଲେ କଉରବେ
 ହସ୍ତିନାରେ ପଶିଲେ ସେ ବଡ଼ଇ ସମୁଦେ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ କୁ ନ କାନ୍ଦ ପାଲଗୁନ
 ଦେଖ ଆରେ ଧନଞ୍ଜୟ କୌରବ ସରନ ।
 ତୁମ୍ଭ ଜଣେ ସିନା ତାଙ୍କୁ ନ ପାରିଲୁ ରଣେ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାରଥୀଙ୍କର ସେନାପତିପଣେ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶିଶୁଣ୍ଡୀ ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ଏମାନେ ମାଇଲେ ତେଣେ ବହୁତର ସୈନ୍ୟ
 ଦେଖ ଦେ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ
 ମରିଥିବା କୁରୁସୈନ୍ୟ ଦେଖାଇଣ ଦେଲେ ।
 ତାଳେକ ଉତ୍ତରଣେ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ସରନ
 ତାହା ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଲେ ପାଲଗୁନ
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କଲେ ଦେବ ଦୁରି
 ଦରଷେ ତଳିଲେ ସୈନ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ପୁଣ୍ୟ ।
 ସ୍ଥାନ ଦେବାଚାର୍ଯ୍ୟ ଆଦି କଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ଅନେକ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭୁବନେ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଶଂସା କରଇ ରାଜା କୁରୁନାଥ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଭୀଷ୍ମଦେବ ଶତ୍ରୁକୁଳ ପୁତ ।
 ମୋଠାରେ ଅଛି ଯଦ୍ୟପି ଏଡ଼େକ ସଦୟ
 ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ମୋର ଯିବ ସର୍ବଭୟ ।
 ଦିନକରେ ବିନାଶିଲ ଦଶସୟ, ରଥୀ
 ଦଶଦିନ ଯୁଦ୍ଧକଲେ ପାଣ୍ଡବେ କି ବର୍ଣ୍ଣି ।
 କୃଷ୍ଣ କଥାରେ ପାଣ୍ଡବେ କଲେ ପ୍ରତିଆଶା
 ପାଣ୍ଡବେ ମରିବେ ନାହିଁ କୃଷ୍ଣର ଭରସା
 ଏପରି ଭୀଷ୍ମେ ପ୍ରଶଂସା କରେ କୁରୁରାୟ
 ଏବେ ଆସି ହୋଇଲକ ସମ୍ପଦ ସମୟ ।
 ଏକାଳେ ସଞ୍ଜୟେ ପୁଣେ ଅଳ ନରନାଥ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ତ ଶୁଭୁଛି ବହୁତ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଏଣିକି ଘଟିବ ରାଜା ତୋତେ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ।
 ଦୁଇଶୋଣୀ ଯୋଦ୍ଧା ମଲେ ଦୁଇଦିନ ରଣେ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା ରାଜା କରୁଛନ୍ତି ଏଣେ ।
 ତୋର ପୁଅ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେ ପଶିଲ ଶରଣେ
 ନ ସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲ ସେହି ଏକଦିନେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶିଶୁଣ୍ଡୀ ଅଟେ ମହାରଥୀ
 ପାଞ୍ଚସୟ, ଯୋଦ୍ଧା ସେହି ମାରେ ଏକ ଘାନ୍ତି
 ଶ୍ରେତକୁମର ବୋଲଣ ବିରାଟର ବାଳ
 ବାରସୟ, ମାଇଲେ ସେ ରଥୀ ଏକାବେଳ ।

ସମରେ ପଶିଲା ଯାଇ ସେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ତେରସସ୍ତ୍ର ରଥୀଙ୍କୁ ସେ କରିଲ ନିଧନ ।
 ପାର୍ଥର ପୁଅ ଅଟଇ ନାମ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଆଠସସ୍ତ୍ର ନାଶିଲା ସେ ହୋଇ ବାଳସୁକୁ ।
 ଘଟିଛନ୍ତି ନାମରେ ହୃତମ୍ଭୀ ନନ୍ଦନ
 ଏକଦିନ ମାଇଲ ସେ ଅଭିରାତେ ସୈନ୍ୟ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ କଳନା ନୁହଇ
 କେ କେଣେ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ସଂଖ୍ୟାଳା ସେ ନାହିଁ
 କହିତ ନୁହଇ ସ୍ବାମୀ ଭୀମର ମହିମା
 କୋଡ଼ିଏ ସଦସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲଟି ଭୀମା ।
 ସଞ୍ଜୟ ମୁଖରୁ ରାଜା ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଦରଷ ଗୁଡ଼ି ବିସ୍ମୟେ ମନମଧ୍ୟେ ଶୁଣି ।
 କାନ୍ଦଇ ରାଜନ ଶିରେ କରତାଡ଼ି ପୁଣି
 ସଞ୍ଜୟ ବହୁ ପ୍ରବୋଧ କରେ ନୃପମଣି ।
 ଏସନକ ସମୟରେ ହୋଇଲା ପ୍ରସାଦ
 ଯେ ଯାହାର ସମୟରେ ହେଲେ ସର୍ବେ ରତ
 ଶର ସନ୍ତାନ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପାଣ୍ଡବର ରାଜ
 ସ୍ଥାନ ଆଦି ଶେଷକଲେ ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ସନ୍ତତି ।
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଶୁଭଲ ଚହଲ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସଜ କଲେ ସୈନ୍ୟବଳ ।
 ବାଜଇ ଟମକ ଭେଷ୍ମ ଉଡ଼ଇ ନିଶାଣ
 ମର୍ଦ୍ଦଳ ମଦୁଷ୍ମ ଆଦି ବାର ବାଦ୍ୟମାନ ।
 ଉଦ୍‌ଯୋଗ ଉପମାନ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ଆଲମ୍ବେ
 ତଳନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଶାରେ ଯିବାରେ ସମ୍ଭବେ ।
 ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ଘେନି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ବିଜେ କଲେ ସମ୍ଭବରେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର କତି ।
 ବହୁରହେ ଭୂଷଣ ଯେ କଲେ ଭୀଷ୍ମକାୟେ
 ଭୀଷ୍ମ ଦଣ୍ଡିଲେ ସିଂହର ଅନ୍ତକର ପ୍ରାୟେ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ରୂପ କାଳ ଅନଳ ସମାନ
 ଭୟେ ବୁଜି ହୋଇଗଲା ସୈନ୍ୟଙ୍କ ନୟନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ଧଇଲେ ସସ୍ତ୍ରବଳର କୋଡ଼ଣ୍ଡ
 ଗୁଣଘୋଷ କରନ୍ତେ ଯେ କର୍ମିଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦକଲେ ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ
 ପ୍ରୋଷ କୃଷ୍ଣ ଶନିବାର ପ୍ରତିପଦା ତଥ ।
 ମୃଗଶିର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ବେଳ
 ପରମ ଆନନ୍ଦେ ଭୀଷ୍ମ ଯୁଦ୍ଧେ ଅନୁକୁଳ ।

ଏସୁଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କଥା
 ବସାଦ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେଖି ସମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳମାନେ ଭବନ୍ତି ବସାଦେ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଆଗେ ସମର୍ଥ ଅଛି କେନ୍ଦ୍ର ହାତେ ।
 ବରଟର ନନ୍ଦନ ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାରଥୀ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ପତ୍ନୀପାଦେ ପ୍ରଣମେ ତତ୍ତତ ।
 ସ୍ବାମୀ ଆଜି ସେନାପତି କର ଯେ ଆତ୍ମକୁ
 କୁରୁବଳ ଜଣିବ ମୁଁ ମାରିବ ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପରୁରଲେ ଶୁଣ ହେ ସଞ୍ଜୟ
 ଆଜିର ଯୁଦ୍ଧେ ହୋଇବ କେବଣ ଉପାୟ ।
 ତୁ ମୋହର ମନ୍ତ୍ରୀ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା
 ଗତ ଆଗତ କହିବା ତୁହି ସମରଥା ।
 ଜୟ କି ଅଜୟ ହେବ ଆଜିର ସମର
 ଏହା ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ମୋହର ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି କହନ୍ତି ସଞ୍ଜୟ
 ଶୁଣ ଏବେ ସାବଧାନେ ଅମ୍ଭ କା ତନୟ ।
 ତୋହର ଆଗରେ ମୁଁହିଁ ଯାହା ବଞ୍ଚାଇଲି
 ଗତ ଯୁଦ୍ଧର ବାରତା ଥୋକାଏ କହିଲି ।
 ଶ୍ରେତକୁମାର ବୋଲିଣ ବରଟ କୁମର
 ସେନାପତି ହୋଇବ ସେ ଆଜିର ସମର ।
 ବହୁଯୁଦ୍ଧ ହେବ ଆଜି ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ବହୁ ଅପତୟ ଜାଣ ହେବ ତୋର ଆଟ ।
 ମଦଦେଶର ରାଜା ଯେ ନାମ ବାରବାହୁ
 ତନସସ୍ତ୍ର ସେ ନ୍ୟ କୁଲେ ପଡ଼ିବେଟି ସେହୁ ।
 ଅରବିନ୍ଦ ଦେଶ ରାଜା ଅଟେ ମାନଭଞ୍ଜ
 ପଡ଼ିବ ନ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ରଣରଙ୍ଗ ।
 କଳିଙ୍ଗ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ବଜ୍ରକେତୁ
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ସହ ହେବ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ।
 ବିମଳାକ୍ଷ ଦେଶ ରାଜ ମଙ୍ଗଳନଉମି
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ପଡ଼ିବ ସେ ଭୂମି ।
 କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ବଜ
 ତନସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ପଡ଼ିବ ସେ ରାଜ ।
 କାଞ୍ଚନ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଇନ୍ଦ୍ରଧ୍ବଜ
 ନବସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧାତୁଲେ ପଡ଼ିବ ସେ ଆଜ ।
 ମନ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ବିରୁପାକ୍ଷ
 ତାହାର ତୁଲେ ପଡ଼ିବେ ସଇନ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏମାନଙ୍କ ତୁଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଅନେକ ଅଛନ୍ତି
 ଅସଂଖ୍ୟ ପଡ଼ିବେ ତହିଁ ସୈନ୍ୟ ଅଶ୍ବ ହାତୀ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ଘଡ଼ିଯାଏ ହୋଇବ ସମର
 ତୋର ସୈନ୍ୟ ଜାଣ ଏତେ ହେବ ଅପହାର
 ତୁହି ଯାହା ପରୁରଲୁ କହିଲି ମୁଁ ତାହା
 ଏପରି ସମର ଆଜି ହେବ ନରନାହା ।
 ଶୁଣ ଆହେ ଚଇତନ ସଞ୍ଜୟ ମହିମା
 ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶୁଦ୍ଧକ ନାମରେ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ସଞ୍ଜୟ ଅଟେ ଦବ୍ୟତସ୍ତୁ
 ଗତ ଆଗତ ବାରତା ଜାଣଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ତେଣୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତାକୁ ସକଳ ପୁରନ୍ତି
 ସମସ୍ତ ବିଷୟ ତାଙ୍କୁ ସଞ୍ଜୟ କହନ୍ତି ।
 ଗାଲବ୍ୟାନନ୍ଦନ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞାତା
 ତେଣୁ ବଶାଣଇ ଗତ ଆଗତ ବାରତା ।
 ଶ୍ରେତର ମହିମା ଯହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୁଣିଲେ
 ସେଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ତାକୁ ସେନାପତି କଲେ ।
 ଅଷ୍ଟରହ ଅଳଙ୍କାରେ କଲେ ବିଭୂଷଣ
 ଶିରରେ ରହୁ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ ବହନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେପରି ପାରିଜାତ ହରଣରେ
 ତେସନକ ଦଶେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏ ରଣ-ଭୂମିରେ
 ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଚାହିଁ
 ପୁଣି ସେନାପତି କଲେ କିଛି ହେବ ନାହିଁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣ ପାଲ୍ଗୁନ
 ଅନେକ ଧ୍ୟାନ କାଲି କୌରବ ସଇନ ।
 ଏହି ଯେବେ ହୋଇଥାନ୍ତା କାଲି ସେନାପତି
 କୌରବ ସଇନ ଆଉ ନ ଥାନ୍ତେ ବରତ ।
 ଆପଣେ ରଥ ଓହ୍ଲାଇ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ ନେଇ ଶ୍ରେତଗୀର ମାଥ ।
 ଶ୍ରେତକୁ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଏହିପରି
 ଜୟଶଂଖ ବଜାଇଲେ ଦେବ ବଇତ୍ୟାରି ।
 ବହୁତ ସାନନ୍ଦ ଦେଲେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଦେବଗଣେ ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି କଲେକ ଅପାର ।
 ଶ୍ରେତ ପ୍ରଣମିତ ହୋଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୟରେ
 ବୋଲେ କୌରବ ଜଣିବ କୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦରେ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ପ୍ରମୁରେ କରିବି ମୁଁ ରଣ
 ଉତ୍ତମ ସାରଥ୍ୟ ମୋତେ ଦିଅ ଏକକଣ ।

ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିଲୁକ ସାତ୍ୟକ
 ବୋଇଲେ ସାରଥୀ ଦୁଃଖ ଶ୍ଵେତର ଚଢ଼ିକ ।
 ବାବୁ ବାବୁଲା ଯୋଦ୍ଧା ଏ ନ ଜାଣେ ସମର
 ବୁଝି ଶୁଣି କରି ରଥ ବାହୁ ଏହାଉ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାପାଇ ବୋଲଇ ମାଧବ
 ମୁହିଁ ଯେବେ ଶ୍ଵେତ ରଥେ ସାରଥୀ ହୋଇବି ।
 ମୋହର ଆଗରେ ସେହି କରୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ
 ସଂଗ୍ରାମରେ ନ ଜିଣିଲେ ନ ଫେରେ ମୋ ରଥ
 ଶୁଣିଣ ସାନନ ହେଲ ସୁଦେଷ୍ଠାର ବଳା
 ସାତ୍ୟକ କଣ୍ଠରେ ଦେଇ ରତନର ମାଳା ।
 ମୋର ସଦୃଶ ସାରଥୀ ପାଇଲି ମୁଁ ତୋତେ
 ଆଜି ଏ ଯୁଦ୍ଧରେ କିଏ ସମ ହେବ ମୋତେ ।
 ତୁ ଯେବେ ସାରଥୀପଣେ ଏଡ଼େ ସାମରଥ
 କଉରବ ସୈନ୍ୟ ଆଜି ହେବ ରସାଗତ ।
 ସାତ୍ୟକକୁ ଶ୍ଵେତ ଯଦୁଁ ଏପରି କହିଲ
 ସାତ୍ୟକ ରଥ ମଣ୍ଡନ କରିଣ ଆଣିଲ ।
 ଆଉରଣେ ଶାରଦେଶ ହୋଇଣ ବରଷି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଦ୍ମପାଦେ ଯାଇକରି ଲେଟି ।
 ଶତେସସ୍ତ୍ର ବାରସାଏ ହୋଇ ପରଶାମି
 ବୋଲେ ସବଶୁରେ ମୋତେ ଆଜ୍ଞା ଦିଅ ସ୍ଵାମି
 ବହୁ ଆନନ୍ଦ କଲାଣ କଲେ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ
 କୌରବଙ୍କୁ ଜଣି ଅଭିମାନ ଫେଡ଼େ ଶ୍ଵେତ ।
 ଦଧିବାମନ ସୁମରି କଲେ ଅନୁକୁଳ
 ରଥରେ ବିଜୟ କଲେ ସୁଦେଷ୍ଠାର ବାଳ ।
 ଆଗରେ ଅର୍ଜୁନ ଗର ନନ୍ଦିଘୋଷ ସାଜି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଦ୍ଧାଲେ ସେହି ରଥେ ଗୁରୁବାଜା ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ଵେତ ଗୋଷ୍ଠରେ ଯେ କାମପାଳ ଗୁରି
 ଶ୍ଵେତପକ୍ଷୀ ପ୍ରାୟେ ଶୂନ୍ୟେ ଯାନ୍ତି ଗତିକରି ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ପାଶେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଶଙ୍ଖର ତୁଲେ ଉଡ଼ିର ଅଭିମନ୍ୟୁ ମଣ୍ଡି ।
 ଶଙ୍ଖ ଉଡ଼ିର ଏ ଦୁହେଁ ଶ୍ଵେତ ପଛେ ଯାନ୍ତି
 ପୁଷ୍ପକ ସଦୃଶ ରଥପରେ ବସିଛନ୍ତି ।
 ତଳିଯାନ୍ତି ହସ୍ତବର ଏକୁ ଏକ ତଳି
 ଆକାଶ ବ୍ୟାପି ଉଡ଼ିଲେ ଆନନ୍ଦରେ ଗର୍ଜି ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଘର କଲେକର ଗଦା
 ଶ୍ଵାମ ଧରି ଗଲେ ସୈନ୍ୟ କରିବାକୁ ପଦା ।

ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଚଳିଲେ
 ହିଡ଼ିମ୍ବା ନନ୍ଦନ ଘଟଉଳଚଢ଼ି ଗଲେ ।
 ଶ୍ଵେତ ହସ୍ତୀରେ ଆଗେବ ଦେବ ଧର୍ମରାୟେ
 ବିରାଟ ଦ୍ରୁପଦ ସହ କଲେ ବିଜୟେ ।
 ବହୁ ସମୁଦେ ଚଳନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସରନି
 ଆକାଶ କମ୍ପୁଛି ତାଙ୍କ ମୁଖରାବ ଧ୍ଵନି ।
 ସମଦଣ୍ଡ ସରନୀ ଯେ ହୋଇଲେ ନିକଟ
 କୁହୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳ ହେଲେ ଯାଇ ଭେଟି ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଗୁମ୍ଫାରେ ଆଜି ରହିବ କେ ପାରି
 ଯେସନେକ ଗଜଯୁଥ ଆଦିବାରେ କେଶରୀ ।
 କାଳାନଳ ପ୍ରାୟେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ତସୁ ବେନି
 ଦେଖିକରି ସାସ କଲେ ପାଣ୍ଡବ ସରନି ।
 ଗର୍ଜନ୍ତି ତର୍ଜନ୍ତି ତହିଁ କଉରବ ଗରେ
 ରେରେକାର ଶଙ୍ଖକରି ପଶିଲେ ସମରେ ।
 ବାଜିଲୁକ ରଣଗୋଳ ଭୀଷ୍ମାର୍ଜୁନ ବେନି
 କର୍ଣ୍ଣର ଗୁମ୍ଫାରେ ଯାଇ ଭେଟିଲ ପାବନି ।
 ପଞ୍ଚସିଂହ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ଦ୍ରୁପଦ ରାଜନ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଆଗେ ଯାଇ ଓଗାଲେ ବହନ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଥାଟେ କରୁଥିଲେ
 ତାହାଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇଣ ବିରାଟ ମିଳିଲେ ।
 ବିରାଟର ନନ୍ଦନ ଯେ ଶ୍ଵେତ ମହାରଥୀ
 ତା ରଥଧୃଜେ କେଶରୀ ଚରଳ ଉଡ଼ନ୍ତି ।
 ଉଡ଼ଇ ରଥେ ପତାକା ହୋଇ ଫରଫର
 ଉଡ଼ସୁ ବଳ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଅପାର ।
 ଶ୍ଵେତର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୃପ ଆଗୁର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଣ
 ଗୁଣଘୋଷ ନାଦ କଲେ ତା ଆଗେ ଯାଇଣ ।
 କୃପାଗୁର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିକରି ଶ୍ଵେତ ଶାରମୁଖି
 ବେଗରେ ଶର ବିନ୍ଧିଲେ କରି କୋପମତି ।
 ପୁଣି ପତିଣ ନାଗର ଦେନ କୃପରଥୀ
 ବିନ୍ଧିଲେ ଶ୍ଵେତକୁ ଧରି କାଳାନଳ ମୁଖି ।
 ପୁନରପି ପଞ୍ଚସିଂହ ଶର ଦେନ କୋପେ
 ଆକର୍ଷି ବିନ୍ଧିଲେ ଶ୍ଵେତ କୁମାର ସମୀପେ ।
 ଦ୍ରୁପଦିତ ଶ୍ଵେତବୀର କୃପ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି
 ବିନ୍ଧିଲ ବାଣ କୃପଙ୍କୁ ଉପୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶ୍ଵେତ ବୋଇଲ ଜାଣିଲ ତୁମ୍ଭର ଏ ବଳ
 ବିରୁଦ୍ଧ ଶର ମୁହିଁ ଏହାକୁ ସମ୍ଭାଳି ।

ଏହିପରି କହିଣ ସେ ବସନ୍ତର ସୁଦ୍ଧ
 ହାବୋଡ଼ା ଶରକୁ ଘେନି ବନ୍ଧିଲ ଭାରିତ ।
 ସେହି ଭୟଙ୍କର ଶର ଗଲ ବେଗବର
 କୃପଙ୍କ ରଥରେ ପଡ଼ି ଦେଲ ତାକୁ ଚୁରି ।
 ଲେହମୟ ରଥ ଶୁକି ହେଲ ମସିଗୁଣ୍ଡା ।
 ସବେ ପ୍ରଣୟିଲେ ଧନ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରଣଶୈଳୀ ।
 ଆରେକ ରଥ ଆଗେସ୍ଥ ସୁଦେବର ନାତି
 ଶତେକ ନାଗର ଘେନି ବନ୍ଧିଲ ଚଡ଼ିତ ।
 ନାଗର ଆସନ୍ତେ ଦୁରୁ କୁମାର ଦେଖିଲେ
 ପଞ୍ଚାଶ ନାଗର ଘେନି ତାହା ନିକାରିଲେ ।
 ଯେସନେକ ଆକାଶରୁ ପଡ଼ିଲ ନିର୍ଦ୍ଦାତ
 ସେପରି ପଡ଼ି ଗୁଣିଲ କୃପଙ୍କର ରଥ ।
 ପାଦଗତ ହୋଇଲେ ସେ କୃପ ମହାରଥ
 ଯୁଦ୍ଧ ତ୍ୟାଗ କଲେ ତହୁଁ ହୋଇଣ ବିରଥ ।
 କୋପରେ ଧାଇଁଲେ ତହୁଁ ବସନ୍ତର ବଳା
 ହସ୍ତରେ ଧରି ଅଛଇ ଖଡ଼ଗର ଫଳା ।
 ଗୁହ୍ୟତେକ ଜଣି ଦିଶେ ବସନ୍ତ ନନ୍ଦନ
 କୃପଙ୍କ କେଶ ଧଇଲ କରି ଆକର୍ଷଣ ।
 କୋପେ ଉଠାଇଣ ଶର ମାରନ୍ତେ କୃପ ଶ
 ହୃଦରେ ଦେଖିଲ ତାର ବ୍ରାହ୍ମଣର ଚିହ୍ନ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଲକ୍ଷ୍ମୀନ ଦେଖି ଚିହ୍ନିଲ କାଳ
 ବୋଇଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୋହୁଁ ଅଟୁ ତୁ ଗୁଣ୍ଡାଳ ।
 କେବଣ ପାତକ ଭୁବି କରିଥିଲୁ ପୂର୍ବେ
 ସେଥିପାଇଁ ଏ ଭାରତେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁ ଏବେ ।
 ମୁହିଁ କହୁଅଛି ଏଥୁ ପଳାରେ ପାମର
 ବିପ୍ର ନୋହୁଥିଲେ ଅଳ କାଟନ୍ତି ତୋ ଶିର ।
 ଗୁଡ଼ିଦ୍ୟନ୍ତେ ପଳାଇଲେ କୃପ ମହାରଥୀ
 ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ସେହି ଅଶ୍ୱଥାମା କତ ।
 କୃପ ବୋଲେ ଅଶ୍ୱଥାମା ମୋର ଦୁଃଖ ଦେଖ
 ବିରଥ ହୋଇଲି ମୁହିଁ ପାରୁ ଯେବେ ରଣ ।
 କୃପଙ୍କର ଭୁଲେ ଥିଲେ ପାଞ୍ଚଶତ ଯୋଧୀ
 ଅବଶିଷ୍ଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତାଙ୍କୁ ଶରମାନ ଦିଅ ।
 ଯେଉଁପରି ରୁଚିଫଳ ପଡ଼େ ବାତସାତେ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଶିର ଛୁଡ଼ିପଡ଼େ ସେହିମତେ ।
 ଏକ ନାଗଚେ ପଡ଼ନ୍ତି ଦଶଦଶ ରଥୀ
 ଭବତେ କର୍ଦ୍ଦମ ହେଉଅଛି କସୁମଣି ।

ତାଗଗଣ ମଧ୍ୟେ ଯେହ୍ନେ ଯେ ପାଏ ଶୋଭା
 ସେହି ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁମାରର ପ୍ରଭା ।
 ସହସ୍ରେକ ଶର ଘେନି ବରବର ଦ୍ରୋଣି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁମରକୁ ତାହା ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।
 ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ଶର ବିନେ ଗୁଣକୁ ଟଙ୍କାରି
 ତାଙ୍କ ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା କହି କେ ନ ପାରି ।
 ବସନ୍ତ ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଯୁଦ୍ଧେ ଜଞ୍ଜିତା
 ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ଶର ଛେଦେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାରଥୀ ।
 ପୁଣି ଅସୁତେକ ଶର ଘେନିକରି ଦ୍ରୋଣି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପରକୁ ତାହା ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।
 ଜୁକୁକୁଳା ପୋକ ଯେହ୍ନେ ଉଡ଼ନ୍ତି ଗଗନେ
 ରେମାନ ଦେଖ ଯାନ୍ତି ସେହିପରି ଶୂନ୍ୟେ ।
 ଅଶ୍ୱଥୁ ମା ପ୍ରଣୟଇ ଧନ୍ୟରେ ବସନ୍ତି
 ଏହା କହି ବନ୍ଧିଲ ସେ ବାଣ ଚଉଷଠି ।
 କୋପେ ଗୁରୁସସ୍ତ୍ର ବାଣ ବନ୍ଧିଲକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ପୁଣି ଅଶ୍ୱଥାମା ଶର ବିନେ ଅଇବ୍ରତ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଅଟଇ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାଯୋଦ୍ଧି
 ଅପର୍ଯ୍ୟପ୍ତ ଶର ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁମାରକୁ ଦିଅ ।
 ପୁଣି ବନ୍ଧିଲ ନାଗର ପାଞ୍ଚ ଅଇବ୍ରତ
 ରଥୀ ସାଥୀ ଆଦିକୁ ବିନେ ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ।
 ସାରଥ୍ୟ ଅଶ୍ୱକୁ ନ୍ୟୁନ ଦେଖି ଗାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 କୋପରେ ବନ୍ଧିଲ ଶର ପାଞ୍ଚ ଅଇବ୍ରତ ।
 ରଥୀଙ୍କୁ ଅସୁତେ ସାରଥ୍ୟକୁ ଅଇବ୍ରତ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିରଇ ନାଗର ହୋଇ କୋପଗିରି ।
 ବେନି ଶର ଆକାଶରେ ସ୍ଥନ୍ତି ପରିତାଳ
 ଝଙ୍କ ଉଠଇ ଅଗ୍ନି ଯେହ୍ନେ ଦାବାନଳ ।
 ଧୁଣି ପାଞ୍ଚଶତ ଶର ଘେନି ଗାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ବନ୍ଧିକରି ଭଗ୍ନ କଲ ଅଶ୍ୱଥାମା ରଥ ।
 ପୁଣି ଯାଇ ଅନ୍ୟ ରଥ ଆଗେହଲେ ଦ୍ରୋଣି
 ଶତେ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପକାଇଲ ହାଣି ।
 ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ଖଡ଼୍‌ଗ ଗୁରୁଜ ମୁଖଳ
 ଛେଲ ଚଢ଼ ନାଗର ଯେ ତେଜରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳି ।
 ବେନି ରଥୀଙ୍କର ଶର ନ ପାଇ ଦର୍ଶନ
 ଗୁରୁଗରେ ଆସି ମିଳିଗଲେ ସେହି ସ୍ଥାନ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶଶି ଉତ୍ତର ସେ ଗାର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଧମରେ ଏକସ ହେଲେ ଏହି ଗୁରୁସୁକୁ ।

ଯେସନେକ ପଞ୍ଚଅଗ୍ନି ଦତ୍ତେ ତୁଣ୍ଡଗଣି
 କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ତେହେ ପକାଇଲେ ଧ୍ୟାୟି
 ଏ ଗୁଣ ଗୀରେ ଧାମନ୍ତୁ କରି ଏକଦୃଷ୍ଟି
 କୁଳାବଳି ବାଣୀମାନ କରିଣ ସେ ବୃଷ୍ଟି ।
 ଛଠିଲେକ ଦଣ୍ଡଭଗ୍ନ ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ
 ଦେଖି ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାଙ୍କୁ ଓଗାଇଲେ ଦୁରୁ ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ଦ୍ଵିତୀ କାମ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ପୁରୀ
 ଦୃଢ଼ରେ ରହ ବରଜେ ତମିରକୁ ଜଣି ।
 କରେ ଶୋଭାପାଏ ଅଜଗଦ ନାମେ ଧନୁ
 ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋ ଡେଇଦ ବରଷେ
 ଯୁଦ୍ଧବଦ୍ୟା ସାଧୁକୁ କୁ ଏଡ଼େକ ସାହସେ ।
 ଆଡ଼ ଦୃଢ଼ ଯୁଦ୍ଧେ ତୋର ସମୟ ନୁହଇ
 ଅଜ୍ଞାନ ପୁଅ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗୁଡ଼ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ଅପସରି
 ଶ୍ଵେତ ଗୁମ୍ଫାରେ ମିଳିଲେ ଦ୍ରୋଣ ଧନୁ ଧରି ।
 ପ୍ରଜ୍ଞା ସାଧକ ଅଟେ ବିରାଟର ବଳା
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଶର ବିନ୍ଧିଲ ସଖୀ ଅନର୍ଗଳା ।
 ନାବର ବର୍ଷଇ ଯେହେ ବର୍ଷେ ମେଘମାଳ
 କରେ ଧରିଅଛି ସେହି ଧନୁ ଆଦ୍ରାବଳ ।
 ଅଶ୍ଵଥ ମାକୁ ବିରଥ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଦେଖି
 ଶର ଫଳିଲେ ଶ୍ଵେତକୁ ଉପ୍ରୋଧ ଉଦେଶି ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ତୁଲେ ପଞ୍ଚଶତ ରଥୀ ଥିଲେ
 ଶ୍ଵେତ ଶରେ ଶତରଥୀ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାକ୍ଷ ନାଶିଲେ ତହିଁ ବେନଶତ ରଥୀ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାଶକଲେ ନବସସ୍ତ୍ର ରଥୀ ।
 ଏତେକ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ଅଶ୍ଵଥାମାଙ୍କର
 ଶ୍ଵେତ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସମର ହେଲ ଗୁରୁତର ।
 ଶ୍ଵେତଗୀର ସସ୍ତ୍ର ଶର ବିନ୍ଧିଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ
 ପୁଣି ଗୁଣସସ୍ତ୍ର ଶର ବିନ୍ଧିଲ ଅଶ୍ଵକୁ ।
 ଶ୍ଵେତ ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା କହି ତ ନ ପାରି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ବିନ୍ଧିଲ ପୁଣି ଶର ସସ୍ତ୍ର ଗୁରୁ ।
 ପୁଣି ପଞ୍ଚତେ ଶର ଧନୁରେ ପୁରଇ
 ଆକର୍ଷି ଦ୍ରୋଣେ ବିନ୍ଧିଲ ଶର ବେଗେ ଧାଇଁ
 ଅପୂର୍ବେ ଲୁହାର ଶର ଅଟେ ଶିଷ୍ଟମୁନୀ
 ବିନ୍ଧିଲେ ଉଦ୍ଧବ ସେହି ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସେହୁ ।

ଭରଦ୍ଵାଜ ସୁତ ପଶୁଁ ଗମ ସମକ୍ଷଣୀ
 ଦ୍ରୋଣେ ଜଣିବାକୁ ମଣିଁ ଧୂରେ କା ଶକତି ।
 ନୁହ ପାଣ୍ଡବେ ଯା ବିଦ୍ୟାବଳେ ହେଲେ ସଖୀ
 ସେ ଦ୍ରୋଣ ଗୁମ୍ଫାରେ ଶ୍ଵେତକୁମାର ଯେ ରଥୀ
 ଶକ୍ଷଣେ ବିରୁଦ୍ଧନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ ଶର ଦେନ
 ଶ୍ରୀଷ୍ଟେ ଯେହେ ପରବତ ଦହଇ ସେ ବହୁ ।
 ନିସ୍ଵର ବ୍ୟଗ୍ରତା କେତୁ କହି ତ ନ ପାରି
 ତୁଣ୍ଡ କାଡ଼ି ବିରୁଦ୍ଧନ୍ତି ଶର ବ୍ୟଗ୍ରକରି ।
 ଯେଉଁପରି ଆକାଶେ ପଡ଼େ ଜଳଧାର
 ସେପରି ଗଗନୁ ପଡ଼େ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର ।
 ଶ୍ଵେତକୁମାରର ରଥ ହେଲ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ତାହା ଦେଖିଣ ବିରାଟ ଶର ଯେ ବିନ୍ଧଇ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶର ଘୋଟଇ ଯେସନେ ତମିର
 ଶ୍ଵେତଙ୍କ ବାଣ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଗଲ ଅପସରି ।
 ଶ୍ଵେତର ନାବର ଯହୁଁ ଆକାଶରେ ଘୋଟି
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଶଂସା କରିଲେ ଧନ୍ୟରେ ବିରାଟି ।
 ବାରୁଣା ଶର ଦେନିଣ ଦ୍ରୋଣ ବେଗେ ପେଶି
 ସେ ଶର ଶ୍ଵେତକୁମାର ବେଗରେ ବିନାଶି ।
 ନିଦ୍ରାଦା ବାଣକୁ ପୁଣି ପେଶିଦ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ରୋଣ
 ପ୍ରଜ୍ଞାସ୍ତ୍ର ଶ୍ଵେତ ତାକୁ କଲେ ନିବାରଣ ।
 ଶକାପେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଗ୍ରସାତକ ଶର ପେଶି
 କାଳାନଳ ବାଣେ ଶ୍ଵେତ ତାହାକୁ ବିନାଶି ।
 ଲଘବ ଶରରେ ଦ୍ରୋଣ ନ ପାରିଲେ ଜଣି
 ବଡ଼କାନଳ ଶରକୁ ପେଶିଲେ ସେ ଆଣି ।
 ପଶୁଁ ଗମ ଜଣିଥିଲେ ପୃଥ୍ଵୀ ଯେଉଁ ଶରେ
 ଅଜ୍ଞାନେ ପେଶିଲେ ତାହା କହିତ ସମରେ ।
 ବିଲେକ୍ୟ କମ୍ପଇ ଯେଉଁ ଶରର ସମକ୍ଷେ
 ଧର୍ମକୁ ଗୁଡ଼ିଲେ ଗୁରୁ ସମର ବିମୁଖେ ।
 ସହସ୍ରକ ଶିଖା ବ୍ରହ୍ମାଜଳ ଶର ଦେନ
 ତାକୁ ଦେଖି ଉଦ୍ଧବଲେ ଉଦ୍ଧବ ସଜନ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାବର ଯେ ଶୂନ୍ୟପଥେ ଗଲି
 ନିର୍ଦ୍ଦାକ୍ଷ କ ଗଗନରୁ ପଡ଼େ ଗଳଗାଳି ।
 ବହୁର ତେଜ ଦେଖିଣ ପଳାଇଲେ ବଳ
 ସାତ୍ୟକି ଡାକିଲ ଶ୍ଵେତ ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ।
 ତୋ ପ୍ରଜ୍ଞା ଯୁଷ୍ଟି ଧର ଦେବ ଦେଖି ତୋଷ
 ପାଣ୍ଡବ ଉଦ୍ଧବଯୁଦ୍ଧେ କଲେ ତୋତେ ଆଶ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୋଳେ କୁନ୍ତ ସାହା ହୋଇଥିବୁ ରଫେ
 ଦେଖିବା ଅଜ କୌରବ ଶୈବେ କେମନ୍ତେ
 ଏ ଶର ଦେଖିଣ କୁନ୍ତ ନ କର ଯେ ଭୟେ
 ସେ ମୋତେ ହସ୍ତକୁ ନୁହୁଳୁନା ପୋକ ପ୍ରାୟେ
 ଶ୍ରେକ୍ଷେମାର ବୋଇଲ ଶୁଣ ହେ ସାରଥୀ
 ଏହିକ୍ଷଣି ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ତେଜ ମୁଁ ନବର୍ତ୍ତେ ।
 ପୁଣି ମୁକୁତାୟ କୋପେ ବିକଳକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଅନଳ ଆସନ୍ତେ ଦୁରୁ ଘୋଷିଲକ ବାତ ।
 ପାଣ୍ଡବବଳକୁ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଆସିଥିଲ
 ବାୟୁ ବିଦାତେ ଚକ୍ରଣେ ଚକ୍ର ଲେଉଟିଲ ।
 ସସ୍ତ୍ରଶିଖାହୋଇ ଅଗ୍ନି ପତଳ ଲେଉଟି
 ସେଥିରେ ଦହନ ହେଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥଟି ।
 କୌରବ ଆଟରେ ଅଗ୍ନି ପଡ଼ିଲ ଝିଆର
 ବହୁରଥ ଧ୍ୱଂସ ହେଲ ଅଗ୍ନିତେଜ ପାଇ ।
 ପବନ ବହନ୍ତେ ଯେ ନ ଲଭଇ ଅନଳ
 ପଳାଇଲେ କୁରୁପତି ହୋଇ ଅସମ୍ଭାଳ ।
 ଅତୀତ ପ୍ରହର ହେଲ ଆସି ଦନକର
 ଚକ୍ର ପୁଣି ଅଗ୍ନି ତେଜ ହେଲ ଖରକର ।
 କଉଡ଼ବେ ପଳାନ୍ତେଣ ପାଣ୍ଡବେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତ
 ପବନ ବହନ୍ତେ ଦୂର ହେଲ ଅଗ୍ନିଜାନ୍ତ ।
 ବଳ ସମଦଣ୍ଡ ପଳାଇଲେ ଏକମୁଖେ
 ସୈନ୍ୟ ପଳାଉ ଅଛନ୍ତି ମନର ଭୟରେ ।
 ପଳା ଆଡ଼େଣି ଶକତି ଗୁରୁଜ ଲଙ୍କିଆ
 ଶୁଭ ପଳାନ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଏ କେହି ନୋହି ଠିଆ
 ସୈନ୍ୟ ପଳାବନ୍ତେ ଉଷ୍ମ ହୋଇଲେକ ଏକା
 ବେତନ୍ତ ଉଷ୍ମଦେବକୁ ପାଇଲେ ସେ ଶଙ୍କା ।
 ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର ସାର ବୃକୋଦର ଉଠି
 ଉଠିଲେ ରଥ ଉପରେ ଦୋ ନେଇ ପିଟି ।
 ଗଦା ବାଜନ୍ତେଣ ରଥ ହେଲ ବେନିଶ୍ରେ
 ହସ୍ତ ସାରଥୀ ସହଚେ ହେଲେ ମସିଗୁଣ୍ଡ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ମଣିମାଗ ନାମେ ହସ୍ତୀଏ ଆଗେହି
 ପଛକୁ ଦୃଷ୍ଟଲେ ଶୁଷ୍ଟ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ପରାଇ ।
 ଶର ବିରୁଦ୍ଧ ପଛଦୁଆ ଦେଇ ଆସି
 ବେନିଶୋଣ ପରେ ଯାଇ ନିଜ ଆଟେ ମିଶି ।
 ବେଳ ଆସି ଅବସାନ ଶ୍ରମେ ମହାଶୁଧା
 ସୁଦେରେ ଉଗ୍ରବଳ ଅଗ୍ନି ତେଜେ ବାଧା ।

ନ ପାରନ୍ତି ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନ ପାରନ୍ତି ଚାଲି
 ଡାକନ୍ତି ଶରଣ ଚାଲୁ ରଖ ରଖ ବୋଲି ।
 ଶୁଣି ସାର ଶିଖଣ୍ଡୀ ଯେ ସାର ଧୂଳୁଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ଯଙ୍ଗେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉତ୍ତର ଯେ ଭୀମର ନନ୍ଦନ ।
 ନରପେଶ ସମର ଯେ ତାଙ୍କ ପିଲାବୁଦ୍ଧି
 ଶରଣ ବୋଇଲେ ଦୁଇଗୁଣ ଶର ବିନ୍ଦି ।
 ପଡ଼ନ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଚକ୍ର ବହୁରଥ ରଥୀ
 ଆବର ଅଗ୍ନି ଯୋଦ୍ଧାଏ ବହୁତ ପଦାତି ।
 ଚେରକୋଶ ପରିପନ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ମୂର୍ଦ୍ଧାର
 ନୟାଏ ବହୁଳ ମୃତପିଣ୍ଡ ରକତର ।
 ପରେଇ ସୈନ୍ୟ ପଳାନ୍ତି ଶିରେ କର ଚୋଳି
 ଦୁଇକ୍ଷେପେ ରକ୍ତସୋଗୁଁ ମଗଗଲ ଧୂଳି ।
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ କୌରବଙ୍କ ଆଟେ
 ପଣି ନ ପାରିଲେ କେହି ପାଣ୍ଡବ ନିକଟେ ।
 ପମ୍ପନା ନୟାରେ ସବେ ପଶିଲେକ ଯାଇ
 କେ ଅବା ପଶିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଲୁଗୁଦେଇ ।
 ଦନକର ମେରୁପୁଷ୍ପ ଉଡ଼ାଡ଼ ହୋଇଲେ
 ପମପ୍ରସ୍ଥ ଶୂନ୍ୟଠାବେ ପାଣ୍ଡବେ ରହିଲେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଗଲେ ହେଲ ବେନିଶ୍ରେ ଶକ୍ତି
 ଅନ୍ଧ ଆଗେ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଯେ ମିଳନ୍ତି
 ସବେ ପ୍ରଣାମା କରନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠର ମହିମା
 ସାଧୁ ସାଧୁରେ ବିରାଟପୁତ୍ର ମହାତମା ।
 ଧୂରବସ୍ତ୍ର ପ୍ରଣାସନ୍ତି ଧନ୍ୟ ହେ ସଞ୍ଜୟ
 ତୁହିରେ ମହାପଣ୍ଡିତ ଅତି ଜ୍ଞାନମୟ ।
 କାଲି ମୋତେ ଯାହା କହିଥିଲୁ ତୁ ନିଶାରେ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳଲ ଚାହା ଶୁଣିଲି କର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ସଞ୍ଜୟ ଅଟେ ମହାଜ୍ଞାନୀ
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣେ ତନି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କର ଅତି ଶ୍ରୀ
 କାରେ କୋପର କାକୁ ପାଶୁ କରେ ତ୍ୟାଗ
 ମହାଶ୍ରୀ ଅଟେ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟ ତା ପ୍ରକୃତି
 କାହାକୁ କହି ନ କହେ ବିରସ ତା ମତି ।
 ଭୂମିରେ ହସ୍ତ ତାଡ଼ଣ ଓଷ୍ଠେ ଦନ୍ତଗୁପ୍ତି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠର ପ୍ରଣାମା ଶୁଣି ହେଲ ମହାକୋପୀ ।
 ଜାନୁରେ କରକୁ ଠୁଳି ରୋମ ଉଠିଯାଇ
 ବାହାଘୋଷ ମାର କୋପେ ଦେହକୁ କମ୍ପାଇ ।

ଦୁଃଖାସନ ଦୁର୍ବିନ୍ଦ ସେ ଦୁର୍ମୁଖ ଦୁଇନ୍ଦ
ଦୁର୍ବଳ ଦୁର୍ମନ ଆଦି ଡାକି ଯୋଦରନ୍ଦ ।
ଏମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଜ୍ଞା ଦେଲ
ଶୁଣୁ ଆଉ ରାଜାମାନେ ଯାଆନ୍ତୁ ବୋଇଲ ।
ଅପରାଧୀକ ଜନମିଲ ସଂସାରେ ମୋହର
ଅନେଶ୍ୱର ଭାଇ ଦେନ କରିବ ସମର ।
ଶୁଣୁ ଭୁବିଶ୍ରବା ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ରଥୀ ଯାନ୍ତୁ
ରାଜାଦି ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଦେନ ସକଳେ ଫେରନ୍ତୁ
ସଂସାରରେ ଅପରାଧୀକ ନୋହୁ ମୋର ନାମେ
ଅନେଶ୍ୱର ଭାଇ ଦେନ ପଣ୍ଡିତ ସଂଗ୍ରାମେ ।
ନିଜ କର୍ମକୁ ଆଦରି ବୋଲେ ଧାର୍ମିକେ
କହୁଥିଲ ଏହି କଥା ଆଗରୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ଅଜ୍ଞାନ ପଣରେ ସିନା କଲି ମୁହିଁ ମନ୍ଦ
ବହୁ ଲୋକ ରୁଣ୍ଡ କରି ଆମେଲି ହୁଅ ।
ବହୁଲେକରେ ଇନ୍ଦୁର ନୋହେ କେବେ ମାରି
ଭାଲେ କର ମାରେ ନିଜ କର୍ମ ନିନ୍ଦାକରି ।
ବହୁତ ପାଗ ହୋଇଲେ ମାରେ କି ସଞ୍ଚାଣ
ବହୁ ଅଜାପଲ ବ୍ୟାଘ୍ର ମାରିବେ କି ପୁଣି ।
ବହୁତ ବିଷୟେ ଜାଣ ନାଶ ଯାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ
ବହୁ ସ୍ତ୍ରୀସ୍ୱରେ ପୁରୁଷ ପାରନ୍ତି କି ଜଣି ।
ମୁହିଁ ମୁଖ ନ ଜାଣିଣ କଲି ବହୁ ରୁଣ୍ଡ
ବହୁତ ଗାଈ ମିଶିଲେ ନାଶିବେ ସେ ଶଶୁ ।
ବହୁତ ରାଜାଏ ରୁଣ୍ଡ ହେଲେ ଅନିମିତ୍ତେ
ମୋହର ବଂଶ ବୁଡ଼ିବ ଏହାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତେ ।
ଛୁଗଳପଲ ସମାନ ହେଲେ ମୋର ଆଟ
ବ୍ୟାଘ୍ର ସମ ପୁଣି ଜନ୍ମ କରିଛି ବିରାଟ ।
ମୋହର ସୈନ୍ୟ ସକଳ ରତ୍ନାବନ ହେଲ
ପ୍ରବଳ ପବନ ଶ୍ୱେତ ତାକୁ ଲେଟାଇଲ ।
ହସ୍ତୀସରେ ରହିଥିଲେ ମୋହର ଯେ ଆଟ
ଦୁଇଯୁଗ ପରିଯନ୍ତେ ନ ପାଇଲେ ବାଟ ।
କେଶରୀ ଦେଖି ପଳାନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଗଜଯୁଥ
ସେହିପରି ସୈନ୍ୟ ମୋର ହେଲେ ଇଚ୍ଛୁକତା
ନୋହିବ ମୋହର କାର୍ଯ୍ୟ ଘଟିଲି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା
ମେରୁ ଆଣ୍ଡେ କଲି ମୁଁ ନ ପାଇଲି ଭରସା
ତୁଣ ସମାନ ହୋଇଲେ ମୋହର ସଇନ
ବିରାଟନନ୍ଦନ ହେଲ କାଳାନଳ ବହି ।

ପ୍ରତୀ ପବନ ମୋତେ ହୋଇବ ସାତ୍ୟକ
ଲଙ୍କାକୁ ଧୂସିଲ ଯେହ୍ନେ ମାରୁତ ଏକାକୀ ।
ଏପରି ବହୁ ଝିଜାସି ବୋଲନ୍ତି ନୃପତି
ଶଗେ ସଗରୁ ଉଠିଲେ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ରେ ମାନଗୋବନ୍ଦ
କାହାରି ବୋଲ ନ କରି ଆରମ୍ଭିଲୁ ହୁଅ ।
ରାମ ରାବଣର ପୁତ୍ର ହୋଇଥିଲ ଯୁଦ୍ଧ
ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ଲେକିତ ପେଷେ ନାଗବନ୍ଧ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣର ବନ୍ଧୁଥିଲେ ଶକତି ପଡ଼ିଲ
ଭିଷମ ପ୍ରସାଦେ ପୁଣି ଜୀବନ ପାଇଲ ।
ସୀତା ହରଣେ ରାମଙ୍କୁ ବଢ଼ି ପଡ଼ିଲ
କୈକେୟୀ ବିମାତା ଯୋଗେ ଏ ତଣା ଘଟିଲ
ବଦଳାଏ ଜାଣି ମନ୍ଦ ପାଞ୍ଚିଲେ ରାମଙ୍କୁ
ରାବଣ ମରିବ ରାମ ଗଲେ ଅରଣ୍ୟକୁ ।
କୁନ୍ତରେ ମାନଗୋବନ୍ଦ ନ ଜାଣୁ ଏମାନ
କପଟେ ଶକୁନ୍ତି ମନ୍ତ୍ରୀ କରୁଛୁ ସେନ ।
ବେଶ୍ୟାର ସଙ୍ଗେ ଫଡ଼ିଲେ କାମୀ ନାଶଯାଇ
ତସ୍ତର ସଙ୍ଗ କରିଲେ ବନ୍ଧନ ହୁଅଇ ।
ଶଗର ପ୍ରସଙ୍ଗେ ଜଣ ନାଶଯାଇ ବସୁ
ରାଗ ଜନ୍ମିଲେ ଶଗରେ ଜାତ ହୁଏ ଶିଶୁ ।
ପରପୁରୁଷରେ ନାଶ ଯାନ୍ତି ଯୁବାସୁରୀ
କୁଳସ୍ତ୍ରୀ ନାଶଯାନ୍ତି ହୋଇଲେ ଦୋଷୀ
ସ୍ତ୍ରୀ ବିଶେ ରହିଲେ ନର ହୁଏ ମୋହମଦ
କୁଟୁମ୍ବରେ ହୁଏ ସଦା ଗୃହର ବିବାଦ ।
ଅଥବା ଏଥିରୁ ଯେବେ ପାରୁ ଅପସରି
ବଂଶ ରକ୍ଷା ହେବ ଆଉ ଭୂଞ୍ଜିବୁ ତୁ ଶିଶୁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଗୁରୁ ଗୁହର୍କ ମେନ୍ଦ୍ର
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଭୁଞ୍ଜିଯାଅ ହୋଇଣ ନିସତ ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ରାଜା ତୋ ଝିଜାସ ଶୁଣିଲ
ଆମର ସମର ରାସ୍ତେ ଦେଖିବୁ ତୁ କାଲ ।
ଯେବେ ଶ୍ୱେତ ପ୍ରାୟେ ହେବେ ସହସ୍ରେକରଥୀ
ମୋହର ଛୁମ୍ବରେ କେହି ନ ଯିବେ କରତ ।
ଅଥବା ଶ୍ୱେତକୁ ଯେବେ ନ ପାରିବ ମାର
ସଂଗ୍ରାମେ ସେ ଛୁଡ଼ିବ ସତ୍ୟ ଯେ ମୋହର ।
ଏପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯହୁଁ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ କଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଛୁମ୍ବରେ ପଶୁପୁଷ୍ପେ ଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀମଦେବ ବୋଲେ ଶୁଭ୍ର କି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର
 ଏକା ଆତ୍ମ ଭାବ ସିନା କର ଏତେ ଦୂର ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କରିଥିଲେ ଶୁଷ୍କ ମହାରଥୀ
 ତତ୍ପ୍ରସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ସେହୁ ମାରିବାକୁ ନିତି ।
 ଆଜିର ଯୁଦ୍ଧରେ ଜଣେ ନ ପାରିଲେ ମାରି
 ରଖି ନ ପାରିଲେ ସେହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାଙ୍କରି ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେବେ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ
 ମହତ ଲୋକର ଯେବେ ବଚନ ଟଳିବ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ କହେ ମିଥ୍ୟାକଥା
 ଆପଣା ସତ୍ୟଭାଷା ଯେ ନ କରେ ସବଥା ।
 ରାଜାର ଶ୍ରମରେ ଯେବେ କହିବ ଅମାତ୍ୟ
 ପୁଣି ହୋଇ ପିତା ମାତାଠାରେ ଅଭିନତି ।
 ପ୍ରିୟର ସହିତ ଯେବେ ଉପୁଜେ ଅଭିଷ୍ଟ
 କପା ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବ ତେବେ କରିବ ବା ବୃଷ୍ଟି
 କଳ୍ପପମୁଣ୍ଡ ପ୍ରସାରି ଯେହ୍ନେ ଗୁପ୍ତକରି
 ଶୁଷ୍କ ଦେବଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେଲେ ସେହିପରି ।
 ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଆସେ ବାଳକଙ୍କ ମନେ
 ଅନ୍ୟଥା ନ ଭାବ ସେହୁ କହନ୍ତି ବଚନେ ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲି
 ଯାବତ କାଳକୁ ଏହି କଥା ଯେ ରହିଲି ।
 ଜୟ ସଂସାରବଲ୍ଲଭ କୁହ ବାସୁଦେବ
 କୁହ ସିନା ଜାଣୁ ନାଥ ଭାବ ସେ ଅଭାବ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉ ଅଥବା ଶୁଦ୍ର ହାବେ ହେଉ
 ତବ ଲୟ ନ କହିଲେ ମୁକ୍ତି ଅଛି କାହୁଁ ।
 ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନେ ହେଉ ଅବା ସବ୍ୟେ ଅପସବ୍ୟ
 ହିୟା ବା ଅହିୟା ହେଉ ଯେହୁ ହୃଦେ ଭାବେ
 ସେ ଲୋକକୁ କୁହ ନାଥ ମୁକ୍ତି ଯେ ଦେଉ
 ସତେତ ଅତେତ ନାଥ କୁହ ଯେ କରଇ ।
 ଭାବ କରଇଣ ନାଥ ନାଶ ଯେ କରଇ
 ସବୁ ଦେଖୁ ଅଛୁ ତୋତେ ନ ଦେଖନ୍ତି କେହି
 ନ ଜାଣି ଲୋକେ ପଶନ୍ତି ନାନା ଶୂର୍ଯ୍ୟ ପଥେ
 ନ ଧରନ୍ତି ତୋ ମଧୁର ନାମ ହୃଦଗତେ ।
 ସକଳ ଶୂର୍ଯ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ତୋ ପାଦନମ୍ବରେ
 ବୁଲନ୍ତି ଲୋକେ କେବଳ ମନର ଚଞ୍ଚଳେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କର ଉପଦେଶ ତୋର ନାମଗୋଟି
 କଳ୍ପବଟ ତଳେ ଅଛୁ ଦେଖି ଶୂର୍ଯ୍ୟକାଠି ।

ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତୁ କରୁଣାମୟ
 କ୍ଷେପ ଜାଣି ନ ମାଡ଼ଇ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତନୟ ।
 କୁହ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଦଣ୍ଡେ ବାସ କରୁ ଯହିଁ
 ବହୁପୁର ପରିଯନ୍ତେ ଶୂର୍ଯ୍ୟ ସେ ବୋଲଇ ।
 ଅପୁତ୍ର କରିଣ ଏକ ଦ୍ଵାରକା ରଖିଲ
 ତାକୁ ଏକ ମହାଶୂର୍ଯ୍ୟ କରିଣ ରଖିଲ ।
 ଯହିଁ ପ୍ରଭୁ ନିମିଷେକ କରନ୍ତି ହଜସ୍ଵେ
 ଯାବତହୁ ଯାଏ ମହାଶୂର୍ଯ୍ୟ ସେ ବୋଲଇ ।
 ଲୀଳାରେ ଜନମ ତୁମ୍ଭେ ବାଳରୂପ ଧରି
 କୁରୁତଳ ଭାବେ ପ୍ରଭୁ ନାନା ଖେଳା କରି ।
 ତବ ନାମଗୋଟି ଆଉ ମମ ହୃଦଗତେ
 ଚିତ୍ତ ହରିତ ଚାହା ନ ହୁଏ ଯେମନ୍ତେ ।
 ଯେଉଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛନ୍ତି ମୋତେ ସେ ଅମ୍ଭିକା
 କୃପାଜଳ ନନ୍ଦନା ମୋ ହୃଦହାର ଏକ ।
 ଅଜଣା ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ଅକର୍ମୀ ଅଟଇ
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ସବଦା ଖଟଇ
 ଯେଉଁ ଭାରତ ଶ୍ରେଣି କରବଇଁ ଲେଖା
 ଏଥେ ମା ଶାରଳା ଦେବୀ ହେଲେ ମୋରସଖା
 ମୋ ହୃଦେ ବସି କହନ୍ତେ ତେଣୁ ମୁଁ ଜାଣିଲି
 ଶରଣା କରିଣ ଏହା ଯତନେ ଲେଖିଲି ।
 ଗଙ୍ଗାକୁଳ ବାଲି କେତୁ ପାରେ ଅନ୍ତ କରି
 କେତୁ ବା ଗଣି ପାରିବ ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ।
 ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦେବୀ
 ତାଙ୍କ ପାଦେ ବଦଇଁ ମୁଁ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାକବି ।
 ହେ ଜନେ ଚରିବ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦିମୁକ୍ତ
 ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଭକତବତ୍ସଳ ।
 ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯୁଗଳ ପାଦ ଅଭିବନ୍ଦ
 ରସପାନ କରୁ ସଦା ମୋ ମନ ଶଟ୍ପଦ ।
 ଏହି ଆଶା ସବୁବେଳେ ଶାରଳା ଦାସର
 ଏ ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବ କି ହେ କରୁଣାକର ।

ପଞ୍ଚମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ

ବ୍ରହ୍ମାସ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ଵେତର

ପତନ

ବୈବସ୍ଵତ ଅଗନ୍ତୁକୁ ପୁଣି କଲେ ପୁଜା
 ଭାରତ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମୋର ବଡ଼ ଇଚ୍ଛା ।

ପ୍ରଥମ ଦିବସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଦ୍ୟର ଯେ କଥା
 କହ ମହାମୁନ ମୋତେ ତୁମ୍ଭେ ସବୁଜାଣି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅପ୍ରାଜ୍ଞସ୍ତେ ତତୁର୍ଥ ଦିନର ।
 ବହୁତ ସମର କଲ ଶ୍ଵେତ ଏକା ରଥେ
 କୌରବେ ପଡ଼ିଲେ ତେରକୋଶ ପରିଧନ୍ତେ
 ନବସସ୍ତ୍ର ଗଜା ଆଉ ଶିଂଶସସ୍ତ୍ର ଦାଣ୍ଡ
 ପାଞ୍ଚକ୍ଷଣ ଅଶ୍ଵ ଯୋଦ୍ଧା ପାଞ୍ଚକ୍ଷୋଣୀ ରଥୀ ।
 ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ସବେ ପଡ଼ିଲେକ ଯୁଦ୍ଧେ
 ସରନ୍ୟ ପତିତ ହେଲେ ବସି ଶ ପରାଜେ ।
 ପଞ୍ଚଯଶ ସେ ଯେ ଘାତ ଦୁଇୟୁଣ ପ୍ରତି
 ପାଞ୍ଚତାଳ ଉତ୍ତରରେ ପଡ଼ିଲେ ପଦାତି ।
 ଯମପ୍ରସ୍ଥ ବୋଲି ନୟା ସରସ୍ଵତୀ କୂଳେ
 ପାଣ୍ଡବେ ରହିଅଛନ୍ତି ବାଞ୍ଛାବଟ ତଳେ ।
 ପୁଣ ପାଣ୍ଡବେ କୌରବେ ହେଲେ ଏକଯୋଗ
 ରଜନୀ ବଞ୍ଚିଲେ ସବେ ହୋଇଣ ସଂଯୋଗ ।
 ପୁରୀଦିଗେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯଦୁ ଉଦୟ ହୋଇଲେ
 ବାସୁଦେବ ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କଲେ ।
 ଆକାଶେ ଶୁଭିଲ ଯଦୁ ଦୁରି ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି
 ସାଧୁରେ ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ପଦୁଯୋନି ।
 ସ୍ଵାନ ଆଦି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ବେଗ ବେଗ
 ପୁର ପଶ୍ଚିମ ହୋଇଣ ରହି ବେନିଭାଗ ।
 ବାଜଇ ଯେ ଗାରଭୂର ଟମକ ଦାଉଣ୍ଡ
 ଗାରବେଶେ ଅଳଙ୍କାରମାନ ସବେ ମଣ୍ଡି ।
 ତର୍ଜନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଗାର ଡାକି ନାମ ଧରି
 ସାଜରେ ସାଜରେ ବୋଲି ବାଜଇ ମହୁଷୀ ।
 ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥରେ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥ୍ୟ
 ଧନୁ ଧରିଲେ ବିଚିତ୍ରବୀର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ନାତି ।
 ଭୀମସେନ ରଥରେ ଯେ ସାରଥ୍ୟ ବିଜୟ
 ବିଶ୍ଵାବସୁଙ୍କର ସେହୁ ଅଟଇ ତନୟ ।
 ଭୀଷଣର ସାରଥ୍ୟ ଯେ ନକୁଳର ସାଥେ
 ଅନଙ୍ଗ ସୁତ ସାରଥ୍ୟ ସହଦେବ ରଥେ ।
 ସୁଧୂର୍ବରଙ୍କ ସାରଥ୍ୟ ଶାକଳ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନାତି ସେହୁ ସୁତରେ ଦ୍ରୱାଣ ।
 ଧୃଷ୍ଣୟମନ ସାରଥ୍ୟ ଅରୁଣ ଅରୁଣ
 ଦ୍ରୁପଦ ରଥେ ସାରଥ୍ୟ ଯେ ମକରଧ୍ଵଜ ।

ଜାମୁନଦ ସାରଥ୍ୟ ଯେ ବିରାଟ ସଙ୍ଗତେ
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥ୍ୟ ଶ୍ଵେତକୁମାରର ରଥେ ।
 ହରିସାଗର ବୋଲଣ ଦକ୍ଷ ଏକ ଥିଲ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସ ରଥରେ ସେହୁ ସାରଥ୍ୟ ହୋଇଲ ।
 ସୁଭଦ୍ରାର ନନ୍ଦନ ଯେ ଗାର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 କେତୁକ ସାରଥ୍ୟ ତାର ବିଶ୍ଵାବସୁ ସୁନୁ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟଇ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ସମର୍ଥକ ସାରଥ୍ୟ ଯେ ତାର ରଥ ମଣ୍ଡି ।
 ହିଡ଼ିମ୍ବିକା ନନ୍ଦନ ଯେ ଘଟୋକ୍ତ ବଳୀ
 ତାହା ରଥରେ ସାରଥ୍ୟ ହେଲ କୃଷ୍ଣାବାଳୀ ।
 ଶଙ୍ଖ ନାମରେ ରଥୀ ଯେ ବିରାଟର ସୁତ
 ଚୈତନ୍ୟ ନାମେ ସାରଥ୍ୟ ବାହେ ତାର ରଥ ।
 ଉତ୍ତରକୁମାର ଅଟେ ସୁଦେଷ୍ଠାର ବଳୀ
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥ୍ୟ ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ।
 ଘଟୋକ୍ତ ନନ୍ଦନ ଯେ ପାର୍ଥ ସମ ଗାର
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥ୍ୟ ନାମ ଦିବାକର ।
 ଜଗସନ ସୁତ ସହଦେବ ଜୟସେନ
 କୁନ୍ତ ନକୁନ୍ତ ସାରଥ୍ୟ ଅଙ୍ଗିରା ନନ୍ଦନ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ରଥେ ସାରଥ୍ୟ ନାମ ଭୀମସେନ
 ଅରୁଣର ପଣନାତି ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ଶ୍ରୀରାମେଶ୍ଵର ଅଟେ ଗାର କର୍ଣ୍ଣ
 ଶୋଷକ ସାରଥ୍ୟ ତାର ରଥେ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ରଥରେ ଯେ ବିଶାଦ ସାରଥ୍ୟ
 ଅଗ୍ନିଦେବଙ୍କର ସେହୁ ଅଟେ ପଣନାତି ।
 କୃପଙ୍କର ସାରଥ୍ୟ ଯେ ଭୀଷଣର ଗୃହ
 ବିଶ୍ଵଦେବଙ୍କ ସୁତ ସେ ଅଇଲ ସ୍ଵର୍ଗହୁ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ରଥେ ଏକଜଟା ଯେ ସାରଥ୍ୟ
 ଗୋରେଶ ନନ୍ଦନ ସେହୁ ମହୋଦ୍ରୁଙ୍କ ନାତି ।
 କୁଷ୍ମାଣ୍ଡ ପୁତ୍ର ଅନନ୍ତ ସବାଣିକ ନାମ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ରଥେ ସାରଥ୍ୟ ସେହୁ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ବୈଲେତନ ନାମେ ବସୁ ଅନଳର ପୁତ୍ର
 ସାରଥ୍ୟ ହୋଇ ବାହନ ଭୃଗୁଶ୍ରବା ରଥ ।
 ମନ୍ଥାର ଦେଶର ଗଜା ନାମ କଳାକେତ
 ସୋମଦତ୍ତ ରଥରେ ସେ ହୋଇଛୁ ସାରଥ୍ୟ ।
 ଜୟଧ୍ଵଜ ରଥେ ସୁତ ନାମ ବାଲମୀକ
 ଅସ୍ତ୍ରକର ସାରଥ୍ୟ ଯେ ରଥୀ କୃତାଅର୍କ ।

କୁରୁକୁଳର ମଣ୍ଡନ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ତାହାର ରଥେ କୁମୁଦ ଅଟଇ ସାରଥୀ ।
 ବାହୁଥିଲ ଶୁଭଶର ରଥ ସବୁକାଳେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଥ ସେହୁ ବାହୁଲ ଏକାଳେ ।
 ଭ୍ରାତା ପୁତ୍ର ସେ କୁମର ନାମ ଅପୁମତ
 ଅହର୍ନିଶି ବାହୁଇ ସେ ଦୁଃଶାସନ ରଥ ।
 ଗାଲବ୍ୟଙ୍କର ନନ୍ଦନ ମନ୍ଥୀ ସେ ସଞ୍ଜୟେ
 ଧୃତବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ରଥ ସେହୁ ବାହୁଥାଏ ।
 ସିନ୍ଧୁ ଦେଶର ନୃପତି ନାମ ଜୟଦ୍ରଥ
 ତାହାର ସାରଥୀ ଅନୁପମ ମନମଥ ।
 କର୍ଣ୍ଣାଟ ଦେଶର ରାଜା ଅଟେ କର୍ଣ୍ଣକେଶୀ
 ତା ରଥ ବାହେ କାମାକ୍ଷୀ ନାମରେ ସେ ଦାସୀ ।
 କାଶୀଦେଶ ରାଜା ନାମ ଅଟେ କାମେଶ୍ୱର
 ଭୈରବ ସାରଥୀ ଥାଏ ତାହାର ରଥର ।
 ମାଳବ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କୃତବର୍ମା
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥୀ ମଳୟ ମହାମୁ ।
 ନର୍ମର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଶଶପତି
 ତାହାର ରଥେ ସାରଥୀ ଅଟେ ଧନୁକେତ ।
 ଅନେକ ରଥୀ ସାରଥୀ କହି କେ ସମର୍ଥୀ
 ସକ୍ଷେପି କହିବାକୁ ମୁଁ ଦୁହଇ ବକତା ।
 ଅଛନ୍ତି କ୍ଷତ୍ରିୟମାନେ ମହା ମହାବୀର
 ଠିକ ଠିକକରି ମୁହିଁ କହିଲି ଥୋକାଏ ।
 ଏତେ ରଥଙ୍କର ମଧ୍ୟେ ପାର୍ଥ ଶିରୋମଣି
 ତାଙ୍କର ରଥ ସାରଥୀ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶ୍ୱେତଦ୍ରୁପୀରେ ଆସେହି ବଜେ ଧର୍ମସ୍ଥାମୀ
 ସମସ୍ତେ ବାହାର ହେଲେ ତହୁଁ ରଣଭୂମି ।
 ବରାଟ ରାଜନନ୍ଦନ ଶ୍ୱେତ ବଳବନ୍ତ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାନ୍ଧିଲେ ଯେ ମୁକୁଟ ତା ମାଥ ।
 ବେନ ଥାଟର ମଧ୍ୟରେ ଶବଦ ଶୁଭିଲ
 ବରାଟ ନନ୍ଦନ ଶ୍ୱେତ ସେନାପତି ହେଲ ।
 ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସେ ଉତ୍ତର ପଲଣି
 ସବଦଳ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ୱେତ ଅଟେ ଆଗୁଆଣି ।
 କୁରୁବଳ ଆଗେ ଯାନ୍ତି ଭୀଷ୍ମ ସେନାପତି
 ତାଙ୍କ ଗୁମୁରେ ମିଳିଲେ ଶ୍ୱେତ ମହାରଥୀ ।
 ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ କୁହଇ ବାକ୍ସ ଅଜ୍ଞାନ
 ତୋର ତୁଲେ କାହିଁ ମୋର ସମର ବଧାନ ।

ସମରେ ଜଣିଲେ ତୋତେ ନାହିଁ ପଡ଼ିରୁଷ
 ପୁଣେ ବାଳକ ମାଇଲେ ହୁଏ ବଡ଼ ଦୋଷ ।
 ଶୁଣିଣ ଶ୍ୱେତକୁମାର କୋପରେ ପ୍ରକୃକ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ଦନ୍ତଲ ଗାର ବାଣ ଜୁଳାବଳ ।
 ଅଦଭୁତେ ଶରଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଲ ଗଗନୁ
 ଶ୍ୱେତକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଗଙ୍ଗାଦେବୀ ସୁନୁ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ମହିମାରେ ସୁଦେଶ୍ୱର ସୁତ
 କାହା ପ୍ରସାଦେ ସମରେ ତୁ ଏଡ଼େ ସମର୍ଥ ।
 ଶ୍ୱେତ କୁମାରକୁ ଆଡ଼ ଦେଲେ ଭୀଷ୍ମ ରଥୀ
 ଅର୍ଜୁନ ଗୁମୁରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ଝଟତି ।
 ବରାଟ ନନ୍ଦନ ଶ୍ୱେତ ରଣରଙ୍ଗେ ମଜ୍ଜି
 ଉଭୟ ଥାଟେ ପଶିଲ ଗାର ଗଳଗାଜି ।
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥୀ ତହୁଁ ବାହୁଲ ଭୂରଙ୍ଗ
 ପବନ ସମାନେ ରଥ ବାହେ ବେଗ ବେଗ ।
 ଯାଆନ୍ତେ ଭେଟିଲ ସେହୁ ଗରବର କର୍ଣ୍ଣ
 ଶ୍ୱେତ ଉପରକୁ ଖର କଲକ ସନ୍ତାନ ।
 ଲୁହାଣରେ ଲଗିଅଛୁ ଶଙ୍ଖଚଳ ପକ୍ଷୀ
 ଅପାର କାଳରୁ କର୍ଣ୍ଣ ତାହା ଥିଲ ରଖି ।
 ଅଗ୍ନି ଶର ପ୍ରାୟେ ବାଣ ପଞ୍ଚସଂ ଗୋଟି
 ପୁରୁଷଗଣ ଦେନ କର୍ଣ୍ଣ ତାହା କଲ ଦୃଷ୍ଟି ।
 ମେଦିନୀ ପୁରଣ ତହିଁ ଘୋଟିଲକ ବାଣ
 ପ୍ରତିଦାନ କରି ଶ୍ୱେତ ଦିନେ ପଞ୍ଚବାଣ ।
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ଦେଇଲ ଯେ ଶତେ କଜୁମୁନା
 ଆକର୍ଷି ଦନ୍ତଲ ତାହା ହୋଇ କୋପମନା ।
 ନାଗଜ ଆସନ୍ତେ ଦୁରୁ ଦେଖିଲ ଯେ ଶ୍ୱେତ
 କର୍ଣ୍ଣ ଶରକୁ ଛେଦନ କରି ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ।
 କାମ୍ୟକ ଶର ପ୍ରହାର କଲ ଗରଶ୍ୱେତ
 ଶରଦାଏ କର୍ଣ୍ଣଗାର ହୋଇଲ ଅଚେତ ।
 ଯେଉଁପରି ବକରରେ ପଶନ୍ତି ଉରଗେ
 କର୍ଣ୍ଣର ଶରରେ ଶର ପଶିଲ ସେ ବାଗେ ।
 ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ବୋଲି ଶ୍ୱେତ ଭାକଦେଲ
 ସମ୍ଭାଳ ନ ପାର କର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ଚ୍ଛାରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଶ୍ୱେତର ସାରଥୀ ରଥ ନେଲ ଅପସର
 ସେହୁା ଭେଦି କର୍ଣ୍ଣ ଦେହ ରୁଧିରରେ ପୁର ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତେ ଭାଜିଲେ ସର୍ବମା
 କର୍ଣ୍ଣ ମାର କର୍ଣ୍ଣ ମାର ବୋଲି ଶୁଭେ ଧ୍ବଜ ।

କର୍ଣ୍ଣ ତୁଲେ ଅଠାଶୋଇ ସସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ରଥୀ
କେହି ଜଣେ ନ ରହିଲେ ସେ ଶ୍ଵେତର କଳ
ଜାକୁଡ଼େ ଉଠିଲେ ବିରାଟର ତିନିପୁସେ
ଏକମୁଖେ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଶର ଅପ୍ରମିତେ ।
ପଞ୍ଚାଶ ରଥୀ ବେଢ଼ିଲେ ତିନି କୁମରକୁ
ଅନ୍ୟାୟ ବାଣମାନ ବନ୍ଧିଲେ ତାହାକୁ ।
ପଡ଼ିବାରୁ ବାଣମାନ ଆକାଶ ନ ଦିଶି
ଅମାବାସ୍ୟାରେ ସେସନ ଅନ୍ଧକାର ନିଶି ।
ସୁତମୁନ ବାଣମାନ ଦେନଶ ବରଷି
ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ କୋପେ କଲେ ବୃଷ୍ଟି ।
ଗଜ ଅଶ୍ଵ ପଦାତିରେ ପଡ଼ି ଶର ଭେଦ
ଶମନ ସଦନେ ଗଲେ କହୁତର ଯୋଦ୍ଧା ।
ଶରଦାତୁଁ ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ତରଣ ଥିଲେ
ବିରାଟ ପୁସେ ତାହାକୁ ଗୋଡ଼ାଇ ମାଇଲେ
ଅଶ୍ଵ ରଥେ ଗଜେ ଯେତେ ରଥୀମାନେ ଥିଲେ
ସେ ସବୁ ଶରଦାତରେ ଭାଜି ପଳାଇଲେ ।
ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ତହୁଁ ବେଗେ ଆସି
ଦେଖିକରି ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ନାଗତ ବରଷି ।
ଉତ୍ତର କୁମର ଦେଲେ ଦୁଃଶାର ଗୁମୁରେ
ଶିଖଣ୍ଡୀ ମିଳିଲ ଅଶ୍ଵଥାମାର ଆଗରେ ।
ଅଶ୍ଵଥାମା ଶିଖଣ୍ଡୀକି ବୋଲେ ଆରେ ଶୁଣ
ଆଜି ପଡ଼ିଅଛୁ ତୁହି ମୋହର ଆଗେଣ ।
ଭଲବେଳେ ତୁହି ଆସି ପଡ଼ିଲୁ ଆଗର
ତୋତେ ମୁଁ ମାଇଲେ ଶିଷ୍ଟ ଯିବ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର
ପରୁରୁ ପରୁରୁ କୋପେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସୁତ
ଆକାଶ ବନ୍ଧିଲ ବେଗେ ଶର ଅପ୍ରମିତ ।
ପଡ଼ିଲେ ନାଗତ ତଳ ବୃଷ୍ଟିର ପରାସ୍ତେ
ସେହୁ ଫୁଟି ଭେଦଗଲ ଶିଖଣ୍ଡୀର କାସ୍ତେ ।
ଶୁଣ ଆହେ ତରୁତନ ଶିଖଣ୍ଡୀର ଗୁଣ
ଗେମେ ଗେମେ ଗଳିଅଛି କରୁଅଛି ରଣ ।
ଗଜବାସୁ ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଇଥିଲ
ସେ ଶର ଦେନଶ ଅଶ୍ଵଥାମାକୁ ବନ୍ଧିଲ ।
ଅଶ୍ଵଥାମା ଯେତେ ଶରମାନ ଯୋଡ଼ିଥିଲ
ଗଜବାସୁରେ ତାହା ଛେଦନ ହୋଇଲ ।
ଅଶ୍ଵଥାମା ଯୋଡ଼ିଥିଲ ତିନିସସ୍ତ୍ର ବାଣ
ତାହା ସହତେ ଛେଦିଲ ହସ୍ତ ଧନୁର୍ଗୁଣ ।

ଗୁଣ ଭେଦ କାମଭୁଜେ ଯାଆନ୍ତେ ନିକଳ
ଅଶ୍ଵଥାମା ଧନୁକକୁ ନ ପାରିଲ ତୋଳ ।
ଅଶ୍ଵଥାମାର ଦିଅର୍ଥ ସାରଥ ସେ ଦେଖି
ରଥ ଦେନ ପଳାଇଲ ସମର ଉପେଷି ।
ଅଶ୍ଵଥାମା ଯାଆନ୍ତେଣ ଭାଜିଲେକ ବଳ
ଗୋଡ଼ାଇ କଣି ଶିଖଣ୍ଡୀ ବନ୍ଧେ ଅନ୍ତର୍ଗଳ ।
ପାଦଗତିରେ ଗୋଡ଼ାଇ ଧାମଇଁ ଶିଖଣ୍ଡୀ
ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ପିଟଇ ଭୃଷଣୀ ।
ଏକା ପ୍ରହାରକେ ମାରେ ଦଶବିଂଶ ବଳ
କରଇ ଯେ କୁତୁହଳ ପଦ୍ମାବତୀ ବାଳ ।
ଅଶ୍ଵ ଗଜ ରଥୀମାନେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂତଳେ
ଭାଜିଲେ କୌରବ ବଳ ନ ରହି ସେଠାରେ
ଭୀଷ୍ମ ଅର୍ଜୁନର ରଣ ହୁଏ ଘୋରତର
ବାଣ ବରଷନ୍ତି ଜଣି ବରଷାର ଧାର ।
ହସ୍ତକୁଣ୍ଡି ହସ୍ତ ଦେଖାବନ୍ତି ସେହୁ ବେନି
ତଳ ବସ । ପ୍ରାୟ ଶର ବରଷନ୍ତି ସେ ଦେନି ।
ବେନି ସସ୍ତ୍ର ମିଳିଣ ମହାଯୁଦ୍ଧ କଲେ
ସକଳ ସଇନ୍ୟ ତହିଁ ରହିଣ ଦେଖିଲେ ।
ବିରାଟର ନନ୍ଦନ ଯେ ଶ୍ଵେତ ମହାବଳୀ
ବନ୍ଧିଲ ନାଗତ ଧନୁ ସବଦା କୁଣ୍ଡଳୀ ।
ଉତ୍ତୟ ଥାଟ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ଵେତ ଯେ ଶକତା
ସମର ସମୁଦେ ସେହୁ ନ ଯାଇ ଗଣିତା ।
ସାରଥ ବାହେ ତୁରଙ୍ଗ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବେଗରେ
ରଥ ଛୁଡ଼ାଇଲ ନେଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମୁରେ ।
ଭରଦ୍ଵାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଧନୁବିଦ୍ୟା ଗୁରୁ
ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ଶଙ୍କା କରେ ଯାର ଧନୁ ଧରୁ ।
ଶ୍ଵେତକୁ ଦେଖିଣ ପୁତ୍ରାକଲେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣେ
ପୃଥ୍ଵୀରେ କେ ଅଛି ମୋର ସଙ୍ଗେ ସନ୍ଧୀପଣେ
ତୁହିରେ ବାଳୁତପୁଷ କିଛିହିଁ ନ ଜାଣୁ
ସମର କରିବାକୁ ତୁ ଖେଳ ପ୍ରାୟ ମଣୁ ।
ଶ୍ଵେତ ବୋଇଲ ସେ କଥା ଗୁଡ଼ି ଆହେ ଗୁରୁ
ଗୁଗଳର ପ୍ରାକର୍ମେ କି ଚାଲିହୁଏ ମେରୁ ।
ଶୁଣି କୋପେ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ
ମୁହିଁ ସିନା ଗୁଗଳ ରେ ତୁହି ଅଟୁ ମେରୁ ।
କେହୁ ଛେଳି କେହୁ ମେରୁ ଦେଖ ଆଜି ଯୁଦ୍ଧ
ଆଜି ରଣେ ତୋତେ ଯେବେ ନ କରେ ମୁଁ ବଧ

ସେକୁ ଛାଡ଼ିବ ଆଉ ରଣ ଉପେକ୍ଷିବ
 ଛାଗଳ ପଦ ମୁଁ ଆହୁଁ ମଞ୍ଚେ ବୋଲଇବ ।
 କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେକ ବୁଲଇଣ ଆଖି
 ବନ୍ଧିଲେ ନାଗର ଗୁରୁ ଉପ୍ରାଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶତେ ଶାସ୍ତ୍ରମୁନୀ ଶକ୍ତି କାଳାନ୍ତକ ପ୍ରାୟେ
 କୋପେଣ ପେଶିଲେ ଭରଦ୍ବାଜଙ୍କ ତନୟେ ।
 ଦେଖିଣ ଶ୍ଵେତ ବନ୍ଧୁଲ ଶାସ୍ତ୍ରଶର ଗୋଟି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶକତିକୁ ପକାଇଲ କାଟି ।
 ପୁଣି କୁମାର ବନ୍ଧୁଲ ଘେନ ଶାସ୍ତ୍ରମୁନୀ
 ଦାଏଣ ଭେଦଲ ତାହା ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସେନା ।
 ନାଗର ବନ୍ଧବା ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶର ଘେନ ବନ୍ଧିଲେ ଝଟିତ ।
 ନିଦାଘ ଶର ସେ ମହାଅନଳର ପ୍ରାୟେ
 ରଥ ଘୋଟି ବ୍ୟାପିଲ ସେ ଶ୍ଵେତବୀର କାୟେ
 ଅମୃତ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ବରାଟ କୁମର
 ସିଦ୍ଧବନ ବ୍ୟାପିଗଲ କାମରୂପୀ ଶର ।
 ଶରେ ଶର ପରିତାଳ ହୋଇଲେକ ବେନ
 ଦୁହିଙ୍କର ଗୁଣ ଘୋଷେ ପୁରଲ ମେଦନୀ ।
 ଯେହ୍ନେ ଗଗନେ ଉଦୟ ହୋନ୍ତି ଅଂଶୁମାଳ
 ସେହିପରି ଦଶୁଅଛୁ ଶର ତେଜ ଝଲ ।
 ତରିଣ ନାଗର ପୁଣି ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ ଘେନ
 ତାହାକୁ ବନ୍ଧିଲେ ବେଗେ ଶ୍ଵେତର ମୂର୍ଦ୍ଧନ ।
 ପୁଣି ଶତେକ ନାଗର ପୁରୁଷଣ ଦ୍ରୋଣ
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥ୍ୟ କି ଯେ ବନ୍ଧିଲେ ତତ୍ତ୍ଵଶଣ
 ଚାରି ଅଶ୍ଵଙ୍କୁ ବନ୍ଧିଲେ ଚାରି ଚାରି ଶର
 ସହସ୍ରେ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଶ୍ଵେତର ଉପର ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁଙ୍କ ନାଗର ନ ପଡ଼ୁଣୁ ରଣେ
 କୋପରେ ବନ୍ଧୁଲ ଶ୍ଵେତ କାଳଚନ୍ଦ୍ର ବାଣେ ।
 ଅନେକ ନାଗର ବନ୍ଧିଥିଲେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରବାତରେ ଜେଦନ ହୋଇଗଲ ଦୁରୁ ।
 ଶତ୍ରୁ ପିରିକି ନାଗର ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରହାରିଲେ
 ମୁଦୁଗର ବାଣେ ତାହା ଶ୍ଵେତ ନିକାରିଲେ ।
 ସହସ୍ର ମୁନୀ ପେଶିଲେ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶରେ ତାହା ଶ୍ଵେତ ଯେ ନିପାତି
 ଅରୁଣ କରଣ ଜାଣ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର ଶ୍ଵେତ କୁମାର ବନାଶି ।

କୋପେଣ ହାବୋଡ଼ାଶର ବରୁ ଶ୍ଵେତବୀର
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥେ ପଡ଼ିଲ ବଜ୍ରକ ଆକାର ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଶ୍ଵେତବୀର ବନ୍ଧେ ଗଲଗାଳ
 ବାଣ ପଡ଼ିଲେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥ ଗଲ ଭାଳ ।
 ଆନ ରଥ ଆସେହିଲେ ଭରଦ୍ବାଜ ବଳା
 ସମରେ ଗୁରୁ ବନ୍ଧନ୍ତି ଶର ସସ୍ତ୍ରକଳା ।
 ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ଵେତ ଦୁହିଙ୍କର ଏମନ୍ତ ସମର
 ଜହ୍ନବାକୁ ଅସମ୍ଭବ ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
 ଦୁଃସହ ସଂଗ୍ରାମ ହେଲ ଦୁଇ ସିନିଙ୍କର
 ରୂପରେ ବଳେପନ ଦୁହିଙ୍କ ଶସ୍ତ୍ରର ।
 ଶରଦ କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ଗର୍ଜେ ମେଦମାଳ
 ସେହିପରି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଯାସିଲେ ସକଳ ।
 ଶର ଆତଯାତେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ପାଣି
 ଶସ୍ତ୍ରବର ସୁନ୍ଦର ସେ ଗାର ଚୁଡ଼ାମଣି ।
 ବଜ୍ରପୁ ଶ୍ଵେତକୁମାର ଯୁଦ୍ଧେ ମହାରଥୀ
 ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଟଇ ଶକତୀ ।
 କୋଟିଏକ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନ ହିଡ଼ମ୍ବୀ ଆମ୍ବଜ
 ସମରେ ପଣିଲ ସେହି ଦୈତ୍ୟକୁଲ ରାଜ ।
 ସେହି ଅସୁର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି କାମରୂପୀ
 ତନୁପୁର ସିନିଙ୍କରେ ପାରନ୍ତି ସେ ବ୍ୟାପି ।
 ବେନ ହସ୍ତେ ଗଜ ଧରି ବୁଲଇଣ ପିଟି
 ଉପରକୁ ଫୋପାଡ଼ଣ ବସ୍ତ୍ରାରିଣ ପାଟି ।
 ଅଶ୍ଵମାନଙ୍କୁ ଧରିଣ ବୁଲଇ ପ୍ରତଟ୍ଠ
 ଉପରକୁ ଫୋପାଡ଼ଣ ପାତନ୍ତି ସେ ତୁଣ୍ଡ ।
 ଅନେକ ନାଗରମାନ ବନ୍ଧନ୍ତି କୌରବେ
 ତୁଣ୍ଡ ବସ୍ତ୍ରାରିଣ ତାହା ଗିଳନ୍ତି ଦାନବେ ।
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାଙ୍ଗିଲେ କଉରବ ସୈନ୍ୟ
 ତାହା ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲ ଗର ଦୁଃଶାସନ ।
 ସତୁରି ସତୁରି ଭାର ଗଦା ବେନ ହସ୍ତେ
 ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ଯେସନେକ ଦଶନ୍ତ ପଦ୍ମତେ ।
 ରେ ରେଜାର କରଣ ଯେ ଦୁଃଶାସନ ଉଠି
 ଘଟଭଞ୍ଜିତ ଉପରେ ଗଦା ଘେନ ପିଟି ।
 ଗରଜଣ ଉଠିଲ ସେ ହିଡ଼ମ୍ବିଙ୍କ ବାଳ
 ବାଜନ୍ତେଣ ଗଦାଗୋଟି ହେଲ ବେନପାଳ
 ହିଡ଼ମ୍ବିଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଗଦା ଘେନ ପିଟି
 ସେ ଘାତରେ ଦୁଃଶାସନ ପଡ଼ିଲ ଲେଉଟି ।

ଶିଶୁବର ପଡ଼ିଲ କି ଆସି ଦୃଢ଼ଗତେ
 ଦୁଃଖା ଅଚେତ ହୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ ଗଦାଦାକେ
 ମୋହରେ ପଡ଼ିଲ ଯହୁଁ ଗାର ଦୁଃଖାସନ
 ଅସିପସ ଦେନି ଦୈତ୍ୟ ଧାଇଁଲ ବହନ ।
 କ୍ଷଣକେ ଚେତା ପାଇଲ ଧୃତବ୍ରହ୍ମା କଳା
 ସାଶ୍ୱାତ ହୋଇଣ ସେହୁ ତହୁଁ ପଳାଇଲ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ଧାଇଁ ଘଟୋକ୍ତ ଗାର
 ରହ ଆରେ ଦୁଃଖା କପାଁ ଉପେଷ୍ଟ ସମର ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ତୋତେ ମୁହିଁ ମାରନ୍ତି ରେ ଦୁଃଖା
 ତୋର ରକ୍ତକୁ ଦ୍ରୋପଦୀ କରିଅଛୁ ଆଣ ।
 ତୋ ଭୁଜକୁ ଉପାଡ଼ିବେ ଗାର ଶ୍ୱାମସେନ
 ସେ ରକ୍ତେ ପାଆଳୀ କେଶ କରିବେ ବନ୍ଧନ
 ପଳାଇ ଯା ଦୁଃଖାସନ ଲୁଚ ହସ୍ତିନାରେ
 ଆଉବେଳେ ନ ପଶିବୁ ଏ ମହାସମରେ ।
 ଶ୍ୱଶୁଦେବ ଅରଜନ ସମର କରନ୍ତି
 ଅଗଣିତ ଶର ଦୁହେଁ ବିରାବନ୍ତି ହୁନ୍ତି ।
 ଶ୍ୱେତକୁମାର ସମର ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତୁଲେ
 ଦିନକର ନାଥ ଆସି ମଧ୍ୟେ ବିଜେ କଲେ ।
 ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ସମରେ ବିମୁଖ
 ବିନ୍ଧି ବିନ୍ଧି ଗୁରୁ ମନେ ପାଇଲେଣି ଦୁଃଖ ।
 ଶ୍ୱେତ କୁମାରକୁ କେବେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ
 କୋପେଣ ଗୁରୁ ପୁନଶ୍ଚ ଧନୁକୁ ଧଇଲେ ।
 କୁହୁକ ଶର ବିନ୍ଧିଲେ କୋପେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ଶରେ ଶ୍ୱେତ ନିବାରଣେ ଦୁରୁ
 ପୁଣି ଅଗ୍ନିବାଣ ବିନ୍ଧୁ ଭରଦ୍ୱାଜ ସୁତ
 ଜଳଧାର ଶରେ ତାହା ନିବାରଣେ ଶ୍ୱେତ ।
 ଅଗ୍ନିର ତେଜ ହୋଇଲ ଯହୁଁ ନିବର୍ତ୍ତନ
 ସବେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଶ୍ୱେତ ମହିମା ତୋ ଧନ୍ୟ
 ପୁଣି ପଦ୍ମତାଶରକୁ ପେଷିଲେକ ଗୁରୁ
 ଗର୍ଜଣ ପଦ୍ମତମାନ ପଡ଼ନ୍ତି ଶୂନ୍ୟରୁ ।
 କୁମାର ଦେଖିଣ ଯହୁଁ ପରବତ ବୃଷ୍ଟି
 ବଜ୍ରଶରେ ତାହା ସବୁ ଛେଦିଲ ବିବର୍ତ୍ତି ।
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଶ୍ୱେତ ମହିମା ତୋ ଧନ୍ୟ
 କେବଣ ଲକ୍ଷଣେ ଜାତ କଲ ତୋ ଜନନୀ ।
 ଏହା କହି ଦ୍ରୋଣ ମେଘଶରକୁ ପେଷିଲେ
 ପବନା ଶରରେ ଶ୍ୱେତ ତାହା ନିବାରଣେ ।

ପବନ ଯୋଗେ ଉଡ଼ିଣ ଗଲେ ମେଘଗଣ
 ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ ବିରାଟ ନନ୍ଦନ ।
 ପଲଗ ଶର ପୁରାଇ ପେଷିଲେକ ଗୁରୁ
 ପୃଥ୍ୱୀ ପୁରଲେ ସର୍ପେ ଟେକକରି ଫେରୁ ।
 ଶଗବର ବାଣେ ଶ୍ୱେତ ତାହାକୁ ନିବାର
 ଦେଖିଣ ସର୍ପେ ବିବରେ ପଶିଲେକ ଡର ।
 ସଂଗ୍ରାମ ହୁଅନ୍ତେ ବେଳ ଭୃଷ୍ମ ପ୍ରହର
 ପୁର କରଣ ବିମୁଖ ହେଲେ ବେନି ଗାର ।
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଗୁରୁ କରନ୍ତି ଶ୍ୱେତକୁ
 ବାକ୍ତକ କୁମର ହୋଇ ଜଣିଲ ଆମ୍ଭକୁ ।
 ପୁଣି ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ କର୍ମ ମହାକୋପେ
 ଶରେକ ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ି ବସାଇଲେ ଗୁପେ ।
 ବ୍ରହ୍ମଶର ବୋଲିଟି ଯେ ଅପାଳିତ ଶର
 ତାକୁ ପେଷିଲେ ଶତ୍ରୁକୁ ନିଏ ଯମଦର ।
 ରୁଦ୍ରଶର ଅମୋଘ ଯେ ବଜ୍ରମୁନା ଭେଦ
 ଏ ଶର ପେଷିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଶତ୍ରୁ ଦିଏ ଛେଦ ।
 ଏ ଶର କାଢ଼ିଲେ ଗୁରୁ ଅପମାନ ଭୟେ
 ନ ମାରିଲେ ଶତ୍ରୁକୁ ଏ ନ ଫେରେ କେବେହେଁ
 ସେହି ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଯୋଚନ୍ତେ ଗୁପେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ
 ଦେଖୁଥିଲେ ଆକାଶରେ ରହି ଦେବଗଣ ।
 ବୋଇଲେ କଷ୍ଟତ ରଣେ ଏଡ଼େ ଗୁଣ ହୋଇ
 ବ୍ରହ୍ମ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଧରନ୍ତି ଶୁଦ୍ର କ୍ଷତ୍ରୀ ପାଇଁ ।
 ରେ ନବୋଧ ଶୁଣ କହୁଁ ଶୁଣି ଯେହୁ ମାର
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତା ନାଶ ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ସରି ।
 ଧୂକ ତୋର ଦ୍ରୋଣ ନାମ ଧୂକ କ୍ଷତ୍ରୀ ପଣ
 ଧୂକ ତୋ ବାହୁକୁ ଯାହା ଧରୁ ବ୍ରହ୍ମବାଣ ।
 କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତେଜ ସେହି ବ୍ରହ୍ମଶର
 ତାହା ଦେଖି ଦେବଲୋକେ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର
 ଅସ୍ତ୍ର ଦେଖିଣ ସାସିଲେ ଉତ୍ତମ ସନ୍ନ୍ୟାସ
 ହିମୁର ଅନ୍ତକ ପ୍ରାୟେ ଦେଖାଗଲେ ଦ୍ରୋଣ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଡାକିଲେ ଥାଇ ନନ୍ଦବୀର ରଥେ
 ହେ ସାତ୍ୟକ ଆମ୍ଭ କଥା ଶୁଣ କର୍ଣ୍ଣପଥେ ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ପେଷୁଛନ୍ତି ଏବେ ବ୍ରହ୍ମଶର
 ଶ୍ୱେତର ରଥକୁ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଃଖାଅ ସରୁର ।
 ଶୁଣିଣ ସାତ୍ୟକ ବେଗେ ରଥ ଦୁଃଖାଇଲ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ କଟନେ ରଥ ଶୂନ୍ୟଗତ ହେଲ ।

ଶ୍ଵେତ ବୋଇଲ ସାତ୍ୟକି ଜନ୍ମୁ ଶୂନକର୍ମ
 କସ ଅଥେ ଉଡ଼ାଇଲେ ମୋହର ସଗ୍ରାମ ।
 ଜନମୁଖେ ଅପ୍ୟୋତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅଯଶ
 କ୍ଷଣିଏ ଶୁଣିଲେ ମୋତେ ବୋଲବେଟି କସ
 ସାତ୍ୟକି ବୋଇଲ ଦ୍ରୋଣ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର କଲ
 ତାହା ଦେଖି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଶଙ୍କା ଜାତ ହେଲ ।
 ଶ୍ଵେତ ବୋଲେ ଏସନକ ନୁହଇ ସାତ୍ୟକି
 ବହନ ମୋ ରଥ ନଥ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ତହିଁକି ।
 ରଣେ ନିସତ ହୋଇ କି କ୍ଷର୍ଯ୍ୟପଣ କଲେ
 ଅଯଶ ଯଶ ଦୁଅଇ ରଣରେ ପଶିଲେ ।
 ଶୁଣିଣ ସାତ୍ୟକି ବେଗେ ନେଲ ରଥ ବାହୁ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଶ୍ଵେତ ରଥ କଲ ନେଇ
 ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ତେଜ କୋଟି ପ୍ରଜ୍ଜ୍ଵଳିତ ଅଗ୍ନି
 ଦେଖିଣ ସାତ୍ୟକି ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲ ଅବମା ।
 ବହୁ ଖଣ୍ଡ ଶରମାନ ବିକଲ ବିରାଟି
 କଳତା ମାସରେ ଯଥା ଘନ ହୁଏ ବୃଷ୍ଟି ।
 ସେହି ନାଶତେ ସମସ୍ତ ଦକ୍ଷିଣ ହୋଇଲ
 ଶ୍ଵେତ ବକ୍ଷେ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲ ।
 କୋଟିଏ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ସେହି ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର
 ପଡ଼ିଣ ଶ୍ଵେତ ଗରକୁ କରିଦେଲ ହତ ।
 ତେରଭଡ଼ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଦିନକର ନାଥ
 ଏ ବେଳେ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ଵେତଗର ହତ ।
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ଥିଲେ ଯେତେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ
 ଦ୍ରୋଣକୁ ଧକ୍କାର କଲେ ସବୁ ବୃନ୍ଦାରକ ।
 ଶ୍ଵେତକୁମାର ନିଧନ ଶୁଭିଲ ସମରେ
 ଜୟଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ଗଲେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ।
 ସାତ୍ୟକିଠାରୁ ବିରାଟ ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ଆହା ପୁରବୋଲି ରଜା ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବାବୁରେ ଶ୍ଵେତ ତୁ ଅଟୁ ଏଡ଼େ ବଳବନ୍ତା
 ବାଇଣି ବରଷେ ତୁହି ଏଡ଼େକ ଶକତା ।
 ମୋତେ ମରଣ ନୋହିଲ ତୋର ମୁଖ ବୁଝି
 ସମୁଦ୍ରେ ପଡ଼ିବି ବଳା ପ୍ରାଣେ ଆଶାନାହିଁ ।
 କୁଳର ମଣ୍ଡନ ବାବୁ କେଣେ ଚାଲିଗଲୁ
 ଏ ମହାଭାରତ ରଣେ ଯଶ ରୁହାଇଲୁ ।
 ଶ୍ଵାସୁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ସମରେ ତୁ ହେଲୁ ଶକତା
 ସେମାନ ସୁମର ମୋର ହୃଦେ ଗୁରୁଚିନ୍ତା ।

ବହୁତ ଶୋକ କରନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସଭନ
 ଶ୍ଵେତ ଥିଲେ କୌରବେ କି ଯାନ୍ତେ ପ୍ରାଣଦେନ
 ଶଙ୍ଖ ଉତ୍ତରର ଶୋକ କେନ୍ଦ୍ର କହିପାରି
 କେଉଁ କଡ଼ ଗଲୁ ଘର ଅନାଥ ତୁ କରି ।
 ଏପରି ଶୋକ କରନ୍ତି ଶିରେ କର ତାଡ଼ି
 ତାର ମୃତ ପିଣ୍ଡଗୋଟି ନ ପାଆନ୍ତି ଲେଡ଼ି ।
 ବେଳ ଅବଶେଷେ ଅସ୍ତ୍ର ଗଗନ ବିହାରୀ
 ରହିଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଯାଇ ବରୁଣା ନଗରୀ ।
 ସ୍ନାହାନ ଭୋଜନ ନାହିଁ ଦେବାକର୍ମ କରୁ
 ବିରାଟକୁ ଆଶ୍ଵାସନା କରନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ସେହି ଦେବ ମାୟାଧର ପରମପୁରୁଷ
 ଯାହାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ଶୋକ ହୁଏ ଧୂସ
 ହରି ବୋଲନ୍ତି ହେ ରଜା ଶୋକ କି କାରଣ
 କ୍ଷୟିୟେ ଶୋକ କରିବା ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 ତୋହର ପୁତ୍ର ଶ୍ଵେତ ଯେ ପଡ଼ିଲକ ରଣେ
 ଦେଖ ତାକୁ ଦେବେ ନ୍ୟନ୍ତ୍ର ପୁଷ୍ପକ ବିମାନେ
 ଦେବ ଦୁନ୍ଦୁଭ ବଜାଇ ତାହାର ଅଗ୍ରତେ
 ଖଟନ୍ତି ଯେ ବିଳାସିନୀ ତାଣ୍ଡବର ନୃତ୍ୟେ ।
 ବିଦ୍ୟାଧରୀଏ ଗୁମର ତାକୁଛନ୍ତି ଧରି
 କୁବେର ଅମ୍ଳାନ ବସ୍ତ୍ର ଖଟେ ନେଇକରି ।
 ଦେଖ ବୋଲି ବିରାଟକୁ ଦେଖାନ୍ତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଆକାଶେ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ବିରାଟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଦେଖିଣ ସାନନ ହେଲ ବିରାଟ ନୃପତି
 ଛୁଡ଼ିଲ ଶୋକଅବସ୍ଥା ମନ୍ତ୍ର ଗଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
 ଯହୁଁ ସେ ଦେଖିଲ ରଜା ଶ୍ଵେତ ପୁରୁଷାର୍ଥ
 ଦୁଃଖ ଛୁଡ଼ିଣ ମନରେ ହୋଇଲ ଉପତ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ମହିମା ଏ ଭାରତର କଥା
 ସାଧୁ ସେ ଯେତେ ପଡ଼ିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାରଥା
 ଶାବନ ତାହାଙ୍କ ଧନ୍ୟ ବଂଶ ତାଙ୍କ ଧନ୍ୟ
 କୋଟି ଖର୍ଯ୍ୟ ସମ ନୁହେଁ ଭାରତ ସମାନ ।
 ବହୁ ଜପ ଅଶ୍ରୁମେଧ ଖର୍ଯ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟଟନ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ମନ୍ତ୍ର ନାନା ଉପାୟ ବିଧାନ ।
 ଅଭିଜ୍ଞାନ ବସୁଦାନ ଗଜ ଜଳଦାନ
 ରଣଯଜ୍ଞ ଦାନକୁ ଏ ନୁହଇ ସମାନ ।
 ବହୁତ ପାତକ ଯେବେ ହୋଇଥାଏ ବଂଶେ
 ଆପେ ତରଇ ବସାଏ ବଂଶ ସୁଗଦେଶେ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ହୋଇ ଶୟନାଶ୍ର
 ରଣଯଜ୍ଞ କଲେ କୋଟି ଅଶ୍ୱମେଧ ସରି ।
 ତେସନ ପୁଅ ଗୋଟିଏ ହୋଇ ଯେବେ ଦଂଶେ
 କୋଟିଏ ପୁରୁଷ ଘେନି ବସେ ସ୍ୱର୍ଗଦେଶେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ବଚନେ ମଧ୍ୟା ଅଧିପତି
 କୋପକୁ ଗୁଡ଼ି କରିଣ ଲଭିଲୁ ତୁମ୍ଭେ ।
 ଜୟ ତୁ ଯମଦଗ୍ଧିର ସୁତ ପଶୁରାମ
 ରେଣୁକାର ଗର୍ଭ ଜାତ କୃତାନ୍ତକ ସମ ।
 ଲଲଟେ ହରିମନ୍ଦିର ଶିରେ ଜଟାଘର
 ଭୁଜେ ଅଜଗଦ ଧନୁ ପଶୁ ଶୋହେ କର ।
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣର କାଢ଼େଟି କଟିରେ ଶୋଭିତା
 ଯଜନ ଯାଜନ ଆଉ ହି ଗୁଣ ପଇତା ।
 ଆହାର ମେଥୁନ ନଦ୍ରା ଏ ତନ ତଥାଗୀ
 ବେନ କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ମହାନନ୍ଦେ ଯୋଗୀ ।
 ପ୍ରଜାଙ୍କ ହିତେ ଘଣ୍ଟାକୁ ବାନ୍ଧିଲେ ଜାନୁରେ
 ତେଣୁ ଜାନୁଘଣ୍ଟା ନାମ ବଢ଼ିଲେ ସିତରେ ।
 ଶାରମାନଙ୍କ ଦମ୍ଭମ ନ ଦେଖି ଯେ ଡୋଳେ
 ସସ୍ତ୍ରାଦି ନାଶଗଲୁ ତୁମ୍ଭ କୋପାନଳେ ।
 ବକାସୁର ନାଶଗଲୁ ଯାହା କୋପାନଳେ
 ତାହାର ପାଦରେ ଏବେ ଶିର ମୋର ଲୁଲେ ।
 ଚାରିପାଶ ମାତା ଶିର କମଳକୁ କାଟି
 ପିତା ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକୁ ନ ମେଣ୍ଟି ।
 ପୁଣି ଦିନସ୍ଥେ ପିତାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯେ ବର
 ମାତାସଦ୍ ଖାଆଇଲୁ ଚାରି ସହୋଦର ।
 ପିତାଶୟ ସମ୍ପାଦନ ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ବାଘ
 ତାହାର ଶିରକମଳ ପକାଇଲୁ ଛେଦ ।
 ମନ୍ତ୍ରଗୁରୁ ଦେବଗୁରୁ କ୍ଷତ୍ରୀକର ଗୁରୁ
 ଜାତଗୁରୁ ଅଗ୍ନି ଗୁରୁ ଅଟ ବ୍ୟାଗୁରୁ ।
 ଏକବଂଶ ବାର ତୁମ୍ଭେ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ
 ନିକ୍ଷେପ କରିଲୁ ଦେବ ନିଜ ଭୁଜବଳେ ।
 ଏକ କୁଠାରକେ ହେଲେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାଉଞ୍ଚ
 ରୂପର ତର୍ପଣ କରି ତୋଷିଲୁ ଭୈରବୀ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଠାକୁର ତୁମ୍ଭେ ଦେବଙ୍କ ଦେବତା
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ପୃଥ୍ୱୀରେ ଶରକୁ ହରନ୍ତା ।
 ପରିଧାନ ଯାର କୃଷ୍ଣସାର ଚର୍ମଗୋଟି
 ବ୍ୟାଘ୍ର ଲଞ୍ଜ ଗୋଟି ଯାର କଟିରେ କାଢ଼ିଟି ।

ପଦ୍ମାବତୀ ବଳିଭୟ ଯେ ବହୁ ତାର ବୁଦ୍ଧି
 ଏକା ନାଗବଚନେ ସପ୍ତଦ୍ୱୀପ ପାରେ ଯାଏ ।
 ରକତ କୁମୁଦ ଚକ୍ଷୁ ମଧ୍ୟେ କଳାଡୋଳା
 ବକପଦ୍ମ ଯେଉଁପରି ଦିଶେ ମେଘମାଳା ।
 ବିଭବସୁ ତାରିଲ ଯେ ଗଜ ଶଗ ବାଦେ
 ଯତି ହେଲ ପଶୁରାମ ଅବତାର ମଧ୍ୟେ ।
 ଅଭିନବ ସୁନ୍ଦର ସେ ଜଳଧର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଅଜୟ ସାଧନ ନାଥ କଳ୍ପାନ୍ତର ସ୍ଥିତି ।
 ଆପୁର୍ବ୍ୟୋତ ଧନୁର ଯେ ଅଟେ ଶିଶୁମୁନୀ
 ଶୂନ୍ୟରୂପ ଆକର୍ଷିତ ଯେ କବଚ ସେହନା ।
 ପରିଧେୟ ସୁବସନ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଆଶି
 ଯାର ମାଳାମୟ ରୂପେ କମଳହିଁ ସାକ୍ଷୀ ।
 ହୈଲେକ୍ୟ ସଞ୍ଚିତ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଶିଶୁମଣି
 ପରଂଗତ ଦିଏ ଯେତୁ ମାଗନ୍ତେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଗଜଅଛି ପୁଧାରସ ଯା ବଦନ ଗୋଟି
 ମମ ପୁଣ୍ୟବଳେ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଭେଟି
 ତାମ୍ରମୁଖ ଅମୃତାକ୍ଷ ଅଟେ ଯାର ଦୃଷ୍ଟି
 କହିଲୁ ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର କୃଷ୍ଣଲୀଳା ଏତି ।
 ଶୁଭ୍ରମୁଖ ଶାରଳା ଯେ କରଇ ଦିନତି
 ପଶୁରାମ ଚରଣରେ ସଦା ତାର ମତି ।

—*—

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦିନ ଯୁଦ୍ଧେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଅମୋଘ
 ଶକ୍ତି ପ୍ରେରଣ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ୱାରା ତାହା ଛେଦନ ଏବଂ
 ବଳରାମଙ୍କ ତୀର୍ଥ ଭ୍ରମଣ
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦିବସ ଯୁଦ୍ଧର ଯେଉଁପରି ଶକ୍ତି ।
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ଦୁହେଁ ବଡ଼ର ମୁଗ୍ଧ
 ସମରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ଦୁଇବଳ ଥାଟ ।
 ହୋଇଲୁ ସଂଗ୍ରାମ ତହିଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନର
 ଅନୁସଙ୍ଗେ ବିରନ୍ତି ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଶର ।
 ଶ୍ରେତର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଅନ୍ତେ ଶରରେ ବିରାଟ
 ଶଙ୍ଖ ଉତ୍ତରକୁ ଘେନି ବାହିଲୁ ସେ ଥାଟ ।
 ସମରକୁ ବାହାରିଲେ ଦ୍ରୁପଦ ନୃପତି
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣୟମନ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଜଗସନ ସୁତ ସହଦେବ ନରପତି
 ତେଜଶ ଶତଶିବଳ ଅଶିଷୋଶୀ ହସ୍ତୀ ।

ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦେଶଗଲେ ପଶୁଣ ପଦର୍ପ
 କଳିଙ୍ଗସେନର ତୁଲେ ଲଗାଇଲେ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଉଦୟମଣ୍ଡଳ ରାଜା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଗଣପତି ।
 ଏହି ବେନରାଜା ତହିଁ କରିଲେ ସମର
 କୃପକର୍ମୀ ସହିତରେ ନୃପ ଗଣେଶ୍ୱର ।
 ପଞ୍ଚାଶ ଦେଶର ରାଜା ଅନଙ୍ଗ ନୃପତି
 ତା ତୁଲେ ସମର କଲ ଭୀମ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 ହିତ୍ତମିତ୍ରା ଯୁଦ୍ଧ ବଟଉଚ୍ଛତ ରାସସ
 ଅଳମୁଷ ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ସେ ବିଶେଷ ।
 ଅଳାୟୁଧ ଶିଖଣ୍ଡୀର ପ୍ରବଳ ସମର
 ଲେଖନ୍ତେ ଏ ନ ସରଇ ଯୁଦ୍ଧ ଅଗୋଚର ।
 ସମର ସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶ ପାଣ୍ଡବ ଯେ ଭୀମ
 କାଳଦଣ୍ଡ ଘେନି ଯେନ୍ତେ ଆକର୍ଷଇ ଯମ ।
 ବାଆନ ବାଆନ ଭାର ଗଦା ବେନ ଦ୍ରପ୍ତେ
 ସବେ ଅପସରି ଯାନ୍ତି ଭୀମକୁ ଦେଖନ୍ତେ ।
 ଯେତେକ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ନ୍ତି ତାହାର ଆଗରେ
 ପଠାନ୍ତି ଯମ ସଦନେ ଗଦା ବିଘାତରେ ।
 ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥ
 ତାଙ୍କ ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଗ୍ରୀସ୍ମଦ ନୃପତି ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ସମର ଅଶୃଥାମା ତୁଲେ
 ସମର ସମ୍ଭବେ ସେହି ପୃଥ୍ୱୀ କମ୍ପାଇଲେ ।
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ସମର କଥା କେନ୍ଦ୍ର କହିପାର
 ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଶରେଶର ମାର ।
 ପଣ୍ଡୁର ପୁତ୍ର ଅର୍ଜୁନ କଷା ଜଗଜ୍ଜେତି
 ତାହାଙ୍କ ବାଣେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ଦେହ ଗଲ ଫୁଟି ।
 ଅନେକ ସମ୍ଭାରେ ତହିଁ ହୁଅଇ ସମର
 ଦିନକର ନାଥ ଦେଲେ ଦୁଇ ଯେ ପ୍ରହର ।
 ମକର ମାସେ ଆଦିତ୍ୟ ମହାତେଜ ଜ୍ୟୋତି
 ଅନଳ କରଣ ଜଣି ଦିଶେ ଶରକାନ୍ତ ।
 ଫଳେ ଫଳେ ପରିତାଳ ହୁନ୍ତି ଶର ବେନ
 ବରଷାର ଧାସପରି ବହଇ ବହନ ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ବିମୁଖ ହେଲେଣି ପାର୍ଥ ମହାମତି
 ତୁଣୀରୁ ଗାଙ୍ଗେୟ ତଡ଼ି କାଢ଼ିଲେ ଶକତି ।
 ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ନ୍ତେ ସେହୁ ଥିଲା ଏକମୂର୍ତ୍ତି
 ହସ୍ତରେ ଘେନନ୍ତେ ହେଲ ବଂଶମୂର୍ତ୍ତି ଶକ୍ତି ।

ଧନୁର୍ଗୁଣେ ବସାଇଲେ ନେଇ ଯେତେବେଳେ
 ଏକଶତ ମୁରତି ସେ ହେଲା ତେତେବେଳେ
 ଆକର୍ଷଣ ଯେତେବେଳେ କଲେ ଭୀଷ୍ମରଥୀ
 ସେ ସମୟେ ଶକ୍ତି ହେଲା ସହସ୍ର ମୁରତି ।
 ଦେବତା ହେଉ ଅଥବା ଅସୁର ଯେ ହେଉ
 ଏ ଶକ୍ତି ବିଘାତେ ବର୍ଣ୍ଣି ନ ପାରିବେ କେନ୍ଦ୍ର ।
 ହେ ରାଜା ସେହୁ ସମୟେ ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ତନୟ
 ହି ପୁର ଅନ୍ତକ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ତାଙ୍କ କାୟ ।
 ଯେତେବେଳେ ଛୁଡ଼ି ଦେଲେ ଗଲା ସେହିଶକ୍ତି
 ସେ ସମୟେ ହୋଇଲା ସେ କୋଟିଏ ମୁରତି
 ସହସ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ କି ହେଲେ ତେଜ ଜଣି
 ତେଜରେ ଅନ୍ତର ହେଲେ ଦେବ ଦିନମଣି ।
 ଦେଖି ଅପସରି ଗଲେ କୌରବ ସଭନ
 ବହୁଦୂରେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରହେ ତାଙ୍କୁ ଘେନି
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ବେଗେ ଗଲେ ଦୁଃସ୍ତ
 ଏକାମାସକ ସେଠାରେ ଅର୍ଜୁନ ରହିଲୁ ।
 ଶତ୍ରୁଯୁଗ ଯାଏ ଭୀଷ୍ମଗଲେ ବେନବଳ
 ବେନରଥୀ ନିଶ୍ଚଳରେ ଅଛନ୍ତି କେବଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ସଂସାର ଦହନ ଶରବିନ୍ଦେ ଭୀଷ୍ମ ଘେନି ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଏ ସଂସାର ହୋଇବ ଦହିୟା
 କୋଟିଏ କରଣ ଅଟେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ତେଜ ।
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ କାଟି ପତଙ୍ଗାଦି କରି
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରାଣ ନ ରହେ କାହାର ।
 ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରତିଶର ଅଛୁ କି ହୋ ପାର୍ଥ
 ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇ ପାର୍ଥ ହୁନ୍ତେ ମୌନବ୍ରତ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମନୋରାଜ କାଣି ଦେବରାଜ
 ଏହିକ୍ଷଣି ନନ୍ଦିଘୋଷ ହୋଇବ ଦହିୟା ।
 ହୃଦଗତେ ଚିନ୍ତାରେ ଯେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଧାତକାରେ ପ୍ରବେଶିଲ ଚନ୍ଦ୍ରସୁଦର୍ଶନ ।
 ଧ୍ୟାନେ ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଶ୍ୱସ୍ତକର ଶକତିକୁ ପଳା ବେଗେ ହାଣି ।
 ପାର୍ଥକୁ ଗୋଚର ଏହା ନୋହିଲା ଯୁକ୍ତେ
 ହନୁମାନ ଦେଖିଲା ସେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ।
 ହନୁ ପ୍ରଶଂସେ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧନ୍ୟ
 ପ୍ରାଣ ଅଧିକ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କଲେ ନାରାୟଣ ।

ଅନୁଗ୍ରହେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଲ କରି ଶୂନ୍ୟ ଗତି
ଦହ୍ୟା କରିଲ ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶକତି ।
ଶକତି ନାଶିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ହେଲ ଅନୁରାଗ
ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁଡ଼ିଲେ ହସ୍ତ ଧରୁ ଭୁଣ ।
ରଥ ଦୁଆରଣ ଯାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭେଟି
ପାଣ୍ଡବେ ଶରଣ ପଣ ଆହେ ଧାର୍ମରାଷ୍ଟ୍ର ।
ଯଦ୍ୟପି ଯାଇ ଶରଣ ନ ପଣ ଅଥବା
ଗୁଣ ଗୁଡ଼ି ପଳାଇ ତୁ ପ୍ରାଣ ରଖ ବାବା ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କିସ କାରଣେ ଏ କଥା
କହିଲ ତାହା ବୁଝାଇ କହନ୍ତୁ ସବୁଥା ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ଆରେ ଶୁଣ ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନାଶିବାକୁ କରିଥିଲ ମନ ।
ମହାତେଜା ଅନର୍ଯ୍ୟାପ ଶକତି ଧରଣ
ମନ୍ତ୍ର ସହିତରେ ତାକୁ କଲି ମୁଁ ପ୍ରେରଣ ।
ବ୍ରହ୍ମା ହୁଏ ବରୁଣ ସେ କୁବେର ପବନ
କାହାର ବଳେ ସେ ଶକ୍ତି ନୋହେ ନିବାରଣ
ପ୍ରଥମେ ଦହନ୍ତା ସେହି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ
ରୁରିଅଣ୍ଟ ଧୁଜେ ହନୁ କୃଷ୍ଣ ଆଉ ପାର୍ଥ ।
ଦ୍ଵିତୀୟେ ଦହନ୍ତା ଶକ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସରଳ
ସୁଧର୍ମ ଆଦି ଆଜ କି ଯାନ୍ତେ ପ୍ରାଣ ଘେନି ।
ଅର୍ଜୁନର ବଳେ ତାହା ନୋହେ ନିବାରଣ
ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତା ଛେଦିଲେ ଆପଣ ।
ସେହୁ ଯେବେ କି ନିଶ୍ଚୟେ ପଶିଲେ ସମରେ
କିସ ଆଉ ସମର ଯେ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଦୈତ୍ୟ ଯେ କଲେ ନିଧନ
ତାହାଙ୍କ ତୁଲେ ସମର କବା ପ୍ରୟୋଜନ ।
ଯୁ। ଶୁଣି ବିସ୍ମୟ ହେଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
ବଳରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କଲକ ଚତୁର୍ଥ ।
ଆସନ କର୍ମେ ନ ଯହୁଁ ଜାଣିଲେ ମୁଷଳୀ
ଧାତକାରେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଭିଜେ ଦେବ ହଳୀ ।
କୌରବେ ପ୍ରଣାମ କଲେ ବଳରାମ ଦେଖି
ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ଯାନବାହନ ଉପେଶି ।
କାମପାଳଙ୍କ ଚରଣେ ସବେ ପରଶାମି
ତୁମ୍ଭ ଶରଣେ ପାଣ୍ଡବେ ଯୁଦ୍ଧ କଲୁ ସ୍ଵାମୀ ।
ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତବ ଚରଣକୁ ଛୁଇଁ
ଭାରତ ସମରେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବି ମୁହିଁ ।

ଗତିଜନ୍ମ ଦୋଷ ସେହୁ ଖଣ୍ଡି ବା ନିମନ୍ତେ
ସାରଥୀ ହୋଇଣ ଥିବ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ।
କହିଥିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେବେ ଶସ୍ତ୍ର ମୁଁ ଧରଇ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ଦୋନ ଯେ କରଇ
ସେହି କଥାମାନ ହରି ସବୁ କଲେ ତେଜ୍ୟା
ଆପଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଦେବରାଜା ।
ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ହକାର ଏକଣ
ତାଙ୍କୁ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ମୁହିଁ କରିବି ଅର୍ପଣ ।
ସହସ୍ରେ ପାଣ୍ଡବ ହେଲେ ନାହିଁ ମୋର ଶତ
କପାଳ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ହୋଇବି ଅପ୍ରୀତି ।
ତୁହି ଗଦାଗୁରୁ ମୋର ଶିରେ ହସ୍ତ ଦେଲୁ
ହେ କାମପାଳ ସମୟେ ରଖି ନ ପାରିଲୁ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରୟେ ମୋ ଗୁଣ୍ୟ ନେଲେ ପଞ୍ଚଦ୍ରାଚ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଶ୍ରେକରି ମୁଁ ହୋଇଲି ଅନାଥ ।
ଏପରି କହି ଶୁଣିଲେ ତହିଁ ଗଡ଼ିଆଲି
ଶିରେ ହସ୍ତଦେଇ ସବେ ସାହି ସାହି ବୋଲି
କୌରବଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବଳରାମ ଦେଖି
ରକତ କୁମୁଦ ପ୍ରାୟ କଲେ ବେନ ଆଖି ।
ଡାହାଣେ ମୁଷଳ ବାମେ ବଜ୍ରର ଲଙ୍ଗଳ
ଯୋଗେଶ୍ଵର କାବ୍ୟମ୍ଭ ପାନେ ମନ୍ତ୍ରୋକ୍ତ ।
ମେରୁ ତୁଳା ଶୋଭାପାଏ ଶିରେ ସପ୍ତଫେଣି
କୋପେଣ ଗର୍ଜନ୍ତୁ ମେଘନାଦ ପ୍ରାୟେ ଜାଣି ।
ଉପରେ ସ୍ଵର୍ଗ ତେଜଣ ଗଲେ ବୃନ୍ଦାରବେ
କୋପ ଦେଖି କଉରବେ ରହିଲେ ନିଃଶଙ୍କେ
କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟ ବୁଲେ ତାଙ୍କ ବେନିତୋଳ
ଆପଣେ ସଂଗ୍ରାମେ ଭିଜେ ଦେବ କାମପାଳ ।
ମହାପ୍ରତାପେ ଡାକନ୍ତୁ ସ୍ଵାମୀ ବଳଦେବ
ଆରେ ଆରେ କୃଷ୍ଣ ଆରେ ଆରେରେପାଣ୍ଡବ
ଯେସନେ ନିର୍ବାଚି ଖସି ପଡ଼ଇ ଆକାଶୁ
ତେହେ ପୃଥିବୀ କର୍ମେ ନ ବଳଦେବ ଆସୁଁ ।
ରଥଧ୍ଵଜ ପରେ ଥାଇ ହନୁ ଯେ ଡାକିଲେ
ସମ୍ଭାଳ ହୋ ପାର୍ଥ କୋପେ ଘମ ଭିଜେକଲେ
ଗୋବିନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ଥାଇ
ହଳ ମୁଷଳ ବୁଲଇ ରାମ ଛନ୍ଦି ଧାଇଁ ।
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖ ଚାହିଁ ବୋଲେ ବୃକୋଦର
କିସ ଅର୍ଥେ ମଣିଲେକି ଯୁଦ୍ଧେ ମାଳାମୁର ।

ଗଦା ବୁଲଇଣ କୋପେ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି
 ଗର୍ଜେ ଶ୍ରମ ଯେହ୍ନେ ସିଂହ ପରାସନ ଜାଣି ।
 ରାମଙ୍କ କୋପ ଦେଖିଣ କୋପେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶତ୍ରୁର ସପକ୍ଷ ଯେହ୍ନେ ତାକୁ କସ ଭୟ ।
 ହିଡ଼ିମ୍ବିକ ସୁତ ଘଟୋକ୍ତ ମହାବଳୀ
 ଧାମଇଁ କୋପେ ଅସୁର ଶାଳ ଶିଳ ତୋଳ
 ରଥ ଉପରୁ ଡେଇଁଣ ବେଗେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶ୍ରୀମସେନେ କୋଳାହଳ କଲେକ କୁରିତ ।
 ଆରେ ଶ୍ରୀମ ବଳଦେବେ କୋପ ତୁ ନ କର
 ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଅଇ ବେଗର ।
 ମୋହର ଶପଥ କୁହ ସମରେ ନ ବଡ଼
 ଯାନ ବାହନ ତେଜଣ ସବେ ଶସ୍ତ୍ର ଛାଡ଼ ।
 କୋଟିଏ ସିଂହର ଅଟେ ଯାର ପରାସନ
 ତାହାଙ୍କ ତୁଲେ ଆମ୍ଭର କସ ଯେ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଦ୍ରୋଣେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ
 ହସ୍ତି ନା ତାଡ଼ିଲେ ଯେହ୍ନେ କୋପରେ ଲଙ୍ଗଲେ
 ଯେଉଁ ଦେବ ରଜାଅବତାରେ କୁକୁହଳୀ
 ଜଗନ୍ନାଥ ନାଥ ସେହ୍ନେ ରାମ ବନମାଳୀ ।
 ଜଗତଜନ ସୋଦର ସବୁକୁ ବୋଧଲେ
 ତାଙ୍କ ବଚନେ ସେମାନେ ଶାନ୍ତିକୁ ଲଭିଲେ
 ଶ୍ରୀମାର୍ଜୁନ ଆଦି ସବେ ଛାଡ଼ିଲେକ ଶର
 ଶସ୍ତ୍ରସ୍ଥାନେ ପ୍ରଣମିଲେ ରାମଙ୍କ ପୟର ।
 ନାରାୟଣ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେନ ପୁଣି ପୁଣି
 ନିଜସ୍ଥଳି କରି ବଡ଼ କଲେକ ଦୟା ।
 କୃଷ୍ଣେ ବଳରାମ ଦେଖି ରାଗାନ୍ତ ହୋଇ
 କହୁ ନ କହ ରହିଲେ ଆୟୁଧ ବୁଲଇ ।
 ପୁଣି ତାଙ୍କ ପାଦେ ହରି ହୋଇ ନିଜସ୍ଥଳି
 ବନୟ ଶ୍ରବେ ପୁଞ୍ଜିଲେ ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ହେ ଅନନ୍ତ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଦେବ ହଲଧର
 ଅକାରଣେ କିପା ପ୍ରଭୁ ଏଡ଼େ କୋପ କର ।
 ଭକତବଞ୍ଚଳ କୁମ୍ଭେ ହୁଅ ଶାନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି
 ଦୋଷ ଅନୁରୂପେ ବେଦ ବୁଝି ଦିଅ ଶାସ୍ତି ।
 ବୋଲନ୍ତୁ ଯେ କାମପାଳ ଶୁଣ ଚନ୍ଦଧର
 କୌରବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କିପା କଲୁ ତୁ ସମର ।
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧେ ବଧବ ମୁହିଁ ପାଣ୍ଡବନ୍ତ
 କୌରବଙ୍କ ଫେଡ଼ିବି ମୁଁ ସମସ୍ତ ଦୁରିତ ।

ଦ୍ୱାରକାରେ ନୟମ ତୁ କଲୁ ପାଦଛୁଇଁ
 ବୋଇଲୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଶସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବି ମୁହିଁ ।
 ଆଜ ସମର ତୁ କଲୁ କିପା ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ନାଶିଲୁ ଦେବ ମଧୁହାସ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ ବିନ୍ଧିଲୁ ଶର ପାଣ୍ଡବେ ଆବୋର
 କହ ଦେଖି କୃଷ୍ଣଦେ କଲୁ ତୁ କପରି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତୁ ଦେବ ବୁଝି କୋପକର
 ମୁହିଁ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ତୁଲେ ନ କଲି ସମର ।
 ତୁମ୍ଭେ ଅକାରଣେ ଦେବ କୋପ ନ କରିବା
 ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଛନ୍ଦ୍ର ପରୁରି ବୁଝିବା
 ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ନୟମ କରିଥିଲି ଯାହା
 ତାହା ଲଭିଥିଲେ ଦେବ ହୋଇଛନ୍ତିଦୋରେହା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କୋପ ଦେବ ତୁମ୍ଭର କି ଅର୍ଥେ
 ବଳ ମୁଷଳେ ଛେଦନ କର ଦେବ ମୋତେ
 ଏତେ ବୋଲି କଲେ ରାମ ଚରଣେ ଦୟା
 ପୁଞ୍ଜିବା ପାଇଁକି ଗଲେ ତହୁଁ ହଲପାଣି ।
 ଦ୍ରୋଣ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ରଥର ଉପରେ
 କାମପାଳ ପରୁରିଲେ ତାହାଙ୍କୁ ସଭରେ ।
 ଆହେ ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୁଲେ ଯୁଝିଲେ କି ହରି
 ଏହା ଦେଖିଥିଲେ କୁମ୍ଭେ କହ ସତ୍ୟକରି ।
 ବଳରାମଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହିଲେକ ଦ୍ରୋଣ
 ମୁହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ନାରାୟଣ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ପୁଞ୍ଜିଲେ କୁମ୍ଭେ ଥିଲ ଆଗୁଆଣି
 ଦେଖିଲ କି ହୋ ସମର କଲେ ଚନ୍ଦପାଣି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ କେସନେ ମିଥ୍ୟା କହିବଇଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହସ୍ତରେ ଶସ୍ତ୍ର ମୁହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ।
 କୃପ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଏହି ଦୁହିଙ୍କୁ ପୁଞ୍ଜିଲେ
 ଶଲ ଆଉ ଭୂରଣବା ଯୁଦ୍ଧ ପରୁରିଲେ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହିଲେ ସମସ୍ତେ
 ଅସ୍ତ୍ର କେହି ନ ଦେଖିଲୁ ବାସୁଦେବ ହସ୍ତେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ପୁଞ୍ଜିନ୍ତୁ ଦେବ ବଳରାମ
 ତୁହି କି ଦେଖିଲୁ କୃଷ୍ଣ କରିଲେ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ବଳରାମଙ୍କୁ କହଇ ଶ୍ରୀ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ମୁଁ ଦେଖିନାହିଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରିବାର ଦ୍ରବ୍ଧ ।
 ଏକ କୃଷ୍ଣରେ ମୁହିଁ ତ ତାଙ୍କୁ ବୁଝିଥିଲି
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରିବାର ତାଙ୍କୁ ନେବେ ନ ଦେଖିଲି ।

କେବେହେଁ ତ ନାଗପୁଣ୍ୟ ସମର ନ କଲ
ମିଥ୍ୟା ନ କହିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯେ ବୋଇଲ
ଏ ମହାଶରତ ଯୁଦ୍ଧେ ମିଥ୍ୟା କେ କହିବ
ଜ୍ଞାନ ଆଉଁ ନରକକୁ କେ ବାଞ୍ଛା କରିବ ।
ଆହେ ଦେବ ହଳଧର ଦ୍ରୋହ କଲ ତୋତେ
ଶୁଣ ରଣ କଲେ ଶତ ଦିବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
ଆଜି ଯାଏ କୃଷ୍ଣ ହସ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଖି ନାହିଁ
ତୁମ୍ଭ ଆଗେ ଦେବ କେହ୍ନେ ମିଥ୍ୟା କହିବଇଁ
ଶୁଣିଣ ବିମୁଖ ହେଲେ ଦେବ ହଳଧାରୀ
ଶୁଣୁକୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଧଇଲେ କି ହରି ।
ଶୁଣ ବୋଇଲେକି ତୁମ୍ଭେ ବିହନ୍ତା ବିଧାତା
ତୁମ୍ଭର ଗୁମ୍ଫାରେ ଦେବ କେ କହିବ ମିଥ୍ୟା ।
ଅମୋଦ ଶକତି ମୁହିଁ ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧିଲି
କୃଷ୍ଣ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାର ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖିଲି ।
ସେ ରାମ ଯେବଣ ଶକ୍ତି ମାଇଲି ପାର୍ଥକୁ
ବୁଝା ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ନୁହେଁ ତାହା ନାଶିବାକୁ
ତସି ଛଡ଼ା ସେ ଶକ୍ତିର ନୁହଇ ବିନାଶ
ତାହା ଶୁଣି ବୋଲୁଛନ୍ତି କମଳାବିଳାସ ।
ଅର୍ଜୁନ କି ମୋର ଅସ୍ତ୍ର ବେଞ୍ଚର ନ କରେ
ନିଜେ ଦେଖିଛୁ ସୁଭଦ୍ରା ହରଣ କାଳରେ ।
ଏବେ ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ସବୁ ବୁଝିଲି ଆପଣ
ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ମୁହିଁ କରିବାର ରଣ ।
ଏହା ଶୁଣି କଳଦେବ କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳି
ଶୁଣୁକ ମୁଖକୁ ବୁଝି କୋପିଲେ ମୁଖଳୀ ।
ରାଗେ ଥରଥର ଉଚ୍ଛ୍ୱେବ ହଇ ନିଶ୍ୱାସ
ଆକର୍ଷି ଧଇଲେ ରାମ ଶୁଣୁକର କେଶ ।
ସେତେ ବୁଲଇ ପିଟନ୍ତେ ନେଇ ବଜ୍ରହଳ
ଧାଇଁଯାଇ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ତାଙ୍କୁ କଲେ କୋଳ
ପ୍ରସ୍ତେ ଦେଲେକି ଠାକୁର ପୃଥ୍ୱୀ ଶିବେମଣି
ଶୁଣୁକୁ ବୁଝାରେ କପା କୋପ କର ସ୍ୱାମି ।
ଦେଖୁଛୁ ଏ ଅଯାଚିକ ଅସୁଚିକ ପାପୀ
ତୁମ୍ଭ ହସ୍ତେ ମଲେ ପାପୁଁ ତରିବ ଅଦ୍ୟାପି ।
ଏ ଗୁରୁକୁ କୋପ କପା କର କାମପାଳ
ଆପଣେ ଶ୍ରୀକରେ ହରି ଛଡ଼ାଇଲେ ବାଳ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତ୍ୟ କଲ ତୁମ୍ଭର ପାଖରେ
ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନାହିଁ ମୁହିଁ ଭରତ ସମରେ ।

ତୁମ୍ଭ ପାଦ ଛୁଇଁ ମୁହିଁ ସତ୍ୟ କରିଥିଲି
ଭରତ ସମରେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବ ବୋଲି ।
ସତ୍ୟ କେବେ ଲଘି ନାହିଁ କହୁଛୁ ତୁମ୍ଭକୁ
ରାମକୁ ପ୍ରବୋଧ ନେଲେ ଛଡ଼ାଇ ଶୁଣୁକୁ ।
ଶୁଣୁକୁ ତେଜ୍ୟା କରିଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନ
ତଳିଲେ ସଙ୍ଗରେ ଦେନ ଶ୍ରୀମ ପାଲଗୁନ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ହଳୀ
ଏକଇ ସୋଦର ତୁମ୍ଭେ ନ କର ଯେ କଳ ।
ଅକାରଣେ କି ନିମନ୍ତେ କର ରଣଧାରଣ
ରଣ ତ୍ୟାଗକରି ଦିଅ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଭାଗ ।
ତୁ ପଞ୍ଚ କଟକେ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନେ ନୃପତି
କାହିଁପାଇଁ ସମରରେ ବଳାଭକ୍ତ ମତି ।
ଆସ ଦୁଇଜଣକୁ ମୁଁ ମିଳାଇଣ ଦେବ
ପଡ଼ା ଦୁଇଗଣ ଦେଇ ପାଣ୍ଡବେ ତୋଷିବ ।
ବଳରାମଙ୍କ ବଚନେ ବୋଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ତୋ ବାହାକୁ ଆଶ୍ରା କରି ଆରମ୍ଭିଲି ରଣ
ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେବା ପାଇଁକି ସୁଗଲି କି ତୋତେ
ଏଡ଼େ ସ୍ଥାନସାଥୀ ବୋଲି ମଣିଲୁ କି ମୋତେ
ବେଳକୁ ନାସ୍ତି କରିଛୁ ମୁହିଁ ଯେଉଁ କଥା
ତୁମ୍ଭର ବଚନେ ମୁଁ ନ କରଇ ସଦ୍ୟା ।
ଏହା କହି ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କରିଣ ଲେଉଟି
ହସ୍ତିନାପୁରେ ବିଜୟ ରାଜା ଧାର୍ଯ୍ୟଶ୍ରୁତି ।
କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ଆଉ ବୀର ଧନଞ୍ଜୟ
ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସନ୍ନେ ଯାଇଣ କରିଲେ ବିଜୟ ।
ବଳରାମ ବୋଇଲେକି ଶୁଣ ତୁ ଅରୁଦ
ଏ ମହାଶରତ ତୁହି କର ସମାପତ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କଲୁ ତୋହର ବୃଦ୍ଧିରେ
ନିଶ୍ଚୟ ନାଶ ହୋଇବେ କୌରବେ ସମରେ
ଶୁଣୁ ଆଜି ଯେଉଁ ଶର କଲକ ପ୍ରେରଣ
ତୋହ ବିନା ତାକୁ କିଏ କରନ୍ତା ବାରଣ ।
ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ପଡ଼ିବ ଯେ ବେଳେ
ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନିବାରିବୁ ତୁହି ତେତେବେଳେ ।
ଦେବଅସୁକୁ ହରିବେ ଶୁଣୁ ଆଉ ଦ୍ରୋଣ
ଅଦୃଶ୍ୟ ଚକ୍ରେ ଛେଦକୁ ତୁ ତାହା ଆପଣ ।
ସକଟେ ସୁରିବ ମୋତେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ତୋହର ମୋହର ଦେବ ଅକାରଣେ ହସ୍ତ ।

ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାର ମୁହିଁ ସମର୍ପିଲି ତୋତେ
 ଶୀର୍ଷେ ମୁଁ ଯାଉଛି ଯୁଦ୍ଧଶେଷ ପରିସନ୍ତେ ।
 ଏପରି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହି ରେବତୀରମଣୀ
 ସବୁ ତେଜ୍ୟାକରି ଗଲେ ପ୍ରୟାଗ ଶୀର୍ଷେଣ ।
 ଜୟ ଜୟ କାମପାଳ ରେବତୀରମଣୀ
 ଦେବତାମାନେ ବନ୍ଦନ୍ତି ଯାହାର ଚରଣ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତାହାଙ୍କ ବିହାସ
 ଦୃଷ୍ଟି ଦିବ୍ୟ ବାନର ଲଙ୍ଗଳେ ନିବାରୀ ।
 ଅମ୍ଭା ପ୍ରଳୟା କଦମ୍ଭା ଯେଉଁ ଗର ତିନି
 ପ୍ରାଣୁ ସହର ଉଦ୍ଧରିଅଛୁ ତୁ ମେଦିନୀ ।
 ସ୍ମୃତିକ ମଉଳ ପରେ ସପ୍ତଫଣି ସ୍ଥିତ
 ପବନାଦାତେ ସେମାନେ କରୁଥାନ୍ତି ନୃତ୍ୟ ।
 ଦକ୍ଷିଣେ ଲଙ୍ଗଳ ବାମେ ସୌନନ୍ଦ ମୁଷଳ
 କାଦମ୍ବରୀ ପାଳେ ସଦା ତୋର ମତି ଭୋଳ
 ବିଶ୍ଵଜନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ରଚୁଡ଼ ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ
 ଷଷ୍ଠଦଶ ଲେଉଟନରେ ବିସଜେ ଉଲ୍ଲୋଳ ।
 ଲେକେଶ୍ଵର କୁହ ଯେ ଅଜସ୍ରାମନ୍ତେ ପିଞ୍ଜି
 ଅଦ୍ଭୁତେ ମାତା ମୁଦ୍ରାସବୁ ପାରୁ ରୁଞ୍ଜି ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ସାଧୁଲୁ ଉଜାଣି
 ଟେକଣ ଛନ୍ଦିଲ ଅଙ୍କ ନାଭିମେଲେ ଆଣି ।
 କାମିନୀ କନ୍ଦର୍ପନାଥ ଅଭୟ ମେଖଳା
 ସୁଲୟ ଉଦ୍ଧାର ନାଥ ପ୍ରସନ୍ନ ଧବଳା ।
 ଯୋଗେଶ୍ଵର ପୁରୁଷ ତୁ ସବୁଜନ ଚନ୍ଦ୍ରା
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମରେ ନାଥ ମହାବଳବନ୍ତା ।
 କୋଟିଏ ମହାଶୀର୍ଷର ଯେଉଁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ମୂଳ
 କୋଟି ଶୀର୍ଷେଣ ପୁଷ୍କରଯୁକ୍ତ ପାଦତଳ ।
 ମୁହିଁ ମାନବ ମୋହର କ୍ଷୟ ଯେ ଭରସା
 ବଳରାମ ଚରଣକୁ ନିତି ମୋର ଆଶା ।
 ରେବତୀସୁତ ଚରଣେ ସବଦା ମୁଁ ସେବ
 ଶୁଦ୍ଧ ଶାରଳା ଦାସ ଯେ ଏଥେ କହେ ଭାବ ।

ତୀର୍ଥ ଓ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସପ୍ତମ ଦିନ
 ଯୁଦ୍ଧ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଜନେ ଶୁଣ ଭାରତ କାହାଣୀ
 ଅଭୟିକ ପାଶେ ବସିଥିଲେ ନୃପମଣି ।

ବ୍ରହ୍ମକେଶ ଯୋଗେଶ୍ଵର ମୁନିଙ୍କୁ ଅନାଇ
 ବେ ବସୁତ ପରୁରନ୍ତୁ ହୋଇଣ ବନସୀ ।
 ଷଷ୍ଠ ଦିବସର ଅନ୍ତେ ହୋଇଲ ଯେ କଥା
 କୃପାକରି ମୁନିବର କହ ସେ ବାରତା ।
 ରାଜାର ଭକତି ଦେଖି କହନ୍ତି ଅଗନ୍ଧି
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ନରପତି ।
 ଯହୁଁ ବଳରାମ କଲେ ପ୍ରୟାଗକୁ ବଜେ
 ପାଣ୍ଡବ ଦେଉ ଜୟନ୍ତା ବଜେ ଦେବରାଜେ
 ସ୍ନାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଆଦି ସାରିଲେ ମଣୋହ
 ସବୁଯୋଗା ଶୁଷ୍କ କଥା ହୁନ୍ତି କୁହାକୁହ ।
 ତମିର ବିଦାରି ଉଦେ ହେଲେ ଦିନମଣି
 ପ୍ରଭାତେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଥାଟକୁ ପଲଣି ।
 ଶୁଷ୍କ ମୁକୁଟ ଦେଇ କଲେ ସେନାପତି
 କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ କୃପ ଲଙ୍କ ସାଜିଲେକ ହାତୀ ।
 ଅନେକ ନିଶାଣ ଉଡ଼େ ଟମକ ଯେ ବାଜେ
 ସମଦଣ୍ଡ ସାଜି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ବଜେ ।
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନେ ଯେହ୍ନେ ଯାନ୍ତି ବୃନ୍ଦାବନେ
 ତେହେପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଏକେ ଏକେ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ବଜେ କଲେ ବନମାଳୀ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେନ ଦେବ ସମରରେ ମିଳି ।
 ଶ୍ଵେତ ହସ୍ତୀରେ ଆରୋହଣ ବଜେ ଧର୍ମସୁତ
 ଉଦ୍ଧରିଲେ ଅଧୋମୁଖ ହୋଇ ଗଜସୁଥ ।
 ଅଜଗବ ଧନୁ ଧରି ବଜେ ଗଜାସୁତ
 ରଥ ଆରୋହଣ ଯାଇ ଭେଟିଲେକ ପାର୍ଥ ।
 ଗୁଣଘୋଷ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ ଭୂମିଦେଶ
 ବାଜଇ ଯେ ବିଜଘୋଷ ଦାଉଣ୍ଡ ଦୁଇଭୁ ।
 ଗଜ ଧାମନ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଶୂନ୍ୟେ ଉଡ଼େ ଧୂଳି
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଅଂଶୁମାଳି
 ଶୁଣ ଆହ୍ୱା ମହାବଳା ଶୁଷ୍କ ମହିମା
 ବିଶ୍ଵାବସୁଙ୍କ ସଦୃଶେ ଯାହାଙ୍କ ଗାରିମା ।
 ଅଜଗବ ଧନୁ ଧାର ହସ୍ତେ ଶୋଭାବନ
 ଟାଣି ପର୍ଥକୁ ବନ୍ଧନ୍ତି ଶାଷ୍ଟ ଶରମାନ ।
 ଲେହନାସ ଶର ଆଉ ଶର ଶାଷ୍ଟ ମୁନା
 ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧିଲେ ଶୁଷ୍କ ଅର୍ଜୁନର ସେହା ।
 ପୁଣି ପଞ୍ଚଦଶ ବଜ୍ରମୁନା ବାଣ ଦେନ
 ପାର୍ଥ ଉପରକୁ ତାହା ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି ।

ପୁନରପି ପାଞ୍ଚଗତ ପୁରାଣ ଶର
 ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ
 ପୁଣି ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ଯେ ବିଷ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ବିଶାଖା ଶର ବିଷ ଅଶ୍ରୁ ଉପର ।
 ଆସନ୍ତି ନାଗଚମାନ ଶୂନ୍ୟପୁର ଘୋଷି
 ପଞ୍ଚଷଠି ଶରେ ତାହା ଛେଦିଲେ କରୁଛି ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ କାଶ୍ୟାପ ଛେଦି ସଦ୍ୟାତୀ
 ପୁନରପି ପଦଞ୍ଜୟ ଗାଣ୍ଡୀବ ଆମସ୍ତ୍ର ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଟଳମଳ ହେଲୁ ଧନୁଶୁଣ ଘୋଷେ
 ବୃନ୍ଦାବନଗଣ ଦେଖି ହାସିଲେ ଆକାଶେ ।
 କୁଠାର ଆୟୁଧ ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ବିଷଲେ
 କୋଦାଳ ଶରରେ ପାର୍ଥ ତାହାକୁ ଛେଦିଲେ
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ସହସ୍ରେ ଶର କରେ ଧରି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବିଷଲେ ତା ଅତି କୋପକରି ।
 କଳପସ ପରିଦାଦି ଶର ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ପାର୍ଥ ବିଷନ୍ତେ ଭେଦିଲୁ ଶ୍ରୀମଦ୍ ସେନା ।
 ଦେଖନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ ଶର ଶାନ୍ତରୁ ନନ୍ଦନ
 ପୁନଶ୍ଚ ଶେତେ ନାଗତ ବିଷଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅନର୍ଥୀୟ ଶର ଚହୁଁ ବିଷନ୍ତେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ଅର୍ଜୁନ ନାଗତେ ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ ସମୁଦାୟ ।
 ପରିଦ ନାଗତ ଘେନ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମହାରଥୀ
 ଅରଜୁନ ଉପରକୁ ବିଷଲେ ଝଟିବ ।
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ଶର ଘେନି ପାଲଗୁନି
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ଉପରେ ତାହା ବିଷଲେ ଟାଣି ।
 ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ତାହା ଦୂରରୁ ଦେଖିଲେ
 କାମ୍ୟକ ପଞ୍ଚଶରରେ ତାହାକୁ ଛେଦିଲେ ।
 ସମରେ ମିଳିଲେ ଆସି ଶିଖଣ୍ଡୀ କୁମାର
 ଅଶ୍ରୁଥାମା ସହଚରେ କଲେ ସମର ।
 ବିଶାଖତେ ନାଗତକୁ ବିଷ ଅଶ୍ରୁଥାମା
 ଦୁଇବଳକୁ ଘୋଷିଲୁ ଶରତର ବୁଢ଼ା ।
 ତୌଞ୍ଜ ନାଗତ ଘେନି ଦ୍ରୁପଦର ବଳା
 ଅଶ୍ରୁଥାମା ଉପରକୁ କୋପରେ ବିଷଲ ।
 ପୁଣି ତତ୍ତ୍ଵଷଠି ଶର ଧନୁରେ ପୁରାଣ
 ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ଅଶ୍ରୁଥାମା ବିଷଲ ନଠାଲ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବିଷଲ କୋପେ ପାଶୁପତ ବାଣ
 ନିଦାଘ କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ଆଦିତ୍ୟ କରଣ ।

ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ନନ୍ଦନ ତାହା ଦେଖିଲେ ଦୂରେ
 ଛେଦିଲେ ତାହା ନିଦାଘ ବାଣ ଅନଳରେ ।
 ବେନଶର ହୋଇଲକ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିତାଳ
 ଉଠିଲେ ବହୁ ଚହୁଁ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।
 ପୁଣି ପଦତ ଶରକୁ ଦେନ ଅଶ୍ରୁଥାମା
 ବିଷନ୍ତେ ଆକାଶେ ସାସକଲେ ବେଦବୁଢ଼ା ।
 ପଦତମାନେ ଆସନ୍ତି ହୋଇଣ ପ୍ରବଣ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ପାଣ୍ଡବ ବଳ ଘୋଷିଲୁ ବୁଢ଼ାଣ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ରୁ ପରେ ପଡ଼ି କରେ ଧୁଳି
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଣ ବୋଲଣ ଶୁଭର ବୋବାଳ ।
 ଦ୍ରୁପଦର ନନ୍ଦନ ସେ କଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ବଜ୍ରଶର ପେଶିଦେଲୁ ପରବତ କାଟି ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ପେଶିଲୁ ଯହୁଁ ପାଶୁପତ ବାଣ
 ସମୁଦାୟ ପରବତ ଗଲକ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ।
 ଗାରୁଡ଼ର ଶିଖଣ୍ଡୀ ଉଠେ ଗଲଗାଳ
 ରଣେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଚହୁଁ ପଳାଇଲେ ଶ୍ରୀ
 ବେନଶରେ ଘୋରତର କରନ୍ତି ସମର
 ଅସ୍ତ୍ରାତଳେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଦେବ ଦିନକର ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମର ହେଲୁ ହେଲୁ ମହାବାଧା
 ଉଭୟ ସେନାଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚି ଲଗେ ମହା ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣକୁଠାରକୁ ଘେନଣ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ଧନୁରେ ବସାଇଲେ ସେ ଶର ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ।
 ସହସ୍ର କୋଟି କରଣ ତେଜେ ପରକାଶି
 ଦିଗପାଳ ଲେକେ ତାହା ଦେଖି ମନେ ହାସି
 ତେଜ ଦେଖଣ ନୟନ ବୁଜିଲେ ସମସ୍ତ
 ରଥେ ଥାଇ ଅର୍ଜୁନର କମ୍ପେ ବେନ ହସ୍ତ ।
 ଭୁଜ କମ୍ପମାନ ହେଉ କମ୍ପିଲ ଶରୀର
 ନନ୍ଦିଘୋଷ କମ୍ପିଲ ସେ ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀଧର ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ତଳ ଅଟଳ ଅଟଳ
 ଉଲ୍ଲକାପାତ ହୋଇବାରୁ ପୃଥିବୀ କମ୍ପିଲ ।
 ବିଜୟ କର୍ଣ୍ଣକୁଠାର ପଡ଼ି ଧାଡ଼ିକାରେ
 ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଯେ ନାଶିଲ ସେଠାରେ ।
 ରଜତରେ କରଦମ ହୋଇଲ ବସୁଧା
 ରଣଜୟ କରିଗଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମହାଯୋଦ୍ଧା ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଲେ କୌରବ ସରନ
 କାହ୍ନୁଡ଼େ ମାନବୋକ୍ତ ସର୍ବ ସୈନ୍ୟ ଘେନ ।

ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଦୃଢ଼ ଦେଶିଣ ଅର୍ଜୁନ ଦୃଢ଼ିତ
 ଶୋକ ଅବସ୍ଥାରେ ସୈନ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଆରତ ।
 ପ୍ରବେଶ ପାଣ୍ଡବ ଯାଇ ଜୟନ୍ତୀ ଭୁବନ
 ବିକଳରେ ପୀଲଗୁନି ଭରସ ବଦନ ।
 ସ୍ନାନ ଦେବାର୍ଜନ ଆଦି ସଟକର୍ମ ସାର
 ସାଧୁ ହୋ ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଉଚ୍ଚାର
 ଅନେକ ରହୁ ଦେଶିଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ରଖି କଲ ପାଦପୂଜା ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ରଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଜି ନାଶିଲେକ ବହୁତ ସରନ୍ୟ ।
 ଜୀବନ ତାହାର ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଗାରପଣ
 ଆକାଶରେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତ ସୁର ସିଦ୍ଧଗଣ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ପରାୟେ ରଜା ଥିଲେ ପଞ୍ଚରଥୀ
 ନବଦୀପ ଜଣି ଏହୁ କରନ୍ତେ ନିଷଠୀ ।
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧ ସେ ହେଲ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଉପୋଧ ତେଜ୍ୟା କରିଣ କଲେକ ସମର ।
 ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିଲି ରଜା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗାର ରଣ
 ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଲି ପାଣ୍ଡବେ ଦୃଢ଼ିତ କଷଣ ।
 ଏବେ ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ନାହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କର ଦୟା
 ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ଶ୍ରେଗଜର ହୋଇଣ ନିର୍ଭୟା ।
 ପାଇଲ ହୋ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ହୋଇଣ ନିର୍ଭୟ
 ଏବେ ସେ ଜାଣିଲ ନାହିଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଜୟ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ରଜା ହୋଇଲେକ ଭୁଷ୍ମ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ହେ ମଧୁସୂଦନ ଦୁଷ୍ମ ନିସୂଦନ କାଶ
 ଛେଦନ ନ କର କପା ମୋର ପାଞ୍ଚ ଅର ।
 ସେମାନେ ମୋର ମନକୁ ଥୟ ନ କରନ୍ତି
 ସଦା ନାନା ବିପତ୍ତି କୁପଥେ ନିଅନ୍ତି ।
 ତହିଁରୁ କପରି ମୁହିଁ ପାଇବି ମୁକତ
 ଏହି ସଦବୁଦ୍ଧି ଦିଅ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଏତିକି ପ୍ରାଥନା ତବ ଚରଣ କମଳେ
 ଶାରଳାଦାସର ମତ ରହୁ ସୁନଶ୍ଚଳେ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଅଷ୍ଟମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ

ଅଗ୍ନିଙ୍କଠାରୁ ଶରପ୍ରାପ୍ତି

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ କରି ପ୍ରଣମିତ ।

ପୁଣିଲେ ଅଷ୍ଟମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ସମାବୁର
 କୃପାକରି କହ ମୁନି ଦେନି ଭକ୍ତି ମୋର ।
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ୍ମର ସେ ବାଣୀ
 ଶୁଣିଣ ଚରିବ ଏହି ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ମହାପତି
 କହିବା ଅଷ୍ଟମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ।
 ଏ ସମୟେ ଦିନମଣି ବିଜେ ଉଦେଗିରି
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ବାଜଇ ମହୁଷୀ ।
 କୁରୁପତି ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ସେ ଦେନଣ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଦିନୟ ହୋଇଣ ।
 ସାଜନ୍ତି କୌରବବଳ ଉନ୍ନତ ହୋଇଣ
 ଗଣନା କରି ନ ହୁଏ ଅପ୍ରମିତ ସୈନ୍ୟ ।
 ପୌଷମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀର ତଥ୍ୟ
 ଦଣ୍ଡ ଦେନି ଯୁଦ୍ଧେ ବିଜେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ସେ ସାଜିଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ରଥରେ ଯୋଗିଲେ ନେଇ ଶ୍ଵେତ ଅଶ୍ଵ ଚାରି
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖ ଆଉ ପଞ୍ଚଜନ୍ୟ ବାଜେ
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ରଣସ୍ଥାନେ କଲେ ବିଜେ ।
 ନିଦାଦ ଆଦିତ୍ୟ ଜଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି
 ଗଗନରେ ବିରଜଇ ତାହାଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ।
 ନଉସପ୍ତ ବଳ ଧନୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କର ହସ୍ତେ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପୁଛି ଶର ଆମଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ଟଳ ଟଳ ହେଲ ଭୀଷ୍ମ ଗୁଣନାଦେ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୁରଲ ସୈନ୍ୟଙ୍କର ମୁଖଶବ୍ଦେ ।
 ସହସ୍ର ଶର ଧନୁରେ ଯୋଗଣ ଗାଙ୍ଗେୟ
 କୋପେ ବିଜେ ଯହିଁ ଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜୟ ।
 ପୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ସହସ୍ରେ ନାଗତ ପୁରାଇ
 କପିକେତନ ଧ୍ଵଜକୁ ବିଛଇ ନଠାଇ ।
 ବଦନ୍ତି କେଶବ ତୁମ୍ଭେ ଦେଖ ପୀଲଗୁନି
 ଦୁଇସପ୍ତ ଶର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଛଇ ଏକାକି ।
 ପୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁଣେ ଯୋଗ ଦୁଇଶତ ବାଣ
 ହନୁମନ୍ତ ପରେ ତାହା ବିଜେ କରି ଟାଣ ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା କେହି ଦେଖି ତ ନ ପାର
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଗଗନ ବିହାସ ।
 ନାଗସୂତଙ୍କ ବଚନେ ପୁଣିଲେ କରାଣୀ
 ଆଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ ଗଲେ କି ନିଶା ଆସେ ଗୋଟି ।

ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ଏ ଉତ୍ତର ଦେଲେ
ସମରେ ବମ୍ବୁ ପାର୍ଥ ହେଲୁ କି ବୋଇଲେ ।
ଅନ୍ୟାୟ ଶରମାନ ଗାଙ୍ଗେୟ ବନ୍ଧିଲେ
କେଶୁକର ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପରାୟେ ବନ୍ଧିଲେ ।
କପିଳେଶେନ ବନ୍ଧିଲେ ଶର ସସ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର
ପ୍ରତିଶରେ ଛେଦିଲେ ତା ଗାର ପାଲଗୁନ ।
ସରଥୀକୁ ଚାହିଁ ଲକ୍ଷେ ନାରୀ ପୁରୁଷ
ବନ୍ଧିଲେ ଅସୁର ବାଣ ପୁଣ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ।
ଅର୍ଜୁନକୁ ପେଷିଲେ ସେ ଶର ଅଭିବ୍ରତ
ବାବଲ ଶରେ ଛେଦିଲେ ତାହା ଗାରପାର୍ଥ ।
ସମରେ ପଶିଲ ଆସି ଗାର ବୃକୋଦର
ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାଶିଲ ନୃସିଂହ ପ୍ରକାର ।
ଅଧରେ ଦନ୍ତ ଚାପିଣ ଶୂନ୍ୟ ଶର ଲଗି
ଦେଖିଣ କୌରବ ବଳ ପଳାଇଲେ ଭଙ୍ଗି ।
ସୈନ୍ୟ ପଳାଅନ୍ତେ ଦୁରୁ ଦେଖିଲ ଶକୁନ
ଭ୍ରମକୁ ଉଗାଳେ ଯାଇ ଲକ୍ଷେଯୋଦ୍ଧା ଘେନି
ଭ୍ରମ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ଶକୁନକୁ ଦେଖି
ବଳପଲ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଧାଏଁ ଶୈବପ୍ରସାଦ ।
ଗଦା ବୁଲାଇଣ ବେଗେ ଭ୍ରମସେନ ଉଠି
ଶକୁନର ରଥେ ତାହା ବଳସମ ପିଟି ।
ଗଦାର ଆଘାତେ ରଥ ଚୁଣ୍ଡି ହୋଇଗଲ
ରଥୁଁ ଡେଇଁଣ ଶକୁନ ବେଗେ ପଳାଇଲ ।
ଗଦାକୁ ପିଟିଣ ଭ୍ରମ ଶେଷ କଲ ସୈନ୍ୟ
ପଳାଏ ଶକୁନ ଭୟେ ନିରାଶ ହୋଇଣ ।
ଭ୍ରମସେନ ଡାକେ ମାମୁଁ କ୍ଷତ୍ରୀମାସ ରଥ
ହାରିଣ ପଳାଅ କର୍ପା ନ କରି ଉପାୟ ।
ଗାଡ଼େ ଯାଇ ବୃକୋଦର ରଥେ ଗଦା ପିଟି
ଆକର୍ଷଣ ପିଟନ୍ତେ ସେ ଗଲ ଧୁଳ ଉଠି ।
ଭାଜି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ରଥ ହେଉଅଛି ଧୁଳ
ବିହମିଣ ଗଦାବର ପିଟୁଅଛି ବଳୀ ।
ରଥ ସାରଥୀ ସେ ଚୁନା ହୁଏ ଏକେ ଏକେ
ଭୟେ ସମର ଉପେକ୍ଷ ପଳାଇଲେ ଥୋକେ ।
କରେ ଧରି ଗଜଦନ୍ତ ବୁଲଇ ପାବନ
ଗଜଙ୍କ ଉପରେ ପିଟେ ହୋଇ ମହାତମ ।
ବେଳୁବେଳ ଗଜକୁ ସେ ବୁଲଇ ପ୍ରତୀ
ପିଟନ୍ତେ ସେ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ମସିଗୁଣ ।

ସମର ବଦାତେ ଦୂରେ ବହଇ ପବନ
ରକତରେ ପୃଥ୍ବୀ ସେ ହୋଇଲ କର୍ଦ୍ଦମ ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ଶକୁନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗଜ
ଧନୁ ଟଙ୍କାରି ଭ୍ରମକୁ ବନ୍ଧିଲ ନାଶକ ।
ଶର ପଡ଼ିଲେ ପାତଲ ଭ୍ରମ ବାମଫଳ
ଭ୍ରମ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଶର ହୋଇଗଲ ଭଙ୍ଗ ।
ତହୁଁ ଗଦା ବୁଲଇଣ ଭ୍ରମ କୋପାଳଲେ
ଧାଡ଼ିକାରେ ପିଟିଲ ସେ ହସ୍ତୀ ବସସ୍ଥଳେ ।
ଦାରୁଣ ପ୍ରହାରେ ହସ୍ତୀ ପଡ଼ିଗଲ ଛିଡ଼ି
ପଳାଏ ଶକୁନ ତହୁଁ ହୋଇ ପାଦଗତ ।
ତହୁଁ କୋପରେ ଧାଇଁଣ ପବନ ଦୁଲଲ
ଧାଡ଼ିକାରେ ଧଇଲେ ସେ ଶକୁନର ବାଳ ।
ଦକ୍ଷିଣରେ ଗଦା ବାମେ ଶକୁନର କେଶ
ବୁକୁରେ ଆଶୁ ଦେଇଣ କରଇ ହିଙ୍ଗାସ ।
ଅନେକ ଅବସ୍ଥା ମାମୁଁ ଶ୍ରେଣିଅଛି ଆମ୍ଭେ
ତୋ ବୁଦ୍ଧିରେ ପଡ଼ି ମଉ ସବୁ କଉରବେ ।
ସୁମର ସୁମର ମାମୁଁ ତୋ ଲକ୍ଷ୍ମଦେବତା
ଡାକ କୌରବକୁ ତୋତେ କେ ଅଛି ରଖଡ଼ା
ତୋର ହୃଦ ବଦାରିବ ଏହି ନଖେ ମୋର
ପିଇଣ ଶୋଣିତ ଆଜି ତୋପିବ ଉଦର ।
ଶକୁନ ନିଧନ ବୋଲି ଶୁଭଲକ ଧ୍ବଜ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଉଠିଲ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
ଅନେକତ ଭାଇକୁ ସେ ଦେଖିଣ ସଙ୍ଗର
ଦୁଃଖାସନ ଭେଟିଲ ସେ ଭ୍ରମର ଆଗର ।
ଗାର ବିସମ ଦେଖାଇ ଯାନ୍ତେ ଦୁଃଖାସନ
ଶକୁନକୁ ଉପେକ୍ଷିଣ ଧାଏଁ ଭ୍ରମସେନ ।
ଭ୍ରମ ପ୍ରତିଦିନେ ତହୁଁ ଶକୁନ ପଳାଇ
କୌରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଲୁଚିଲ ସେ ଯାଇ
ଦୁଃଖାସନ ଦୁର୍ଜୟ ସେ ପଳାଇଲେ ଫେଡ଼େ
ସମରେ ଗୋଲ ହୋଇଲ ଗଜ ଅଣ୍ଟା ରଥେ ।
ଧାମନ୍ତେଣ ଉଡ଼ିଲ ସେ ଚରଣର ଧୁଳି
କମିରରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ଅଂଶୁମାଳି ।
ବାରଣ ନ ଗଲ ତହିଁ ପର କେ ଆପଣା
ଗହଳ ଧନ୍ଦୋଳାରେ ଯେ ସବେ ହେଲେ ବଣା
କେଣେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ କେଣେ ଜଉଡ଼ା ବାରୁଣା
ପଥ ନ ପାଇଣ ସବେ ହୋଇଲେକି ବଣା ।

ଯାହାକୁ ଯେ ଯହିଁ ଦେଖେ ପ୍ରହାରର ଗଦା
 ପଡ଼ିଲେକ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଦଣ୍ଡିଲକ ପଦା ।
 ଗଜେ ଗଜ ପଡ଼ି ତହିଁ ହେଲେ ଛଟପଟ
 ଅଶ୍ବଙ୍କର ମୁଖ ବନ୍ଦ ଭଙ୍ଗ ଦେଲେ ଥାଟ ।
 ଅଶ୍ବେକ ଆଶ୍ବେହି ତହୁଁ ନକୁଳ କୁମର
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ତୁଲେ କରିଲେ ସମର ଅପାର ।
 ଅନେକ ଶର ବିନ୍ଦିଲେ ଶଲ୍ୟ ମହାରଥୀ
 ନକୁଳର ସୈନ୍ୟମାନେ ଲଭିଲେ ବିକୃତି ।
 ଶଗେ କୁମାର ମାଲ୍ୟ ନବନିଶି କୁନ୍ତ
 ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରୟେକ ଦୂରଲ୍ଲ ଶଲ୍ୟଙ୍କର ରଥ ।
 ରଥରୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ଶାଳ୍ୟଙ୍କର ଗଜା
 ବହୁତ ସମର କଲେ ମାକୁଳ ଭଣଜା ।
 ରଥ ବୁଲଇ ନକୁଳ ଦୁରେ ପିଙ୍ଗି ଦେଲ
 ବେନି ଯୋଜନରେ ରଥ ପଡ଼ି ରୁନା ହେଲ ।
 ଶଲ୍ୟଙ୍କୁ ନକୁଳ କଲେ ବହୁତ କଟାଳ
 ରଣରଙ୍ଗେ ଶଲ୍ୟଙ୍କର ଧଇଲେ ସେ ବାଳ ।
 ବାମକରେ ବାଳ ଧରି ଡାହାଣେ କଟାଶ
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ଇଷ୍ଟ ସୁମର ତୋହରି ।
 ତା ଦେଖି ଧାଇଁ ଅଇଲ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ମାତାଙ୍କ ଶ୍ରାବ ଏ ଆତ୍ମ ମଉଳା ହୁଅନ୍ତି
 ଏହାକୁ ଉପେକ୍ଷା କୁହେ କରିବା ହେ ଶ୍ରାବ
 ପ୍ରାଣ ଦେନ ସମରୁ ଏ ଯାଆନ୍ତୁ ପଳାଇ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ନକୁଳ ଛୁଡ଼ିଦେଲ ବାଳ
 ପଳାଇଲ ଶଲ୍ୟ ରଥୀ ହୋଇ ଅସମ୍ଭାଳ ।
 କନକ ରଥ ଆଶ୍ବେହି ସହଦେବ ବୀର
 ଅଶ୍ବଥାମା ସଙ୍ଗେ ଯାଇ କଲେକ ସମର ।
 ମାତ୍ରୀସୁତ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ରୁଡ଼ାମଣି
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଜାଣି ।
 ସମରେ ଅନିବାରଣ ଅଟେ ଅଶ୍ବଥାମା
 ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ଜାଣେ ସେହି ମହାତମା ।
 ଶରେ ଶର ବିହାବିହା ହେଉଛନ୍ତି ବେନି
 ବେନିଶର ହାବୋଡ଼ନ୍ତେ ଉଠଇ ଯେ ବନ୍ଧି ।
 ନକୁଳ ଦୁଃଶାସନ ଯେ ହେଲେ ଦୁଃହ ଭେଟ
 ନକୁଳ ଯେ ଏକା ଦୁଃଶା ସଙ୍ଗେ ବହୁ ଧାଟ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ କରେ ଧରି ବେନି ଗଦା
 ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟେ ସେହୁ ଅଟେ ମହାଯୋଦ୍ଧା ।

ଦୁହେଁ ମହାବଳବନ୍ତ ସର୍ବୀ ମହାମଲ୍ଲ
 ପାଶାଣକୁ ଭେଦୁଅଛି ଦୁହିଙ୍କର ବୋଲ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଦେବ ଦୁଃଶାସନ
 ସହୋଦର ଅନ୍ୟାଅନ୍ୟ ହେଲୁ ଅକାରଣ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ବିବସନ କଲୁ ସଭାତଳେ
 ତାର କେଶ ଧରି ଦେନିଗଲୁ ବାହୁବଳେ ।
 ଆକ୍ରାନ୍ତ ତାର କେଶ ରହିଛି ମୁକୁଳ
 ସେହିଦିନୁ ଅବସନ ଅଛି ଏହା ବାଳ ।
 ଉପାଡ଼ଣ ତୋର ଦକ୍ଷ ଭୁଜ ବୃକୋଦର
 ଶୋଣିତକୁ ନିଉଡ଼ିବେ ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶର ।
 ତୋର ଭୁଜ ଶୋଣିତରେ କେଶକୁ ପଶାଳ
 ତେବେ ସେ କେଶ ବାନ୍ଧିବେ ଦ୍ରୁ ପଦ ଦୁଲ୍ଲଳ
 ଶ୍ରୀମସେନ ଠାକୁରଙ୍କ ଦୃଢ଼ସ୍ତ୍ରୁତ ଏହି
 ଆତ୍ମର ହସ୍ତରେ ତେଣୁ ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ ଶୁଣି କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ବଳି
 ଚଉଷଠି ଶ୍ରୀ ଗଦା ବୁଲଇଣ ତୋଳି ।
 ଯେସନେକ ବର୍ଷାକାଳେ ହୋ ଏ ଡ଼େବାତ
 ସେ ବାନ୍ଧେ ଉଡ଼ି ପଡ଼ିଲେ ଦୁରେ ଗଜସୂଥ ।
 ମାତ୍ରୀନନ୍ଦନ ବୁଲ ଏ ନବନିଶି କୁନ୍ତ
 ସେ କୁନ୍ତ ଆଦାତେ ସୈନ୍ୟ ମରିଲେ ବହୁତ
 ଦୁଃଶା ଉପରେ ନକୁଳ କୁନ୍ତ ପ୍ରହାରିଲ
 ତାହା ଦେଖି ଦୁଃଶାସନ ଆଡ଼ ହୋଇଗଲ ।
 ଦୁଃଶା ନକୁଳ ରଥରେ ଗଦାକୁ ପିଟିଲ
 ନକୁଳ ସେହି ରଥକୁ ବଞ୍ଚାଇଣ ନେଲ ।
 ସୁଣି କୁନ୍ତ ବୁଲଇଣ ମାତ୍ରୀଦେବୀ ବଳା
 ରଥ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସଭାରେ ଧାଇଁଲ ।
 ଦୁଃଶାସନ ରଥପରେ କୁନ୍ତ ନେଇ ପିଟି
 ବେନିଶତ୍ରୁ ହୋଇ ଦୁଃଶା ରଥ ଗଲ ପାଟି ।
 ଦୁଃଶାକୁ ବିରଥୀ ଦେଖି ଦ୍ରୌପଦୀ ଆବୋରିଲ
 ସହଦେବ ନକୁଳର ପାଶରେ ରହିଲ ।
 ନକୁଳ ଯେ ସହଦେବ ଏକ ସଙ୍ଗେ ଚଳି
 ତାଙ୍କ ଆଗେ ଯୁଦ୍ଧେ କେହି ନ ପାରନ୍ତି ମିଳି
 ଏହିପରି ସମର ଯେ ହେଲ ଘୋରତର
 ବଳ ଅବସାନେ ଅସ୍ତ୍ର ହେଲେ ଦିନକର ।
 କୃପାଶ୍ରମ୍ୟଙ୍କର ରଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ତୁଲେ
 ବହୁତ ସମର ତହିଁ ଏହି ଦୁହେଁ କଲେ ।

ଦ୍ରୋଣ ଆଜି ଦ୍ରୁପଦର ହୋଇଲୁ ସଂଗ୍ରାମ
 ଅମାତ୍ୟ ରଣ କରନ୍ତି ଦୁହେଁ ଛୁଡ଼ି ଧର୍ମ ।
 ଉଭୟ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିଲେ ବହୁତର ରଥୀ
 ଅନେକ ଯେ ପାରିଦଶ୍ୟ ଅନେକ ପଦାତି ।
 ଶୁଷ୍କ ଅନ୍ଧକାର ଶର ବହୁ କଲେ ବୃଷ୍ଟି
 ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟିଅଛି ନ ଦିଶଇ ସୃଷ୍ଟି ।
 ପର କେ ଆପଣା ବୋଲି ନ ପାରିଲେ ଚିହ୍ନି
 ଆପଣା ଆପଣା ମଧ୍ୟେ ହେଲେ ହଣାହଣି ।
 କେଣେ ଯେ ଉଦ୍‌ବିତ କେଣେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଗଲ
 ଏସନକ ରଣ ହେଲୁ ବାରଣ ନୋହିଲୁ ।
 କାହାର ରଣେ ପଡ଼ିଲେ କେତେକେତେ ଯୋଧୁ
 ଅନ୍ଧ ନୋହିଲୁ ଯେ ମହାସମରେ ଭିସେଧୀ ।
 ଦୁଇ ବଳଙ୍କୁ ବାଧୁଲୁ ସେ ଦିନର ଯୁଦ୍ଧ
 ରଥୀ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ତହିଁ ପରୁଣ ପରାଧ ।
 ଅଣୀ ପରାଧ ପଡ଼ିଲେ ଦୁଇବଳ ସେନା
 ଅଶ୍ୱଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେକ ନୋହିଲୁ ଗଣନା ।
 କେତୁ ଗଣିବ ପଦାତି ପଡ଼ିଲେ ବା କେତେ
 ତାଳେକ ଉକ୍ତ ହୋଇଲେ ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 କ୍ଷୁଧା ପିପାସା ଭୁଲିଲେ ହେଲୁ ଅର୍ଦ୍ଧସ୍ମିତ
 ଯୁଦ୍ଧ ପରିଶ୍ରମେ ସବେ ଅଗକତ ହୁନ୍ତି ।
 ଯୁକ୍ତେ ପଞ୍ଚସ ମାସ ଘୋଟିଲୁ କୁହୁଡ଼ି
 ଶୀତରେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଶସ୍ତ୍ର ନ ପାରିଲେ ଧର ।
 ଅତି ଶୀତ ହେତୁ ସବେ କମ୍ପିତ ହୋଇଲେ
 କାମୁଁକରେ ଶର ଯୋଡ଼ି ଦିନ ନ ପାରିଲେ ।
 ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କର କଷ୍ଟ ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧ କର ହେ ପୁଣିତ ।
 ଶଙ୍ଖଗଜ କଲେ ଯଦୁ ଦେବ କମ୍ବୁସାଣୀ
 ରହିଲୁ ରଣ ଅଡ଼ାଇ ପ୍ରହର ରଜନୀ ।
 କେତେକେକେ କାହାର ଯେ ଚେତନା ନ ଥିଲୁ
 ସମରକ୍ଷେତ୍ରେ ଏପରି ଘଟଣା ହୋଇଲୁ ।
 ମହାରଥୀ ରଥୀମାନେ ରଥେ ନିଦ୍ରାଯାନ୍ତି
 ହସ୍ତୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଦୁମାନ୍ତି ।
 ଅଶ୍ୱଙ୍କ ପରେ ଶୋଇଲେ ଯୋଦ୍ଧା କୁନ୍ତ ଧରି
 କେବଣ ଯୋଦ୍ଧା ଶୋଇଲେ ମଡ଼ାକୁ ଆବୋଟ
 ଏହିବେଳେ ସଞ୍ଜୁକୁ ଯୁକ୍ତେ ଧୃତବ୍ରହ୍ମ
 ଏତେ ଶୁଷ୍କହେଲୁ ଜିପା ନ ଫେରିଲେ ଥାଟ ।

ସଞ୍ଜୁ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅମ୍ଭିକାର ସୁତ
 ଦୁଇବଳ ଯୁଦ୍ଧ ଆଜି ହୋଇଲୁ ବହୁତ ।
 ଶୁଷ୍କ ଯେ ଦିନିଲେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଶର
 ଦିବସ ମଧ୍ୟେ ଘୋଟିଲୁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ।
 ଉଭୟ ସରନ୍ୟମାନେ ହୋଇଲେକ ବଣା
 ବାରଣ ନ ଗଲୁ ତହିଁ ପର କେ ଆପଣା ।
 ଆଜିଦିନ ବଡ଼ ଗୋଲ ହୋଇଲୁ ସମରେ
 ବହୁଗଜ ଅଶ୍ୱ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ଥାଟରେ ।
 ଶୁଷ୍କ ଆଦି ଅପମାନ ବହୁତ ପାଇଲେ
 ଦଶ ସପ୍ତ ରଥୀ ଆଜି ମାରି ନ ପାରିଲେ ।
 ମାରି ନ ପାରିଣ ସୁଦ୍ଧା ରଣ ନ ଛୁଡ଼ନ୍ତି
 ଶୁଷ୍କ ଅର୍ଦ୍ଧ ହୋଇଲୁକ ରଣ ରଙ୍ଗେ ମାତି ।
 ତାହା ଶୁଣି ସଞ୍ଜୁକୁ ଧୃତବ୍ରହ୍ମ କହି
 ଅର୍ଜୁନ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ ସଂସାରେ ଅଟଇ ।
 ରଥ ଗଜ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଥାଟରେ
 ଅଗଣ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ସମର ଭୂମିରେ ।
 ଶୁଷ୍କ ଦେବ ଅପମାନ ପାଇଲେ ବହୁତ
 ତେବେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ଜୟକଲ ପାର୍ଥ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତହୁଁ ସବେ ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା କଲେ
 ଧୃତରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପାର୍ଥ ହେଲୁ କେଉଁ ବଳେ ।
 ସଞ୍ଜୁ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ନାତି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବିଦ୍ୟାରେ କି ପାର୍ଥ ହୁନ୍ତା କ୍ଷମି ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାମେ ଗଜା ଯାଗ କଲୁ
 ଦଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ସେ ଆରୁର୍ଯ୍ୟ ପଣରେ ବଢ଼ିଲୁ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଦୁଷ୍ଟର ଆବର୍ତ୍ତ ଏହି ମେଘ ତନି
 ମୁନିବରଙ୍କର ହେଲେ ଏ ଶୁକ୍ର ପ୍ରୋକ୍ଷଣି ।
 ଘୃତ ସମୁଦ୍ରରୁ ଘୃତ ଆଣି ତନି ମେଘେ
 ମୁଷଳ ଧାରେ ବସିଲେ ନେଇ ମହାଯାଗେ ।
 ଏ ବିଧିରେ ତତ୍ତ୍ୱବିଂଶ ବର୍ଷ ମହାଯାଗ
 ଲଭେ ବୈଶ୍ଣାବର ଘୃତ ଖାଇଲେ ସରାଗେ ।
 ମହାଗୁଁ ହୋଇଣ ହେଲୁ ଲୁହୁକୁବୁ ବ୍ୟାଧି
 ଲୁହୁକୁ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ମାଗିଲେ ଔଷଧ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଋଷି ତଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ମାଗିଲୁ
 କେହି ତାହାକୁ ପରମ ଔଷଧ ନ ଦେଲୁ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବ ଏହିପରି ଔଷଧ ଖୋଜିଲୁ
 ସତ୍ୟ ସେତଦ୍ୱା ଯାଇଣ ଦ୍ୱାପର ହୋଇଲୁ ।

ଏତେକାଳଯାଏ ଯଦୁଁ ନ ପାନ୍ତେ ଔଷଧ
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଅନଳ ଦେଲେ ଅତି ସୁଦ୍ଧ ।
 ପାର୍ଥଙ୍କ ଅଜ୍ଞତବାସ ହୋଇଲ ଯେ କାଳେ
 ଅନଳ ମନେ ବରୁର କଲେ ତେତେବେଳେ ।
 ଏ ସମୟେ ଯେବେ ମୁଁ ପାର୍ଥ ପାଶେ ଯିବି
 ତାକୁ ଜଣାଇଲେ ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ୟାଧିରୁ ତରିବି ।
 ଏହା ବରୁର ଅନଳ ବିପ୍ରରୂପ ହୋଇ
 ବନେ ପାର୍ଥଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ ।
 ବୋଇଲେ ଦରିଦ୍ର ବିପ୍ର ଦେଖ ମୋ ଅବସ୍ଥା
 ଭକ୍ଷା ମାଗିବାକୁ ମୁଁ ନୁହଇ ଶକତା ।
 ମୋହର ତହୁଁ ଦରିଦ୍ର ନାହିଁ ଆନ ଜନ
 ମାତା ପିତା ବନ୍ଧୁ ଆଦି ନାହିଁ କେ ମୋ ଆନ
 ଜନ୍ମହୁଁ ଦରିଦ୍ର ମୁଁ ବହୁକାଳୁ ଶ୍ରେଣୀ
 ଆହାର ମୈଥୁନ ନଦ୍ରା ସବ ପରିତ୍ୟାଗୀ ।
 କୁହ ଜଗତବନ୍ଦନ ଅଟୁ ମହାମଲ୍ଲ
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମୋର ବ୍ୟାଧି ହେବ ଭଲ
 ଶୂରବର ସୁନ୍ଦର ତୁ କ୍ଷମା ଜଗଜ୍ଞେ
 ଶୈଲେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବାବୁ ତୋର ନାମଗୋଟି
 ତୋହର ଦର୍ଶନେ ମୋର ବ୍ୟାଧି ନଷ୍ଟ ପାଉ
 ମୋର ସନ୍ତୋଷରେ ତୋର ଯଶ ବୃଦ୍ଧି ହେଉ
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେକ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦ୍ରୁପଦ
 କପରି ଆଶ୍ରେଣୀ ହେବ ତୁମ୍ଭର ଶରୀର ।
 ତହୁଁ ଅଗ୍ନି ଅର୍ଜୁନକୁ ସତ୍ୟ କରାଇଲେ
 ମୁଁ ଯାହା ମାଗିବି ତୁହି ଦେବୁଟିକ ଭଲେ ।
 ଅଗ୍ନିଙ୍କର ଏହିପରି ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ଭବ୍ୟହସ୍ତେ ଜଳ ଟେକିଦେଲ ବୀରମଣି ।
 ଅନଳ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
 ମୋର ରୋଗ ଭଲ ହେବ ଯେଉଁପରି ଜାଣ ।
 ଖାଣ୍ଡବ ବନରେ ଅଛି ଆଶ୍ରେଣୀ ଔଷଧ
 ତା ଖାଇଲେ ଭଲ ହେବ ଲଢ଼ୁବୁଦୁ ବ୍ୟାଧି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହୃତାଶନ
 ସତ୍ୟ କରାଇଣ ମୋତେ ବଞ୍ଚିଲ କଷଣ ।
 ନରଞ୍ଜନରୂପୀ ବୃଷ ଖାଣ୍ଡବ ବନରେ
 ଅଶାଶୀସପ୍ତ ଯୁଣ ତା ଇନ୍ଦ୍ର ରକ୍ଷାକରେ ।
 ଅନେକ ସନ୍ତ୍ରାମ ତହିଁ କରିବେ ମୋ ପିତା
 ସତ୍ୟ କଲ ନ ଜାଣିଣ ହେ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ।

କରତ ରୂପେ ବୁଲୁଛି ମୁଁ ଘୋରବନେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବି ମୁଁ କେନ୍ଦ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ରାଞ୍ଜଳେ ।
 ଅଗ୍ନିଦେବ ବୋଇଲେ ତୁ ଆସ ଏହିଠାରେ
 ସବୁ ଦେବଅସ୍ତ୍ର ଆଣିଦେବ ତୋତେ ଖରେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ରୁଦ୍ରାଇଣ ତଳିଲେ ବହନ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଭେଦଗତେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ପୁଣି ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯାଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ
 ଶଙ୍ଖ ଗୋଷ୍ଠସ୍ତ୍ର ଶୁଭି ଅଶ୍ବଙ୍କ ସହିତ ।
 ମନଭେଗ ଶର ଆଉ ନାଗପୁଣ ଅସ୍ତ୍ର
 ଗାଣିବ ଧନୁ ଆବର ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ର ।
 ଏ ସକଳ ଅସ୍ତ୍ର ନେଇ ତଳିଲେ ବହନ
 ଶିବପୁରେ ଯିବାପାଇଁ ବରୁରଲେ ପୁଣି ।
 ତହୁଁ ତଳିଗଲେ ଅଗ୍ନି କୈଳାସ ପର୍ବତେ
 ରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ବ୍ୟାଧି ଆଶ୍ରେଣୀ ନମନ୍ତେ ।
 ପାଣ୍ଡୁପତ ଶର ଆଉ ପିନାକ କାର୍ମୁକ
 ହରଷରେ ସଦାଶିବ ଦେଲେ ଯେ ଏତେକ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଚୁଣ ଯେ ବେଳ ମାଗନ୍ତେ ଉମାଙ୍କୁ
 ସନ୍ତୋଷରେ ତାହା ଆଣି ଦେଲେ ଅନଳଙ୍କୁ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯାଇ ଅଗ୍ନି ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି
 ସେହି ଶକ୍ତି ସମର୍ପିଲେ ତାଙ୍କୁ ବେଦପତି ।
 ବୈଶ୍ଣାବର ବିଜେ କରି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ
 ସପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୁଲିଲେ ସେ କ୍ଷଣକ ମାତ୍ରେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ସେ ଇନ୍ଦ୍ର ଶକତି
 ପଦ୍ମତାସ୍ତ୍ର ଦେଲେ ହିମବନ୍ତ ନରପତି ।
 ନିର୍ବାତକୁ ମାଗିଲେ ସେ ମେଘଶୟ ବାଣ
 ଅଗ୍ନି ଶର ବଜ୍ରହୋଷ୍ଟ ଦେଲେ ତତକ୍ଷଣ ।
 ଆଦିତ୍ୟଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଯେ ତହୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ
 ହେମ ଶର ଦେଲେ ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ଦଇବତ ।
 କୁବେରଠୁଁ ରତ୍ନାବଳୀ ଗଦା ମାଗିନେଲେ
 ଏକ ରାସକେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୁଲିଲେ ।
 ପଦନାଶର ମାଗିଲେ ପବନ ଦେବଙ୍କୁ
 କାଳପାଶ ମାଗିଲେ ଯେ କୃତାକ୍ର ଦେବକୁ ।
 ବରୁଣ ଦେବତାଠାରୁ ନେଇ ଜଳପାଣୀ
 ଅନନ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନେଲେ ନାଗପାଶ ଆସି ।
 କଉଶିକ ଶର ଦେଲେ ଅଶ୍ବିମାକୁମାର
 ପୃଥ୍ବୀଭେଦ ଶର ଦେଲେ ପୁଂସ ଅସ୍ତ୍ର ବର ।

ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ ଶୁଣ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଦିବ୍ୟ ଦେବେ ଜାଣନ୍ତି ଅଗ୍ନି କର କଷ୍ଟ ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ମାଗୁଁ ଅଗ୍ନି ଆଶେଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ
 ସଦା ଦେବତା ଏ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଲେ ତୋଷ ଚିତ୍ତେ ।
 କଉତୁକେ ମାଗିଆଣି ସେହି ଶରମାନ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଆସି ହୁତାଶନ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭ କଲ୍ୟାଣେ ସୁଖୀ ହୁଅ ପାର୍ଥ
 ଏହି ଶସ୍ତ୍ରମାନ ତୋତେ ଦେଇ ପରପତ ।
 ଅରଜନ ଆଶେଷ୍ୟ ନଦିଦୋଷ ରଥ
 ମାତଳକୁ ଆଣି ଦେଲେ ଅଗ୍ନି ଦଇବତ ।
 ଶାଣ୍ଡବ ବନକୁ ଗଲେ ଅଗ୍ନି ପାର୍ଥ ଦେନ
 ପାର୍ଥକୁ ରୁଦ୍ରାଇ ବନେ ଲାଗିଲେ ବହନ ।
 ଉତ୍ତରାଶ୍ୱସ୍ତ୍ର ଯୁଗ ଶାଣ୍ଡବର ସୁଧୀ
 ଅଶୀସସ୍ତ୍ର ଶୁରଶତ ବୃଷ ଅଛୁ ପୁର ।
 କ୍ଷୁଦ୍ରବୃଷ ଯେତେ କେତେ କରିବ ଗଣନ
 ସମସ୍ତ ଅଗ୍ନିଦେବତା କରିଲେ ଦହନ ।
 ଜାଣି ଅସଂଖ୍ୟ ସମର କଲ ମଦବାନ
 ଯୁଦ୍ଧ ନ ସରିଲା ତିନିରାତି ତିନିଦିନ ।
 ଯକ୍ଷ ଗନ୍ଧର୍ବ ଶୁରଶ ଦେବ ସଙ୍ଗେ ଘେନି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ହାରିଗଲେ ରଣେ ସସ୍ତ୍ରଯୋନି ।
 ସୁଖରେ ଉକ୍ଷଣ କରେ ଅଗ୍ନି ମହୋଷଧି
 ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ହେଲ ଅଙ୍ଗୁ ଗଲ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଧି ।
 ଶାଣ୍ଡବବନ ସମସ୍ତ ଦହନ ହୋଇଲ
 ଶୋଷକ ସର୍ବ ବିକରେ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇଥିଲ ।
 ଶୂନ୍ୟ ରହିଲା ତାରାସୀ ନାମରେ ଯେ ପକ୍ଷୀ
 ଅଗ୍ନିରାଜ ବୃକ୍ଷଗୋଟି ମାତ୍ର ରହିଅଛି ।
 ଭୃଞ୍ଜିଣ ଭୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେ ଦେବ ବୈଶ୍ଣାବର
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଇଲେ ତୋଷେ ମାଗ ମୋତେ କର
 ତୋ ଯୋଗୁ ଶାନ୍ତ ହେଲ ମୋ ତିନିପୁର ବ୍ୟାଧି
 ତୋହର ମନର ବାଞ୍ଛା କରିବି ମୁଁ ସିଦ୍ଧି ।
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ କି କର ମାଗିବି ମୁଁ ତୋତେ
 ଜାଣି ସବୁ ଅନୁଗ୍ରହ କର ଦେବ ମୋତେ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ବୈଶ୍ଣାବର
 ଯେତେ ଅସ୍ତ୍ର ଆଣିଦେଲି ରହୁ ତୋର କର ।
 ତଳହସ୍ତ କରିଣ ଯେ ମାଗିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱହସ୍ତ କରିଦେଲେ ଦେବ ହୁତାଶନ ।

ତୃପତ ଲଭଣ ଚହୁଁ ଅନଳ ବୋଇଲେ
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଆଦି ସମ ନୋହିବେ ତୋ ଭୁଲେ
 ଅନଳ କାଳର ବ୍ୟାଧି ଗଲ ତୋ ଯୋଗରେ
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜଳା ହୁଅ ତୁ ସମରେ ।
 ବାଞ୍ଛାଫଳ ଦେଇ ଚହୁଁ ଅଗ୍ନି ଶୁଭଗଲେ
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପାର୍ଥ ରୁଣୀରେ ରଖିଲେ ।
 ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ ଶୁଣ ରାଜା କୁରୁସାର୍ଥ
 ତେଣୁ ପାର୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମରେ ଜଣଇ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ବୋଇଲ ଏକା ଗ୍ରୋଣଙ୍କର ବିଦ୍ୟା
 ଚହୁଁରେ କି ହୋଇଅଛି ପାର୍ଥ ଏତେ ଯୋଦ୍ଧା
 ଅଷ୍ଟମ ବିକସ ଆସି ସମାପ୍ତ ହୋଇଲ
 ଶ୍ୱସ୍ତକର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା ।
 ଆଉ ରଣ କରିବାକୁ ଅଛି ବେନିଦିନ
 ଏଥିରେ କି ରାଜା ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ଯଶସ୍ୱାନ ।
 ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ ଏହା ପ୍ରସରିଲା ଶବ୍ଦ
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ କୁରୁପତି ।
 ରାଜା ଆଜ୍ଞାରେ ସାଜିଲେ ଚହୁଁ ସମଦଣ୍ଡ
 ଘୋର ବାଦ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ସାଜନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଏ ରଥ ଗଜ ଯେ ଭୁରଙ୍ଗ
 କଟେସୁ ମଣ୍ଡିଣ ରଥ ଚଳାଇଲେ ବେଗ ।
 ଦିନକର ନାଥ ଉଦେ ହୋଇଲେ ପୂର୍ବରେ
 ଅରୁଣ ବିକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ରକତ ବର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ସଞ୍ଜର ବଲ୍ଲଭ ନାଥ ପୃଥିବୀନ ଚକ୍ର
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ନିସୁଦନ ବିହକ୍ତା ବିଧାତା ।
 ମେଘନାଦ କାଳିମେଘ ମେଘ ପିଙ୍ଗରୁଚି
 ଦୁଃଶ୍ରବା ସିଂହଶ୍ରବା ଅଶ୍ୱସେନ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ଏହି ସପ୍ତଅଶ୍ୱେ ତୋର ରଥେ ଯୋଗୁଛନ୍ତି
 ନିମିଷକ ମଧ୍ୟେ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭ୍ରମନ୍ତି ।
 ଶୂନ୍ୟ ବିଚରଣ କର ଅର୍ଦ୍ଧ ନିସୁଦନ
 ଦିଗମ୍ବର ପୁରୁଷ ତୁ ଦେବ ନରଞ୍ଜନ ।
 କରଇ ପାର୍ଥନା ମୁହିଁ ବିନୟ ଯୁକ୍ତେ
 ଉକ୍ତବକ୍ତ୍ରଲ ସ୍ୱାମୀ କୃପା କର ମୋତେ ।
 ପ୍ରସାଦେ ଉଦୟନାଥ ଉଦୟ ପବନ
 ମେରୁ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରି ପଶ୍ଚିମରେ ଅସ୍ତ୍ର ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ଜଗଜ୍ଜନ ଗୁରୁ
 ଭୁବି ସିନା ଆଦିଅନ୍ତ ଜଗତରେ କରୁ ।

ଜୟ ଦେ ଅଭୟ ବରଦାତା ଦିନକର
ସୁରସିକ ମୁନିମାନେ ଭଜନ୍ତ କୋହର ।
ସତ୍ୟ ଶତ୍ରୁର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୃତି ସ୍ଥାବର ଗୋଟାନ୍ତି
ଶୂନ୍ୟରୁ ଜନମ କରୁ ସମସ୍ତ ନିର୍ମଣ ।
ଭଜଇ ମୁଁ ଅବନିଶି ତୁମ୍ଭ ପଦପାଦେ
ମୁକତି ଲଭିବାପାଇଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଦେବଙ୍କର ଚରଣେ ଦଇନୀ
ମୁକତି ଲକ୍ଷେ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଭ୍ରମନ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ନବମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦ୍ଵାରା
ଅନର୍ଯ୍ୟମଣି ମୁକୁଟ ଆନୟନ

ଲେଙ୍କ ଦେଶର ରାଜା ମନୁ ନରପତି
ଅଗସ୍ତିକ ପାଦେ କଲେ ବିନୟେ ଭଜନ୍ତି ।
ଅନୁଗ୍ରହ କର ତୁମ୍ଭେ ରାଣି ବ୍ରହ୍ମବେଶ୍ଵ
ପ୍ରଳୟ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଶକ୍ତ ।
ବାଳୁକ କାଳରେ ତୁମ୍ଭେ ଖେଳ କୁକୁଡ଼ଲେ
ବାସନ୍ତକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଲ ମନ୍ତ୍ରବଳେ ।
ଏ ମହାଭାରତ ଅଟେ ଅତୁଷ୍ଟ ଅଶ୍ରୁତି
ସଂସାର ଜନଙ୍କୁ ଦେଲ ତୁମ୍ଭେ ଗତି ମୁକ୍ତି ।
କିପରି ସଂଗ୍ରାମ କଲେ ଶ୍ଵଶୁ ନଦେବନ
ଏହା ସଂକ୍ଷେପିଣ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ଆପଣ ।
କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମହା ବ୍ରହ୍ମବେଶ୍ଵ
ଶୁଣି ଆହେ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ମହାଶ୍ରୋତା ।
ଅଷ୍ଟମ ଦିବସ ଅନ୍ତେ ପାଣ୍ଡବ ସଇନ
ଶ୍ଵଶୁକୁ ଜଣିବାପାଇଁ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ।
ସାଜନ୍ତି ସେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଫିତରର ପତ
ସୁରସିକ ମୁନିମାନେ ଯାକୁ ସଦା ଚନ୍ଦ୍ର ।
ସେ ସ୍ଵାମୀ ରଥେ ବିଜୟ ଖେଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀ
ଆକାଶେ ଗମନ୍ତି ଶଙ୍ଖଆଦି ହୃଦୟର ।
ଦବ୍ୟ ମୂରତି ବିଶେଷାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ନାତି
ଚଳନ୍ତି ପାଣ୍ଡବବଳ ପଶ୍ଚିମ ମୂରତି ।
ବାଜଇ ଯେ ବୀରତର ଟମକ ଦାଉଣ୍ଡି
ଅନେକ ରହେ ଯେଉଁଙ୍କ ରଥମାନ ମଣ୍ଡ ।
ପ୍ରସରେ ପାଣ୍ଡବବଳ ପଶ୍ଚିମେ କୌରବ
ଆଗ୍ରାଣି ଆଟେ ବିଜେ କଲେ ଶ୍ଵଶୁଦେବ ।

ଚଉବର୍ଣ୍ଣାସ୍ର ବଳ ଅଟେ ଧନୁ
ସ୍ଵାର୍ଜୁନ ପାଦେ ଦିଶେ ଶାନ୍ତମୁଖ ସୁନୁ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଯେହ୍ନେ ଅଗ୍ନିଚେତ ଦିଶି
ଖାଣ୍ଡବ ଦହନେ ଯେହ୍ନେ ଅଗ୍ନିଚେତରଣି ।
ସେହିପରି ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ଢେଙ୍କ ଯେ ବିକାଶି
ହେନ୍ତି ସଦୃଶେ ପାର୍ଥର ଢେଙ୍କ ପରକାଶି ।
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ ସେହୁ ଛାଡ଼ିଲେ ଉପ୍ରୋଧ
କ୍ଷତ୍ରିୟ ରଣିବାରେ ଆଦମ୍ଭିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ।
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ନିର୍ଭର ସଂଗ୍ରାମକୁ ଦେଖି
ବନ୍ଧିଲେ ନାରତ ଶ୍ଵଶୁ ଛାଡ଼ିଲେ ଉପେକ୍ଷି ।
ଲୁହାରେ ଖେଳିଲେ ପକ୍ଷ ଶସ୍ତ୍ର ମୁନି
ଟାଣି କେନ୍ଦ୍ରେ ଭେଦିଲ ଅର୍ଜୁନର ହେଡ଼ା ।
ବାସବର ନନ୍ଦନ ଯେ କ୍ଷମା ଜଗନ୍ନାଥ
ବିସ୍ତାର କରଣ ପଞ୍ଚର କଲ ବୃଷ୍ଣି ।
ଶରେ ଶର ବାଜିଣ ଯେ ହେଲ ପଡ଼ିତାଳ
ଝଲକଲ ଅଗ୍ନି ଜାଣି ବଡ଼ବା ଅନଳ ।
ପୁନରାପି ବନ୍ଧିଲେ ଯେ ଶ୍ଵଶୁ ଦଶବୀଣ
ଯେସନେକ ବଳାହକେ କ୍ଷେପନ୍ତି ଗଗନ ।
ବାସବ ସୁତ ଖେଳ ଚହୁଁ ଦଶ ଶର
ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ନାରତକୁ କଲ ନାଈର ।
ଗଙ୍ଗାର ନନ୍ଦନ ଚହୁଁ ସପ୍ତେବାଣ ଢେଙ୍କି
ଆକାଶ ପଥ ଘୋଷିଣ ନାରତ ବରଷି ।
ଅନୁଷଣେ କେନ୍ଦ୍ର ସେ ଶର ପୁଣି ପୁଣି
ବ୍ୟଗ୍ରହସ୍ତେ ପାର୍ଥ ତାହା ଦୁରୁ ଦିଏ ହାଣି ।
ବେନ ଯୋଦ୍ଧା ସମ ଜେନ୍ତି ନୁହନ୍ତି ଯେ ସାନ
ଅହେଲେ ମଧ୍ୟେ ଦୁହେଁ କେନ୍ଦ୍ର ସଂଗ୍ରାମ ।
ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୁପଦର କେଶେ ବଢ଼ିଲ ସମର
ଦୁଃଶାସନ ମାରୁଡ଼ିର ରଣ ଘୋରରେ ।
ସହଦେବ ଶକୁନର ରଣେ ହେଲ ଭେଟ
ଜାଣନ୍ତି ସେ ଗତାଗତ ସମରେ ଗଣେଷ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ବାଜଇ ସେ ରଣଗୋଳ ଏହି ବେନ ସୁନୁ ।
ନକୁଳର ସଙ୍ଗେ ରଣ କରଇ ଦୁର୍ଜୟ
ସମରରେ ଦୁଃଶଙ୍କର ଅଭେଦ ଯେ କାୟ ।
କଣ୍ଠଦୂରଥ ଆଗେନ୍ତି ସେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ
ଅଶ୍ଵଥାମା ତୁଲେ ସେହୁ କରଇ ସଂଗ୍ରାମ ।

ସୋମଦତ୍ତ ସନ୍ନିବେଶେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସମର
 ବାଳାବଳ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସମର ।
 ଆଦ୍ୟାବଳ୍ୟ ସମ ଧନୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭର ହସ୍ତେ
 ଅନ୍ତର ଦଶର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସ୍ତେ ଯେ ବସନ୍ତେ ।
 ପଞ୍ଚତନ୍ତ୍ର ନାଟକକୁ ଘେନି ସୋମଦତ୍ତ
 ବେଳେ ଘେନିଲ ଯାଇ ଶିଖଣ୍ଡୀର ଗାଥ ।
 ଯେସ ନର ଯେମାନେ ପଢନ୍ତି ବଚରେ
 ସେହିପରି ଘେନିଲ ଏ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶ୍ରେରେ ।
 ଘାଏ ମୁକ୍ତି ନାଟ ଦେଲ ପଦ୍ମାବତୀ ବସ୍ତ୍ରା
 ଡାକେ ସୋମଦତ୍ତ ତୋତେ କେନ୍ଦ୍ର କରୁ ରକ୍ଷା
 ଯଦ୍ୟପି ପ୍ରାକର୍ମ୍ୟେ ନୁ ହେବ ଗଜମତ୍ତ
 କେଶରୀ ପ୍ରମୁଦେ କିବା ତାହାର ଆୟତ୍ତ ।
 ଏତେ କହୁ ପ୍ରବଳା କରି ସୋମଦତ୍ତ
 ପାଞ୍ଚ ଲ କୁମର ଚଣ୍ଡି ହୋଇଲ ଅତେଜ ।
 କେଶୁକର ସୋମଦତ୍ତ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ହେଲା
 ତେଜ ପାଇଣ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଗର୍ଜଣ ଉଠିଲା ।
 ଗରବ ଅସ୍ତ ଗୋଟିକ ଧରି ଭୁଲକର୍ଣ୍ଣ
 ଗୁଣେ ଯେକ ଟଙ୍କାଲେ ତାହା ଘନ ଘନ ।
 ଏକପରେ କି ସହସ୍ତେ ଆଦ୍ୟାବଳ୍ୟ ବାଣୀ
 ସେ ତେଜେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ଅନ୍ତରାର ନିଶି ।
 ଆକାଶ କମ୍ପନ ସେହୁ ରେକୁ ପେଷନ୍ତେ
 ବୃନ୍ଦାକେ ଦେଶେ ଉପୁ କଲେ ଶୂନ୍ୟପଥେ ।
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲ ତେଜର ତାର
 ଧନୁରୁ ଗରବ ଦେ ହୁଅନ୍ତେ ବାହାର ।
 ସେହି ଶରକୁ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ସୋମଦତ୍ତ ଶିର ବେଗେ ଜାଟ ଭୁ ବୋଇଲେ
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସେ ଅସ୍ତ ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ଘୋଷି
 ଲକ୍ଷେ ଶର ସୋମଦତ୍ତ କଲ ଚଢ଼ି ବୃଷ୍ଟି ।
 ମହାବଳ ବଳାଶିଳା ଦେବ ଅସ୍ତ ତେଜ
 ସୋମଦତ୍ତ ଶର ସବୁ କରିଲ ଦହ୍ୟା ।
 ସୋମଦତ୍ତର ଆଗରେ ଘୋଷିଣ ଆସିବ
 ତାରଥ ହସ୍ତ ପା ଥୁ ଉପୁ କରନ୍ତେ ।
 ମହାଭୟ ପାଇଲ ତା ସୋମଦତ୍ତ ଦେଖି
 ରମ୍ଭାପଥ ପରି କମ୍ପେ ବୁକି ବେନି ଆଖି ।
 ଗରବ ଶର ଧରିଲ ଯାଇ ହୃଦୟରେ
 ପିଠିକି ନିକିଳ ସାନ୍ତେ ଧରିଲ ଅତେଜେ ।

କମ୍ପଦେବ୍ୟ ନାଶରାଜ ଯେ ଅସ୍ତ ଆଦ୍ୟାବଳେ
 ତାହାର ଆଦ୍ୟାବଳେ ନର ବସ୍ତ୍ର ବେମନ୍ତେ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀର ବାହ୍ୟାବଳେ ସୋମଦତ୍ତ ମଲେ
 ଶିଖଣ୍ଡୀକ ସୋମଦତ୍ତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଦେଖିଲେ
 ଅନୁପମେ ନାଗର ଯେ ସମସ୍ତେ ବରଷି
 ଧର୍ମ ଲକ୍ଷଣ ବନ୍ଧୁକ ସବେ ବାଣଗୁଣି ।
 ଶର ଧ୍ୟରେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶେ ନିଶାପତ
 ଏମର ସେବେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଦିଶେ ସେହିମତ ।
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶେ ଅନନ୍ତ
 ସେହି ପ୍ରକରେ ଦିଶଇ ପଦ୍ମାବତୀ ସୁତ ।
 ଶିଳ କଠରେ ଯେହ୍ନେ ପ୍ରକଳିତ ଅଗ୍ନି
 ଆଟେ ବଳାଶେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସେହି ତେଜ ଜାଣି ।
 ଶତ୍ରୁଜେ ଧନୁ ତାହାର ପିନାକ ସଦୃଶ
 ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇ ନ ରହିଲେ କେହି ତାର ପାଶ
 ଆସିଣ ଘେରିଲେ ଯାକୁ ପଞ୍ଚସପ୍ତ ଗୁପ୍ତେ
 ଶିଖଣ୍ଡୀକ ଦିଶନ୍ତେ ଯେ ଅଜାୟୁ ପ୍ରାପ୍ତେ ।
 ବରଷ ନାଗର ଦେ ପାଞ୍ଚାଳର ସୁତ
 କୌରବ ଯାଟକୁ ସେହି ଏକା କରେ ହତ ।
 ଏକଶର ବରନ୍ତେ ସେ ପାଞ୍ଚଦଶ ପୁଟି
 ଅପୁତେ ବାଣ ଘାନ୍ତୁଲେ ସେହୁ କରେ ବୃଷ୍ଟି
 ଅହୋବଳ ପ୍ରଶଂସନ୍ତ ଶିଖଣ୍ଡୀ ମହତା ।
 ସ ଧୁ ସାଧୁରେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଭୁବ ମହାତ । ।
 ଭୁଲକର୍ଣ୍ଣ ବଦ୍ୟା ଯୋଗେ ଅଟୁ ସାମରଥ
 ଯେବଣ ନାଗର ଦିଶେ ସେ ହୁଏ ଅବ୍ୟର୍ଥ ।
 ନାଗରମାନେ ବଳନ୍ତେ ନ ଦିଶଇ ମୁନ
 ସମରେ ବମ୍ବୁକ ହେଲେ ଚଣ୍ଡି ସବ ସୈନ୍ୟ ।
 ଅନେକ ନାଗର ବଳବାନ୍ତ ଚର୍ଯାମାନେ
 ଅଭୟ୍ୟ କବଚେ ନ ଘେଦନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ର ମୁନେ ।
 ଅସ୍ତର ପ୍ରହର ଜାଣେ ଭୁଲକର୍ଣ୍ଣ ବଦ୍ୟା
 କେଶୁକର ଶିଖଣ୍ଡୀ ଯେ ରଣେ ମହାଯୋଦ୍ଧା ।
 ଅର୍ଯ୍ୟାପ ଶର ଜାଣେ ଦ୍ରୁପଦର ବଳା
 ଅପାଳିତ ଶରେ କହୁ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ କଲ ।
 ଯେସନେକ ଚୁକ୍ରପଳ ପଡ଼େ ବାତ୍ୟାବେ
 ପଡ଼ିଲେ ଅନେକ ରଥ ଶିଖଣ୍ଡୀ ବାତ୍ୟାବେ ।
 ଶୋଣିତ ନଦୀ ବହିଲ ଶିଖଣ୍ଡୀର ଯୁଦ୍ଧେ
 ଯାହାସ୍ତ ଉପୀ ମଲେ ସାତସହ ମଧ୍ୟେ ।

ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଣ ଦେଖି କଉରବେ ଭାଜି
 ଏକାଳେ ଶିଖଣ୍ଡୀ କୋପେ ଧାଏ ଗଲଗାଜି ।
 ରଣରଙ୍ଗେ ବଜୟ କି କୃତାନ୍ତ ଦେବତା
 କ୍ଷମା ହୋଇ ତା ପ୍ରମୁରେ ନାହିଁ କେ ରହନ୍ତା
 ଶୁଣୁଙ୍କ ଆଗେ କହିଲେ ଯାଇଁ ଶୁରଗଣେ
 କୁରୁସୈନ୍ୟ ଶେଷ ହେଲେ ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଣେ
 ଶୁଣି କୋପାନଳ ହେଲେ ଭରତର ମଲ୍ଲ
 ସଶସ୍ତ୍ର ଲଗିଲ ମୋତେ କୃପକର ବୋଲ ।
 କୋପେଣ ବୋଇଲେ ଶୁଷ୍କ ଗୁଡ଼ି ଧର୍ମବାଟ
 ଆଜ ନିଶ୍ଚୟ ଦହିବ ମୁଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଥାଟ ।
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଜୋ ଦେହେଲେ
 ହୋଧେ ଶୁଷ୍କ ସେହି ଦୁଇ ବାଣକୁ କାଢ଼ିଲେ
 ମହାବୃଷ୍ଟି କାଳେ ଯେହ୍ନେ ଗର୍ଜିଲ ଜଳଦ
 ସେହି ପରସ୍ତେ ଶୁଭଲ ଶୁଷ୍କ ଗୁଣନାଦ ।
 କାଳାନ୍ତକ କାଳେ ଯେହ୍ନେ ବିକାଶେ ଦହନ
 ବେନି ବାଙ୍କର ତେଜେ ଦିଶଇ ତେସନ ।
 ମାଳବାଣ ଅଟଇ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ହରି
 ଯେହ୍ନେ ଭୁଜବାଣ ସେହ୍ନେ ରୁଦ୍ର ଅବତରି ।
 ଯୁକ୍ତେ ଅଟନ୍ତି ହରି ହରି ଏକ ଆତ୍ମା
 କଉତୁକେ ଶରରୂପ ଧଇଲେ ମହାତ୍ମା ।
 ସଂସାରକୁ ସେ ଦହନ କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଧଇଲେକ ହସ୍ତେ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଦିଗପାଳ
 ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ପୁରାକବ କାଳ ।
 ସେହି ଅସ୍ତ୍ରକୁ ସମାନ ନୋହେ ଫାଲଗୁନ
 ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିଣ ଶୁଷ୍କ ବନ୍ଧିଲେ ତା ଦେନ ।
 ସେ ଦୁଇ ଅସ୍ତ୍ରର ତେଜ ଉଲ୍‌କାପାତ ଜଣି
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦିନକର ମଣି ।
 ସାସେ ଦୁଃସ୍ତରଲେ ଦୁଇବଳର ସଜନ
 ଶୁଷ୍କ ରଣ ବୋଲିକରି ଶୁଭଲକ ଧନ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ଯେ ବିକାଶିଲ ତେଜ
 କ୍ଷଣମାତ୍ରେ ରଥ ନିଜ ହୋଇବ ଦହିୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲନ୍ତି କୁହେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
 ଶୁଷ୍କଙ୍କର ତେଜମୋତେ ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇଲ ନବଦିନ ପରିଯନ୍ତେ
 ଏମନ୍ତ ଶର ତ ଦେଖାନାହିଁ ଶୁଷ୍କ ହସ୍ତେ ।

ପ୍ରଳୟ ଅନଳ ପ୍ରାୟ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ତେଜ
 ପାରିଲେ ପାଣ୍ଡବକଳ ରଣ ଦେବରାଜ ।
 ପାର୍ଥ ମୁଖ ଦୁରପଦ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ମନେ ବିରୁରନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ନାରାଜ ନିକଟେ ଦେଖି ସାସେ ଫାଲଗୁନ
 ଶରୀର କମ୍ପଇ ଧନୁ ନ ପାରଇ ଦେନ ।
 ବିରୁର ଜରନ୍ତି ହରି ପାର୍ଥ ଭୟକଲ
 ଆଜ ନିଶ୍ଚୟ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ନାଶଗଲ ।
 ଏହି ଅସ୍ତ୍ର ନାଶିବାକୁ ନାହିଁ ତାର ବୁଦ୍ଧି
 ନିଶ୍ଚୟ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଶୁଷ୍କ ଦେଲକ ସମୃଦ୍ଧି ।
 ଶସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବ ଯେବେ ମୁହିଁ ଏତେବେଳେ
 ପାଣ୍ଡବେ ମରିବେ ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଷ୍କ ସଂସନଳେ ।
 ମାଳ ଭୁଜବାଣ ଦେଖି ପଶ୍ଚୁକଳ ଦୁଃସ୍ତ
 ତିନି ଯୋଜନରେ ଏକା ନନ୍ଦିଘୋଷ ଅଛୁ ।
 କଉରବ ସୈନ୍ୟମାନେ ଗଲେ ଅପସରି
 ତିନି ଯୋଜନେ ରହିଲେ କୁରୁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ଶୁଷ୍କ ପାର୍ଥ ବେନି ରଥୀ ପୁଣି ରହିଛନ୍ତି
 ସୁଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦ୍ର କରେ ଧରି ଯଦୁପତି ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥୋପରୁ ଅଇଲେ ଉତ୍ତର
 ମାଳ ଭୁଜବାଣ ଦେଖି ଗଲେ ଅପସରି ।
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ଗୁପ୍ତିଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି କରେ
 ଧାବକାରେ ଉଠିଲେ ସେ ଶୁଷ୍କ ରଥପରେ ।
 ଦେଖିଣ ସାସରେ ତାହା ଶାନ୍ତନୁନନ୍ଦନ
 କୃଷ୍ଣ ଦେଖି ଶୁଷ୍କ ତେଜ୍ୟା କଲେ ଧନୁବାଣ ।
 ରଥରେ ଥାଇ ଗାଙ୍ଗେୟ ହେଲେ ପରଶାମି
 ଶିରେ କରଯୋଡ଼ି ବୋଲେ କୋପ କପାଁ ସ୍ଵାମି
 ତୁ ଯେବେ ସମର ଇଚ୍ଛା କଲୁ ମହାବାହୁ
 ତୋବିବାଦେ କଉରବେ ବର୍ଣ୍ଣିବେ ବା କାହୁଁ ।
 କୋପେ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଷ୍କଙ୍କୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ନିଶ୍ଚୟ ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ତୋତେ ପକାଇବ ହାଣି ।
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଦୁହେଁ ଏକଆତ୍ମା
 ସେ ଶସ୍ତ୍ର ପେଶନ୍ତେ ସ୍ଵର୍ଗେ ସାସିଲେକ ବ୍ରହ୍ମା ।
 କ୍ଷୀରୋଦଗାୟୀ ହୋଇଲେ ଭୟେଦେବଲୋକେ
 ସ୍ଵର୍ଗ ତେଜ ପଳାଇଲେ ସର୍ବ ବୃନ୍ଦାରକେ ।
 ଯମ ସଂସମା ଶୁଦ୍ଧ ଶତ୍ରୁଯୁଗେ ରହେ
 ବହନ୍ତାପୁଂସେ ପାତାଳେ ଗୋପ୍ୟ ହେଲେଭୟେ

ନବଦିନ ଯାଏ କଲୁ ବହିତ ସଂଗ୍ରାମ
 ଏତେଦିନେ ଅଜି ତୁହି ଛାଡ଼ିଲୁଟି ଧର୍ମ ।
 କଳକାଳ ଅନ୍ତେ ହେବ କଳକ ଅବତାର
 ମେଳୁ ନିଧନାର୍ଥେ ହେବ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ବାହାର ।
 ଜନ୍ମକର ନାଶ ପାଇଁ କଳକ ନାଶପୁଣ୍ୟ
 ସେ କାଳେ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି କରିବେ ନିଧନ ।
 ଯେବେ ଧାତା ସୀରୋଦରେ ଥିଲେକ ସେଶୋଇ
 ଜାହାଣ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ତୋତେ ଦେଲକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଏ ଦେବ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ତୁହି କିପାଇଁ ଭରସୁ
 ମାନବ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୁହି ଦେବଶର ପେଷୁ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ହେ ହରି କୋପତେଜମୋତେ
 ତେବେ ସତ୍ୟବାକ୍ୟ କହିପାରିବି ମୁଁ ତୋତେ
 ହରି ବୋଇଲେ ବାହୁଡ଼ା ତୋର ଏହି ଶର
 ବିଳମ୍ବ କରିଲେ ନାଶ ହୋଇବ ସଂସାର ।
 ନାଶପୁଣ୍ୟ ବାକ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେ ଚିନ୍ତା ତାଙ୍କୁ
 ବାହୁଡ଼ାଇ ସଂହାରିଲେ ତୁଣେ ସେ ଶରକୁ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲେ ହରି ମୋତେ କର ପ୍ରତିକାର
 ଚନ୍ଦ୍ର କିପାଁ ନ କରୁଛ ମୋ ଗଲେ ପ୍ରହାର ।
 ଆଜି ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ କରି ମୁହିଁ ଇଚ୍ଛା
 ମାଲ ଭୁଜବାଣ ପେଶି ଚନ୍ଦ୍ର କଲି ବାଞ୍ଛା ।
 ମୁକ୍ତି ଚିନ୍ତାମଣି ମୋର ମୁକ୍ତି ନ ଚିନ୍ତାଲୁ
 ହେଲେ ନ ମାରିଣ କିପାଁ ଚନ୍ଦ୍ର ସଂହାରିଲୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେକ ତୁହି ଅଟୁ ମହାଜ୍ଞାନୀ
 ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ ତୋତେ ସଙ୍ଗେ ଯିବି ଘେନି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ମୋଠାରେ ଏତେକ ସଦୟ
 ତୋତେ ଭକ୍ତି କରି ନାହିଁ ଦିନେ ଦେବରାୟ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁ ବୋଲନ୍ତି ତହୁଁ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜ
 ତୋହର ଯୋଗେ ହୋଇବ ମୋର ବହୁକାର୍ଯ୍ୟ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଇଲେକ ହରି ତୁହି ବିଶ୍ୱବାସ
 ମୁଁ ଘନ କରିବି ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅବା କସ ।
 ହରି ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ମୋର ପଞ୍ଚଆତ୍ମା
 ତାହାଙ୍କ ବିବାଦୀ ତୁହି ନ ହୁଅ ମହାତ୍ମା ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଇଲେକ ହରି କହିଛୁ ଦରମା
 ଆଜିରାତ୍ରେ ବିଜେ କର ପାଣ୍ଡବନ୍ତ ଘେନି ।
 ଯେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦୟା କଲ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ କହିବି ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ଭେଦ

ପୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲେ ଶୁଣ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
 ଆଜିହୁଁ ସରିଲ ଜାଣ ମୋହର ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ମୁହିଁ ଆଜି ମାରିବି
 ଏଥିପାଇଁ କୋପ ମୋତେ ନ କର ଗୋସାଇଁ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କର ଯେ ତୋହର ଇଚ୍ଛା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରଖି ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ତୋର ବାଞ୍ଛା ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଇ ଅରୂପ
 ବାହୁଡ଼ା ବିଜୟ କଲେ ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ
 ସ୍ୱର ନିଉନ ଦେଖି ଧାଇଁ ବେନବଳ
 ପୁଣିହିଁ ବଢ଼ିଲ ତହିଁ ମହାରଣ ଗୋଲ ।
 ଚଉବ ଦୃଢ଼ ଆସିଣ ହୋଇଲକ ଦିନ
 ବହୁ ଶ୍ରମ ପାଇଲେକ ଉଭୟଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କର କଥା ହରି କହନ୍ତି ପାର୍ଥକୁ
 ସମର କରଇ ପାର୍ଥ ଶୁଣିଣ ହରିଙ୍କୁ ।
 କୋଟିଏ କରଣ ବାଣ ବିନି ଶ୍ରେଷ୍ଠରଥୀ
 ମାଇଲେକ ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତତ୍ତ୍ୱଶାଳି ।
 ସମର କରନ୍ତେ ତହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲେ
 ଦୁଇବଳ ଯୁଦ୍ଧ ତେଜ ଯୋଦ୍ଧାପୁରେ ଗଲେ ।
 ସ୍ନାନ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ତହିଁ ରଜା କୁରୁପତି
 ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ଘେନି ଇଷ୍ଟକୁ ପୂଜନ୍ତି ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହେଲେ
 ଅଳଙ୍କାର ମାନ ନେଇ ବିନୟୀ ହୋଇଲେ
 ଗୌରମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଷଷ୍ଠୀ ତଥୁ ଦିନ
 ବୃହସ୍ପତି ବାର ମଦା ତାର ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତିନାମେ ଯୋଗ
 ଷଷ୍ଠୀ ପରେ ସପତମୀ ସେହି ରାତ୍ର ଭୋଗ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ତହୁଁ ଘେନି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ସହଦେବ ସଙ୍ଗେ ବସି କରନ୍ତି ଭାଳେଣି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କହିଲେ ବିଶ୍ୱାସ
 କାଲି ସମରକୁ ମୁହିଁ ତେଜବି ଅବଶ୍ୟ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଇଲେକ ମୋତେ ଆଜିର ରଜନୀ
 ମୋହ ପାଖକୁ ଆସିବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଘେନି ।
 ଶୁଲ ସହଦେବ ଯିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ପାଖକୁ
 ଏକାନ୍ତେ ସେ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ କହିବେ ଆତ୍ମକୁ ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଇଚ୍ଛାଲେ ତୁମ୍ଭକୁ
 ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ସେ କହିବେ ନ ଆସେ ମନକୁ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ପାତକୁ ଯାଆନ୍ତୁ କଣ୍ଠଟୀ
 ମାଗନ୍ତୁ ତାକୁ ଅନର୍ଥ ମଣି ମୁକୁଟଟି ।
 ସହଦେବ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି କହିଲେ କେଶବ
 ଅଭିଷେକ ମୁକୁଟ ସେ ପାଥେ କର୍ପା ଦେବ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ିଣ ଯେ ବୋଲେ ସଦ୍ୟସାଚୀ
 ମୁକୁଟ ନେବା ପ୍ରସାଦ ମୋର ପୂର୍ବ ଅଛି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରାଜାକୁ ଘୋଷଯାହା ବେଳେ
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ବାନ୍ଧିନେଲ ବଳେ ।
 ଚିବାଘା ହୋଇଲ ମୁହିଁ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରସେନେ
 ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କଲ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ।
 ରାଗେ ଦଶଯୁଗ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲ ଚନ୍ଦ୍ରରଥ
 ଆକାଶରୁ ବନ୍ଧିଲ ମୁଁ ଶରେ ଶରେ ପଥ ।
 ସେହି ପଥେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗଡ଼ି ଡେଇଁ ଅସି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ିଲା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ବନ୍ଦୟରେ ମୋର ପ୍ରତି ବନ୍ଧୁ ଅନୁରାଗ
 ବୋଇଲ ହେ ପାର୍ଥ ତୁହି ବର ମୋତେ ମାଗ
 ମୁଁ ବୋଇଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇ ପରଶାମି
 ଅନର୍ଥ ମଣି ମୁକୁଟ ଦିନେ ଦେବୁ ସ୍ଵାମି ।
 ଅନୁଗ୍ରହ କରିଣ ଯେ କହିଲକ ସେହି
 ମାଗିବୁ ମୁକୁଟ ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଦେବଇଁ
 ସେ କାଳେ ସତ୍ୟ କରିଛି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ମହତ ବାକ୍ୟ ଲଭନ ହୋଇବ କେସବ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖୁ ଏହା ଶୁଣି ନାଗସୁଣ
 ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ସେହିକ୍ଷଣ ।
 ପାର୍ଥକୃଷ୍ଣ ସହଦେବ ଏହି ଚିନ୍ତନଣ
 ରଥରେ ବଜୟ କଲେ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
 ତହିଁ ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ଶୋଭା ଦିଶେ ଅନୁପମ
 ଦିଶେ ଯଥା ପ୍ରୋତସ୍ତୁଷ୍ଠା ଯିବେଣୀ ସଙ୍ଗମ
 ଆସ୍ଥାନରେ ବସିଅଛି ରାଜା ଧାର୍ମବର୍ଣ୍ଣ
 ସଗ୍ଧରେ ବଜୟ ଯାଇ କରଲ କଣ୍ଠଟି ।
 ଦେଖିଣ ହରଷେ ବୋଲେ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ବାବୁରେ ଅର୍ଜୁନ କର୍ପା କଲୁ ଆଗମନ ।
 ପାର୍ଥ ପ୍ରମେୀ ତାହାକୁ ବୋଲଇ ଏଥନ
 ପଦାଞ୍ଚଳ ମାଗିବ ମୁଁ ଦେବ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲି ମାଗ ଯାହାତୋରଇଛ
 ସତ୍ୟ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ପୂର୍ବଦେ ବାଣୀ ।

କରପଥ ଯୋଡ଼ିବି ବୋଲେ ପାଲଗୁନ
 ଅନର୍ଥମୁକୁଟ ଦେବ ଆଜର ରଜନୀ ।
 ଶୁଣି ଉପହାସ କଲେ ଦୁଃଶା ଅଶ୍ଵଥାମା
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁର୍ବାଳ ଆଉ କର୍ଣ୍ଣ କୃପବ୍ରହ୍ମା ।
 କେନ୍ଦୁ ବୋଲଇ ତୁମ୍ଭେ ନ ଜାଣ ହୋ କିଛି
 ପୁରୁଷ ଯେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତ୍ୟ କରିଅଛି ।
 ଏ ସମୟେ ଶଲ୍ୟ ବୋଲେ ପୂର୍ବ ସତ୍ୟ ଥିଲେ
 ଜୀବନ ଅସ୍ଵାସ ହେବ ବିଚଳିତ ହେଲେ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ବାବୁ ବିଚଳିତ ହେଲେ ଏହି ମଧ୍ୟେ ମନ୍ଦ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଇ ଶୁଣିରେ ଅର୍ଜୁନ
 ତୁ ଗୁଣସାଗର ଭାଇ ମୋ ପ୍ରାଣ ଯମାନ ।
 ଦୁଃଶା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯେ ଯେ ହାବେଲେ
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ମୋତେ ବନ୍ଧି ନେଉଥିଲ ବେଳେ
 ଶ୍ଵଶୁ ଘ୍ରୋଷ କର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଶଲ୍ୟ ମହାରଥା
 ସବେ ପଳାଇଲେ କେନ୍ଦୁ ନୋହିଲେ ରକ୍ତୋ
 ସୋଦର ଗୁଡ଼ିଲ ପାର୍ଥ ମୋହର ନିମିତ୍ତ
 ତାହାର ଭଣ୍ଡ ଶୁଣି ନ ପାରିବ କଞ୍ଚିତ ।
 ସେ ସମୟେ ଏହି ମୋର ଉପକାର କଲ
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନଠାରୁ ମୋତେ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିଲ ।
 ଭୟଙ୍କର ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଗୁଡ଼ିଲକ ମୋତେ
 କଲ ଉପକାର ଯେହୁ ନ ପୁନରେ ଚିତ୍ତେ ।
 ସମୟେକ ସେହି ପ୍ରାଣୀ ନରକେ ଡେଇଁ
 ଏହି କଥା ଗୋଟି ଜାଣ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟଇ ।
 ସତ୍ୟପୀ ଅର୍ଜୁନ ମୋତେ ମାଗିବ ମୋ ତୋଟି
 ଏହିକ୍ଷଣ କହୁଛି ମୁଁ ତାହା ଦେବ କାଟି ।
 ପଲ୍ଲବ ନାଗସୁଣ ସେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଅନର୍ଥ ମୁକୁଟ ହେଉ କାଢ଼ିଲ ଝଟିତ ।
 ଏକବେଟି ମାଣିକ୍ୟ ଯେ ତହିଁ ଅଛି ଲଗି
 ଲଗିଅଛି କୋଟିପାଦ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସଉଦଗୀ ।
 ସେହି ମଣିତେଜେ ହୁଏ ଅଗ୍ନିକାର ଦୁର
 ତାହା ଦେଖଣ ଅର୍ଜୁନ ତଳଲ ସଉର ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଦେବ ଆଜର ପାହାନ୍ତି
 ଶ୍ଵଶୁଙ୍କ ଚହିଁକ ଯିବା ନ ଯାହୁଣୁ ରାତ ।
 ଉଭୟ ଧଳକୁ ଚହିଁ ନ ମାଡ଼ଇ ନିବ
 ସମର କଥାକୁ ଭବ କରନ୍ତି ସେ ଶେବ ।

ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତ ଶ୍ରୀ ଦେବ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ଦେବତା ଘରେ ପଣିଣ ସୁଧର୍ମ ଆଚରି ।
 ଅନର୍ଥମଣି ମୁକୁଟ ପାର୍ଥ ଶିରେ ବାନ୍ଧି
 ପ୍ରବେଶିଲ ଦେବଦର ଦ୍ଵାରେ ମହାଯୋଧୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ସହଦେବ ପାର୍ଥ ପଛେ ରହିଥିଲେ
 ନାସିକାରେ ସୁତାଦେଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଛୁଙ୍କିଲେ ।
 ଲେଉଟିଣ ଶ୍ରୀଦେବ ଗୁଡ଼ାନ୍ତେ ଦ୍ଵାରକୁ
 ମୁକୁଟ ଦେଖି ବୋଇଲେ ଲଭ ଘରୀୟକୁ ।
 ପୁନରପି ଆଉ ଅରେ ଛୁଙ୍କନ୍ତେ ଶ୍ରୀପତି
 ଶମ୍ଭୁ ତୋର ଶୟ ଯାଉ ଉଠୁ କୁ ବହୁତ ।
 ପୁଣି ଆଉ ଏକଥର ଛୁଙ୍କନ୍ତେ ଅରୁନ୍ଧ
 ଶ୍ରୀ ବୋଲେ ପଞ୍ଚଗାୟା ହେଉ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମୁଖୁ ଏହି ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଅର୍ଜୁନ ସହ ଭିତରେ ଗଲେ ରହପାଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖ ଦେଖି ବୋଇଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ମାୟାବା ପୁରୁଷ ତୁହି ଅଟୁ ଦେବରାୟ ।
 ମୁହିଁ ଅନର୍ଥ ମଣିର ମୁକୁଟ ଦେଖିଲି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାୟ ବୁଝି କଲାଣ ବାଞ୍ଛୁଲି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ମହତ ଧାର୍ମିକ
 ନୋହିବ କି ସିଦ୍ଧ ତୁମ୍ଭେ କହିଲ ଯେ ବାକ୍ୟ
 ଅର୍ଜୁନ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଶେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ
 ଶ୍ରୀଦେବଙ୍କୁ ଗୁଣିଣ ଏପରି ବୋଇଲେ ।
 ବୋଇଲେ ପଞ୍ଚକଟକେ ହୁଅ ଏକ ସର୍ପୀ
 ତୁମ୍ଭ କରେ ସେ ଥିଲେ ପାଣ୍ଡବେ କି ବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଶ୍ରୀ କହିଲେକି ତୋତେ କହୁଁ ପୁତ୍ରକଥା
 ଶାନ୍ତନୁ ଯେ ସୋମବଂଶେ ଥିଲେ ମହାରଥା
 ଗଙ୍ଗାଠାରେ ବଢ଼ାଇଲେ ପ୍ରୀତି ସେହୁ କୁଟେ
 ଶିଶୁରକୁ ନ ଦେଖି ସେ ଥିଲେ ମେରୁ ଶୋଟେ
 ଗଙ୍ଗା ଚହିଁ ଏହିପରି ସତ୍ୟ କରୁଥିଲେ
 ଗଙ୍ଗା ବୋଇଲେ ରହିବ ନାହିଁ ତୋର ଆଲେ
 ଅନେକ ଅବସ୍ଥା ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ସେ ଜାହାନ୍ନା
 ଭକ୍ତ ପ୍ରାୟକ ଶାନ୍ତନୁ ଧାନ୍ତି ପ୍ରିୟ ଭାବ ।
 ସପ୍ତପୁତ୍ର ମାର ମାତା ଜଳେ ପକାଇଲେ
 ତେବେ ପୁତ୍ରା ଶାନ୍ତନୁ ଯେ କିଛି ନ ବୋଇଲେ
 ଅଷ୍ଟମରେ ମୁହିଁ ଜାତ ହେଲି ଯେତେବେଳେ
 ଶାନ୍ତନୁ ଦେଖିଲେମୋତେଗଙ୍ଗାନେଲୁ କୋଲେ

ଦେଖି ଗଙ୍ଗ ସୁହର ନ ପାଇଲେ ଶାନ୍ତନୁ
 ବୋଇଲେ ଗୋ ଗଙ୍ଗୀ ପୁତ୍ର ବଧୂ ପାପ ଦେବୁ
 ଧାଉଁକାରେ ଗଙ୍ଗା ମୋତେ ପକାଇ କୋଲୁ
 ଗଙ୍ଗେ ବୋଲେ ଶାନ୍ତି କିବା ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ମରୁ
 ମହତ ଲୋକର ବାକ୍ୟ ନ ଦେବ ଅନ୍ୟଥା
 ତେଣୁ ମୋର ଇଚ୍ଛାମୃତ୍ୟୁ ଶୁଣ ସାରକଥା ।
 ଯାନ୍ତେ ଲେଉଟେ କୋଳକରି ଧରନ୍ତେ ଗଙ୍ଗାକୁ
 ଗଙ୍ଗା ବୋଇଲେକି କିପା ହୁଇଲୁ ଆତ୍ମକୁ ।
 ଯେତେକାଳ ଯାଏ କରି ନ ଥିଲୁ ଭୟନା
 ମୁହିଁ ତୋର ଶ୍ରୀୟା ଥିଲି ତେତେକାଳ ସିନା
 ଯେତେବେଳେଗଙ୍ଗାବୋଲିବୋଲିବୁତୁମୋତେ
 ବ୍ରତ ପୁରବ ମୋହର କହିଅଛି ତୋତେ ।
 ଆଉ ମୋତେ କୋଳ ତୁହି କଲୁ କିଏ ଅର୍ଥେ
 ତୋର ଶିରଶ୍ଚେଦ ହେବ ଏହା ପୁରହସ୍ତେ ।
 ଏପରି ଶାପ ଦେଇଣ ଗଲେକି ଜାହାନ୍ନା
 ମୁହିଁ ସେ ପିତାଙ୍କ ପାଦେ ଥାଏ ସଦା ସେବ
 ବଶାବସୁ ଗରବର ସୋମଦାସ ପୁତ୍ର
 ଅବବାସୁ ଗୁରଗୋଟି କନ୍ୟା ତା ଥିଲେ ତ
 ଅମ୍ଭା ଆଉ ଅମ୍ଭାଳିକା ଅମ୍ଭାଳୀ ଅମ୍ଭିକା
 ଆତ୍ମକୁ ବରଣ କଲେ ତାଙ୍କ ମଧୁ ଏକା ।
 ବରଦେଶେ ଗମନ୍ତେ ମୁଁ ବିବାହ ହେବାକୁ
 ମୋତେ ଦେଖି ଶାନ୍ତନୁ ଯେ କରିଲେ ଶୋକକୁ
 ବୋଇଲେକି ଗଙ୍ଗା ଶାପ ଦେଇଅଛି ମୋତେ
 ମୋର ଶିରଶ୍ଚେଦ ହେବ ତୋର ପୁରହସ୍ତେ
 ଆରେ ପାର୍ଥ ପିତାଙ୍କର ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ବରଦେଶ ପରିତ୍ୟାଗ କଲି ସେହିକ୍ଷଣି ।
 ମୁହିଁ ବସା ହେଲେ ଯେବେ ପିତା ହେବେନାଶ
 ସେ ବିଶ୍ଵରେ ମୋର ଆଉ ପ୍ରୟୋଜନ କିଏ
 ଏମନ୍ତ ବିଶ୍ଵର ମୁହିଁ ଦାସ ରପେକ୍ଷିଲି
 ବସା ନୋହିଲି ଶୃଙ୍ଗାର ମୁହିଁ ନ ଇଚ୍ଛିଲି ।
 ଅମ୍ଭାନାମରେ ଯେ କନ୍ୟା ଥିଲ ମୋତେ ବର
 ବିବାହ ନୋହିଲେ ତାକୁ କେହି ମୋତେ ଡର
 ପୁଣି ମୋ ପାଶକୁ ଆସି ସେ ପରମାସନା
 ବହୁ ବିନୟେ କହିଲ କରଣ ଭକ୍ତ ।
 ମୁହିଁ ତାହାକୁ କରନ୍ତେ ବହୁତର ତମ
 ପ୍ରୟାଗେ ଝାସକୁ ଗଲ ଧରି ମୋର ନାମ ।

ଶୁଭକ୍ଷୟ ସହ ଚର୍ଚ୍ଚି ପଶୁ ଗମ ଥିଲେ
 ପ୍ରସାଦତ୍ୟା ହେବ ବୋଲି ନାହିଁ ସେ କରଲେ
 ସେ ନାଶକ ଆଣି ମୋତେ ସମର୍ପଣେ ଗମ
 ନାହିଁ କରନ୍ତେ ମୋ କୁଳେ କଲେକ ସଂଗ୍ରାମ
 ଅନେକ ସମୟ କଲେ ସେହି ଭାଇ ଶୁଭ
 ଶତେକର୍ଷ ଯୁଦ୍ଧକରି ଗଲେ ଅପସରି ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ସେହି ଅମ୍ଭା କନ୍ୟା ହୋଇଣ ନିରାଶ
 ମୋତେ ଜଣିବାକୁ ଦେଲ ପ୍ରୟାଗରେ ଝାସ
 ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ଶର୍ଥ କେବେ ସେ ଆନ ନୋହୁଲ
 ଦ୍ରୁପଦର ଘରେ ଯେବେ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥଳ ଦେଲ ।
 କଉରବ ନାଶିବାକୁ ଦ୍ରୁପଦା ଜନ୍ମ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ନାମରେ ଅମ୍ଭା କନ୍ୟା ଉତ୍ତପଲ୍ଲ ।
 ଆଜ ଯୁଦ୍ଧେ ଶିଖଣ୍ଡୀକ କରୁ କୁ ଆଗ
 ତାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ ବେଗ ।
 ଦ୍ରୋଣ ନାଶିଯିବେ ଧୃଷ୍ଣୟମନର ହାତେ
 କର୍ଣ୍ଣ ନାଶିଯିବ ଜାଣ ତୋର ଶରାଦାତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର କୋପେ ନାଶିଯିବେ ଗୁରୁଗଙ୍ଗ
 ଶ୍ରୀମସେନ ମର୍ଦ୍ଦିବ ଯେ କଉରବ ପଲ ।
 ସହଦେବ ହସ୍ତେ ନାଶ ଯିବଟି ଶକୁନ
 ନିଷ୍ଠୁରକ ରାଜ୍ୟ ତୋତେ ଦେବ ଫାଲଗୁନ ।
 ସାରଥ୍ୟପଣେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯାକୁ କଲେ ରକ୍ଷା
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେବ କାହିଁ ରକ୍ଷା ।
 ମୁହିଁ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ଦଶଦିନ ମଧ୍ୟେ
 ଅନ୍ୟ କ୍ଷତ୍ରୀ କେତୁ ଆଉ ଜଣିବ କି ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଏସନ ବେଳ ପ୍ରସର ହୋଇଲ ରଜନୀ
 ଜଗତବନ୍ଦନ ନାଥ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ।
 ଜୟ କୁ କେଶବ ଅବତାର ସର୍ବ ମୋକ୍ଷ
 କୁମ୍ଭର ନାମରେ ହୁଏ ମୁକତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ନବଦୁର୍ବାଦଳ ପ୍ରାୟେ କୁମ୍ଭର ଯେ ପିଣ୍ଡ
 ଏକପାଦେ ଗୋପ୍ୟକଳ କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଗୋମୁଖ କେଶବଙ୍କର ଚରଣ ଚୁବେଟି
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ ଯେହୁଟି ।
 ସପତ ସମୁଦ୍ର ଅଟେ କୁମ୍ଭର ଉଦର
 ରସାତଳ ସୁତଳ ଯେ କୁମ୍ଭର ପୟର ।
 ଆକାଶ ଶିର କୁମ୍ଭର ରୁଷ ରୋମାବଳ
 ବାସନ୍ତ ଅଗ୍ନି କୋଶେ ଅଛ ଦୁଷ୍ଟେ ବଳ ।

ନମୋ ଗୋମୁଖୀ କେଶବ ନମୋ ମହାପ୍ରଭୁ
 ପରମଗତ ଲଭିବ ତୋର ନାମ ଶ୍ରବୁଁ ।
 ତାହାଙ୍କର ପ୍ରିୟବତୀ ଅଟନ୍ତି କମଳା
 କମଳପୁଷ୍ପ ଯାହାର ହୃଦେ ବନମାଳା ।
 ଶାରଳା ଦାସ କରଇ ଦିନସ୍ଥେ ଭକତ
 ଗୋମୁଖୀ କେଶବ ପାଦେ ରହୁ ମୋର ମତ ।
 ଶୁଣ ସାଧୁଜନେ ଏବେ ମୋହର କାହାଣୀ
 ଶୂନ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଭେଦଲ ନ ଶୁଣି ନ ଜାଣି ।
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର ବାସିନୀ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା
 ମୋହର କଣ୍ଠେ ଭୃଷଣ ସେହି ବନମାଳା ।
 ପରମଗତ ଦାୟିନୀ ଦେଖା ପିଙ୍ଗଳାକ୍ଷୀ
 ମୁହିଁ ତୋହର ବଚନ ହୃଦେ ଅଛି ରଖି ।
 ନିରମଳ ଅକଳଙ୍କ ଯା ମୁଖପଦୁଟି
 ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟେ ଅଛି ଭେଟି ।
 କୃପାଜଳ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କୁଳେ ଉତ୍ତପଲ୍ଲ
 ପିତାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ନମିଦା ସରସ୍ୱତୀ ନାମ ।
 ଗୋପ୍ୟାନ ଭାର୍ଗବ ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ର ଭାଗା ନଦୀ
 ଚମୋହୁଳା ନାମେ ବହେ ଐଶାନ୍ୟରେ ଭେଦ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ସାଧବା ଛନ୍ଦ୍ର ଭୃଷ୍ମ ମୋହ ପ୍ରତି
 ଯୋଗେ ଯୋଗେଶ୍ୱରୀ ମୋର ସେହି ବରଦାସି
 ନମିଲ ଭୁବନ ଜନ୍ମଦ୍ୱୀପର ଐଶାନ୍ୟେ
 କନକାବତୀ ପାଟଣା ପଶୁ ଗମ ଗ୍ରାମେ ।
 କୁଶକେତୁର ଚରିତ ଯେଉଁ କୁଶସ୍ଥଳୀ
 ଯୋଗୀବୃନ୍ଦ ଘେନି ସଦା ଯେହୁ କୁଭୁତଳୀ ।
 କଳିକଳ୍ପସ ଧୂମ୍ରାକ୍ଷା ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ
 ବିପଦରେ ଡାକିଲେ ସେ ଶୀଘ୍ର ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡି
 ସେ ଦେବୀର ପଦୁପାଦ ସଦା କରି ଧ୍ୟାନ
 ଶାରଳାବାସ ଭାରତ କରିଲ ରଚନ ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଶରଣାୟା

ଏଥୁଅନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ନରନାଥ
 ଅପ୍ରେକ୍ଷି ଶ୍ରୀ ଚରଣେ କରି ପ୍ରଣିପାତ ।
 ପୂଜାକଲେ କହ ମୋତେ ଆଦେ ଚପରୁଷା
 ସମର ବିଧାନ ପୁଣି ଦେଲ କେଉଁପରି ।
 ଅଗନ୍ଧି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ଦେଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରଥୀ ।

ସଞ୍ଜେ କହିଲେ ଶୁଣ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମୃତ୍ୟୁଦନ ହୋଇଲ ନିକଟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦୋଷ ନାହିଁ ତୋର ପୁତ୍ର ଅଟେ ମନ୍ଦ
 ପାପକୁ ମୁକୁଟ ଦେଲ ନ ଜାଣିଣ ଛନ୍ଦ ।
 ସେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି ଗାର ତଳେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଛନ୍ଦକଥା ଶୁଣ କୁରୁରାୟ ।
 ମୁକୁଟ ମସ୍ତକେ ବାନ୍ଧି କୁଟେ ତାଙ୍କ ଦେହ
 ଦେବଦରେ ଭେଟିଲ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ବହୁରହ ଅଳଙ୍କାର ପାର୍ଥଦେହେ ମଣ୍ଡି
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ ହୋଇଲ ବାହାର ଏରୁଣ୍ଡି ।
 ମୁକୁଟ ଦେଖିଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାୟ ମଣି
 ଏକାଲେ ଛିଙ୍କିଲେ କୁଟେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆତ୍ମର ଆୟୁ ଘେନି ବଞ୍ଚି
 ଶତ୍ରୁ ମାର ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟେ ହୁଅ ଏକଜିବ ।
 ପଛରେ ଜାଣିଲେ ଯହୁଁ ପାଣ୍ଡବ କିଣିଛି
 ଭେଦ କରିଣ ବୋଇଲେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ସୁଷ୍ମ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର କୁଟ ଯହୁଁ ପଛକୁ ଜାଣିଲେ
 ନିଜ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ତହୁଁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ଆଜର ଯୁଦ୍ଧେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥୀ ଯେ ହୋଇବ
 ତାହାକୁ ଦେଖି ଗୁଡ଼ିବେ ଶତ୍ରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାଶଗଲେ ଜାଣି ଯୁଦ୍ଧହିଁ ସରିଲ
 ସକଳ ଭାବନା ଏବେ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଲ ।
 ଗୌରବ କୃଷ୍ଣ ସପ୍ତମୀ ଦଶମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ
 ଶୁଦ୍ଧବାର ପୂର୍ବାଫାଲଗୁଣା ରକ୍ଷ ଶୁଦ୍ଧ ।
 ଆଟ ରହେ ସରସ୍ବତୀ ସରିତର କୁଳ
 ପ୍ରସାଦେ ସଜ ହୋଇଲେ ଉଭୟଙ୍କୁ ବଳ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ଆଉ ଦୁହେଁ ସରନ
 ମୁଖରାବ ଶବଦରେ କମ୍ପାନ୍ତି ମେଦନା ।
 ଆକାଶରୁ ବିଜେ କଲେ ଦେବ ବ୍ରହ୍ମମୁନି
 ସାମବେଦ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ଗାଣା କରେ ଘେନ ।
 ନାରଦେ ଦେଖି ବିଜୟ କଲେ କୁରୁରାଜା
 ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ କୃପ କଲେ ପାଦପୂଜା ।
 ନବମ ଦିବସ ପରେ ସମରର ଶେଷ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମ୍ଭାଷିଲେ ଯାଇ ନାରଦଙ୍କ ପାଶ ।
 ନାରଦ ହସିଲେ ରୂପ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚାହିଁ
 ଶେଷକାଳ ପ୍ରାଣୀକୁ ଯେ ଗୋଚର ନୁହଇ ।

ତୁହି ଏହା ଜାଣୁଛି କି ହେ ମାନଗୋବନ୍ଦ
 ଆଜି ରଣେ ପଡ଼ିବ ହେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏହା ଆଶା କଥାଗ କର ତୁହି ମହାରାଜା
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ବୋଲ ତୁ ଆଜ ସମରକୁ ନ ଯା ।
 ଭାରତଯୁଦ୍ଧ ଦେଖୁ ଏ ବେଳେ ଆଉ ବଞ୍ଚି
 କୁଳର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ ।
 ଏତେକ କହି ନାରଦ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ପାଶକୁ ବିଜେ କଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ସେ ତାତ ତୁମ୍ଭର ଆଜ ଯୋଗ ଅଛି ମନ୍ଦ
 ତୁମ୍ଭର ପଡ଼ିବ ବିଘ୍ନ କହିଲେ ନାରଦ ।
 କହନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ତୁମ୍ଭେ ବାବୁ ଜ୍ଞାନବାନ
 କାହାର ବଳେ ମେଣ୍ଟିବ କର୍ମର ଘଟନ ।
 ମାତାରଜ ପିତାଗାୟି ମିଶେ ଯେତେବେଳେ
 ଧାତା ଯାହା ଲେଖିଥାଇ ଜୀବର କପାଳେ ।
 କେ ଆନ କରିବ ସେହି କର୍ମର ଲିଖନ
 ଯାହା କହିଲେ ନାରଦ ମହାତପୋଧନ ।
 ଏଥକୁ ସନ୍ତାପ ତୁ ନ କର କୁରୁଗାର
 ହାରିବା ଜଣିବା ଅଟେ ସମର ବେଢ଼ାର ।
 ଏତେ କହି ଜୟଶଙ୍କ ଗାଙ୍ଗେୟ ବାଇଲେ
 ବିଘ୍ନରାଜ ପୁମରିଣ ରଥେ ବିଜେ କଲେ ।
 ମନ୍ଥ ଧାରଥୀ ତହୁଁ ବାହିଲ କୁରୁଙ୍କ
 ଚଳଗଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ସଙ୍ଗ ।
 ପୂର୍ବଦିଗରେ ପାଣ୍ଡବେ ପଶ୍ଚିମେ କୌରବେ
 ସାଜନ୍ତି ଯେ ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ ବାସୁଦେବେ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଗାର ପାଲଗୁଣା
 ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ସେନାପତି କରି ଆସ ଘେନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ନିମନ୍ତେ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଯାହାକାଳେ ଅଯାଧିବ କେବେହେଁ ନ ବରି
 ଅଥବା ଜଣିବା ରଣେ ହାରିଲେହେଁ ହାରି ।
 ନିସତ ହୋଇଣ ଯେହୁ କରେ ମାତକାର୍ଯ୍ୟ
 ତାଙ୍କ ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ନୁହେଁ ଦେବରାଜ ।
 ସ୍ବାମୀ କୁଟ କପଟରେ ଯେ କରେ ସଂଗ୍ରାମ
 ଶତ୍ରୁ ଯୁ କୁଳେ ଦୁଷଣ କୁଡ଼େ ସବଧର୍ମ ।
 ଅନେକ ମଣାଇ କରି କହନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି
 ତଥାପି ମଜିଲ ନାହିଁ ପାର୍ଥ ମହାଯତି ।

ସହଦେବକୁ ହକାରି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀଧର
 ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧି ତୁ ନେଇ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶିରର ।
 ଘାଣ୍ଟି ଅର୍ଜୁନ ସମର ଅଟେ ମହାବୋର
 ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ସେନାପତି କଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ବହୁରୂପ ଅଳଙ୍କାର ଦେଲେ ତାର କାୟେ
 ଖେତର ପ୍ରାୟେକ ଦେଲେ ରଥ ଯେ ଗୋଟିଏ
 କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣର ସଦୃଶେ ହସ୍ତବର ଚାରି
 ଦେବଭୂବନେ ପାରିନ୍ତି ଯାଇ ବେଗକରି ।
 ସାତ୍ୟକି ସାରଥୀ ହେଲ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥରେ
 ବାହର ଯେ ଭରଜମ ପବନହୁଁ ଖରେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ସଦୃଶେ ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଥ
 ଚଢ଼ିଣ ଯାଆନ୍ତେ ଶଲ୍ୟ ଓଗାଳଲ ପଥ ।
 ସମରେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଗାର ଅଟେ ମହାଯୋଧୀ
 କ୍ଷଣିକର ସୁନ୍ଦର ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ପରବତ ଭେଦଯାଏ ସେ ଶର ବିକଳନ୍ତେ
 କେ ତାର ଶର ସହସ୍ର ନରଜନ୍ମ ମାତେ ।
 ବହୁତ ସମର କଲ ଗଗନ ଗୁରୁଶଲ୍ୟ
 ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଅଟେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ନିଦ୍ରାତ ଶବଦ ଜାଣି ତାର ଶୁଣ ନାଦ
 ଉତ୍ତପ୍ତ ବଳ ମଧ୍ୟରେ ହେଲ ମହାଯୁଦ୍ଧ ।
 ସମର କରନ୍ତି ଘାଣ୍ଟି ଅର୍ଜୁନର ତୁଳେ
 ଶର ବିକଳେ ଆଦିତ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲେ ।
 ନିମିଷକେ ଶତ ଶତ ଶରମାନ ବିକ
 ପ୍ରତିଶରେ ଅର୍ଜୁନ ତା ସମସ୍ତ ନିରୋଧ ।
 ଦଗ କମ୍ପିତ ହୋଇଲ ଶସ୍ତ୍ରର ଗହଳେ
 ଆକାଶେ କମ୍ପିତ ହେଲେ ସବ୍ ବିଗପାଳେ ।
 ଶର ଆକ୍ରନ୍ତରେ ଦଶେ ଗଗନ ଅନ୍ଧାର
 ଆକାଶରେ ଚେନ ନ୍ୟୁନ ହେଲ ରବିକର ।
 ଯେସନେକ ବୈଶ୍ଣାବର ଦହେ ତୁଣ୍ଡଗଣି
 ତେସନେ ଅର୍ଜୁନ ଶର ଘାଣ୍ଟି ପରେ ବର୍ଷି ।
 ଅତିବେଗେ ଶରମାନ ବିକେ ଅନର୍ଯ୍ୟାପ
 ଅନ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ପଳାଇଲେ ଦେଖି ତାଙ୍କ କୋପ
 କୋପରେ ଗାଞ୍ଜେୟ ହେଲେ ସମରେ ବିମୁଗ୍ଧ
 ପଡ଼ଲ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଚଢ଼ି ଯୁଦ୍ଧେ ମହାଦୁଃଖ ।
 ଦେହ ଅସାଷ୍ଟମେ ଗଙ୍ଗାନଦନ ଯେ ଗଗନ
 ରୁଦ୍ରଶରକୁ କାଢ଼ି ଶ ପେଶିଲେ ଯେ ବେଗେ ।

ବିକଟ ଦଶନ ଘୋର କରଳ ସ୍ଵରୂପୀ
 ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣକଟାରକୁ ଭେଦି ପାଦେ ଖେପି ।
 ବିରାଜଇ ଶସ୍ତ୍ର ଶୁଭ ସ୍ପଟିକକୁ ଜଣି
 ଜଳ ସ୍ପଟିକରେ ଯେହ୍ନେ ଦଶେ ଅର୍କମଣି ।
 ମହା କମ୍ପମାନ ହେଲ ସେ ଅସ୍ତ୍ର ଆସନ୍ତେ
 ଯେ ଯାଏ ଲୁଚିଲେ ଯାଇ ନିଜ ନିଜ ରଥେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ ଗୁହ୍ୟ ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ
 ଭୈରବାସ୍ତ୍ର କଲେ ଘାଣ୍ଟି ପାରିଲେ ତୁ ରଖ ।
 ଭୁବ୍ଧ ଯେବେ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରିବୁରେ ପାର୍ଥ
 ହନୁକୁ କହିବା ସେହି ଗୋପ୍ୟ କରୁ ରଥ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ବଚନେ ଗାର ପାଲଗୁନା
 ଅସ୍ତି ନାସ୍ତି ନ କହିଣ ହେଲ ସେହି ଭୁନି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହିଲେ ଶୁଣ ଗାର ହନୁମାନ
 ଭୈରବ ଅସ୍ତ୍ର ଆସଇ ଘୋଟିଣ ଗଗନ ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ଘୋଟିଲଟି ହେ ମହା ବ୍ରହ୍ମଜେନ
 ଏହିକ୍ଷଣି ହୋଇଯିବ ସକଳ ଦହ୍ୟା ।
 ଏହାର ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ନ ଜାଣେ ସବ୍ୟସାଚ
 ତୋର ବୁଦ୍ଧିବଳେ ଏଥୁ ବେଳେ ଯିବା ବଞ୍ଚି ।
 ଅଞ୍ଜନାନନ୍ଦନ ଅଙ୍ଗେ ବିଷ୍ଣୁ ଭେଜ ବ୍ୟାପୀ
 ଭୁଜେ ଥାଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପାତାଳକୁ ଗୁପି ।
 କଣ୍ଠସ୍ତ୍ର ଗିରି ସମାନ ଯେଉଁ ନନ୍ଦିଘୋଷ
 ମାରୁତି ଗୁପ୍ତନ୍ତେ ରଥ ହୋଇଲ ଅଦୃଶ୍ୟ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ନ ପାଇଲ ଯହୁଁ ରୁଦ୍ରଶର
 ଲେଉଟି ଶୂନ୍ୟରେ ଲଞ୍ଜେ ହୋଇ ସରସର ।
 ଧାତକାରେ ହନୁମନ୍ତ ରଥକୁ ତୋଳଲ
 ପାତାଳ ପୁରରୁ ରଥ ବେଗରେ ଉଠିଲ ।
 ରୁଦ୍ରଶର ପେଶି ଭୀଷ୍ମ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଛୁ
 ଶସ୍ତ୍ରକୁ ଲଘୁ କରିଣ ପାଣ୍ଡବ ଗୁହ୍ୟି ।
 ଡାକନ୍ତି ଭୀଷ୍ମ ପାର୍ଥରେ ଜଗ ଆଜ ଗତ
 ଆଜ ବାଣମୁଖୁ ତୁମ୍ଭେ ଯିବ କରେ ବର୍ଷି ।
 ଏକଲବ୍ୟେ ଭୀଷ୍ମ ସ୍ଥିରକରି ଗୁହ୍ୟିଛନ୍ତି
 କୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରିତେ ପାଣ୍ଡବେ ସବେ ଗଲେ ବର୍ଷି ।
 ଏସନକ ସମୟରେ ପାର୍ଥ ଧାତକାରେ
 ହାବୋଡ଼ା ଶରକୁ କାଢ଼ି ବିକଳେ କୋପରେ
 ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ରଥ ସାରଥ୍ୟ ସବ୍ ହେଲ ଚୁନା
 ଧନୁ ଶୁଦ୍ଧ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଭେଦଲକ ସେହା ।

ହାବୋଡ଼ା ଶରରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଉତ୍ତମ
ଦେହରେ ଭେଦନ୍ତେ କ୍ଷଣେ ହେଲେ ଅଚେତନ
ଧାତକାରେ ଚେତ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଉତ୍ତମ
ଦେଶରେ ରଥରେ ଚଢ଼ି ଆଗରେ ଶିଖଣ୍ଡ ।
ସାଧାକାଳେ ଅସାଧିକ ମୁଖ ନିଶ୍ଚୟିଲେ
କାର୍ଯ୍ୟ ନାଶଯାଏ ଅନୁକୁଳ କରିଗଲେ ।
ଶିଖଣ୍ଡିକ ଦେଖି ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଏହା କରୁରଣ
ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗ କଲେ ହସ୍ତ ସେହସଣ ।
ଏକାଳେ କଷ୍ଟକ ଶର ବନ୍ଧନ ଶିଖଣ୍ଡି
ମଦନର ଅବତାରରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ମଣ୍ଡି ।
ମଦନଶର ଭେଦିଲେ ଯହୁଁ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍
ଅମ୍ଭା ଯେ ଶିଖଣ୍ଡିରୂପ ତାର ହେଲେ ଶିଖି ।
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଶରରେ ଯେତେ ଥିଲେ ସେମାକଳୀ
ଶିଖଣ୍ଡିର ଶରଦାତେ କହୁଁ ରେତ ଗଳ ।
ଯଶ୍ବିର ଆଦାତ ପ୍ରାପ୍ତେ ସେହେ ହୁଏ ସର୍ପ
ଶିଖଣ୍ଡିର ଶରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ସେହେରୂପ ।
ହୁଏପୁ ପଞ୍ଜର କର ଚରଣ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି
ଅଙ୍ଗ ଶିଶୁମୁନା ଦେନ ସବଦାର ଫଟି ।
ଘୋଷିବାରୁ ମନସିକ ମୋହେ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା
ତୁଟିଲକ ବଳଦର୍ପ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଯେ ଭେଦକା ।
ଏସନକ ଶରୀରକୁ ସେହେ ହେଲେ ଦୁଃଖ
ମନସିକ ଶରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ହୋଇଲେ କମ୍ପଣ ।
ଦେହ ପ୍ରାଉଷା ହୋଇଲେ ଖସିବାରୁ ରେତ
ଅସ୍ବାସକ ମତରୁ ହେଲେ ଏହମତ ।
ନବସପ୍ତ ବର୍ଷ ଯେଉଁ ଅସ୍ଥଳିତ ହୁଏ
ଅମ୍ଭାର ଦଶନମାତେ ଖସିଲ ସେ ବନ୍ଧୁ ।
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଅସାଷ୍ଟମେ ଗଲିଲେ ସରନ
ସମର ରହୁ ବୋଲଣ ଶୁଭିଲକ ଧନ ।
ଶୁଣ ବେଦସ୍ତବ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
ଯଶ୍ବି ହରାଣ ଅନ୍ତ ହୁଏ ଯେଉଁମତି ।
କଉରବ ବଳ ସବେ ସେହେପରି ହେଲେ
କଥବା ପ୍ରାପ୍ତ ପରାୟଣ କାନ୍ଦଣ ବୁଲିଲେ ।
ଧାମନ୍ତେ ସେ କଉରବେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ସନ୍ନିଧାନେ
ଦେଖିଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଛନ୍ଦି ବରଷ ବଦନେ
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଅବସ୍ଥା ହାବେ ଦେଖି ଧାର୍ଯ୍ୟସ୍ତ୍ର
ଶୋକରେ ହସ୍ତ ତାଡ଼ିଲ ଆପଣା ଲଳିତ ।

ଆହେ ପିତାମହ ସାମନ୍ତରାୟ ପର୍ବରାମ
ଯାହାକୁ ହାରିଲେ କରି ଦୁଃସହ ସଂଗ୍ରାମ ।
ଯାହାର ଧନୁ ଧରନ୍ତେ କମ୍ପମାନ ସୁନ୍ଦ
ତୋତେ କଷ୍ଟ ବୋଲିବ ସେ ମୋର କର୍ମ ମନ୍ଦ
ଆଗହୁଁ ମୋତେ ଯଦ୍ୟପି କହିଥାନ୍ତୁ ଏହା
ପାଣ୍ଡବେ ନୁହନ୍ତି କାହା ତୋହର ଅସାହା ।
ଭୀଷ୍ମକୁ କୋଳ କରିଲ ମାନବବର୍ଣ୍ଣୀ
କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶା ଶକୁନି ସେ ସମସ୍ତେ ରୋଦନ୍ତି ।
ସଞ୍ଜୟ ଦିବୁର ଭୁଲେ କହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଏବେଲେ ପୁଅକୁ ମୋର ହେଲୁ ଏତେ କଷ୍ଟ
ଏହା ସଂକ୍ଷେପି କର୍ମ ନ କହିଲୁ ଆଗହୁଁ
ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା ବୋଲି ଜାଣିବି ମୁଁ କାହୁଁ
ବୋଇଲୁ ସମରେ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ ମାରି
ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ କରିବ ତୋ ପୁତ୍ର ଦ୍ରୁପାସ ।
ମୁହିଁ ତୋର ବଚନକୁ ଆଶାକଲି ପିତା
ମହତଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏଣେ ହୋଇଲ ଅନ୍ୟଥା
କୌରବ ବଳଙ୍କର ତୁ ପରମ ଔଷଧ
ତୁ ଆଉଁ ନ ଗଲ ମୋର ଏହି କଷ୍ଟ ବ୍ୟାଧି
ଭୁବିଶ୍ଵା କୋଳକରି ଧଇଲେ ଭୀଷ୍ମକୁ
ହୁଏ ଭିତ୍ତି ସ୍ନେହଭରେ ଆବୋରିଲେ ତାଙ୍କୁ
ବାବୁ ଏସନ ଚରିତ ଆଗହୁଁ ତୁ ଜାଣୁ
କୌରବ ଆତେ ତୁ କର୍ମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବଂଶୀ ।
ଦ୍ରୁପଦ ଧନୁ ଶିଖଣ୍ଡି ହେଲେ ଶିଖି ତୋର
ତୁଣ ପ୍ରାପ୍ତେ କାଟିଥାନ୍ତି ଶରୀରକୁ ତାର ।
ଭୁବିଶ୍ଵା ବୋଲେ ଏବେ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଙ୍ଗ
ଶଶକର ପରାୟଣ ନାଶଗଲ ସିଂହ ।
ଏଡ଼େ ଆଡ଼ମ୍ବରେ ଯୁଦ୍ଧ କର୍ମ ଆରମ୍ଭିଲୁ
ବୃଷ୍ଟର ଚତାଇ ଦେଇ ମୂଳ କାଟିଦେଲୁ ।
ଏବେ ଆଜ୍ଞାବସ ମୁହିଁ ମାରିବ ଶିଖଣ୍ଡି
ତରଣ ପ୍ରମାଣେ ମାଂସ କରି ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ।
କହୁଁ କହୁଁ ଭୁବିଶ୍ଵା ହେଲେ ମହାଶୋଧୀ
ଚକ୍ର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହେଲେ ନ ଦଶିଲ ବୁଦ୍ଧି ।
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଶିଖଣ୍ଡି କାମୀନୀ ଅଟଇ
ସେ ହେବୁ ତାହାକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ନ ମାରିଲି ମୁହିଁ
ମୁହିଁ ବନାଶ ଲଭିଲ ଶିଖଣ୍ଡି ସମରୁ
ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ହାତେ ନାଶପିବେ ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ

ଧୂଳିବସ୍ତ୍ର ଶତ ପୁଣି ଶ୍ରମ ସଂହାରକ
 ଅର୍ଜୁନର ଶେଷାତେ କର୍ଣ୍ଣ ନାଶିବ ।
 ଶଲ୍ୟକୁ ନାଶିବେ ଯୁଦ୍ଧେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଶକୁନି ନାଶିବ ସେ ସହଦେବ କର ।
 କୃପ ଅଶ୍ୱଥାମା ଦୁହେଁ ଯୁଦ୍ଧେ ଅବରଣି
 ଭୂରୀଶ୍ରବା ସୋମଦତ୍ତ ସ୍ୱାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ଗଣି ।
 ତୁ ବାବୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଏବେ କର ବୁଦ୍ଧି
 ଏକା ଶକୁନି କଥାରେ ହେଉ କପାଳ ଧନ ।
 ଆରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୋର ପିତା ଶାସ୍ତ୍ରଜନୁ
 ମାତା ଅଟଇ ଜାହ୍ନବୀ କୁହ ଏହା ଜାଣ ।
 ମୋହର ଯେ ଲଜ୍ଜାମୃତ ଅଟଇ ବିକଳ
 ଜଣିବାକୁ ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ମୋତେ କଲେ ବୁଦ୍ଧି
 ଆଉ କି ତୋତେ ପ୍ରାପକ ହୋଇବ ସମ୍ପଦ
 ଏହି କଥାଗୋଟି ବାବୁ ଶୁଣି ତୋର ହୃଦ ।
 ବଦନ୍ତ ଗାଙ୍ଗେୟ ଶୁଣି ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁଲେ ଆଉ ନ କର ତୁ ଦୟା ।
 ଶୁଣିବି ମନୁ ତୋର ଲେଉ ମୋହ ରାଗ
 ଯୁଦ୍ଧେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଅଛୁ ଏଥେ ରାଗ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ନ କହ ଏମନ୍ତେ
 ସୀମା ଏ ନ ଦେବ ଜୀବ ଥିବା ପରିଧନ୍ତେ ।
 ଶୁଣିଣ ମଉନବ୍ରତ ହୋଇଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଉତ୍ତର ଦେଲକ ରାଧେୟ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲକ ଶୁଷ୍କ କହିଲେ ଏ ବାଣୀ
 ଶରୀର ମୋର କମ୍ପି ହୁଏ ସେହି କଥା ଶୁଣି ।
 ବଞ୍ଚିଲୁ କୌରବ ଅନ୍ଧେ ପାଣ୍ଡବେ ତୋ ପ୍ରୀତି
 ମୃତ୍ୟୁରେବ କହିଲୁ ତୁ ଆଜର ପାହାନ୍ତି ।
 ତୋତେ ଆଶା କରି ଆମ୍ଭେ ଅପସରି ଥିଲୁ
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ତୁହି ବୃଥା ମରାଇଲୁ ।
 ଲବକ ଯୁଦ୍ଧ ସରିଲ ଜାଣ ଆଜଠାରୁ
 ଏବେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେବ ପଞ୍ଚସଙ୍ଗେ ମେରୁ
 କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ୱଥାମା କୃପ ଶଲ୍ୟ ଆନ୍ତେ
 ତୁହି ଦେଖିବୁ ପାଣ୍ଡବେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେମନ୍ତେ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ଶୁଣିଲୁ ଆମ୍ଭେ ସେ ସମୟ
 ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ଦେଖିବୁ ଯେ ରହି ଏହିଠାର ।
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ଶୁଣ କୁରୁରାଜା
 ଏହିଠାରେ ମୋ ୨ ପାଇଁ କରିବି ଶଯ୍ୟା ।

ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣରେ ସେହି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ସୁସମ୍ପଦ ଶଯ୍ୟା ଏ ଦେଲ ତୁଳାର ସୁପାତ ।
 ଶୁଷ୍କଙ୍କୁ ସେହି ଶଯ୍ୟାରେ ଶୁଆଇଲ ତୋଳ
 ମହାରାଷ ଚଳନ୍ତେ ସେ ଶରୀର ପ୍ରଜ୍ୱଳ ।
 ଶୁଆଇଲେ କଉରବେ ଗଲେ ନିଜ ସ୍ଥାନ
 ରାଜଅର୍ଦ୍ଧେପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେନ ଉଗବାନ ।
 ପ୍ରୋଷ ମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀର ରାତି
 ପାଣ୍ଡବେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ଶୁଷ୍କ ମହାରଥୀ ।
 ଦେଖିଲେ ଶୁଷ୍କଙ୍କର ଯେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୋକେ ବୋଇଲେ ଏହା ହେଲ ପିତା
 କୁହନ୍ତୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଏତେ ଶାନ୍ତି
 କେବଣ ଯଶ ନେବଟି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେକ ଆହେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଶକୁନାହିଁ କରବାକୁ ତୋତେ ନମସ୍କାର ।
 କର ଚରଣ ମୋହର ଆଉ ନ ତଳଇ
 ମୋହର ଶରୀର ମୋତେ ଗୋରର ନୁହଇ ।
 ଶୁଷ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ
 ବର ମାଗ ଶୁଷ୍କ ଢଳିବାର ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ।
 ତୁ ମହାରଥୀ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳର ମଧ୍ୟେ
 ତୋତେ ଜଣିବା ସମର୍ଥ ନ ଥିଲ କେ ଯୁଦ୍ଧେ
 ମୋହର ବଚନ ମାନ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହୃଦେ
 ଏସନ ଅବସ୍ଥା ହେଲୁ ଦେବ ଘଟସୁପ୍ତେ ।
 ମାଗ ହୋ ଶୁଷ୍କ ତୋହର ମନେ ଯେଉଁ କଥା
 ତୁ ଯାହା ମାଗିବୁ ମୁହିଁ ଦେବାକୁ ଶକ୍ତ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ହେ ହରି ଅନ୍ୟେ ନାହିଁ ମନ
 ଅସୁସ୍ଥକ ପାପ ମୋର କ୍ଷମ ଉଗବାନ ।
 ରଣଯଜ୍ଞ କରି ଯେହୁ ଦେଖନ୍ତୁ ତୋ ମୁଖ
 ସବ ପାପ ନାଶି ପାନ୍ତି ବୈକୁଣ୍ଠରେ ସୁଖ ।
 ସେହି ମହାଯଜ୍ଞ ମୋତେ ନୋହିଲ ପ୍ରାପକ
 ଅସୁସ୍ଥକ ଦୋଷ ପାରିକର ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ମାଦନାସ ଶୁକୁପକ୍ଷ ଯେଉଁ ଏକାଦଶୀ
 ଏଥି ପ୍ରାଣଗଲେ ସୁଖୀ ହୁଏ ଦୃଷ୍ଟାକେଶି ।
 ସ୍ୱାମୀ ଅନେକ ଝିଙ୍ଗାସ କର୍ଣ୍ଣ କଲ ମୋତେ
 ଶରୀର ରଖିଲ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ପରିଧନ୍ତେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋର ଭକ୍ତ ଯେତେ ଜନ
 ସେ ତୋହର ଧର୍ମପୁଣ ଏ ଦୃଢ଼ ବଚନ ।

ଏହି ପ୍ରତିହାସ୍ୟ ଦେଲେ ଦେବ ଦୁର୍ଗାକେଶ
ମୋତେ ଯେ ଭକତ ହେବ ସେ ତୋହରଣିଷ
କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଦଶମୀର ତଥ୍ୟ
ଶ୍ରୀ ଦଶମୀ ନାମରେ ହୋଇବ ଯୁକତ ।
ମୋର ଭକତ ଯେବଣ ଜନ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧେ
ଶ୍ରୀଙ୍କର ନାମ ଗୋଷ ଦେଉଥିବ ଶ୍ରୀକେ ।
ପ୍ରସାଗରେ ପିଣ୍ଡ ଦେଲେ ଯେତେ ଫଳଶ୍ରୁତି
ସେ ଫଳ ଲଭିବେ ଜନେ ତୋତେ କରି ଭକ୍ତି
ଆହେ ଶ୍ରୀ ତୁଳ ଶୁକ୍ଳ ଦଶମୀର ଦିନ
ଶ୍ରୀ ଦଶମୀ ନାମରେ ହୋଇବ ଗଣନ ।
ଶ୍ରୀକେ ବୋଇଲେ ଏ ବ୍ରତେ ନୋହିଲେକ ପୁଣ୍ୟ
କେହି ନ କରିବେ ଏହା ପୁଣ୍ୟ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏ ବ୍ରତ ରାଜାର ସମାନ
ପ୍ରଥମରେ ବ୍ରତ କଲେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ପୁଣ୍ୟ ।
ଆଜହୁଁ ଶ୍ରୀ ଦଶମୀ ଆଉ ଏକାଦଶୀ
ଦ୍ଵାଦଶୀ ସପ୍ତାଦଶୀ ଯେ ଆଉ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।
ଏହି ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବ୍ରତ ତୋତେ ମୁଁ ଦେଲି
ଏହିପରି ବୋଇଲେ ଯେ ଦେବ ଯଦୁପାଇଁ ।
ଚକ୍ରଣ ଏକାଦଶୀରେ ଏହି ଅଟେ ରାଜା
ତୋହ ନାମରେ କରିବେ ସବଜନ ପୂଜା ।
ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତେଜଲୁ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ
ସବେ ଆମ୍ଭଙ୍କ ପରାୟେ ପିଣ୍ଡ ଦେବେ ତୋତେ
ଶ୍ରୀ ବୋଇଲେକ ମୋତେ ଦେଲୁ ଯେ ସୁଗତ
ସବପର୍ଯ୍ୟ ପାଇଲି ଆହେ ଶ୍ରୀଗପତି ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି ମୋ ପୁତ୍ର
ଏବେ ଅର୍ଜୁନେ ସମ୍ପଦ ପାଇ ପରମାର୍ଥ ।
ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନେ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ମହାତେଜା
କରିଦିଅ ରଣ ଶେଷଥାଏ ଶରଣ୍ୟା ।
ଏଥରେ ବହୁତ ମୃତପିଣ୍ଡ ଯେ ପଡ଼ିବ
ଆବର ରକତନୟା ଏଠାରେ ବହୁବ ।
ଯୋଗିନୀ ପ୍ରେତ ପିଣ୍ଡାତୀ ଏଠାକୁ ଆସିଣ
ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ମହା ଖାଇ କରିବେ ଭ୍ରମଣ ।
ସୁପାତ ଶେଷେ ଲଗିବ ମୋତେ ସୁଖେ ନନ୍ଦା
ତାଙ୍କ ଭ୍ରମଣେ ଶୁକବ ମୋର ମହାମୁଦ୍ରା ।
ନିଶାଚରଣ ପୀଡ଼ା ଦିଅନ୍ତୁ ଯେମନ୍ତେ
କର କାର୍ଯ୍ୟ ନନ୍ଦା ଯଥା ନ ମାଡ଼ିବ ମୋତେ

ଶ୍ରୀଙ୍କ କବନେ ପାର୍ଥ ପେଶି ମନଭେଦ
ଶଯ୍ୟା ଗୋଟିଏ କଲ ସେ ଶରେ ଶର ଛନ୍ଦ ।
ପୁଅୀର ଭିତରେ ଶର ସିତାଳ ଭେଦିଲ
ଉପରକୁ ଛଅତାଳ ଉତ୍ତର ଦୋଇଲ ।
ଶିର ସୀମସ୍ଥାନ ଆଉ କନ୍ଧକୁ ଉଠାଇ
ନାଶକ ରହିଲ ଦେନ ସହସ୍ର ଯେ ଯାଇ ।
ବେନଲକ୍ଷ ବାଣ ବହେ ବେନ ଯେ ଭୁଜକୁ
ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବାଣ ବନ୍ଧ ବନ୍ଧୁଲ ଠାକୁ ।
ବେନ ପାଦରେ ରହିଲ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତେକ ବାଣ
ଏମନ୍ତ ଶଯ୍ୟାରେ ଶ୍ରୀ କଲେକ ଶୟନ ।
ସେ ଶରଣ୍ୟାକୁ ଶ୍ରୀ କଲେକ ମମତା
ଶୂନ୍ୟ ଶରୀର ରହିଲ ଶରଣ୍ଡି ଭରସା ।
ମହାରସ ଗଳିତରେ ଅବଶ ଶରୀର
ଗଳ ନ ପାରିଣ ଦେହ ଦୋଇଲ ସୁପ୍ତିର ।
ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଣ ଶ୍ରୀ କେତେ ଦିନପାଇଁ
ଶରଣ୍ୟାରେ ରହିଲେ ଦୁଃଖସୁଖ ସହି ।
ଶ୍ରୀ ବୋଇଲେକ ସାଧୁ ସାଧୁରେ ଅର୍ଜୁନ
ପର ମନ ଜାଣୁ ତୁହି ତୋ ମହିମା ଧନ୍ୟ ।
ପର ମନ ଯେ ଜାଣଇ ସେହି ପରମାର୍ଥ
ପରକାଳରେ ତାହାର ନିଶ୍ଚୟ ହୁଏ ହିତ ।
ମୋର ଆତ୍ମ ଦେନ ବର୍ଣ୍ଣ ଆରେ ଫାଲଗୁନ
ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ରାଜା ହୁଅ ଫଳୁ ଆମ୍ଭ ବାଣୀ ।
ବର ଦେଇଣ ଗାଗେୟ ହୋଇଲେ ତୁପତି
ପାଣ୍ଡବମାନେ ରହିଲେ ଶ୍ରୀଙ୍କର କତି ।
ଶରଣ୍ୟାରେ ଶ୍ରୀଙ୍କ ଦେହ କଲ ଜ୍ଵାଳା
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଜଳ ମାଗେ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ବଳା
ବହୁଜନ ଇଡ଼ାଇଲେ ନେଇ କୁରୁସାର
ତଥାପି ଶାନ୍ତ ନୋହିଲ ଶ୍ରୀଙ୍କ ଶରୀର ।
ଅର୍ଜୁନକୁ ବୋଇଲେ ଯେ ଶ୍ରୀ ମହାରଥା
ବାବୁ ଦେହ ଜ୍ଵାଳାକରି ହବ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ।
ଏହା ଶୁଣି ଜଳଶର କାଢ଼ିଲେ କଣ୍ଠଟି
ଧନୁରେ ଯେତେ ଦିନନ୍ତେ ଜଳ ହେଲ କୃଷ୍ଣ
ଆକାଶରୁ ବରଷଇ ଯେହ୍ନେ ଜଳଧର
ସେହି ସଦୃଶେ ପଡ଼ଇ ଗଙ୍ଗାଜଳ ଧାର ।
ଜଳ ପଡ଼ନ୍ତେ ଶ୍ରୀଙ୍କ ସୁଶୀତଳ କାପେ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରହିଲେ ଶ୍ରୀ ସେ ଶରଣ୍ୟାପେ ।

ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଅନନ୍ତ ମୁରତି
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ବରକୁଣ୍ଡ ପତି ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ କମଳାରମଣ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ କରତା
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ସର୍ବ ପିତାମାତା ।
 ସମସ୍ତେ ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଦୟାଳୁ ପୁରୁଷ
 ସାଧୁଙ୍କୁ ରଖିଣ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ବିନାଶ ।
 ଜୟ ତୁ ଦେବ ଶିଶୁର ଅଭୟ ବାଲୁକା
 ସଂସାର ସାଗର ପ୍ରଭୁ ତୁହି ସିଦ୍ଧ ଏକା ।
 ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧସ୍ଥିତି ଜାଣିଣ ତାଟଙ୍କ
 ନିଶାକର ମୌଳି ନାଥ ଜୟ ବିଅମ୍ବକ
 ସଂସାର ଅଗାଧ ଜଳେ ଅଗୋଚର ମାୟା
 ସବୁ ଗୋପ୍ୟ କଲୁ ନାଥ ତୋର ଏକକାୟା
 ନିରାକାର ପୁରୁଷ ଯେ ନିର୍ମଳ କାୟାଟି
 ନିସତ କଷଣୁ ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ଧୂର୍ଜଟି ।
 କାମୁକ ପୁରୁଷ ନାଥ ନାଶ ଅର୍ଜନାୟେ
 କାମୁକ ପୁରୁଷ ନାଥ ସର୍ବଦା ସଦୟେ ।
 ସୁଜନ ଜନମାନଙ୍କ ହୃଦ ଜପାମାଳା
 ଭରତବରୁଣେ ଦେବ ପାତୁ ମହାଶଳା ।
 ଭୁଜେ ପିନାକ ଖଟ୍ବାଙ୍ଗ ଆଉ ପାଶୁପତ
 ଶିରେ ଶୁକଳ ଶୀତାଂଶୁ ଚଣ୍ଡ ଲଙ୍ଗାଗାଦ ।
 ବିପୁର ଧୂସିଲୁ ନାଥ କଞ୍ଚୁକ ଖେଳେ
 ଅକ୍ଷକ ନାଶିଲୁ ନାଥ ବଢ଼ାଇ ସଂଯୋଡ଼େ ।
 ଯୋଗେ ଯୋଗେଶ୍ବର ପରମ ଯେ ଯୋଗଜିତା
 ମଦନନାଶନ ଜିତେନ୍ଦ୍ରସୁ ସର୍ବପିତା ।

ପ୍ରଳୟ କାରଣ ନାଥ ଅଭୟ ଭବନା
 ଶାରଳା ଦାସର ନାଥ ଦେନିବା ଦୟାମା ।
 ଆଦେ ବୁଧଜନେ ନ ଦେନିବା ମୋର ଦୋଷ
 ଏ ଜନ୍ମେ ପଡ଼ିଲି ନାହିଁ ନାହିଁ ପୁରାଭ୍ୟାସ ।
 ଏ ଜନମେ ମୁରୁଖ ମୁଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 କିଞ୍ଚିତ ଭକ୍ତିରେ ଦୟା କଲେ ପିତାମାତା ।
 ଜାତ ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅବସାନ ଯାର ନାହିଁ
 ପରମ ଗତି ଇଚ୍ଛିଲେ ତୋ ଚରଣ ଧାୟି ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶ୍ଵଷ୍ଟପଦ ଅନ୍ତ କଥା
 ଶୁଣ ବାବୁ ଅଶ୍ଵାଦଶ ପଦର ବାରତା ।
 କେନ୍ଦ୍ର ହେ ଯିବ ବା ଗଣି ଗଜାବାଲି ଦେଖି
 ବଡ଼ବା ଅନଳେ କେବା କାଷ୍ଠ ଦେବ ଯୋଗି
 ନିଗଣ୍ଡିତ ଜନ ମୋର ଆଶ୍ରା କେହି ନାହିଁ
 ଶରଣ ପଶିଲି ପ୍ରଭୁ ବେଗେ କର ସାହୁ ।
 କୃପାଜଳ ନୟନା ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ହୃଦୟ
 ହୃଦୟରେ ମୁଁ ଚିନ୍ତୁଲି ପ୍ରସନ୍ନ ଶାରଳା ।
 କେଶେଆସନା ମାଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ ନିବାସୀ
 ଏ ଘନଜନକୁ ଭବତାପୁଁ ଉଦ୍ଧରସି ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାତକ ଦୁଃଖ ମୋର ଖଣ୍ଡି
 ରଖାଅ ସେବାରେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଶ୍ଵଷ୍ଟପଦ ଦଶଦଶନ
 ଯୁକ୍ତ କଥା ତୋ କୃପାରେ କଲି ଭରତନ ।
 ନିର୍ମଳା ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ପାଦେ ମୋର ସେବା
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସେ ମୁକ୍ତି ଦେବା ।

ମହାଭାରତ ଭୀଷ୍ମପର୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

